

Giới thiệu Hận Yêu

Truyện Hận Yêu, chuyện nói về đường tình duyên của một cô gái trẻ đã bị những hận thù của tình yêu làm cho lí trí cô trở nên bấn loạn không còn cảm giác.

Từ nhỏ cô đã được gia đình rất yêu thương cho đến khi trưởng thành thì biến cố lớn xảy ra khiến gia đình cô tan nát và từ đó cô cũng từ bỏ ước mơ của mình sang Mỹ du học. Cô phải chăm sóc cho hai đứa em nhưng trong lúc đó cô gặp lại tình cũ.

Anh ta ra sức dẫn vật lương tâm cô giống như một con chim nhô trong vòng tay của anh, không thể nào thoát ra được.

Bạn đang đọc truyện *Hận Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Sự Sống Dạng Dờ

Hoàng hôn buông dần, chìm vào bóng tối.

Là khoảng khắc trao gửi yêu thương của hàng ngàn mối tình trên thế gian.

Còn cô gái kia và anh chàng kia đang làm gì trong đó.

Màn đêm sâu dần, Hơi thở một gấp. Vòng tay đan xiết, không thể rời xa.

Là cay đắng. Là hận thù, Là chiếm đoạt, hay là do dày vò nhau?.

Hai người không nói một lời, chỉ có nhịp tim đập mạnh không dứt.

Cho dù là gì thì cùng không thể thay đổi được vòng quay số phận đã định sẵn.

Trước mặt cô một khoảng không tĩnh mịch. Thân thể cường hào vẫn nặng nề áp lên người cô.

Vài phút sau, phá vỡ khoảng khắc tĩnh lặng ấy. Là tiếng chuông điện thoại của anh.

“Ừ, honey, anh về ngay đây!”

Anh nhấc cơ thể ra khỏi thân hình xinh đẹp, Nhẹ nhàng ngồi dậy mặc lại bộ quần áo.

Gật gật, cười cười gì đó với chiếc điện thoại trên tai. Vài giây sau, tắt máy. Anh liếc nhìn cô và nói:

“Lần sau đừng để tôi chờ như hôm nay, em nên biết bản thân mình là gì của tôi”

Người đàn ông gương mặt đẹp như bầu trời, đôi môi cánh hoa khẽ nhấc lên nụ cười ủy diệu.

Anh liếc nhẹ đôi mắt đầy sao của mình, nhìn cô một hồi, rồi mở cửa bước ra khỏi căn phòng.

Đôi mi vẫn vậy, Vẫn chỉ thông dài xuống, gương mặt không một chút cảm xúc,

Cũng chỉ giống như 2 năm qua, cô vẫn chung diện.

Lắng nghe đôi chân anh bước ra, và cửa căn phòng được đóng lại.

Cô khẽ ngồi dậy, vào phòng tắm gột sạch thứ nhầy nhụa của anh trên người.

Dù cô biết có cào rách cơ thể ra, cũng không thể gột được sạch hết chúng.

Cô soi mình trong chiếc gương phòng tắm. Nhìn những vết thương anh dày vò trên cơ thể cô.

Cô khẽ nhủ đôi lông mày, tự bật nụ cười giấu cọt bản thân.

Tiếng tin nhắn điện thoại bỗng vang lên. Đánh bật đi sự tự giấu lòng của cô.

Cô khoác chiếc áo choàng, bước ra khỏi phòng tắm.

“Mày còn thức chứ, chị đang ở phố hàng Ngang ăn khuya, Mày thức thì đến đây đi! – Chị Lê Hân”

Nhìn vào trong điện thoại, cô thở một hơi thật mạnh lấy sức.

Sau đó, đi ra mở chiếc túi xách, lấy một bộ đồ mới ra mặc vào người.

Xong nhẹ nhàng cúi nhặt bộ bị vò xé trên sàn cho lại vào túi.

Làm mọi thứ một cách không thể hoàn hảo hơn, cô đã quá hiểu cái cục diện này.

Nhẹ nhàng xách cái túi hàng hiệu trên vai. Cô bước ra khách sạn lớn nhất Đất Nước.

Đứng giữa trung tâm thành phố. Khoảng cách của nó với các con phố cổ cũng chỉ 15p bước chân.

Tâm trạng nhẹ nhàng như con gió, cô bước đi.

Trung Tâm Thành phố. Nơi dù là đêm tối hay sáng sớm.

Cũng có những dòng người hối hả, tập nập vội vã.

Những ánh đèn lấp lánh trong đêm, còn tỏa sáng hơn cả ánh sáng ban ngày.

Nhìn Những cô gái và chàng trai đang ôm xiết lấy nhau trên những chiếc xe máy nhỏ.

Những gia đình ấm áp yêu thương trong chiếc ô tô sang trọng.

Những điều tượng chừng rất giản đơn mà chưa bao giờ cô dám ước mơ tới.

Mỉm cười, bước tiếp trên con phố. Mà không biết rằng,

Một ánh mắt trên chiếc xe vài chục triệu đô vẫn đang dõi theo cô.

“Lê Băng! Ở đây!”

Đang thơ thẩn bước đi, thì một giọng nói quen thuộc cất lên.

Quay nhẹ ra, vài bước chân, cô chị họ Lê Hân và vài người bạn đang vẫy gọi cô trong một quán ăn khuya.

Cô khẽ bước ra, ngồi xuống chiếc ghế nhỏ, mà cô chị đã để sẵn.

“Chị trông mày ngủ rồi! Ăn đi!”

Cô chị rạng rỡ nói. “Sao lúc nào chị gặp mày, khuôn mặt mày giống như bị ai đấm vậy?”

Cô chị ngồi cạnh, sờ nhẹ vào làn môi bị rách vì vết cắn của cô.

Cô nhắc đôi môi cười khênh, liếc cô chị khẽ nói “Em đi oánh nhau qua ngày”

Cô chị họ chu môi thờ dãi một hồi.

“Sao lại gọi em ra đây?” Cô thấy vậy bật cười hỏi.

“Chị muốn cảm ơn chuyện hôm nọ mày đã giúp” – Cô chị khẽ đưa thìa thức ăn vào miệng cô.

Cô không nói gì, chị nhẹ cười, nhai đồ ăn. Cô chị nói thêm

“Nếu không có mày giới thiệu luật sư, chắc doanh nghiệp và anh rể mày đã tan theo mây khói rồi”

“Chị cảm ơn mà chuẩn bị thế này thôi sao?”

Cô bật cười lém lỉnh nói.

“Rồi, khi nào doanh nghiệp đi vào ổn định, chị nhất định mời mày 3 bữa ăn sang trọng tại nhà hàng của chị, ok chưa Hân Tiểu Thư?” – Cô chị mỉm cười vênh mặt nói.

“Em đùa thôi! Đó là điều em nên làm” – Cô nhẹ nhàng vừa ăn vừa nói.

“Chị muốn mày làm quản lý cho chuỗi nhà hàng của chị” Cô chị liếc nhìn rồi nói thêm

“Hai năm qua, là chị thờ ơ với 3 chị em nhà mày.

Tiền lương nhân viên quèn của mày, dù làm trong một tập đoàn lớn

Cũng làm sao nuôi đủ 2 đứa em đang tuổi lớn của mày”.

“Chị không cần phải lo cho em. Thứ 2 chắc em sẽ lên làm Thư Ký Chủ tịch”

– Cô vừa nhai vừa nhìn vô định nói. Sau đó, liếc sang cô chị nói thêm :

“Để em nói cho chị một bí mật , Nếu chị không muốn bản thân và gia đình chịu thê thảm Đừng bao giờ cố gắng giúp em!”.

Cô chị và mọi người mở to đôi mắt. Cô thấy vậy khẽ bật cười lớn.

Mọi người nghĩ là cô nói đùa nên cũng cười theo.

Rồi mọi người cùng nhau ăn uống, trò chuyện vui vẻ.

“Ông Chủ, chúng ta về chứ?”

Trong chiếc xe sang trọng, người cầm lái khẽ nói.

Người ngồi sau, dựa vào chiếc ghế, liếc nhìn cô gái đang hát hò vui vẻ đó.

Đôi mắt anh nhắm lại khẽ nhấc đôi môi lên, anh nói.

“Cậu về trước đi!”.

“Nhưng Ông Chủ, Bà Chủ đang đợi .....”

“Về nói với cô ấy, lát , tôi sẽ về. Bảo cô ấy ngủ trước đi.

Anh mở cửa xe , rồi đóng sập lại.

Anh lái xe không nói gì, khẽ lái chiếc xe đi khuất.

Hai tiếng sau, cũng gần 3 giờ sáng, tan buổi ăn khuya vui vẻ.

Mọi người có ý muốn đưa cô về nhưng nhà ở gần nên cô kiên quyết từ chối và nói rằng muốn đi bộ về.

Mọi người không cố ý ép cô nên chào tạm biệt cô rồi phóng vút xe ra về.

Cô nhìn mọi người rồi cũng quay bước chân về nhà.

Một góc nhỏ của khu phố vẫn có những ánh đèn vàng.

Sâu vào trong đó là một căn nhà cấp 4 nhỏ .

Bước vào ngôi nhà nhỏ của mình.

Vào phòng ngủ thấy hai cô em gái đang nằm yên giấc.

Cô khẽ mỉm cười , vào phòng tắm thay đồ ,

sau đó bước ra chui vào giữa hai cô em , nhắm nhẹ đôi mắt chìm vào giấc ngủ sâu.

Anh ở ngoài thấy cửa đã đóng, đèn cũng đã tắt, nhìn một hồi vào căn nhà nhỏ.

Mỉm cười , nhẹ nhàng quay đi, bước chân về nhà.

Bước vào ngôi nhà lớn sang trọng như một cung điện hoàng gia.

“Anh về rồi đó hả?” – Một cô gái mảnh mai cao ráo mỉm cười bước ra đón anh.

“Anh bảo em ngủ trước đi rồi mà!” – Ôm cô gái vào lòng anh nói.

“Em không ngủ được” – cô gái cong môi rồi liếc anh nói thêm “Anh , ở bên cô ấy?”.

Anh không nói gì, khẽ dắt tay cô gái vào nhà.

Ngồi trên bàn uống rượu , thấy đồ uống rượu đang dở dang.

Anh rót một chai rượu vang của Pháp ra cốc nhẹ nhàng đưa lên uống.

“Anh, còn muốn dây vò cô ấy đến bao giờ?” – Cô gái khẽ thờ dài.

“Nếu anh nói là Vĩnh Viễn , em có tin không?” – Anh nở nụ cười ỳ ỉ.

“Em đã biết trước câu trả lời đó” – Cô gái mỉm cười.

“Lần này, em về đến bao giờ?” – một hồi . Anh khẽ hỏi cô gái.

“Nếu em nói là sẽ ở lại hẳn đây với anh , được chứ?”

Cô gái nắm nhẹ tay anh, liếc nhìn anh trong ánh mắt mê hoặc, nói thêm.

“Em quyết định không để anh như vậy nữa, em muốn đấu tranh . . . . .”

Cô vừa nói, vừa đưa đôi tay lên ngực anh – “Thứ em nên có”. Cô gái đưa đôi môi sát vào làn môi anh.

Anh quay nhẹ khuôn mặt đi, đưa tay lên nắm nhẹ lấy tay cô gái đang đặt ở ngực mình.

“Được tùy em . Giờ anh mệt rồi, em cũng nghỉ ngơi đi!”.

Anh vừa nói vừa đứng dậy, bước nhẹ lên phòng mình.

Cô gái, mỉm cười thâm dị đứng khoanh tay nhìn anh. “Dù sao , anh cũng muốn em ở lại để dây vò cô ta”

Cô gái suy nghĩ rồi mỉm cười, bước lên phòng riêng của mình.

Sáng hôm sau, cô tỉnh giấc.

Chủ nhật cả 3 được nghỉ. Cô em thứ hai – Lê Trần đã chuẩn bị đồ ăn sáng xong.

Trong khi cả 3 chị em ăn uống trên chiếc bàn nhỏ.

“Chị em nhớ bé Bảo, hơn hai năm rồi, chắc nó lớn lắm. sao chị không để nó ở nhà?” – cô em thứ 3, Lê Nhung khẽ nói.

“Chờ khi nào ổn định , chị sẽ đón thằng bé về” – Cô thờ dài nói thêm.

“Từ giờ đến lúc đó , 2 đứa đừng nhắc đến thằng bé nữa!”

Cô em thứ 3 khẽ gật đầu.

Sau đó, một hồi. Cô khẽ lấy trong túi ra, một số tiền đưa cho hai cô em đóng học và chi tiêu.

Lê Trần thấy vậy nhắm mạnh con mắt lên tiếng:

“Chị cầm lấy đi! Em có tiền rồi!”

“Em kiếm tiền ở đâu?” – Cô vờn đôi mắt khẽ nói.

“Chị đừng nghĩ rằng, mình chị mới biết kiếm tiền!” – Lê Trần nhìn cô, cười khỉnh nói.

“Chị Hai !” – Lê Nhung, cô em thứ 3 khẽ to tiếng.

“Chị nói gì sai?. Đêm nào chị ấy cũng về muộn?. Từ khi doanh nghiệp phá sản. Tiền làm một nhân viên quèn , làm sao đủ nuôi 3 chị em trong hai năm?. Thậm chí chị ấy còn dùng toàn đồ hiệu. Cơ thể lúc nào cũng có những vết thương. Em biết mọi người nói gì về chị ấy không? Em biết vì sao chị không bao giờ dám đưa bạn chị về nhà không? Tiền này, ai cũng biết là tiền bản thù của chị ấy. Mà vẫn còn bệnh chị ấy sao? Thậm chí con trai chị ấy còn phủ nhận và bán nó đi! Mà có thể dùng được , nhưng tao , tao xấu hổ lắm!” - Cô em thứ 2 ném mạnh phong bì tiền vào góc nhà khiến chúng rơi ra sàn. Bỏ bát cơm đang ăn dở, đứng bật dậy, đi mạnh ra ngoài, đóng sầm cửa.

Còn lại hai chị em cô ở trong nhà. Lệ Nhung khóc lóc.

Thấy vậy, cô khẽ nói trong vô định “Lệ Nhung, em cũng nghĩ như vậy chứ?”

“Không chị, em rất thương chị! Dù là tiền gì, dù điều chị ấy nói là đúng hay sai. Em vẫn luôn thương chị! Chị đừng suy nghĩ gì, em mặc kệ là tiền bản thù hay sạch sẽ. Chỉ cần là tiền của chị, em sẽ dùng nó “ – Cô em thứ 3 ghen ngào nói.

Khiến cô khẽ nhấc khóe miệng mỉm cười, rớt một giọt lệ trên mi.

“Vậy em hãy khuyên nó dùng số tiền kia dùm chị. Chị không muốn nó kkhô sở như chị”

“Dạ em sẽ cố!” – Cô em thứ 3 nói.

Những lời phi báng của cô em thứ 2 không đau đớn bằng những lời an ủi của cô em thứ 3.

Cha mẹ mất từ lúc cô học trung học.

Cô bỏ thi đại học để kiếm tiền nuôi hai em.

Dù vất vả hay khổ sở đến đâu cô cũng chịu được.

Vì hai đứa em này. Mọi thứ cô đều có thể làm

.....

Bạn đang đọc truyện *Hận Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Thư Ký Chủ Tịch

Thứ 2, cô lên công ty nhận chức. Đương nhiên là nhiều người không hài lòng.

Cô mới vào công ty hơn 1 năm. Kinh nghiệm và học lực đều không vượt được các tiền bối trước đó.

Vậy mà chiếm chế được ngôi vào chức Thư Ký Chủ Tịch. Với lý do bạn thân của vợ Chủ Tịch.

Nên được chị quản lý nhân sự và hội đồng chăm trước. Có Quan hệ đáng nể thật.

Cô đến bàn làm việc và sắp xếp lại mọi thứ.

Đầu phải lần đầu cô được nghe những lời tai tiếng về mình.

Nhưng thứ cô cần làm là phải sống, nghe họ đàm tiếu cũng đâu nuôi nổi cô và những người thân.

Đang sắp xếp, chủ tịch bước vào. Cô vội đứng lên cúi đầu chào.

Anh điệu bộ không chút cảm xúc liếc nhẹ cô thư ký mới rồi chỉ gật một cái, bước thẳng vào văn phòng.

Vài phút sau một cô gái, được chọn làm trợ lý thư ký bước đến riu rít bên tai cô,

Ở đời nhiều thứ trùng hợp cô bé đó là bạn học cấp 3 của Lệ Trân.

Được cái trong công ty, cô bé rất thân thiết với cô.

Công Ty Hạ Gia. Một trong những công ty được xếp hạng hàng đầu thế giới.

Với người điều hành tầm cỡ là Chủ Tịch Hạ Đình Thiên. Người đàn ông đẹp không tỳ vết.

Lại là người trẻ tuổi nhất đứng trong top những Tỷ Phú trên Thế Giới. với độ tuổi 32, anh làm mưa gió trong mọi thông tin truyền thông.

Không những vậy. Anh còn có cô vợ siêu mẫu xinh đẹp cũng tầm cỡ không kém người chồng.

Hai vợ chồng anh là biểu tượng đứng đầu một Việt Nam đang phát triển vững mạnh.

Công ty được xây dựng từ 10 năm trước, Khi cố Chủ Tịch Hạ Đình Phong - cha anh vẫn còn.

Mục đích công ty được xây lên là để mở rộng Doanh nghiệp với quê hương mình.

Nhưng hai năm sau, khi Công Ty và nội bộ đã ổn định thì cha anh đột ngột qua đời trong một sự cố lớn.

Anh là con trai duy nhất đã phải bán Công Ty bên này với giá 100 triệu đô để sang Mỹ tiếp quản và điều chỉnh lại hệ thống của tổng công ty bên đó.

5 năm sau, anh trở về. Thì quả như dự đoán Công Ty bên này sụp đổ vì người đứng đầu, là một kẻ không có đầu óc. Anh mua lại nó với giá 10 triệu đô. Sau đó, thiết lập lại toàn bộ kế hoạch và quy trình tối tân nhất.

Doanh Nghiệp Hạ Gia từ khi anh tiếp quản, không những càng ngày càng phát triển vững mạnh, mà còn tham gia hỗ trợ đầu tư phát triển trong tất cả các ngành nghề có triển vọng khác.

3 năm liên tiếp, gặt hái vô số thành tựu ở Đất Nước Quê Hương mình sinh ra, anh bắt đầu “Đóng Đô” ở nơi này. Anh xây dựng một “Cung Điện” Hạ Gia ở giữa lòng Hà Nội và sinh sống.

Các hệ thống doanh nghiệp chính như ở Mỹ và mở rộng trên các nước khác, tuy đã để gia đình và chị gái tiếp quản nhưng cũng khiến anh phải đi đi về về xuyên suốt mỗi khi có công việc và kế hoạch quan trọng.

Công Ty có gần hơn trăm tầng, Chủ Tịch cư ngụ ở tầng cao nhất.

Mở cửa chính vào, nhìn sang bên trái là Văn Phòng chính của Chủ Tịch còn bên phải là 2 gian cho thư ký và trợ lý thư ký ngồi ngoài Đối diện với cửa văn phòng chủ tịch.

Nhìn thẳng, Ở Giữa là một lối đi lớn, đi sâu vào lối đi đó là một gian phòng rộng rãi thoáng đãng, với cây cảnh ở những cửa sổ lớn được ngăn bằng những tấm kính thủy tinh dày. Và các thiết bị như máy móc tối tân cần thiết.

Sau khi Chủ Tịch bước vào văn phòng, theo như thời gian biểu của thư ký trước đã để lại cho cô. Cô bước ra gian phòng lớn pha cà phê.

Vài giây sau, cánh cửa chính lại được mở, Phó Chủ Tịch – Trịnh Thần Nghiêm bước vào, Cô đang pha cà phê nhìn thấy anh ta, vội cúi chào, anh ta mỉm cười nhìn cô rồi nói:

“Cô pha luôn Cà phê cho tôi nhé!” – Vừa dứt câu thì anh ta bước đến phòng Chủ Tịch, đang định lấy tay cầm mở cửa, lại suy nghĩ gì đó quay vội ra nói với cô: “À, các bản thảo tài liệu còn đang dở, cô soạn thảo xong hết chưa?” – tâm trạng có vẻ hoài nghi nhìn cô.

“Dạ, Tất cả đã hoàn thành, thưa Phó Chủ Tịch”. – Cô tâm trạng ổn định, khẽ mỉm cười thân thiện.

“Quả nhiên, ... Tốt lắm! Lát mang vào cho tôi xem qua nhé!” – Anh ta nghe xong cô nói khẽ vướn đôi mi lên rồi mỉm cười, sau đó bước vào văn phòng Phó Chủ Tịch.

Nhìn bước chân anh ta vào phòng, cô khẽ thở dài. Hôm thứ 7 có bản thông báo Nhân Sự của chị Trưởng Phòng Nhân Sự, cô đã rất ngỡ ngàng. không nghĩ rằng bản thân được tuyển vào vị trí này.

Đầu tuần trước, Thư Ký lâu năm của Chủ Tịch, Võ Nhân Tâm được gửi sang bên Mỹ làm Thư Ký cho Tổng Giám Đốc đang điều hành bên đó.

Trưởng Phòng Nhân Sự chọn ra 5 người xuất sắc để có thể đảm nhiệm vị trí Thư Ký cho Chủ Tịch, Một vị trí hằng mong ước của các cô gái, và không ngờ cô được nằm trong 5 người xuất sắc đó. Cái này thực đã khiến cho hàng trăm nữ nhân sự tiền bối lâu năm không hài lòng rồi.

4 cô gái kia không những đảm đương công việc một cách xuất sắc từ khi doanh nghiệp mới được gầy dựng lại. Mà còn có sức học lực tầm cỡ với những đại học lớn.

Vậy mà sau một tuần xem xét kỹ lưỡng của ban Nhân Sự, một người như cô lại được chọn. Tuy là bạn thân của vợ Chủ Tịch hồi cấp ba, nhưng cô không lý nào lại được lên cao như vậy. Mờ ám nha.

Và lại. Trưởng Phòng Nhân Sự - chị Nguyễn Thanh Lan là một người rất chính trực và nghiêm khắc trong cơ cấu quản lý Nhân Sự, không thể nào lại châm trước được cho cô như vậy.

Chỉ có một lý do đó là cô luôn hoàn thành công việc một cách xuất sắc nhất để chị Trưởng Phòng Thanh Lan phải nhìn nhận cô một cách chuyên nghiệp nhất.

Quả không ngoài sự đoán. Thanh Lan rất tâm đắc với cô từ khi cô bước vào làm trong công ty lần đầu tiên.

Hơn 1 năm trước, từ chức vụ Lao Công thấp kém nhất, vài tháng sau. trong những việc tưởng chừng rất nhỏ nhặt nhưng cô cũng làm một cách không thể hoàn hảo hơn khiến Thanh Lan thực sự chú ý. Tiến cử cô làm nhân viên chính thức. Điều mà chẳng có ai ngờ.

Thanh Lan luôn tìm nhân tài chứ không nhìn người bằng hai con mắt thường. Thậm chí chị ta còn thường xuyên gây khó khăn cho cô bằng những công việc quá sức.

Nhưng 1 năm kinh nghiệm là Nhân Viên chính thức của cô đã được duyệt một cách xuất sắc , bằng việc chị ta tiến cử cô cho chức Thư Ký Chủ Tịch. Đúng là một bước lên trời.

Tuy là trong công ty chỉ có Trưởng Ban Nhân Sự là rõ như ban ngày việc cô là “Nhân Tố” mới cho công Ty, nhưng việc toàn thể công ty vẫn dị nghị và soi mói mỗi cô là điều không thể tránh khỏi.

Chủ Tịch và Phó Chủ Tịch cũng không ngoại lệ. Vì muốn thử thách thực lực của cô nên Phó Chủ Tịch đã ra một đề nghị cho cô là soạn thảo nốt hơn 50 bản thảo dở dang của Thư Ký cũ trong 1 ngày.

“Quả nhiên, Trưởng Phòng Nhân Sự không nhìn người bằng con mắt thường!”. – Phó Chủ Tịch ngồi trên chiếc ghế sofa dài giờ bản thảo trên chiếc bàn tiếp khách của Chủ Tịch ra xem xét. Anh ngẩng lên mỉm cười nhìn người đối diện nói thêm – “Hạ Thiên, cậu nhìn đi! Cô ấy đúng là nhân tài. Xem bản thảo thậm chí còn không có một sai sót nhỏ”.

“Là chị Nhân Tâm đã soạn gần xong hết nên tôi chỉ cố gắng làm theo” – Cô đứng bên cạnh khẽ nói.

“Thậm chí lại còn khiêm tốn, quả này cậu lời to rồi!”. – Phó chủ Tịch khẽ nhấc khóe miệng cười. Nhấp ngụm cà phê lên miệng – “Shit! Đã thế pha cà phê cũng ngon” – Vừa đưa cốc cà phê lên miệng anh vừa nói.

“Đó không phải khiêm tốn, cô ta rất giỏi lấy lòng người khác” – Một hồi, Chủ Tịch khẽ nhấc một bên làn môi , nói. Anh liếc đôi mắt đagay lưỡi dao nhìn cô.

Trịnh Thần Nghiêm đang nhẹ nhàng uống thêm ngụm cà phê thì bị câu nói đó của anh như giáng cho một quả thiên thần trường. Vươn đôi lông mi lên, một chút là phun ra một đồng cà phê trong miệng vào người đối diện. Nhưng kịp thời kiềm chế được và nuốt một cách như bị nghẹn . Vì đối diện anh là cái tên gương mặt ung dung nhưng đôi mắt đậm đậm sát khí bên trong không rõ lý do vì sao.

“Nếu không có gì nữa thì tôi xin phép được ra ngoài” – Đôi mi thông dài, Gương mặt cúi xuống không chút cảm xúc , cô khẽ nói. Rồi quay nhẹ đi.

“Đan Tiên đã về nước, Cô ấy rất muốn mời cô đi ăn com” – Chủ Tịch thấy cô quay đi, cầm ly cà phê nhấp nhẹ ngụm nước .

“Dạ, tôi đã rõ , thưa Chủ Tịch” – Cô ra đến cửa thì nghe thấy anh nói. Bỗng dừng lại, quay đầu cúi chào và nói. Sau đó nhẹ nhàng mở cửa thoái lui.

Ra khỏi cửa Văn Phòng, cô khẽ thở dài một cách rất nhẹ nhõm. Rồi bước chậm ra bàn Thư Ký. Sau này, mọi thứ chắc sẽ không dễ dàng với cô. Nhưng dù thế nào vẫn phải cố gắng.

Hai anh bóng dáng của cô in phông vào chiếc tường kính mờ cách ngăn Văn Phòng một hồi, Trịnh Thần Nghiêm nói trong nghi hoặc:

“Nghe nói cô ta còn chưa tốt nghiệp cấp 3, vậy sao lại thành thạo công việc này như vậy. Một năm kinh nghiệm cũng không nhanh vậy chứ”.

“Cậu không biết cô ta là ai sao?” – Đôi môi úy diêu lại hiện lên , khẽ nói . Thấy Trịnh Thần Nghiêm vội vươn đôi lông mi như không biết gì , khẽ nhắm mắt, mỉm cười trong u hoặc nói : - “Con gái cả của Hàn Gia Kiệt”.

Một thiên thần trường thứ hai giáng trúng ngực Trịnh Thần Nghiêm, đôi mắt của anh ta mở to như không thể nói lên lời, một hồi khẽ lắp bắp : - “Cậu, sao cậu, cậu, nếu đã , biết . sao còn , còn , còn giữ , cô ta?”

“Cô ta là bạn thân của vợ tôi. Và lại, để bỏ thí chút tiền cho cô ta nuôi gia đình thì không đáng. Nhưng cô ta leo được lên chức này quả không tầm thường”. Anh đứng dậy nhìn ra cửa sổ Văn Phòng mình khẽ nói.

Hơn chục năm trước , Hai ông chủ, quá cố của Hạ Gia và Hàn Gia là đối thủ cạnh tranh khốc liệt của nhau. Thậm chí hai ông còn mất cùng ngày, cùng địa điểm khiến người khác không khỏi nghĩ rằng họ đã tranh đấu gì đó rồi giết hại lẫn nhau.

Hơn một năm trước, anh biết cô vào công ty làm việc. Nhưng là công việc quá nhỏ nhoi không đáng chú ý. Nhưng khi chị Thanh Lan gửi bản hồ sơ thành tích công việc của cô đã làm, Khiến anh thực sự phải chú ý. Nên đã xét duyệt cô vào vị trí này.

Anh nói chuyện với Trịnh Thần Nghiêm một hồi, anh ta trở về phòng làm việc của mình. Thực sự câu chuyện của Chủ Tịch rất thuyết phục. Nhưng trong anh ta , đôi mắt và mọi thứ của anh đều khác thường. Cuối cùng , anh ta quyết định ngầm điều tra về cô ấy.

Trịnh Thần Nghiêm, người bạn thân thời Trung học của Hạ Đình Thiên. Sau khi tốt nghiệp anh ta sang Úc du học. 3 năm trở về Việt Nam , anh gặp lại anh ta và luôn nghĩ anh ta là người có tài mới mời anh ta vào Công Ty mình làm việc.

Sau khi Phó Chủ Tịch trở về phòng của mình, với thái độ dò xét gì đó trên người cô. Khiến cô không khỏi tò mò, nhưng dù sao ánh mắt dò xét đó cô cũng đã quá quen thuộc rồi. Mọi người nhìn vào mình thế nào không quan trọng , quan trọng là bản thân phải có đủ nghị lực để sống tiếp.

.....

Chương 3

Mãnh Liệt Hay Không?

Chiều đến,

“Chị Lê Băng ơi là chị Lê Băng”. –

Trong lúc cô đang chú ý soạn tiếp các bản thảo. Nhỏ Trang Linh , trợ lý của cô chống tay trên chiếc chần nhựa , ngăn cách hai bàn , khẽ lắc đầu nói.

Khiến cô giật mình , mỉm cười khẽ nói với cô nhỏ : - “Sao thế , Trang Linh? Lại có chuyện gì sao?”

Trang Linh đưa cho cô một lọ thuốc bôi nẻ khẽ nói: - “Trời chưa đến mùa đông mà môi chị suốt ngày bị nẻ thế?”

Cô cũng sợ không nói gì một lúc, rồi mỉm cười lấy ngón tay sờ lên nhẹ làn môi của mình. Nếu bôi chống nẻ mà môi cô khỏi hẳn được thì tốt quá.

“Chị cảm đi! Cái này cực kỳ tốt” – Tiếng của Trang Linh làm cô bừng tỉnh trong suy nghĩ. Quay sang bên cạnh thì đã thấy cô bé nhào qua gian bàn mình từ lúc nào. Cô thấy vậy , bỗng bật nụ cười lớn.

Trang Linh nhìn cô một hồi. sau đó, vội vàng cầm lấy cánh tay áo của cô lại cong môi nói thêm: - “Trời nóng mà sao chị suốt ngày mặc áo dài tay thế?” Vừa nói cô nhóc vừa xắn tay áo của cô lên.

Chưa kịp chặn lại thì cô nhóc đã xắn lên đến cái khuỷu tay thâm tím của cô khiến cô đau quá vừa nhăn nhó vừa khẽ nhủ đôi lông mày xuýt xoa.

“Chị sao thế?” – Trang Linh hốt hoảng vội vã nắm nhẹ cánh tay cô đưa lên hỏi.

“Hôm nọ, chị đi ăn đêm với chị Lê Hân , không cẩn thận bị ngã “ : - Cô nhìn cô nhóc mỉm cười , trả lời.

“Chị còn bị ở đâu nữa không?” : - Cô bé vội vã nhìn ngó xung quanh người cô. Rồi nhìn thẳng vào cô nói trong lo lắng.

Cô liếc đôi mắt nở một nụ cười tỏ ra không có chuyện gì nhìn cô nhóc, nhưng không thể giấu được đôi mắt đang lườm chăm chăm đối diện cô.

“Cả người chị luôn đúng không?” : - Cô nhóc nhíu mày thờ dãi.

“Không có , chỉ một số, tay , chân “ – Cô chớp chớp mắt ngược lên trời , nói với cô nhóc.

“Ngực, Vai, hông , bụng nữa đâu không?” : - Cô nhóc chống tay, bộ dạng thanh tra dí sát vào mặt cô.

“What’s the hell, Sao em biết hay vậy ?” : - Cô thả lỏng cơ thể xuống không khác gì một chú khỉ bị bắt gặp trong lúc ăn trộm chuối.

“Chị nhìn đồ chị mặc xem, Trời nóng chang chang, chị mặc hai áo, áo sơ mi ngoài thì tra cả đồng khuy kín mít” Vừa nói cô nhóc vừa chỉ khắp người cô: “Mặc váy qua đầu gối thậm chí còn mặc quần tất dày nữa “ Xong lắc đầu nói thêm “Chị ra đường, người ta sẽ tưởng chị bị bệnh sốt rét đó!”.

Cô nghe vậy bật cười lớn, “Em xem nhiều phim trinh thám có khác, giỏi quá ha!” : - Cô đưa ngón tay cái lên like like trước mặt cô nhóc.

Cô nhóc mỉm cười với cô một hồi, “Chị hậu đậu thật đó!” rồi nhớ ra gì đó , lắc đầu thờ dãi nói thêm “phải căn dặn Lê Trân chăm sóc thật tốt cho chị mới được”.

Cô nghe cô bé nhắc đến ccô em gái thứ 2 của mình. Nét mặt chững lại khẽ nói: “Trang Linh, em có nói chuyện với nó nhiều không?”

“Có chứ!” Trang Linh mỉm cười trả lời.

“Vậy nó có nói gì về chị với em không?”- Cô khẽ hỏi.

“Nó ghét chị lắm, thường xuyên nói xấu chị” – Cô nhóc đặt tay lên cằm suy nghĩ rồi gật gật nói với cô.

“Vậy sao?” – Cô khẽ nói.

“Em đùa thôi, nó ít nhắc đến chị lắm!” – Cô nhóc bật cười lớn tỏ vẻ đang đùa cô.

“Chị và nó không hợp nhau lắm” – Cô khẽ nhắm mắt lắc đầu nói.

“Con nhỏ đó, thì hợp được ai? Em phải cố gắng lắm mới chọi được với nó đấy” – Nhắm nhắm gật gật Trang Linh trả lời. khiến cô bật cười. Trang Linh nhớ ra gì đó, mở to mắt nói thêm “À gần đây, hình như nó đang phải lòng ai đó”.

Khiến cô cũng không khỏi bất ngờ, cô nhóc chau mày nói tiếp : - “Cô về là một người giàu có. Em thấy nó hay đi mua sắm”.

Cô sững sờ trong suy nghĩ một lúc. Rồi khẽ nói với Trang Linh : - “Chị không rõ lắm, Em tìm hiểu giúp chị được không?”

“Được, nhưng Chị phải cầu xin em cơ!” – Cô nhóc mỉm cười gian xảo với đôi lông mày đưa lên đưa xuống khiến cô không khỏi bật cười.

“Đi mà, cô em gái “thất lạc” từ lâu của chị! I’m beg in you! Chị sẽ đền đáp bằng một bữa ăn hậu hĩnh” : - Cô cầm đôi bàn tay đan vào nhau khẽ nói.

“Thôi được , có câu này của sếp, sống chết em không từ nan!” : - Trang Linh vỗ ngực.

“Tại hạ xin ghi lòng tạc dạ của hiệp nữ Trang Linh !” : - Cô khẽ cúi đầu điệu bộ giống như ơn nghĩa của phim kiếm hiệp nói với cô nhóc. Hai người bật cười nghiêng ngả vào người nhau.

Bỗng, Chủ Tịch từ văn phòng bước ra , chuẩn bị đi về. Anh khẽ nhìn hai cô trong điệu bộ không cảm xúc, đứng nghiêm trang , cho một tay vào túi quần.

Hai cô thấy vậy, giật mình đứng lên. Cúi đầu xuống , nhẹ nhàng chào anh. Anh không nói gì, chỉ gật đầu. bước chân vội vã đi nhẹ ra khỏi cửa. Hai cô lom khom , thấy anh đi khuất thở phào nhẹ nhõm. Ngồi sụp xuống ghế.

“Nghe nói, vợ mới về, thăm nào chủ tịch của chúng ta vội vã như vậy” : - Trang Linh mỉm cười nguy hiểm, lắc đầu nói.

Cô không nói gì , chỉ bặm môi mỉm cười. Anh ta là kẻ yêu vợ có tiếng với cả Thế Giới rồi.

Vài phút sau, 2 người đang bước chân ra cửa để đi về, cô nhận được tin nhắn.

“Chỗ cũ?” : - Trang Linh khẽ nhìn vào điện thoại của cô rồi đọc lớn. Phàm cô nhóc và cô giống như chị em ruột nên cô chả giấu cô nhóc này điều gì.

“Kitty?, Kitty? Kitty là ai? Em thấy chị rất hay nhận tin nhắn của chị này” Cô nhóc ngơ ngác hỏi .

“Một con mèo điên, hay làm phiền chị” – Cô nhắm mắt mỉm cười trả lời.

“Đề em gọi lại chứ cho một trận” : - Trang Linh đưa tay giăng nhẹ điện thoại. Thì bị cô giật mạnh lấy.

“Không cần đâu, để chị đi xử lý nó cho!” – Cô cười cười gật gật với cô nhóc.

Bước xuống cửa công ty, cô nhóc và cô tươi cười vẫy chào nhau.

Sau đó, cô suy nghĩ khẽ thở dài bước vội đến Khách sạn gần đó, Vào lại căn phòng đó, làm những việc quen thuộc giống như ăn cơm bữa.

Cô vào phòng tắm, thay trên người bộ váy ngủ đã đặt sẵn ở trên giường. Cô nằm lặng trên chiếc giường , nói là chờ đợi không phải mà nói là không mong đợi cũng không xong. Bao năm qua , ở bên nhau những xúc cảm này dường như bị đánh mất. Thay vào đó là những đòn đau dẫn vật nhưng không thể làm được gì. Cố gắng chỉ xem mọi thứ chỉ giống như một giấc mơ vô hình.

Suy nghĩ một hồi, tiếng mở cửa phòng khiến cô bừng tỉnh.

Anh mở chiếc chăn trên giường, đẩy cơ thể cô ra. Nhìn chúng trong giây lát rồi dày xéo, chơi đùa với chúng.

Cô không nói gì, không phải là không dám nói mà chỉ là có nói cũng có thể thay đổi được gì. Người đàn ông này, không hề yêu cô. Thứ anh ta muốn là dây vò cô cho đến chết. Thời gian đã vứt bỏ đi con người thật của anh. Quá khứ đã biến anh trở thành một con thú độc ác. Và tất cả điều này đều là vì cô. Cô không những nợ anh suốt kiếp này mà thậm chí kiếp sau, kiếp sau, kiếp sau nữa vẫn phải đền trả.

Thân hình yếu ớt chỉ biết ôm chặt lấy anh , mà không biết làm cách nào mới khiến vết thương trong anh lành lại. Để anh có thể quên cô đi, mà sống hạnh phúc. Để anh có thể buông tha cho cô mà vui vẻ sống tiếp trong tương lai.

Anh nắc mạnh từng chút, từng chút một. Đan xiết cô trong đêm. Cô thậm chí không la hét , chỉ nhắm đôi mắt lại. Mặc dù anh luôn làm cô đau đớn. Nhìn thân hình tàn tạ những vết thương do anh gây ra. Nhìn những vết sẹo cũ , cào sâu của anh trên da thịt cô vẫn chưa phai mờ hết. Anh cũng rất đau đớn. Đau không kém gì cô. Vết thương trong tim lại rỉ máu khiến anh không làm chủ được bản thân. Và thậm chí cô luôn tỏ ra mạnh mẽ và điều đó khiến anh chỉ muốn đập chết cái mạnh mẽ đó của cô.

Vài giờ sau, anh nằm xuống cơ thể cô, bàn tay anh vừa đan xiết cơ thể cô vừa cào véo những chỗ nhạy cảm của cô.

“Em, hôm trước về muộn” : - Vài phút sau, một tiếng nói quen thuộc một cách buồn rĩ bỏ đi , thả sát mảnh hơi vào gương mặt cô.

Anh vẫn thế, vẫn không buông tha cho cô kể cả là khi giấc mơ bên nhau đã tàn.

Cô không nói gì, chỉ khẽ nhắm đôi mắt. Anh thấy vậy, nắm chặt một bên trái đào của cô, nói mạnh hơn câu nói trước “Từ sau đừng để chuyện như vậy xảy ra nữa”.

Cô nhủ nhẹ đôi lông mày vì đau, ngực cô chưa hết vết cắn này đã đến vết cào khác của anh. Làm sao có thể chịu được. Anh thấy khóe mi cô ướt vội thả lỏng đôi tay. Nhắc cơ thể cô lên cơ thể anh. Xoa mái tóc cô. “Em còn nhớ, hôm nay là ngày gì không?”

Hôm nay ư? cái ngày gì? Tại sao lại phải nhớ? Cái ngày cả đời cô chỉ muốn quên đi. “Chị họ của em – Lệ Hương đã bán em cho tôi rồi!” – Cô bất chợt tìm lại tiềm thức. Là ngày 7 năm trước, cô bị bán đi cho anh. Là ngày cô chính thức thuộc về anh. Là ngày cô chính thức là một món đồ chơi trong tay anh.

Cô bất giác rơi những giọt nước mắt xuống ngực anh. Anh thấy vậy mỉm cười xiết chặt cô hơn.

“Anh không về?” - Một hồi cô khẽ hỏi.

“Từ khi nào, em được hỏi tôi có về hay không?” – Anh khẽ mỉm cười. Câu đầu tiên trong hai năm qua, khi gần gũi nhau là cô muốn đuổi anh đi.

Một hồi, phục vụ phòng mang đồ ăn lên cho hai người. Trong lúc ăn, anh nhắc nhẹ khuôn mặt của cô lên và nói “Sớm thôi, Đôi mắt u uất này của em sẽ phải van xin tôi”

Cô khẽ quay đi, bao năm qua van xin chưa đủ với anh, anh còn muốn dày vò cô đến bao giờ?.

Sáng hôm sau, tiếng phục vụ phòng gõ cửa mang đồ ăn vào khiến cô khẽ tỉnh giấc.

Anh đã đi từ sớm. Cô nhẹ nhàng thu dọn đồ đạc, ăn uống và nhắn tin cho hai cô em gái để họ đỡ lo lắng cho cô. Sau đó, đến thẳng công ty làm việc.

Vào công ty mọi người còn rất thưa thớt vì tầm hơn 1 tiếng nữa mới đến giờ làm việc. Các bạn bảo vệ vui vẻ tiếp đón cô. Thực ra ở trong công ty. Những người biết cô đã chăm chỉ như thế nào chỉ đếm trên đầu ngón tay. Và các bác Bảo Vệ là những đầu ngón tay ấy.

Cô bước vào thang máy thì gặp chị Trưởng Ban Nhân Sự Thanh Lan đang vội vã tiến vào cho kịp chuyến.

Cô nhìn thấy tiền bối vội mỉm cười cúi chào, Thanh Lan cũng vui vẻ cười cười gật gật với cô. Ở trong thang máy, Thanh Lan khẽ nói - “Thư Ký mới chăm chỉ quá”. Cô mỉm cười vui vẻ nhìn chị ấy, dạ một tiếng. Thanh Lan vội vã quay sang cô, nói thêm “À, hôm qua Phó Chủ Tịch có gặp chị, cậu ấy xuýt xoa khen em với chị suốt. Coi như lần này em qua được thử thách”. Thanh Lan khẽ nháy đôi mắt với cô.

Cô vui vẻ mỉm cười với chị Thanh Lan. Một hồi chị ấy khẽ thở dài. “Con Trai chị dạo này hay bị ốm quá. Thời tiết này trẻ con dễ bị ốm lâu ngày”. Cô nghe thấy vậy, có một chút gì đó chững lại trong tim. Nhưng khẽ thăm hỏi chị ấy vài câu. Từ lúc chị ấy đến tầng làm việc của mình, đôi mắt cô bỗng thần thờ vô định.

Lát sau, khi thang máy kết thúc hành trình đi lên tầng làm việc của cô, gương mặt áp sát xuống đất với đôi mi thông dài cô bước vào phòng làm việc của mình.

Đã hơn một tuần, cô không đi thăm con trai của cô. Những lúc người đàn ông đó không có ở đây, cô thường viện cớ đến những cô nhi viện ngoài ngoại thành quyên góp giúp đỡ, mục đích thực sự là thăm thằng bé. Không biết sức khỏe của thằng bé có ổn không. Chắc là không sao đâu vì nếu có gì xảy ra chị trông nom sẽ gọi điện cho cô. Cô vừa nghĩ vừa hít một hơi thở thật dài.

Lúc nào thăm nó, nó cũng nói muốn mẹ đón nó về. Làm sao có thể đón nó về khi không biết bao giờ mẹ nó mới thoát khỏi tay một con thú dữ. Nếu anh ta biết chuyện cô có một đứa con trai không biết chuyện kinh hoàng gì sẽ xảy ra. Cô sợ mãi mãi sẽ không được gặp thằng bé nữa. Hoặc sẽ biến thành một món đồ để anh ta nắm giữ cô. Giống như quá khứ của cha mẹ cô thiết lập lại trong trái tim cô. Không thể để thằng bé chịu cảm giác giống như chị em cô đã phải chịu. Bỗng một hồi nỗi đau lại xiết chặt. Khiến nước mắt cô bất giác rơi xuống.

Những điều đó khiến cô thậm chí cô còn không dám để ảnh thằng bé ở bất cứ đâu, kể cả là ở nhà. Tất cả những người biết về thằng bé chỉ vờn vờn có 3 chị em cô và một số bác sỹ ở dưới một vùng quê hẻo lánh.

.....

Bạn đang đọc truyện *Hận Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4

Chuyện Gì Đến Cũng Sẽ Đến

Chủ Tịch bước vào, “Chị Lệ Băng!” Tiếng gọi của cô nhóc Trang Linh khiến cô bừng tỉnh. Vợ và cúi đầu chào anh. Anh nhìn thấy cô , đôi mắt liếc nhìn sâu hơn một giây lát , sau đó vẫn bộ dạng nghiêm trang không chút cảm xúc bước vào phòng làm việc.

Vài phút sau, theo thường lệ đã vạch sẵn , cô mang cà phê và mọi hồ sơ cần thiết vào cho anh ký. Cô gõ cửa, sau câu nói “Vào đi” của anh. Cô nhẹ nhàng mở cánh cửa. Trước mặt, thân hình quen thuộc vẫn đang ngồi chiếm chỗ trên chiếc ghế sofa của anh. Anh đang nhanh nhẹn ký kết vài giấy tờ quan trọng của hôm qua.

Khi cô bước đến, khuôn mặt vẫn vậy, vẫn chỉ nhìn vào những giấy tờ không liếc nhìn cô lấy một cái. Cô đặt ly cà phê và giấy tờ văn bản lên chiếc bàn. Rồi cúi xuống quay đi, đang nhẹ nhàng đôi chân bước ra , anh khẽ nói “Đừng để cảm xúc lấn át vào công việc” Rồi đưa ly cà phê nhấp nhẹ lên miệng.

“Tôi xin lỗi, tôi sẽ rút kinh nghiệm, thưa Chủ Tịch”. – Cô quay nhẹ lại, thông dài đôi mi , khẽ cúi xuống trả lời anh

“Được rồi, cô ra ngoài đi!” – anh bỏ ly cà phê xuống rồi nói tiếp.

Bộ dạng hai người vẫn không ai liếc nhìn ai dù chỉ một cái. Chỉ nhẹ nhàng làm tốt những công việc của bản thân.

Cô vẫn là cả buổi ủ rũ thẫn thờ, đến giờ nghỉ ăn trưa , mới biết hôm qua không về nhà nên không kịp chuẩn bị đồ ăn trưa cho bản thân.

Cô lại thờ dài, Trang Linh thấy vậy khẽ nói “Chị Lệ Băng quên đồ ăn rồi đúng không?”. Cô nhóc thấy cô chỉ gật gật không nói gì, khẽ nhủ mày nói thêm “VẬY chị ăn đồ ăn của em đi này!”.

“Thôi, em ăn đi. Chị xuống căn tin của công ty ăn cơm trưa” – Cô mỉm cười nhạt nói với cô nhóc.

“Chị nghe lời em, giờ chưa thể xuống đó được, mọi người trong công ty vẫn chưa hài lòng với chị đâu” – Cô nhóc thấy cô đi ra. Khẽ chặn tay cô lại , nói.

“Cái gì đến thì sẽ đến, dù sao vẫn phải đối diện” - Cô tâm trạng vô định nói với cô nhóc.

“Được, vậy em đi theo chị!” – Cô nhóc gật mạnh một cái rất cương quyết nói với cô.

Khiến cô trực bật nụ cười. Hai người nhẹ nhàng dắt nhau xuống Căn Tin của Công Ty.

Cái gì cần phải đối diện sẽ phải đối diện . dù ra sao vẫn không có cơ hội để thay đổi. Những bí mật, những điều cần phải cầm nín, chỉ mong sẽ dần dần tan biến theo thời gian mà không bị ai phát hiện.

Nhưng có một sự thật là những điều đó quá lớn, Lớn đến nỗi không thể xua tan theo thời gian.

Những lời bàn tán xôn xao trong Căn Tin của Công Ty khiến cô thẫn thờ trong vô định. Lấy đồ ăn xong, bất giác một cú đập mạnh giáng vào vai cô khiến cô bừng tỉnh ngã xuống. Đồ ăn theo vậy rơi xuống bàn vào người đối diện. Một giọng nói lớn cất lên: “Cô đi đứng như vậy à?”. Cô ngược lên nhìn thì thấy Trưởng Ban Kế Hoạch Trần Ngọc Khanh , đang phui phui chiếc áo somi trắng bị dây rút thức ăn của cô ta.

“Giờ đây? Thư Ký của Chủ Tịch ? Cô ta như vậy mà còn được lọt vào vị trí đó. Quả không tầm thường” Một giọng nói lớn từ đâu bắt đến tai cô khiến cô bừng tỉnh. Cô vội vã đứng dậy lấy khăn lau phụ cô ta. Cô ta lấy hai tay đẩy mạnh hai chiếc vai của cô ra. Khiến cô loạng choạng, một chút nữa là ngã ra lần thứ 2, may mà cô nhóc Trang Linh đứng đằng sau đỡ lấy.

“Không dám để Thư Ký lau đồ cho tôi” – Trần Ngọc Khanh khẽ cười khềnh nói.

“Cô ta chỉ là ngửa quen đường cũ thôi mà. Lao công lau dọn dù đi đến đâu cũng chỉ là như vậy thôi” Giọng nói vừa nãy bỗng lại nói lớn, khiến cả phòng căn tin ai ai cũng bật cười chế nhạo cô.

Cô đưa mắt quay nhẹ ra nhìn thì thấy bóng dáng của Thư Ký Giám Đốc - Ngô Tâm Trinh. Mới biết là hai cô ả không hài lòng việc cô qua mặt để được chọn cho chức Thư Ký Chủ Tịch.

Cô cúi đầu , cười nhạt một cái, rồi ngược lên nói với Trần Ngọc Khanh đang đứng trước mặt: “có một người đã nói với tôi rằng, Nhân Tài thì chẳng phân biệt đẳng cấp”. Và đồng dục nói thêm : “Nếu đã phân biệt đẳng cấp thì chẳng hề xứng với chức danh Nhân Tài”.

Tất cả mọi người đứng trong Căn Tin phút chốc im bật. Chị Thanh Lan đang định đi ra giúp đỡ phải đứng lại mỉm cười mẫn nguyện. Quả nhiên , ăn nói sắc lẹm. Các cô phụ bếp và Căn tin như được ý vừa vỗ tay vừa bật cười lớn. Cả phòng được thể nhìn cô với con mắt khác.

Trần Ngọc Khanh tức đỏ mặt. Phút chốc không kiềm chế được. Hét lớn “Cô ! Được lắm!” Vừa trợn trừng hai con ngươi vừa giơ tay định giáng cho cô một cái tát thật mạnh có thể in hằn cả bàn tay trên gương mặt xinh xắn của cô vài ngày. Nhưng khi bàn tay rơi xuống thì bị một bàn tay lớn nắm chặn lại.

Trước mặt mọi người là bóng dáng đẹp ngời ngời. Cái bóng dáng mà chẳng ai đoán được rằng sẽ xuống căn tin dù chỉ một lần của Chủ Tịch. Đập vào những con mắt đang trợn trừng to tướng vì ngạc nhiên của mọi người.

Gương mặt không chút cảm xúc của anh vẫn trực diện nhưng bàn tay bốp chặt như được dồn nén tất cả giận giữ. Khiến Trần Ngọc Khanh lộ rõ vẻ đau đớn đỏ mặt kêu lớn. Cô thấy vậy vội vã cầm nắm tay của anh , bất giác kêu lên “Đinh Thiên!”. Cô biết, cô biết trong tâm trí anh, trên thế gian này chỉ có anh mới là người được làm cô đau đớn. Đó là định luật bao năm nay của anh. Dù trái đất có sập xuống thì cái điều lệ này mãi mãi không thể thay đổi.

Anh từ đầu bưng tỉnh trong tiếng gọi của cô, thả lỏng bàn tay bị gập đứ dòn nén. Đôi mắt như vô thức nhìn cô. Đã từ lâu rồi, cái tên này , chưa được cái miệng bé xinh của cô thốt lên.

Cô thấy anh nhìn mình, cũng không dám hiểu chuyện gì đang xảy ra. Vội vàng cúi xuống. Không dám đối diện đôi mắt của anh . Anh vô thức nhìn cô trong giây lát rồi khẽ quay đi.

Phó Chủ Tịch có chút gì đó khác lạ nhưng thấy cục diện rối rắm, mỉm cười lên tiếng “Tôi và Chủ Tịch đã nhìn thấy hết những định kiến ở đây. Cô Thư Ký này thực sự đã hoàn thành xuất sắc công việc được chúng tôi đặc biệt giao phó. Nên nếu cục diện như hôm nay còn xảy ra , thì đừng trách tôi!”

Anh nói xong, mọi người không dám nói một câu. Chỉ chực cúi đầu đến khi anh sai bước ra ngoài cửa căn tin với Chủ Tịch. Mới dám ngồi xuống ăn uống bình thường.

Mọi người ai cũng hiểu rằng, ý của hai CEO lớn chỉ là Công Ty mà vì một chức vụ mà đấu đá nhau trong nội bộ thì còn ra thể thống gì nữa nên cũng không để ý mấy đến sự việc vừa rồi.

Thực ra đâu chỉ là chức vụ bình thường, Nam thần đẹp không tỳ vết như Chủ Tịch , dù là hoa đã có chủ, hay tem đã gắn nhãn mác , thì vẫn rất nhiều cô gái thêm muốn ở bên cạnh. Đó cũng là lý do mà Thanh Lan quyết định chọn cô chẳng?. Cái kiêu từ khi vào công ty cchi chuyên tâm với công việc mà không để ý gì đến xung quanh , cũng là một điểm sáng của cô cũng là một điểm để tránh xảy ra tai tiếng cho công ty chẳng?. Nhưng đâu ai biết được là Nam Thần mà họ thờ phụng là một ông chủ đã man luôn hành hạ cô. Đến nỗi dù cô phải trốn chạy cách mấy cũng không thể thoắt nổi.

Thật là tự nhiên thấy mình giống Tôn Ngộ Không trong bàn tay của Phật Tổ. Những suy nghĩ khiến cô nhấc nhẹ một nụ cười trong lúc cầm đĩa đồ ăn bị đổ lên.

Mọi người bên trong căn tin dần dần thân thiện hơn với cô, các chị phụ bếp còn mang cho cô chỗ đồ ăn mới. Chỉ có hai người Trần Ngọc Khanh và và Ngô Tâm Trinh, là đôi lúc lại chia con mắt đàng đàng sát khí vào cô.

Giờ nghỉ trưa kết thúc, hai anh bước vào trong Tầng 77 thì thấy hai cô đã ăn xong và đang làm việc của mình. Hai cô thấy hai CEO lớn bước vào vội đứng dậy cúi chào đến khi hai người vào bên trong Văn Phòng mới ngẩng đầu lên.

“Chị Lê Băng, hôm nay có thấy bộ dạng của sếp chúng ta không?” – Văn Phòng Chủ Tịch vừa được đóng lại. Cô nhóc Trang Linh lại nhào qua khung ngựa chần sang bên bàn làm việc của cô hí hửng nói thêm “Quả nhiên, không hổ danh là Mỹ Nam Vạn Người Mê”. Cô nhóc đưa bàn tay chặt cchém lên “Hây Da!”. ”Đến tư thế cứu Mỹ Nhân cũng đẹp mê hồn, chất mê ly”. Gương mặt như mơ mộng gì đó khiến cô bật cười đưa bàn tay vờ vờ trước mặt cô nhóc mãi không tỉnh.

“Em thôi mơ mộng đi, nhanh về lại bàn soạn thảo giúp chị vài văn bản cho Chủ Tịch mai đi sang HongKong họp gấp đấy!” – Cô vừa nhắm mắt nhắc nhở cô nhóc, tự nhiên suy nghĩ khiến cô giật mình. Đúng rồi, mai anh đi HongKong phải mất vài 3 ngày, mình chắc sẽ có dịp .....

“Mai Mỹ Nhân ngồi đây có đi với Chủ Tịch “đại hiệp” không?” – Cô nhóc chống tay áp sát gương mặt lém lỉnh vào mặt cô, khiến cô đang suy nghĩ lại búng tỉnh.

Ừ, nhĩ giờ đã làm Thư Ký riêng của anh. Thời gian có lẽ không được như trước. Thật là khiến người ta phải đau đầu. Đợi mãi mới được một dịp . cầu mong là mai anh đi với Phó Chủ Tịch.

Những suy nghĩ khiến cô thờ dài trong tâm trạng vô định.

“Em thấy hôm nay chị giống như bị mất hồn vậy đó!” – Cô nhóc liếc nhìn cô, chu môi nói.

“Chuyện chị nhờ em hôm qua , em đã làm chưa?” – Cô tâm trạng chau mày liếc nhìn cô bé, hỏi.

“Em có hỏi rồi, nhưng con nhỏ giấu đứ lắm! Xem ra không thương” – Cô nhóc đặt ngón tay lên cằm , nói nhẹ. Rồi liếc nhìn cô trong đắn đo nói thêm “Đêm qua, nó rủ em ra uống rượu, nó nói gì mà khó hiểu lắm, nào là nếu như một cô gái có cảm tình với một người đàn ông đã có chủ, sau đó lại nói đến thù hận rồi cả thể xác lẫn linh hồn đều đã có chủ , nhưng cô gái vẫn không đành lòng buông thì sao? Đấy, đại khái nó hỏi em linh tinh như vậy”.

Đôi mắt cô nghe xong, chẳng lại vài phút. Rồi quay nhẹ đi như suy nghĩ gì đó khẽ thờ dài.

Trong lúc đó, Hai CEO đứng đầu công ty đang bàn chuyện trong Văn Phòng.

“Hai vợ chồng Vương Hoàng Khải sắp về Việt Nam rồi đó”. – Trịnh Thần Nghiêm khẽ nhắc ngụm trà vừa pha xong nói với anh. Anh tâm trạng mỉm cười không nói gì, Anh ta bỏ nhẹ cốc trà trên miệng khẽ nói thêm “Có một điều tôi không hiểu?”

Anh không nói gì chỉ khẽ cười nhạt. Trịnh Thần Nghiêm nói tiếp “Trước đây, 3 chúng ta rất thân thiết . Nhưng sau khi tôi đi du học. Hai cậu ở lại không hiểu đã xảy ra chuyện gì mà 3 năm trở về đây, tôi không thấy cậu nhắc đến cậu ta dù chỉ một lần. Và cậu ta cũng vậy. Tôi đã nghĩ sau khi tôi đi, hai người phải thân thiết hơn chứ?”. Vừa nói vừa mỉm cười liếc nhìn anh.

“Cậu còn nhớ Lê Hoàng chứ?” – Anh liếc nhìn anh ta , khẽ nói.

“Nhớ chứ. Tiểu Thư nhà họ Hàn, con gái cả của Hàn Gia Khôi, anh trai Hàn Gia Kiệt. Và ....” – Anh ta ngập ngừng nói. thấy anh không nói gì chỉ mỉm cười, anh ta liếc anh, nói thêm “Và là mối tình đầu của Vương Hoàng Khải, giờ thì là vợ của cậu ta”.

“Cô ta, hồi đó từng tỏ tình với tôi” – Anh đưa đôi mắt lên nói với Thần Nghiệm.

“Hạ Thiên, không phải vì vậy mà? ....” – Thần Nghiệm vướn đôi mắt lên nói với anh.

“Không” - Anh chỉ trả lời một từ rồi quay nhẹ đi, nhìn vào bóng mờ mờ của cô mỉm cười ỳ ị dị.

Thật vậy, nếu mọi thứ chỉ vì như vậy thì quá đơn giản.

Thần Nghiệm thấy vậy nhanh nhẹn liếc anh, nguy hiểm nói :“Tôi không biết giữa hai người đã xảy ra chuyện gì. Nhưng sớm thôi, những ký ức không có tôi của cậu sẽ sáng tỏ thôi”.

“Bao giờ thì họ về?” – Anh mỉm cười hỏi anh ta.

“Chắc Tuần Sau, phải tham dự buổi khai trương chuỗi khách sạn LA của công ty họ chứ”. – Anh ta đưa tay lên cầm nói.

“Sau khi Gia Tộc Hàn Gia đổ vỡ, Hai người họ sang Mỹ và bám đuôi ông trùm khách sạn bên đó. Giờ cũng có kết quả , thật đáng lo ngại” – Anh mỉm cười ỳ ị dị.

“Giờ cậu cũng định thâm nhập vào thị trường khách sạn, không phải có ý định gì cũng đáng lo ngại chứ?” – Thần Nghiệm nhắc miệng nói.

“Ngày mai, cậu sẽ sang HongKong với tôi” – Anh mỉm cười ỳ ị nị trong giây lát rồi khẽ nói.

“Sao lại là tôi? Cậu có Thư Ký riêng rồi mà?” – Anh ta lém lỉnh liếc nhìn anh.

“Giờ cô ấy chưa thể đi. Phải một thời gian nữa” – Anh nhắm mắt khẽ nói.

“Thực ra tôi thấy cậu rất có duyên với các tiểu thư nhà họ Hàn” – Anh ta chẹp chẹp lắc đầu.

“Còn có duyên đến nỗi cậu không thể ngờ” – Khóe miệng nhắc một nụ cười không thể ị hoặc hơn.

Thấy Thần Nghiệm bộ dạng như đoán trước gì đó anh nói thêm “Thần Nghiệm?”

“Gì thế?” – Sao hôm nay nhiều người biến thành ỳ ị nị bất thường vậy, toàn gọi một cách thân thuộc. Anh ta ngạc nhiên trả lời.

“Nếu một ngày, cậu phải chọn giữa tôi và Hoàng Khải, cậu sẽ theo ai?” – Anh tâm trang không xúc cảm nói.

“Đương nhiên sẽ theo người cho tôi nhiều lợi hơn chứ sao?” – Anh ta cười lớn.

Anh thấy anh ta cười, cũng mỉm cười theo. Một hồi khẽ phán “Cậu nên lấy vợ rồi đó!”

“Tôi muốn cô gái ngoài kia , được chứ?” – Anh ta liếc sang chiếc bóng của cô.

“Nếu cậu không muốn có kết cục như Hàn Gia Kiệt, cứ tự nhiên”

Câu nói nửa đùa, nửa thật của anh khiến anh ta mở to đôi mắt một hồi, mỉm cười nhẹ. Chắc chắn là giữa họ đã xảy ra chuyện gì đó. Một chuyện rất kinh khủng mà không thể cho ai biết.

Hai anh bàn về kế hoạch sang HongKong , sau đó, Phó Chủ tịch bước ra , lại chìa đôi mắt ỳ ị diệu nhìn cô một hồi rồi đi khuất.

.....

Bạn đang đọc truyện *Hận Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

“Kitty” Đi Vắng ;

“Hồ Cái” Ghé Thăm

Vài phút sau khi anh ta đi khuất, thì Chủ tịch gọi cô vào Văn Phòng.

“Ngày mai tôi sẽ đi HongKong , với Thần Ngâm. Cô chuẩn bị hết chưa?” – Chủ tịch đứng khoanh tay nói với cô.

“Dạ rồi, thưa Chủ tịch”. – Cô nói với giọng thờ phào nhẹ nhõm như chút được gánh nặng.

Anh thấy vậy, vội bước ra lấy tay ôm vào chiếc eo nhỏ của cô, bế cô lên một cách nhanh chóng. Khẽ nói : “Em! Đừng tưởng là sẽ thoát được tôi!”.

“Chủ tịch, đây là Công Ty” – Cô đẩy bờ vai anh.

“Thì sao? Đầu phải tôi và em chưa từng gần gũi nhau trong công ty”. Anh khẽ mỉm cười, đôi tay xiết chặt cô hơn “Chỉ là chưa ở trong Văn Phòng của tôi thôi, nhưng nếu em đã leo đến tận đây. Thì tôi cũng nên thưởng cho em chút gì chứ?”

Anh vội vã xoay người cô, áp sát vào bàn làm việc của mình. Giật tung hết đồ trên cơ thể cô. Anh vào thật mạnh, khiến cô chỉ biết bám chặt vào bờ vai anh.

“Chủ tịch, em xin anh! Không phải ở đây” – Cô lắc đầu , đôi khóe mi rơi những dòng lệ , cố đẩy mạnh anh ra.

“Em, là đồ chơi của tôi, ở đâu, đâu quan trọng?” – Anh bật nụ cười lớn, nắc nạnh. Mặc sự giãy dụa khóc lóc của cô. Cô đâu biết càng làm vậy càng khiến anh hứng thú. Là vì người đàn ông này giờ chỉ nhất nhất khiến cô đau đớn.

Nửa giờ, mặt ngọt vội vã rút nhanh chóng vào cơ thể cô. Khiến chúng co cứng rồi mềm nhũn ra như những sợi bún. Anh xiết chặt cơ thể cô. Khuôn mặt áp xuống khuôn mặt cô. Cô rút hàng lệ quay nhẹ đi.

Anh lấy bàn tay quay nhanh khuôn mặt cô lại. Làn môi vội vã hôn lấy chiếc môi của cô. Uyển chuyển nhẹ nhàng khiến cô không muốn xa rời. Như thưởng cho nó vì đã gọi lại tên anh hôm nay. Đã bao lâu rồi. Anh đã chờ đợi bao lâu.

Anh nằm áp lưng xuống sàn. Đặt cơ thể cô lên cơ thể dài lêu khêu của anh, Nhìn đôi mắt thông dài nhưng không che nổi sự đắm say của cô khiến anh nở nụ cười mãn nguyện.

Bờ môi cách lần môi cô chỉ một ly, Anh bắt giác khẽ thì thầm “Em gọi tên tôi đi!”. Không thể che nổi đôi mắt yêu thương. Cô không nói gì, chỉ quay nhẹ đi với đôi mi muện phiền. Anh lại nắc nạnh. Khiến cô co rút người nắm chặt lấy lưng anh.

“Đình Thiên, em rất yêu anh” , “Đình Thiên, Trên đời này em chỉ yêu một mình anh thôi!” , “Đình Thiên, em mãi mãi chỉ ở bên anh” . “Đình Thiên, em xin lỗi! “ , “Đình Thiên, em yêu người khác rồi!” , “Xin anh, Đình Thiên , Quên em đi!”. Những câu nói của quá khứ lại hiện về trong cả hai người. Quá khứ vừa giống như giấc mơ thiên đường, vừa giống như địa ngục trần gian khiến con người hiện tại vừa luyến tiếc vừa sợ hãi khi nhìn về quãng thời gian đó. Chưa sót đến không thể nói lên lời. anh bắt giác vội cắn mạnh vào chiếc môi dưới của cô, khiến vết thương vẫn chưa lành lại rút vội những giọt máu. Cô nhủ đôi lông mày, Hai người dù thế nào cũng không thể chối bỏ trái tim có vết sẹo quá lớn mang tên nhau.

Vài phút sau, Điện thoại của cô reo lên. Cô nhóc trợ lý gọi để hỏi xem, vì đến giờ tan tầm vẫn chưa thấy cô ra. Cô nói phải cùng anh bàn bản thảo sang HongKong nên sẽ về muộn và báo cô nhóc về trước đi. Anh mỉm cười khẽ nắc nạnh khiến cô nhủ lông mày thờ ơ mạnh ra. Sợ cô nhóc hỏi. Cô vội tắt máy luôn.

“Em nói dối giỏi quá “ Anh mỉm cười nói mỉa cô. Cô khẽ cong môi, Người đàn ông này thật là quá đáng sợ mà.

Vài tiếng sau, anh lấy ở buồng tắm trong văn phòng một bộ đồ cho cô thay. Thật là đã biết trước sẽ có ý dễ chuyện này xảy ra.

“Tại sao lại không phải ở đây?” – Anh nhìn cô mặc đồ khẽ hỏi. Cô không nói gì, anh ủy dĩ nói thêm “Là em sợ tôi và vợ tôi đã gần gũi ở đây đúng không?” – Thấy cô dừng lại , anh biết mỉm đứng khẽ mỉm cười, cúi sát vào tai cô nói. “Em sẽ dần dần được ân ái với tôi ở tất cả các chỗ mà tôi và vợ tôi đã gần gũi nhau trong văn phòng này”.

Đôi mắt cô nhắm lại. Là vì mỗi lần vợ anh đến là anh lại bắt cô lau dọn phòng này dù có giữ chức vụ gì. Thực nực cười mà. Một hồi, cô thờ dãi làm nốt công việ của mình.

Hai người bước chân ra cửa công ty rồi trở về mỗi hướng.

Cô bước chân nhẹ nhàng trong đêm tối, khẽ vang bên tai bản nhạc lay động trái tim một con người, khẽ nâng nhẹ bờ môi:

Em yêu anh hơn thế,nhiều hơn lời em vẫn nói.

Để bên anh em đánh đổi tất cả bình yên

Đêm buồn ngủ vì cô đơn,còn riêng em cứ ngẩn ngơ

Có khi nào ta xa rời... .

Anh đưa em theo với, cầm tay em và đưa lối,

Đến nơi đâu em có thể bên anh trọn đời,

Nơi thương yêu không phải nơi, được bên nhau mỗi sớm mai.

Quá xa xôi không, anh ơi

Nơi thương yêu không phải nơi, được bên nhau mỗi sớm mai.

Biết không anh ,em yêu anh...

Về đến nhà, cô nhẹ nhàng lấy thức ăn trong tủ ăn uống một hồi. Rồi vội lấy hộp thuốc trong tủ uống.

“Chị về rồi ư?” – Lê Trần khẽ lên tiếng.

“Ừ!” – Cô loay hoay trả lời cất vội lọ thuốc.

“Em biết lọ đó là lọ gì, chị không phải giấu”. – Lê Trần nhắm mắt thờ dài nói.

Cô thờ dài không nói gì định hỏi cô gì đó nhưng lại thôi.

Vào phòng ngủ, thấy cô em út đã học bài xong và ngủ một cách ngon lành.

Cô và Lê Trần chuẩn bị thay đồ, cũng chìm sâu vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau, mọi việc vẫn diễn ra như thường lệ. Văng bóng Chủ tịch quả là cũng có chút buồn phiền trong Công Ty.

Cô và cô nhóc Trang Linh tán đủ thứ chuyện , mà không sợ có ai quản thúc nữa. Thực ra khi có anh ở đây, anh cũng ít khi ra ngoài giữa giờ nhưng vẫn phải có đôi chút cảnh giác.

Chiều đến một cách nhanh chóng. Một vị khách không mời nhưng luôn được đón tiếp bước đến mở cửa căn phòng tầng 77.

Đập vào đôi mắt mở to của hai cô là bóng dáng cao ráo, với gương mặt được chau chuốt đến hoàn mỹ. Mái tóc ngắn ôm sát khuôn mặt. Chiếc đầm được thiết kế riêng. Túi xách, giày cao gót Tất cả phụ kiện trên người đều thuộc dạng thương hiệu đẳng cấp của Thế Giới. Không những vậy lại còn sở hữu một làn da nâu sáng bóng hiện đại. Khí chất toát lên một vẻ kiêu diễm, khiến cho người khác nhìn lướt qua cũng đủ biết cô ta thuộc hạng Quốc Tế.

Trang Linh lướt từ đầu đến chân cô ta sững sờ, một hồi, bỗng cúi gập đầu chào hỏi một cách không thể nghiêm trang hơn. Giống như cô nhóc đang tôn thờ một vị nữ hoàng : “Phu Nhân Chủ tịch”.

Cô đứng bất động vô định trong giây lát, rồi cũng vội vã cúi đầu xuống. 3 năm nay những lần cô ta về nước với chồng đếm trên đầu ngón tay. Từ khi làm việc trong Công Ty, khi nào cô ta về thì cô lại cô tình tránh mặt. Hoặc nếu anh đỡ chừng bắt cô vào thu dọn đồ đạc chiến tích của vợ chồng anh trong văn phòng. Cũng là lúc hai người bọn họ đã ra về. Không có dịp để chạm mặt nhau.

Cô biết cô ta đã thực sự rất nổi tiếng, Tốt nghiệp hàng Xuất Sắc tại trường Nghệ Thuật của Hollywood, lại được ông chồng tỷ phú đứng sau lưng xê áp đảo về mọi mặt. Hai vợ chồng họ thành công một cách không gì sánh đôi vừa lứa hơn.

Còn cô, chẳng có gì ngoài thất bại. Và cuối cùng phải dính chặt lấy một kẻ độc tài dễ xin bỏ thí cuộc sống bình yên. Nực cười thật. Nhưng đó chắc cũng là quả báo vì những gì quá khứ cô đã gây ra.

Thấy cô ta bước đi sâu vào trong , cô nhóc khẽ nói “Phu Nhân, Chủ tịch không có ở đây”

“Tôi đã biết, và không đến tìm anh ấy” : - Cô ta nhẹ nhàng bước sâu vào đến chỗ của cô, đối diện gương mặt cô, khẽ lấy một tay đang khoanh ra, bỏ chiếc kính đang đeo xuống. Đôi lông mi dài quay ra nhìn cô một cách hơi hốt, nói: “Chúng ta, có thể nói chuyện riêng được chứ?”

Cô nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, thờ nhẹ nhàng ra một hơi, cũng đưa mắt nói : “Dạ, được thưa Phu Nhân” Mím nhẹ khóe miệng.

Cố tình để vẻ mặt bình tĩnh như không có chuyện gì cho đôi mắt dò xét của nhóc Trang Linh không còn lờn vờn quanh hai cô, giờ nghỉ lại cô thấy bản thân đã trở thành một con người nói dối thành thản.

Hai người bước vào văn phòng của anh, Trong lúc đợi Trang Linh pha cà phê mang vào. Cô ta và cô ngồi đối diện nhau ở chiếc ghế sofa. Cô ta tâm trạng không nói gì , đôi mắt và dáng người chiếm chế đều chĩa vào cô. Còn cô bộ dạng đôi mi thông dài vẫn cúi xuống như một tên tội đồ bị diêm vương hỏi tội. Tự nhiên lại cảm thấy bản thân giống như một bộ phim cổ trang, sùng thiếp của vua bị Hoàng Hậu đem ra hỏi tội.

“Nhìn cô thế này, có vẻ vẫn ổn nh?” : Thấy cô nhóc mang cà phê đi ra đóng cửa cô ta khẽ lên tiếng. Cô không nói gì , chỉ chực một nụ cười mỉm. Rồi bình tĩnh đưa cốc cà phê lên miệng.

“Tôi tự hỏi tại sao cô không buông tha cho bọn tôi, không biến mất luôn khỏi anh ấy”. Một hồi , gương mặt kiêu diễm lộ rõ vẻ sát khí dõng mãnh vào người cô.

Một cô bạn thân ngây thơ kiêu diễm . Hay giúp đỡ cô và hay an ủi cô, đã từ lâu biến mất rồi. Thay vào đó là kẻ hợm hĩnh và kiêu căng. Thời gian và tình yêu quả đáng sợ. Chúng biến con người thành ra như vậy.

Nếu cô có thể lánh xa hai người này thì thật sự tốt quá. Điều cô luôn ước ao bấy lâu. Nhưng điều ước mãi chỉ là điều ước. Con người ta không thể thoát ra được cũng không thể biến chúng thành hiện thực. Nỗ lực mãi cũng chỉ làm bản thân tự mình đau đớn. Thôi thì cố gắng bình tĩnh để cuộc sống trôi đi.

“Lần này cô về nước là bao lâu?”. – Phá vỡ sự tĩnh lặng u uất của cả hai. Cô nhẹ nhàng nói.

“Tôi muốn ở lại luôn nơi đây với anh ấy” Cô ta nhắc nhẹ đôi mắt lên, nói với vẻ thần nhiên. Rồi nhìn cô nói tiếp: “Tôi sẽ không để anh ấy như vậy nữa, và quyết định sẽ tranh đấu với cô”.

“Không có gì phải đấu tranh, ai cũng biết anh ta thuộc về cô. Chỉ cần cô tìm cách khiến anh ấy buông tha cho tôi là được rồi”. – Cô nhắm đôi mi, một hồi, tâm trạng hơi xáo động. Nhưng cố gắng bình tĩnh nói.

“Cô biết vì sao tôi luôn hận cô không?” – Lời nói của cô ta, chợt khiến cô chạnh lòng. Khẽ đưa đôi mắt vô định nhìn sâu xuống. Cô ta nói thêm “Là vì cô quá ngu ngốc!” Một con người, lúc nào cũng chỉ biết đến điểm tốt của người khác mà chưa từng phân xét hay oán giận họ đã làm gì với mình. Rồi dồn hết mọi tội lỗi vào bản thân mình. Ngay cả khi người bạn thân duy nhất không hề giúp đỡ cô trong lúc hoàn nạn lại quay lưng và thậm chí lấy đi người mà cô yêu mãi. Cô cũng không hề oán giận dù chỉ một lời.

Cô không nói gì, chỉ khẽ thở dài. Mọi chuyện đã qua, không thể quay lại. Vết thương quá khứ mãi mãi không lành, làm sao có thể bỏ tất cả mà ở bên nhau. Dù không có người con gái đang đối diện cô nơi đây, thì cũng chẳng thể thay đổi được điều gì. Chỉ bằng cứ buông tha cho nhau, lại là giải pháp tốt nhất. Có phải là do cô quá ích kỷ, hay chỉ là do vết thương đó quá sâu. Sâu đến nỗi dù có khâu bao nhiêu lần cũng không thể lành lại như trước, thậm chí còn đau đớn hơn.

“Chủ Nhật. có buổi họp lớp. cô có đi không?” – Cô ta nhìn cô một hồi khẽ thở dài nói thêm “lâu rồi chưa gặp mặt, tôi cũng thấy nhớ mọi người quá”. Cô nghe vậy không nói gì khẽ mỉm cười.

Hai cô một hồi chỉ uống cà phê, không nói gì. Sau đó, cắt ngang hai người là buổi họp báo khẩn cấp của cô ta, cô tiễn cô ta ra ngoài đi về.

Nhớ hồi xưa gặp mặt nhau là lại ríu rít bên tai. Mà sao bây giờ mọi thứ trong tim bỗng tuếch đến lạ kỳ. Chỉ chào hỏi xã giao nhau thôi cũng khiến trái tim chạnh lòng vô định. Tất cả nụ cười khi bên nhau bây giờ trở thành một màn diễn. Cuộc sống quả thực là địa ngục trần gian mà. Bạn bè, người thân ... bỗng chốc thành thù địch.

.....

Bạn đang đọc truyện *Hận Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

Đứa Con Vô Giá

Tối đến, cô cố gắng làm xong mọi kế hoạch công việc để ngày mai, ngày kia có thể bớt chút thời gian đi thăm con trai mình.

Hôm sau, cũng là ngày thứ hai, anh không ở công ty,

Cô vẫn làm việc như mọi ngày. Định rằng chiều nay xong hết việc sẽ đi thăm thằng bé. Nhưng đến trưa, có cuộc gọi từ “Hương Dương”. Cô vội vã nghe máy một hồi, mặt mày biến sắc một cách bất ngờ. Cô tranh thủ giao lại mọi công việc ở Công Ty cho Trang Linh.

Sau đó, cho máy tính xách tay vào túi xách của mình, đi một mạch về nhà trong vội vã. Cô lấy một vài vật dụng cần thiết riêng của bản thân. Gộp hết vào chiếc túi xách to tướng rồi đặt chúng lên chiếc ô tô nhỏ của mình. Lấy lại bình tĩnh trong giây lát, cô nhẹ nhàng lái chiếc xe đi khuất bóng ngôi nhà.

Lái xe tầm hơn 2 tiếng, cô đến nơi. Dừng lại tại một ngôi nhà to lớn chừng 50m2, có sân chơi rộng quanh ngôi nhà, rất nhiều trò chơi cho trẻ con như xích đu, bập bênh, ... dựng ngoài đó.

Cô chạy vội vã vào trong một căn phòng nhỏ có đầy đủ tiện nghi cho một đứa bé. Trong căn phòng, có một chị trông trẻ hơn cô tầm chục tuổi đang chăm sóc cho một cậu bé chừng 4 tuổi.

Cậu bé dường như bị sốt, mặt và cơ thể rất nóng. Chị trông trẻ thấy cô đang thần thờ ngoài cửa, khẽ nói với vẻ mặt lo lắng: “Lệ Băng, em đến rồi! Em vào đi”. Cô loạch choạch đi vào, chị ấy nói thêm “Thằng bé bị sốt từ đêm hôm qua, mãi không đỡ”.

Cô bế cậu bé lên ôm vào lòng khóc nức. “Mẹ xin lỗi, đáng lẽ phải ở bên con những lúc thế này”

Cô lấy bàn tay ôm lên gương mặt nhỏ xinh của cậu bé. Jai má phúng phính ửng đỏ nóng hổi.

“Chị, đã cho thằng bé uống thuốc chưa?” Cô khẽ quay ra hỏi chị trông trẻ.

“Rồi em ạ, nhưng vẫn không đỡ. Lúc này chị đã gọi bác sỹ đến, chắc ông ấy sắp tới nơi rồi” Chị trông trẻ vẻ mặt lo lắng nhều nhạo nói với cô.

“Hàn Thiên Bảo, nhất nhất con không được xảy ra chuyện gì. Nếu con có làm sao mẹ không thể tha thứ cho bản thân mẹ được”. “Cô lại ôm chặt cậu bé khóc nức.

Lát sau, bác sỹ đến, ông khám cho cậu bé rồi lấy hộp đồ dùng đã soạn sẵn ra để truyền nước cho Cậu bé. Sau đó, khẽ nhìn cô nói “Cậu bé sẽ khỏi thôi, không cần lo lắng. Đạo này thời tiết kém nên trẻ con dễ bị sốt cao. Với lại phải chăm sóc sức khỏe và tâm trạng của trẻ nữa. Các cô cố gắng đừng lo là”.

Cúi đầu chào bác sỹ ra về. Cô trong tay vẫn ôm xiết lấy con trai không rời. Nước mắt vẫn trào ra.

Vài tiếng sau, cậu bé đỡ sốt. Cô đặt cậu bé nằm gối đầu vào tay cô, cô khẽ vỗ lên người cậu bé, vừa vỗ vừa hát ru.

Cậu bé lơ mơ tỉnh giấc thấy hơi ấm và lời ca của cô, khẽ mở cái miệng bé xinh nói thất thanh “Mẹ!”

“Ừ mẹ đây, mẹ xin lỗi. Mẹ xin lỗi con”. – Cô thấy cậu bé mở mắt, bèn nói to.

“Mẹ ơi, con muốn về với mẹ và hai dì. Con không muốn ở đây đâu!”. – Cậu bé ôm lấy cô, vừa nhõng nhẽo vừa khóc.

“Ừ, con hãy nghỉ ngơi cho khỏi ốm. Mẹ sẽ đưa con trở về. Mẹ hứa!” – Cô nhìn con trai trong nước mắt. Lòng đau như xé ruột xé gan. Không nói lên lời. Chỉ chực diện về mặt bi thương trên khuôn mặt.

Đáng lẽ ra lúc đó không nên sinh nó ra. Đáng lẽ ra lúc đó, phải nghe lời ai đó mà bỏ nó đi thật. Giờ nhìn nó khổ sở thế này thì xin ông trời chi bằng giết chết mẹ của nó đi, để nó được hạnh phúc.

Nhìn quanh căn phòng một hồi, nếu trên tường không phải là ảnh của nó, mẹ và các dì. thì là tranh nó vẽ về họ.

Một lát sau, chị trông trẻ mang đồ ăn vào cho ccô, trong lúc hai người ăn uống chị ấy khẽ lên tiếng: “Lệ Băng, em nghe chị đón nó về đi! Mấy hôm em đi khỏi, nó thường không chịu ăn uống gì. Nhất nhứt chỉ tìm mẹ của mình”. Chị ấy thấy cô không nói gì chỉ chực cúi mặt khóc, khẽ nói thêm “Thằng bé nó rất thông minh. Chị nghĩ em nên cho nó có một ngôi trường học tập và rèn luyện tốt hơn ở đây”.

“Người đó .....” – Trong khi chị ấy đang nói, Cô vội cắt ngang, “Nó ngày càng giống người đó”. “Giờ em chưa thể đưa nó về được”. “Cha của nó, rất hận em”. “Nếu anh ta thấy nó, em sợ nó sẽ phải chịu tổn thương, giống như em” – Cô vừa nói vừa nấc nghẹn trong tiếng khóc.

Một hồi, cô hít một hơi thật sâu, lấy trong túi một phong bì chứa rất nhiều tiền, nắm vào tay chị trông trẻ, vẻ mặt cầu khẩn nói “Chị hãy giúp em chăm sóc nó. Cô Nhi này nếu cần gì chị hãy cứ dùng số tiền này”. “Một thời gian nữa, mọi việc ổn thỏa em sẽ đón nó về”.

Chị Trông trẻ khẽ thở dài, không định cầm số tiền. Nhưng vì cô nói cứ xem nó như là tiền quỳên góp nên lặng lẽ nhận chúng. Ăn xong, mang bàn ăn đi ra ngoài không nói gì.

Cô ở lại với cậu con trai cả đêm, ngắm nhìn gương mặt nó. Nhìn nó một ngày đến một khác. Nó lớn hơn và đáng yêu hơn, và thậm chí nó quá giống anh ta, khiến cho dù giấu giếm mang nó về như giả vờ nhận nuôi cũng không thể. Quá khứ đã không thể xóa nhòa, nếu mang nó về, sợ rằng nó sẽ biến thành một nạn nhân của cái quá khứ tàn ác đó.

Và lại giờ, cô và hai em gái đều bận, lấy đâu ra người ở nhà chăm sóc cho con. Cô vừa suy nghĩ vừa ôm cậu bé chìm vào giấc ngủ sâu.

Sáng hôm sau tỉnh giấc, cô nhắn tin nhờ Trang Linh giúp công việc Công Ty một hôm, vì cô đang ở xa chăm sóc người ốm. Nhắn tin cho hai cô em để họ đỡ lo lắng.

Cậu bé đã đỡ sốt khiến cô rất vui mừng. Cô nhẹ nhàng dứt đồ ăn cho cậu bé. Cậu bé thấy mẹ ở bên vui vẻ hẳn lên. Ăn uống no nê, mà cứ ôm chặt mẹ không rời. Thật là khiến người khác cảm động rơi nước mắt. Cả buổi sáng cô ôm cậu bé vào lòng và chơi đùa với cậu bé suốt không rời.

Đến Trưa, tin nhắn của Tranh Linh cấp báo Chủ Tịch đã trở về Công Ty. Cô hốt hoảng, vào phòng thu dọn mọi thứ. Cậu bé biết mẹ sẽ rời khỏi, nên cứ ôm mẹ khóc mãi. “Mẹ, mẹ đưa con về với mẹ được không?”

Cô nghe thấy cậu bé nói vậy, khuôn mặt chết lặng một hồi, nhẹ nhàng ngồi xuống đối diện cậu bé, khẽ mỉm cười nói: “Con Trai của mẹ, nhà mình bây giờ có một con quý dữ, đợi khi nào mẹ và hai dì đánh đuổi được nó thì sẽ đón con về, được không?”

Cậu bé chu môi “Con cũng muốn đánh nó!”.

“Con ngoan, nó sẽ cắn con đau lắm đó. Con ở đây nghe lời bác và anh chị. Ăn ngoan, mẹ sẽ đón con về sớm thôi” – Cô mỉm cười xoa đầu cậu bé.

“Mẹ hứa nhé!” – Cậu bé chu môi, nhúu đôi lông mày lại, đưa ngón tay út ra trước mặt cô.

“Ừ, mẹ hứa!” – Vừa móc tay với cậu bé, cô vừa nói thêm “Mẹ đã mua rất nhiều đồ chơi cho con, con vào chơi với bác và các bạn đi!”

“Dạ!” – Cậu bé cười tủm tỉm. Thật là đáng yêu đến nỗi cô khó đành lòng bỏ đi.

Một hồi, chuông tin nhắn vang lên “Em đang ở đâu? - Kitty”.

Khiến cô vội vã lau nước mắt, vẫy tay với cậu bé, rồi bước lên xe. Bình tĩnh lại, rồi lái xe trở về Công Ty.

Đúng giờ làm buổi chiều, cô xách chiếc túi lớn bước vội vào công ty, như vừa đi xa xôi về. Vừa về đến nơi, chuông điện thoại báo cô vào phòng vội ồm ồm.

Cô bước vào. Anh đứng khoanh tay, bộ dạng chiêm chệch nhìn cô, nói “ Em, vừa đi đâu?”

“Người thân của tôi, ở quê bị ốm nên tôi xin nghỉ một ngày về chăm sóc” – Cô nhẹ nhàng nói. Cô gắng không để trái tim lún ỉu.

“Được rồi, em cầm lấy đi!” – Anh vừa nói, vừa đưa cho cô một chiếc hộp nhưng nhỏ màu đỏ.

Cô khẽ bước lại gần, cầm lấy nó, rồi khẽ mở ra. Đập vào đôi mắt mở to long lanh mấy điểm sáng của cô là một chiếc dây chuyền kim cương vài kara, tinh xảo như được thiết kế cho riêng cô vậy. Cô nhắm đôi mắt khẽ nhủ lòng may mắn nói “Em có thể không nhận?”

“Đeo vào!” – Đôi mắt lạnh lùng của anh khẽ cất lên một hiệu lệnh đồng dục.

Cô vội vã thờ dãi, rồi lấy nó ra đo vào cổ. Giống như ý chỉ đã ban hành, không làm theo thì bị chu di cửu tộc. Không còn việc gì nữa, cô nhẹ nhàng cúi đầu thoái lui. Mà không biết mình để quên chiếc hộp nhưng.

Làm việc gần đến giờ nghỉ. Phó Chủ Tịch, điện thoại lên phòng Thư Ký, bảo cô xuống phòng anh lấy một số tài liệu đem lên cho Chủ Tịch. Cô vội vã làm theo lệnh bước xuống.

Vài phút sau, đang bước đến trước cửa phòng thì anh vội vã xách đồ ra ngoài, như đang chuẩn bị về. Nhưng bộ dạng nhìn cô có vẻ rất bức tức, thậm chí còn đập một cái thật mạnh vào vai cô. Khiến cô ngã xuống với đồng giấy tờ. Cô thờ dãi cúi xuống nhẹ nhàng nhặt chúng lên rồi bước vào phòng.

Cô đang thờ dãi không hiểu chuyện gì thì Trang Linh bỗng nói “Chị Lệ Băng, lúc nãy Chủ Tịch đi ra đặt cái hộp nhưng gì đó vào túi của chị. Sau đó lại lẩn”.

Cô chưng mắt trong vô định vài giây, cô nhóc khẽ nói tiếp “Em thấy đôi mắt Chủ Tịch chưng lại vài giây như thấy gì đó, rồi vào lại văn phòng, đi ra vứt thêm tệp gì đó vào túi chị”

Cô vội vã chạy vào đặt tệp tài liệu xuống bàn rồi xách chiếc túi chào hỏi Trang Linh, sau đó, ra xe đi về, Ngồi vào xe cô mở nhanh chóng chiếc túi ra. Cô lấy ra một chiếc phong bì trắng xóa, bên trong hình như toàn là ảnh gì đó. Đôi tay run run khẽ lấy vội một bức ảnh ra, thì thấy hai bóng dáng quen thuộc đang thân mật.

Cô vội vã cho ảnh vào chiếc phong bì sau đó, hít thở thật sâu, lái xe đi về.

Cô bước vào nhà, gọi lớn tên cô em thứ hai như hét to, tất cả bây giờ đã vỡ òa.

“Giờ cô ấy không có ở nhà đâu” – Một giọng quen thuộc cất lên.

Trước mặt cô bóng dáng quen thuộc, chỉ vờn vờn một chiếc khăn tắm quấn dưới hông.

“Anh! Thật ra, anh còn muốn làm gì nữa đây?” – Cô vắt thẳng tệp phong bì ảnh vào anh rồi nói lớn, Trên sàn lán lộn những bức ảnh anh và Lệ Trân thân mật. Anh không nói gì chỉ cười lớn. Khiến cô bức tức trợn mắt nói thêm “Anh! Còn không biết nó là ai?”

“Bình tĩnh, em bình tĩnh, chỉ là cầm tay, ôm hôn thôi!” – anh áp tay vào gương mặt cô.

“Anh tránh ra, tôi ghê tởm anh. Anh thật sự không biết nó là ai, là gì của anh?” – Cô hất bàn tay anh ra quát to.

“Anh biết chứ! Anh biết, anh không thể động vào nó, đúng không?” – Anh khẽ cười chế giễu.

“Biết sao anh còn? Thật kinh tởm!” – Cô vẫn bộ dạng quát anh.

“Nhưng anh muốn hành hạ em! Biết làm sao giờ, thấy em như này anh vui lắm!” – Anh vội vã bế cô lên chiếc bàn tiếp khách nhỏ.

“Anh là đồ kinh tởm, tránh xa tôi ra!” – Cô vừa dẩy giữa vừa hét lớn.

“Em biết, em càng như này càng làm anh hứng thú mà!” – Anh ôm chặt lấy cô. Mặc sự giãy giụa không ngừng của cô.

Vật cứng lại vào thật mạnh, khiến cô co rút lên. Cô thấy không thể thoát khỏi cơ thể của anh nữa rồi. bèn mặc anh xử lý, cô thả lỏng đôi bàn tay, như một cái xác không hồn chỉ biết khóc,

Một hồi, cô khẽ nói “Anh hãy giết chết tôi đi! Nếu hận tôi đến vậy”

“EM thật là ngây thơ! Làm sao tôi có thể giết em bây giờ?” – Anh ra vào mạnh mẽ vừa nói vừa nhíu đôi mắt cười.

“Anh biết , anh không thể động vào nó cơ mà ?” – Cô thờ mạnh , nhíu đôi lông mày nói.

“Anh biết, nhưng có một điều em chưa biết” – Anh thấy cô khẽ vướn đôi mi lên, mỉm cười u hoặc dí sát hơi thở vào tai cô nói thêm “Kể cả Lê Nhung anh cũng không thể động vào”.

Thấy đôi mắt cô chững lại vô định , anh mỉm cười, vào mạnh thêm nữa, Cô đau quá, khẽ kêu lên một tiếng. Bám chặt vào vai anh, anh thấy vậy, khoe miệng uầy điệu, một tay đỡ lấy cô một tay nâng cằm cô nói thêm “Nhưng, người nhất nhất anh không thể động vào không phải họ. Nếu anh động vào họ, cha em, Hàn Gia Kiệt sẽ mỉm cười noi chín suối. Còn em, cô con gái ruột của ông ta, nếu ông ta biết anh hành hạ em như này. Không biết ông ta sẽ đau đớn thế nào”.

Cô thờ dài , khẽ quay nhẹ khuôn mặt đi, anh lấy tay hất mạnh lại, nói thêm “anh không ngu ngốc đến nỗi cho ông ta được mỉm cười đâu!”. Anh vừa nói vừa hôn lên môi của cô.

Vòng tay anh đan chặt lấy thân thể cô, ra vào mạnh mẽ. “Ôm chặt lấy anh!” anh quát mạnh, cô nhíu đôi lông mày lấy vòng tay đan vào lưng anh.

Anh cắn mạnh những chỗ nhạy cảm của cô, cứ như hôm nay anh bị ăn trúng quả ớt vậy. Cứ hành hạ cô một cách thất thường. Thực ra lúc nào đó chứng anh cũng như vậy. Nhưng hôm nay đặt biệt lạ hơn bình thường.

Một hồi, những tàn dư của đau đớn dồn nén thật mạnh vào trong cơ thể cô. Anh thả cơ thể cô gục ngã xuống sàn. Nhẹ nhàng đi ra lấy quần áo của mình mặc vào.

Sau đó , anh quay ra ném mạnh lọ thuốc cô vẫn hay uống vào cơ thể cô, khẽ quát “Em còn uống lọ thuốc này, thì không biết tôi sẽ làm điều gì điên loạn đâu!”

Cô khẽ nhìn lọ thuốc rơi xuống sàn, à thì ra lúc đó, anh đã thấy lọ thuốc tránh thai hàng ngày của cô trong túi.

Cô thấy anh đi giày vào quay đi ra cửa , khẽ nói “Anh không sợ tôi có con với anh sao?”

“Đâu phải chúng ta chưa từng có con với nhau” – đôi lông mày nhíu lại, Anh khẽ nói.

“Đình Thiên, anh còn muốn hành hạ em đến bao giờ? Tại sao không buông tha cho em?” – Cô khẽ nói, hàng lệ khẽ rơi xuống. Cô biết , anh chỉ muốn hành hạ cô và níu giữ cô. Nếu cô có con với anh. Nhất nhất cả đời này sẽ không thể rời xa anh được . “Hay là anh cứ giết chết em đi! Cho bớt nỗi oán giận trong anh, đừng vì em, mà làm đau người khác. Xin anh!”. Cô nhẹ nhàng lê cơ thể về sát dưới chân anh.

“Em ! hãy ngoan ngoãn mà trả nợ cho tôi” – Anh ngồi xuống đối diện cô, lấy tay xoa cơ thể cô. Nhíu đôi lông mày gian xảo nói thêm “Tôi chắc chắn sẽ không để em giết con chúng ta thêm lần nữa đâu!”.

.....

Bạn đang đọc truyện *Hận Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

Lập Trình Mèo Điền

Sau đó anh vội vã xoay người mở cửa ra , thì nhìn thấy Lê Trần đang bước vào cửa. Anh nhẹ nhàng mỉm cười với Lê Trần rồi bước chân đi về.

Lê Trần vào nhìn thấy cục diện, vội thờ dài. Đỡ cô dậy, đặt cô ngồi lên chiếc ghế. Thu dọn mọi thứ. Cô em thấy mấy tấm ảnh khẽ nhìn cô nói: “chị yên tâm, không có chuyện gì đâu, là em đơn phương anh ấy”. Lê Trần thấy cô cúi đầu khóc lóc nói thêm “Em biết em là gì của anh ấy”

“Em biết?” – Cô ngạc nhiên nói.

“Từ nhỏ, cha luôn yêu thương chị và lạnh nhạt với em. Em đã biết từ lúc đó rồi” – Lê Trần khẽ mỉm cười vô định nói.

“Em biết sao vẫn còn?” – Cô nhíu mày khóc.

“Em đã thích anh ấy từ hồi nhỏ, lúc anh ấy và chị ở bên nhau” – Cô em nói thêm “mãi sau này , em mới biết chuyện đó, nhưng dù thế nào, dù là lúc chưa biết chuyện, anh ấy vẫn nhất nhất chỉ có chị” – “Chị yên tâm, em sẽ không khiến chị phải lo lắng nữa đâu, Những hành động này chị giống như anh trai và em gái thôi” Cô em giờ mấy tấm ảnh lên cười nhạt.

Một hồi, cô em khẽ nói tiếp, “Chị, nếu anh ấy biết bé Bảo vẫn còn, chắc sẽ không hận chị nữa đâu”.

“Em nhầm rồi, chuyện xảy ra hồi bên Mỹ không chỉ có vậy đâu” – Cô nhắm mắt nắc nghen.

Phải rồi, chuyện xảy ra ở bên đó giữa anh và cô vẫn là một bí mật giấu kín trong trái tim cả hai. Mà không một ai dám hé lộ nửa lời. Trừ khi vết thương đã nguôi ngoai mới dám nghĩ lại chuyện đó.

Nhưng hình như thời gian càng làm vết thương ngày một sâu hơn thì phải.

Sáng hôm sau, cô đến Công Ty làm việc như thường lệ. Thứ 7, chỉ làm buổi sáng, nhưng phải họp hội đồng cho những công việc trong tuần qua. Và lần này, kế hoạch thâm nhập vào lĩnh vực khách sạn của anh, cũng cần phải bàn bạc chính xác với hội đồng CEO.

Cô đang sắp xếp tài liệu trên bàn thì nhìn thấy một tờ thiệp mời. Bên trong ghi là “Trân trọng kính mời bạn Hàn Lệ Băng đến tham dự buổi họp lớp tại tầng 1 của Khách Sạn LA vào 18h00 tối chủ nhật ngày ....” Phần sau có ghi địa điểm chính để đi đến khách sạn. Đặc biệt ở phần cuối đề thêm tên chủ nhân của buổi họp mặt này là “Vương Tổ Linh”.

Cô cầm tờ thiệp mời, thần thờ một hồi, rồi bị tiếng chuông gọi vào văn phòng của anh làm cho giật bắn người.

Cô vào phòng của anh mang cà phê cũng tiện để trình tập tài liệu đầy đủ và chi tiết các kế hoạch mà Phó Chủ Tịch hôm qua đã bàn giao lại cho anh xem qua.

Anh ngồi vẫn bình thản cầm chiếc bút trên tay, ký kết qua lại các văn bản họp đồng.

“Thưa, Chủ Tịch. Đây là các tài liệu cho cuộc họp hôm nay mà hôm qua Phó Chủ Tịch đã bàn giao lại. Xin anh xem qua”. – Cô nhẹ nhàng tiến lại sát chiếc bàn làm việc của anh, để ly cà phê xuống rồi trên tay đưa ra cho anh tập tài liệu, khẽ nói.

Khuôn mặt anh vẫn không nhìn cô lấy một cái. Chỉ chìa đôi đồng tử xuống sắp văn bản đang ký rồi đưa tay ra. Bàn tay đang đưa nhẹ nhàng bỗng nhanh chóng nắm thật mạnh vào cổ tay cô. Khiến cô giật bắn mình, nhanh chóng rơi tập tài liệu, chẳng may bị vào ly cà phê. Cô vội vã cầm tập tài liệu lên. Nhanh chóng lấy chiếc khăn lau chúng trong lo lắng.

Tập tài liệu ướt nhẹt và vàng ố. Lau mãi không sạch, lâu nữa ra sẽ bị rách những tờ giấy chứa nội dung bên trong. Các bản film nhựa kèm hình ảnh, cũng bị cốc cà phê nóng làm hỏng hết. Hôm nay dù sao cô cũng phải thuyết trình cho bản kế hoạch này. Tuy văn bản đã học thuộc nhưng tất cả các bản film hình ảnh đã bị hỏng làm sao có thể thuyết trình trùng khớp với các tài liệu văn bản.

Trông bộ dạng bình thản xem như không có chuyện gì của anh, mà cảm thấy ức nghẹn. Là anh đang muốn làm gì đây, thật là chỉ muốn đẩy cô vào tình huống khó xử, không lối thoát.

Lát sau, đồng hồ đột nhiên trên đã được giải quyết, chỉ còn tập tài liệu hỏng hết trên tay.

Phó Chủ Tịch gõ cửa văn phòng như ra một hiệu báo đã đến giờ họp. Sau tiếng “vào đi” của Chủ Tịch, Anh ta mở cửa bước vào văn phòng, y như dự đoán anh ta đến báo cho họ đã đến giờ họp. Sao tự nhiên cô lại cảm thấy như bản thân sắp bị đem ra hành quyết.

“Bây giờ, cô định làm gì?” – Vâng, anh đã chính thức dừng ký kết với bộ mặt thản nhiên như đây ừ dĩ chìa vào cô, lên tiếng. Cô không nói gì, chỉ biết cúi đầu.

Phó chủ tịch thấy cục diện khó hiểu. Bèn đi sâu vào bàn của Chủ Tịch thấy các văn bản trên đó đã bị hỏng hết. Một gương mặt thách thức còn một gương mặt cúi ngấm không thể tội lỗi hơn.

“Thần Nghiêm, cậu còn usb chứa các tài liệu này chứ?” – Ngưng chìa đôi đồng tử thản nhiên nhưng đầy khói lửa vào cô, anh quay sang hỏi cậu bạn Phó Chủ Tịch.

“Không còn, đây là bản duy nhất” – Phó chủ tịch, vừa nói vừa lấy ngón tay đưa lên cằm suy nghĩ, khẽ nói thêm “Nhưng, những hình ảnh tham khảo này vẫn còn trong máy tính xách tay của tôi.

“Được, cậu hãy về lấy máy tính xách tay của cậu” – Anh nói xong với Phó Chủ Tịch, liền quay ra nhìn cô, mỉm cười dị hoặc “Còn cô, tôi sẽ cho cô một cơ hội chuộc lỗi”.

Nói xong, anh đứng dậy, Tiến ra chỗ cô, nhìn vào gương mặt đang thông dài đôi mi, khẽ nhếch một bên khóe miệng, nói “Để xem thực lực thật sự của nhân tài này có đúng như đồn đại không?”. Anh liền quay đi, nhẹ nhàng bước ra cửa. khiến cô và phó Chủ Tịch cũng vội vã theo sau.

Cô thở dài một cái. Bộ dạng giống như một chú cún con. Không định hướng được chủ nhân đang muốn n làm thêm điều gì để hành hạ mình.

Nhưng thật là khiến người khác cảm thấy mệt mỏi. Anh thì chán chán là vui vẻ rồi, vì thú vui của anh là hành hạ cô cho đến chết. Còn cô thì chỉ là một món đồ chơi của anh. Dù mệt mỏi đau đớn bao nhiêu cũng không được phép lên tiếng, hay oán thán mà nếu làm vậy anh sẽ càng hứng thú. Giống như mọi ván cờ, chỉ anh được làm chủ. Còn nó lệ thì không hề biết luật chơi. Kết quả có sai hay đúng đều có kết cục là bị hành hạ.

3 người bước vào phòng họp, như thường lệ, ban hội đồng cấp cao CEO đã có mặt đông đủ thành một vòng tròn lớn. Đây là lần đầu tiên, cô được tham

dự buổi họp ban lãnh đạo này.

Họp tầm hơn 1 tiếng, mọi đề án khả thi và công sức của tuần được nêu ra và khuếch trương đầy đủ. Giờ là đến giây phút quan trọng nhất, đó là bàn bạc dự án Khách Sạn.

Phó Chủ tịch mang máy tính xách tay ra máy chiếu. Để cô chuẩn bị thuyết trình. May mà hai người đã nắm rõ tập tài liệu, nên mong là tất cả mọi thứ trùng khớp hoàn hảo.

Cô thờ dài lấy lại tinh thần. Đang bước lên mực thì một giọng quen thuộc cất lên “Khoan đã!”. Anh đứng dậy nhẹ nhàng quay ra chỗ nói “Tôi sẽ thuyết trình cho dự án lần này”. “Còn cô” anh vừa nói vừa chỉ ra chỗ máy chiếu “Việc của cô là ở đó!”.

Lại một tiếng sét nổ qua tai, anh định chơi trò gì đây. Tập tài liệu còn chưa xem qua một lượt mà dám hào hùng phán xét lên thuyết trình. Còn bản thân cô thì chỉ làm quen được với máy chiếu một vài lần. Nhờ mà sai sót hay không trùng khớp với lời nói của anh thì chắc chắn vài giờ sau sẽ bị anh treo ngược không thương tiếc.

Nhưng thôi, dù sao anh đã cố định đưa cô vào tình huống không thể ác tính hơn thì biết làm sao được.

Anh bước lên mực thuyết trình, còn cô đã sẵn sàng ở máy chiếu.

Thậm chí là chưa hề đọc qua một lần nhưng anh nói rất chuyên nghiệp, không hổ danh là người đứng đầu một tài sản kỳ cựu.

Và cũng đúng như dự đoán của cô, anh không nói như bản thảo đã soạn sẵn. Mà nói theo đầu óc anh tự sắp xếp. Anh nói đến đâu cô phải sẵn sàng hình ảnh đến đó mà không một sai sót.

Như có thần linh hỗ trợ, hai người làm một cách rất ấn ý. Anh thuyết trình đến đâu, cô nhanh chóng kèm hình ảnh đến đó. Không một sai sót, dù là nhỏ nhất. Dù trước đó, cô đã học thuộc bản gốc. Vả đương nhiên chỉ có người thứ 3 là Phó Chủ tịch mới hiểu rõ điều đó. Còn mọi người thì chỉ tưởng kế hoạch đã sắp xếp từ trước. Nghi hoặc của anh ta ngày một rõ rệt hơn. Dù là nhân tài thì cũng không thể hiểu rõ được anh trong vài ba ngày làm việc như vậy được.

Xong xuôi mọi thứ, mọi người đều tán dương kế hoạch của anh. Cô thờ phào nhẹ nhõm. Trong lúc mọi người sắp xếp ra về. Cô ngồi ở máy chiếu, dò xét vào làm lại vài thứ, Cô lấy chiếc di động của mình, mở máy lên và kết nối vào Laptop của Phó Chủ tịch để lưu lại đề án hoàn hảo vừa lập trình. Nhưng không hề ý máy chiếu vẫn đang kết nối cùng Laptop đó.

Bỗng nhiên trên màn hình hiện lên một chú mèo Kitty mặc váy balê trên đầu có 2 sừng quỷ, “Kính chào chủ nhân, tôi là Lion Hạ mèo điên đáng ghét xin được phục vụ chủ nhân Lê Băng xinh đẹp” – Chú mèo khề cúi lạy nói. Sau đó theo đồng phục mùa may quay cuồng.

Cả phòng đang chuẩn bị về thì ngừng hết hoạt động, chỉ chi trò trò rồi không giấu được xúc cảm, che miệng cười. Ai cũng biết Lion Hạ là tên tiếng anh của Chủ tịch.

Cô mở to đôi mắt, vội vã cầm điện thoại lên tắt máy. Thì ra đó là lập trình khởi động của cô. Hình gif này có thể tự xâm nhập và biểu lộ qua bất kỳ hệ thống kết nối nào.

Chủ tịch gương mặt như không có biểu lộ gì. Mọi thứ trên bàn đã thu xếp xong xuôi. Theo thường lệ đứng dậy ra về văn phòng của mình. Cô mặt đỏ như trái gấc, dõi theo Chủ tịch và mọi người đi khuất bóng. Không nhìn được cuối cùng vẫn là bật nụ cười lớn ra nước mắt. Trên đời này chỉ có một mình chú mèo này khiến cô vui vẻ. Dù là bản thân không biết vì vụ này sẽ bị hành quyết ra sao.

“Tôi nghĩ cậu và cô ta như có một mối liên kết vô hình” – Phó Chủ tịch về văn phòng cùng anh, khề lên tiếng.

“Tôi và cô ấy đã quen biết từ trước” – Anh đứng khoanh tay trước cửa sổ, hướng đôi đồng tử nhìn ra xa xa, khề nói

“Không chỉ đơn giản vậy chứ?” – Phó Chủ tịch khề nói.

“Cậu còn muốn biết thêm điều gì?” – anh mỉm cười nói.

“Không có gì nhiều, nhưng cậu nên nhớ bản thân là hoa đã có chủ” – Phó chủ tịch khề liếc anh, mỉm cười nói.

“Tôi không có quyền có thêm mistress?” – Anh mỉm cười giễu cợt nửa thật nửa đùa quay ra nhìn anh ta.

Anh ta tròn tròn đôi mắt, quả nhiên hẳn ta không hề chối đẩy mà còn khai nhận坦然 việc bản thân gian thông. Nhưng có những chuyện vẫn chỉ như là mơ hồ, không rõ huyền cơ bên trong là gì. Thời gian xa cách biến con người trở nên khác hẳn. Là tình yêu hay do trò chơi cuộc đời đưa đẩy.

Hắn, trước mặt anh ta, giờ không còn là người bạn nói khó năm xưa nữa. 3 năm nay, anh ta đã biết rõ hắn đã biến thành một con người có dã tâm và tàn ác, thủ đoạn khó lường. Nhưng, cuối cùng vẫn không thể biết rõ nguyên nhân hắn trở nên như vậy. Mọi thứ phỏng đoán trước kia, chỉ đơn giản là nghĩ rằng vì tai nạn của cha mẹ hắn. Nhưng bây giờ, nếu cảm giác của anh ta chính xác thì, nguyên nhân ấy đã xuất hiện. Mọi quá khứ không có anh ta của hắn, từ bây giờ sẽ chính thức dần dần được mở bài.

Một hồi, anh ta nói thêm “Cậu đã nhận được thiệp mời, ngày mai tham gia bữa tiệc khai trương ở khách sạn LA chưa?”. Thấy anh không nói gì anh ta khề nói tiếp: “cậu đã biết Hoàng Khải về nước?”.

“Cậu ta có vẻ sốt sắng và muốn mọi thứ diễn ra sớm hơn dự định” – Anh nhấc nhẹ hai bên khóe miệng nói.

“Tôi không biết cậu đang muốn nói về điều gì nhưng cậu sẽ đi đến đó với vợ cậu hay ‘mistress’ của cậu?” – Anh ta thờ dài lắc đầu nói.

Anh không nói gì chỉ khẽ mỉm cười. Một hồi, đến giờ nghỉ anh ta bước về văn phòng của mình thu xếp ra về.

Lát sau, khi Phó Chủ Tịch đi ra về, Nhóc Tranh Linh cũng về theo luôn. Cô đang vội vã thu xếp đồ thoát lui thì chuông điện thoại gọi vào phòng chủ tịch réo ầm ỏi. Biết là không thể tránh khỏi án tử này, cô thờ dài rồi bước vào văn phòng anh.

“Mai, em đi họp lớp hãy dùng những thứ này” – Ngay sau khi cô mở cửa bước vào thì một giọng quen thuộc đồng dạng vang lên. Vừa nói dứt câu một chiếc hộp thậm chí to hơn cả người cô nhanh chóng phi thẳng về phía cô. Cô hét hoảng vội vã ôm chầm lấy nó.

Trong tay vẫn ôm chiếc hộp chưa dám mở, cô cúi đầu, thông dài đôi mi khẽ nói “Ngày mai, chắc tôi sẽ không đến đó”. 7 năm trôi , sau khi sự cố gia đình xảy ra. Vợ và từ biệt họ để đi xa xôi. Cô đã không còn dám liên lạc gì với bất kỳ ai , giờ gặp lại quả là không biết nên nói gì và nên làm gì.

Mọi người, nếu không lập gia đình thì là đã thành công ngoài mức mong đợi. Còn cô , nếu gặp lại sẽ giới thiệu bản thân và những việc bản thân đã làm trong 7 năm qua là gì?. Là làm đồ chơi trong tay chồng cô bạn thân nhất của mình từ nhỏ sao?. Quả là khó nghĩ. Còn những việc quá khứ của cô được những người bạn đó nắm giữ như lòng bàn tay nữa. Tất cả cô đều không muốn kể lại, hay thậm chí là nhắc đến.

Chap 8

Bù Đắp Vị Yêu

“Sao vậy? Tôi tưởng ngày xưa em nổi tiếng lắm” – Anh nở nụ cười giấu cợt .

Cô không nói gì chỉ khẽ ngược đôi mắt muộn phiền nhìn anh, một hồi rồi quay nhẹ đi.

Cái quá khứ đó, anh nắm trong tay hơn một nửa, đó là điều khiến trái tim cô luôn có cảm giác như bị một con dao nhọn hoắt đâm nát. Ký ức giống như một thiên đường, nhưng khi mở mắt ra tìm về hiện tại , lại trở thành địa ngục nghiệt ngã không thể thoát ra.

“Ngày mai, em phải đi!” – Anh thấy bộ dạng cô, không một chút biểu cảm, nói thêm “Vương Hoàng Khải cũng sẽ có mặt ở đó”.

“Hoàng Khải?” – Cô bỗng ngược mắt lên nhìn anh.

“Quả nhiên, em không biết hắn đã trở về”. – Anh cười dị hoặc , đôi lông mày nhíu lại, như bị kim đâm nhói vào tim “Có cần gọi hắn thân mật vậy không?”

Cô nghe vậy, không nói gì. Lại khẽ thông đôi mi dài lướt thướt chực diện xuống dưới sàn.

“Vương Tổ Linh học cùng em hồi trung học, còn nhớ chứ? ” – anh liếc nhìn cô một hồi, bình tĩnh nói thêm “Sao có thể quên, em gái Vương Hoàng Khải, cô ta và chồng của cô ta Trương Minh Trung là đồng chủ tịch công ty Trung Linh, họ đang mở rộng địa bàn và đương nhiên phải có sự giúp sức của anh trai cô ta”. “Cô ta tổ chức buổi họp lớp long trọng, cùng với lễ khai trương khách sạn LA của hắn để trả ơn ông anh trai yêu quý của mình”.

Cô nghe anh nói một hồi mới ngộ ra. Đúng vậy, lớp của cô, không những có mình tình Lâm Đan Tiên, mà còn có những quan chức và những doanh nhân rất tầm cỡ thuộc hạng cấp cao. Quả là cơ hội quá tốt để giới thiệu Khách Sạn LA của anh trai cô ta.

Đối với cô, những chuyện ngoài lề không có một chút gọi là quan tâm. Nên sự kiện này có phần lơ mơ là phải. Cô chỉ muốn làm tốt phận sự của bản thân, không hơn cũng không dám kém. Nhưng giờ cô đã lơ mơ hiểu được vì sao anh lại muốn thâm nhập vào thị trường khách sạn. Liệu có gì liên quan đến cô. Mà giờ nghĩ ngợi cũng đâu thể làm được gì. Phải giải quyết mối nguy hại trước mắt đã. Thật là không hiểu tên đáng ghét đứng trước mặt cô đang toan tính điều gì.

Mà giờ đâm lao phải theo lao, anh đã muốn cô đến, cô đâu thể chối từ. Cô khẽ thờ dài, vẫn chực ôm chiếc hộp cúi đầu thoát lui. Anh nhìn cô lặng lẽ bước ra cửa . Gương mặt không hé lộ một chút tâm trạng. Đứng lặng quay ra cửa sổ suy nghĩ.

Cô đi ra đóng chiếc cửa văn phòng thờ phào một cái. Hôm nay coi như được anh miễn xá cho một án tử nhưng cuối cùng cũng không thể thoát khỏi án tử nữa do chính anh sắp xếp. Ngày mai phải làm gì, phải thế nào giờ không thể suy nghĩ được nữa.

Cô đi ra bàn làm việc thu xếp mọi thứ, trên vai đeo chiếc túi xách, còn 2 tay thì ôm lấy chiếc hộp to. tính trở về nhà, nhưng đang bước ra cửa lại chần chừ gì đó nhìn sang văn phòng anh vẫn sáng.

Cô khẽ cúi xuống tâm trạng không thể muộn phiền hơn. Đi sâu vào cánh cửa văn phòng anh. Người đàn ông này, không biết đang suy nghĩ điều gì. Thực ra , quá khứ , đã vất bỏ những thứ tốt đẹp nhất của cô . Nhưng của anh cũng không ngoại lệ. Chính nó đã biến anh trở thành như vậy. Và người có lỗi hơn hết trong chuyện này chính là cô.

Cô chỉ dám đứng ngoài, xoay lưng dựa vào cánh cửa văn phòng anh. Một hồi suy nghĩ. Bỗng cánh cửa mở vội. Cô theo phản xạ, không giữ được thăng

bằng bị ngã về phía sau. Anh vội và đỡ lấy thân hình cô “Muộn rồi, còn không trở về?” – anh bế bổng cô lên như đoán trước được gì đó khế nói.

Cô ngược lên như anh, không nói gì chỉ chực diện khuôn mặt muộn phiền cúi xuống. Anh thấy vậy, vội cầ bế cô đặt lên chiếc bàn làm việc của cô. Mím cười chế giễu nói “Là em không thể rời đi, khi chưa được tôi ân ái đúng không?”. Tiếng nói vừa dứt, anh một tay giật chiếc hộp cô đang ôm, ném thẳng vào chiếc ghế trong bàn làm việc của cô. Sau đó đến cái túi xách cũng được quăng đi nhanh chóng.

Anh vội vã luồn bàn tay vào bầu ngực đầy sức sống của cô, nhẹ nhàng uyển chuyển từng chút từng chút một, cô khẽ nhủ lông mày, thờ gáp. Khuôn mặt vẫn ửng đỏ. Một hồi, hàng khuy trên chiếc áo sơ mi trắng được tung ra sạch sẽ, anh nhanh chóng tháo nhanh chiếc áo ngực của cô, hai trái đào đầy vết cắn xé chưa lành của anh hôm qua, hiện rõ rệt trắng ngần những chấm màu hồng đỏ trước đôi đồng tử của anh.

Anh nhìn đôi mắt thông dài xuống của cô, nhủ nhẹ đôi lông mày, mím cười vội vã vòng cánh tay đỡ lấy chiếc lưng nhỏ nhắn hao gầy của cô, đặt làn môi vào trái đào ngon lành, ra sức cọ sát, dù mạnh mẽ như muốn nuốt chửng nhưng vẫn có phần dịu dàng hơn những lần anh gần hờn cô.

Cô không thể làm gì hơn, chỉ khẽ thờ gáp, bờ môi cắn chặt ngả người xuống, 2 tay bám chắc vào đôi vai anh. Cảm giác dịu dàng này của anh, thật khiến người ta khó xa rời.

Một hồi, anh lấy một tay, từ từ đẩy một chân cô lên, anh nhẹ nhàng đưa bàn tay qua chiếc quần nhỏ bên trong chiếc váy ôm sát hôm nay cô chung diện. Ngón tay từ từ thâm nhập vùng nhạy cảm nhất của cô, khiến cô không khỏi co rút cả thân thể. Anh thấy vậy, từ từ đưa làn môi rời khỏi bầu ngực ướt sũng vì nước bọt của anh, đặt vội vã vào làn môi xinh đẹp của cô.

Một hồi, không thoát khỏi được khoái lạc, anh đẩy nhanh cơ thể cô xuống bàn, lấy hai tay xé tung nhưng thước vải còn đọng trên thân hình cô. Anh đỡ lấy eo cô, vật cứng một lần nữa được nhanh chóng thâm nhập vào thân hình nhỏ bé của cô. Khiến chiếc bụng nhỏ bé phồng lên trông thấy. Anh mím cười mãn nguyện, Lấy hai tay nhắc bổng cô lên, xoay người sang chiếc tường chắn thủy tinh mờ. Ra vào mạnh mẽ.

Cô chỉ biết ôm chặt lấy anh, cả hai chân và cả hai tay đều bám chặt vào cơ thể anh. Mặc cho anh hoành hành thân thể cô. Vì cô biết dù có giẫy giụa hay phản kháng thì cũng chỉ càng ra tăng sự phấn khích trong anh.

Cô đưa đôi mắt nhắm say vương chút muộn phiền lên nhìn anh, không kiềm được trái tim. Ôm chặt lấy anh, dựa đầu vào khoanh ngực to lớn của anh, trái tim anh đập mạnh tới mức muốn bắn ra khỏi lồng ngực, nhưng dù có thổn thức đến đâu, gương mặt anh vẫn vậy, vẫn chui một biểu cảm, lạnh lùng khó đoán. cô nhắm đôi mắt cảm nhận anh trong yêu thương, người đàn ông này, chính cô đã khiến anh trở nên sâu xa đến vậy.

Một hồi, yêu thương say đắm, mặt ngọt lại nhanh chóng rút vội vã vào cơ thể cả hai. Đôi chân mệt mỏi rũ cơ thể xuống vòng tay anh. Bàn tay chỉ còn chút sức mạnh yêu thương tàn dư mà nắm chặt lấy đường lưng áo của anh.

Anh nhẹ nhàng xoay người, bế cô từ từ ngồi xuống dựa lưng vào tấm kính chắn. Hai người ôm xiết lấy nhau, mà không biết hoàng hôn đã khuất bóng từ lúc nào.

Anh bỗng bật cười là lướt, xoa nhẹ đầu cô. Cái cảm giác này đã lâu lắm rồi, cô chưa cảm nhận được. “Em giỏi lắm, Lê Băng! Muốn thầy thưởng điều gì nào?” – Câu nói thoáng hiện từ quá khứ xa xưa. Cô khẽ đưa mắt lên nhìn anh. Đôi mắt mà cô bé ngày xưa vẫn chung diện, khiến anh không kiểm soát được lại xiết chặt cô hơn.

Anh cởi chiếc áo somi trên người, Cả chiếc quần lót của cô từa tung trên sàn. Nhẹ nhàng mặc chúng vào thân thể cô. Anh tiếp tục bế cô đi ra gian rộng lớn của căn phòng. Đặt cô vào một chiếc ghế. Đi ra phía tủ lấy hộp mì đã dự trữ sẵn, hòa với nước nóng. Mang ra nhẹ nhàng đút cho cô ăn. Những điều mà cô tưởng chừng chúng đã biến mất từ rất lâu rồi. Anh giống như anh của ngày xưa, chỉ có nhất nhất chăm sóc cho cô. Dù mọi thứ giờ đã khác nhưng chỉ một chút thôi, cô cũng chỉ muốn giây phút này là mãi mãi.

Sau khi ăn xong mọi thứ, anh vẫn không một lời không một cảm xúc, chỉ còn bộ áo vest và áo balô bên trong trên người, bước ra khỏi tầng 77 về nhà. Cô thu gom mọi thứ, và đi xuống gara của Công Ty lấy chiếc xe nhỏ nhắn của mình lái về nhà.

Bước vào nhà khi trên mình chỉ còn chiếc áo somi của anh, ôm trên tay chiếc hộp to đùng. Hai cô em ngược nhìn cô, cô khẽ mím cười chào chúng, chúng vội vã mím cười rồi biết ý không nói gì cúi đầu xuống làm tiếp những công việc của bản thân. Đầu phải một vài lần, nhìn thấy cô trở về nhà trong bộ dạng hồn bay tứ phương, thậm chí trong phòng của cô còn su tập hân cả tủ áo somi của tên đàn ông đó. Hay chiếc hộp to hơn cả cơ thể để bán đồng nát dần cũng được chất thành đống đống.

Cô đặt chiếc hộp trên tay xuống bàn, rồi bước vội vào phòng tắm, tháo cởi những thứ trên cơ thể rồi ngồi sụp xuống, ôm lấy chúng, nước mắt từ đâu rơi ra không ngớt, hơi ấm và mùi hương của anh, dù có muốn cũng không thể bay hết đi. Vì chúng đã ăn nhập với thể xác của cô làm một. Điều anh muốn là gì, hình như anh không hiểu được cảm giác những thứ đã mất đi, không dám lấy lại mặc dù rất muốn, là đau đớn đến như thế nào.

Tắm rửa xong xuôi một hồi, cô vừa bước ra thì thấy hai cô em đã mở chiếc hộp với tâm trạng vui vẻ một cách bất thường.

“Wow! đẹp quá!” – Lê Nhung cất tiếng, trong tay đang cầm lên chiếc váy xinh xắn.

“Là đồ ngày mai chị đi họp lớp” – Cô khẽ mím cười nói.

“Thật ư? Gặp lại các bạn chắc chị vui lắm” – Lê Nhung bộ dạng vẫn vui vẻ.

“Chị, thật sự muốn đi?” – Lê Trần thờ dãi nói.

“Người đó muốn chị đi” – Cô khẽ cúi đầu nói.

Lệ Trân nghe vậy không nói gì, chỉ thờ dài. Lệ Nhung vui vẻ nói “Ngày Mai, em sẽ trang điểm cho chị nhé!”

“Ừ!” – Cô cũng vui vẻ mỉm cười, xoa đầu cô bé.

Cô hơn Lệ Trân 3 tuổi, Lệ Trân hơn Lệ Nhung 2 tuổi, Cô em thứ 3 này đang học năm thứ hai đại học. Đối với mọi chuyện riêng của cô không có chút hứng thú, chỉ một lòng hướng tới học tập để đền bù công sức của cô. Cô bé cũng là niềm tự hào duy nhất của cô trên Thế Gian này.

Cả ngày hôm sau, 3 cô ở nhà quây tung bùng vui vẻ, cũng đã lâu rồi cả 3 chị em chưa được vui vẻ như thế này. Lệ Trân thì đã ra trường và làm việc trong nhà hàng của Lệ Hân. Cô em này từ nhỏ đã luôn khiến cô lo lắng. Nhưng giờ thì cả hai cũng đã ổn định. Khiến cô được thờ phào nhẹ nhõm. Nếu giờ chúng có bạn trai hay người yêu cũng không phải lo nghĩ gì.

Buổi sáng, bên tòa cung điện của Hạ Gia, anh nằm ngủ li bì trong phòng, ánh sáng xuyên qua tấm rèm cửa kính khiến anh tỉnh giấc, nhẹ nhàng ngồi dậy, nhìn thẳng vào tấm ảnh đối diện, anh khẽ suy nghĩ gì đó rồi mỉm cười. Nhắc thân hình cường hạo vào phòng tắm.

Một hồi, các cô giúp việc bước vào dọn dẹp, sau khi anh đi ra, đập vào mắt anh là cô vợ xinh đẹp bê đồ ăn sáng lên, đặt xuống chiếc bàn trong phòng anh.

“Anh cố tình tránh để em vào căn phòng này, thì ra là vì nó” – Cô tavừa nhìn bức hình treo tường lớn đối diện giường ngủ của anh, khẽ nói.

Anh không nói gì chỉ mỉm cười, bước ra ngồi xuống bàn, ăn sáng. Nhẹ nhàng ăn sáng.

“Em tự hỏi, căn phòng đó. Anh đang chứa điều gì” – Cô ta ngồi đối diện anh, chỉ tay vào căn phòng nhỏ anh luôn khóa. Nói thêm “anh không chứa đồ bất hợp pháp đó chứ?”

Anh không nói gì chỉ mỉm cười. Một cô giúp việc dọn dẹp không cẩn thận làm rơi một ly nước trên bàn làm việc của anh xuống sàn vỡ tan. Cô giúp việc vội vã cúi đầu xin. Anh nhẹ nhàng nói “Được rồi, lau dọn cho kỹ”.

Hai cô giúp việc thờ phào, nhìn nhau một hồi. Sau đó đứng lên dọn dẹp sạch sẽ.

“hình như hôm nay, ông chủ Hạ Gia tâm trạng vui vẻ thất thường” – Cô ta lắc đầu nhìn anh, thấy anh vẫn chỉ mỉm cười, nói thêm “Không biết có phải vì cô gái kia không?” – Cô ta liếc đôi mắt nhìn sang tấm ảnh lớn vừa này.

Gương mặt anh duy nghĩ gì đó rồi vẫn chỉ chum chực một nụ cười. Một nụ cười âm áp mà lâu rồi cô ta mới được nhìn thấy. Cô ta thấy vậy, trong lòng dâng lên khí nóng, nhưng vẫn bình thản nói “Vương Hoàng Khải đã về, anh biết chứ?”

Anh nghe thấy vậy, bỗng nhiên đồ ăn đang đưa lên miệng được bỏ nhanh xuống. Khẽ đưa đôi mắt sắc lẹm gật đầu nhìn cô ta. Cô ta biết đánh trúng vào trái tim anh. Mãn nguyện trong lòng, đứng dậy bước ra ngoài. Bỗng giọng nói quen thuộc của anh, cất lên “Tôi nay, anh sẽ đưa em đến đó!”.

“Vâng!” – Cô cảm thấy vui vẻ, khẽ trả lời.

“Em hãy dùng những thứ tôi hôm qua anh đưa cho! Chúng ta sẽ dùng đồ đôi” – Anh khẽ cười ỳ ị, nói.

Một lần nữa xúc cảm vui vẻ lại nở rộ trên gương mặt. Cô ta gật nhẹ, bước về phòng.

To Be ConTiNue <3 <3 <3

.....

Bạn đang đọc truyện *Hận Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

Bù Đắp Vị Yêu

“Sao vậy? Tôi tưởng ngày xưa em nổi tiếng lắm” – Anh nở nụ cười giễu cợt.

Cô không nói gì chỉ khẽ ngược đôi mắt muợn phiến nhìn anh, một hồi rồi quay nhẹ đi.

Cái quá khứ đó, anh nắm trong tay hơn một nửa, đó là điều khiến trái tim cô luôn có cảm giác như bị một con dao nhọn hoắt đâm nát. Ký ức giống như một thiên đường, nhưng khi mở mắt ra tìm về hiện tại, lại trở thành địa ngục nghiệt ngã không thể thoát ra.

“Ngày mai, em phải đi!” – Anh thấy bộ dạng cô, không một chút biểu cảm, nói thêm “Vương Hoàng Khải cũng sẽ có mặt ở đó”.

“Hoàng Khải?” – Cô bỗng ngược mắt lên nhìn anh.

“Quả nhiên, em không biết hắn đã trở về”. – Anh cười dị hoặc, đôi lông mày nhíu lại, như bị kim đâm nhói vào tim “Có cần gọi hắn thân mật vậy không?”

Cô nghe vậy, không nói gì. Lại khẽ thông đôi mi dài lướt thướt chực diện xuống dưới sàn.

“Vương Tổ Linh học cùng em hồi trung học, còn nhớ chứ?” – anh liếc nhìn cô một hồi, bình tĩnh nói thêm “Sao có thể quên, em gái Vương Hoàng Khải, cô ta và chồng của cô ta Trương Minh Trung là đồng chủ tịch công ty Trung Linh, họ đang mở rộng địa bàn và đương nhiên phải có sự giúp sức của anh trai cô ta”. “Cô ta tổ chức buổi họp lớp long trọng, cùng với lễ khai trương khách sạn LA của hắn để trả ơn ông anh trai yêu quý của mình”.

Cô nghe anh nói một hồi mới ngộ ra. Đứng vậy, lớp của cô, không những có mình tình Lâm Đan Tiên, mà còn có những quan chức và những doanh nhân rất tầm cỡ thuộc hạng cấp cao. Quả là cơ hội quá tốt để giới thiệu Khách Sạn LA của anh trai cô ta.

Đối với cô, những chuyện ngoài lề không có một chút gọi là quan tâm. Nên sự kiện này có phần lơ mơ là phải. Cô chỉ muốn làm tốt phận sự của bản thân, không hơn cũng không kém. Nhưng giờ cô đã lơ mơ hiểu được vì sao anh lại muốn thâm nhập vào thị trường khách sạn. Liệu có gì liên quan đến cô. Mà giờ nghĩ ngợi cũng đâu thể làm được gì. Phải giải quyết mối nguy hại trước mắt đã. Thật là không hiểu tên đáng ghét đứng trước mặt cô đang toan tính điều gì.

Mà giờ đâm lao phải theo lao, anh đã muốn cô đến, cô đâu thể chối từ. Cô khẽ thở dài, vẫn chực ôm chiếc hộp cúi đầu thoái lui. Anh nhìn cô lặng lẽ bước ra cửa. Gương mặt không hề lộ một chút tâm trạng. Đứng lặng quay ra cửa sổ suy nghĩ.

Cô đi ra đóng chiếc cửa văn phòng thờ phào một cái. Hôm nay coi như được anh miễn xá cho một án từ nhưng cuối cùng cũng không thể thoát khỏi án từ nữa do chính anh sắp xếp. Ngày mai phải làm gì, phải thế nào giờ không thể suy nghĩ được nữa.

Cô đi ra bàn làm việc thu xếp mọi thứ, trên vai đeo chiếc túi xách, còn 2 tay thì ôm lấy chiếc hộp to. tính trở về nhà, nhưng đang bước ra cửa lại chần chờ gì đó nhìn sang văn phòng anh vẫn sáng.

Cô khẽ cúi xuống tâm trạng không thể muộn phiền hơn. Đi sâu vào cánh cửa văn phòng anh. Người đàn ông này, không biết đang suy nghĩ điều gì. Thực ra, quá khứ, đã vất bỏ những thứ tốt đẹp nhất của cô. Nhưng của anh cũng không ngoại lệ. Chính nó đã biến anh trở thành như vậy. Và người có lỗi hơn hết trong chuyện này chính là cô.

Cô chỉ dám đứng ngoài, xoay lưng dựa vào cánh cửa văn phòng anh. Một hồi suy nghĩ. Bỗng cánh cửa mở vội. Cô theo phản xạ, không giữ được thăng bằng bị ngã về phía sau. Anh vội và đỡ lấy thân hình cô “Muộn rồi, còn không trở về?” – anh bế bổng cô lên như đoán trước được gì đó khẽ nói.

Cô ngược lên như anh, không nói gì chỉ chực diện khuôn mặt muộn phiền cúi xuống. Anh thấy vậy, vội cả bế cô đặt lên chiếc bàn làm việc của cô. Mím cười chế giễu nói “Là em không thể rời đi, khi chưa được tôi ân ái đúng không?”. Tiếng nói vừa dứt, anh một tay gạt chiếc hộp cô đang ôm, ném thẳng vào chiếc ghế trong bàn làm việc của cô. Sau đó đến cái túi xách cũng được quăng đi nhanh chóng.

Anh vội vã luồn bàn tay vào bầu ngực đầy sức sống của cô, nhẹ nhàng uyển chuyển từng chút từng chút một, cô khẽ nhíu lông mày, thờ gấp. Khuôn mặt vẫn ửng đỏ. Một hồi, hàng khuy trên chiếc áo sơ mi trắng được tung ra sạch sẽ, anh nhanh chóng tháo nhanh chiếc áo ngực của cô, hai trái đào đầy vết cắn xé chưa lành của anh hôm qua, hiện rõ rệt trắng ngần những chấm màu hồng đỏ trước đôi đồng tử của anh.

Anh nhìn đôi mắt thông dài xuống của cô, nhíu nhẹ đôi lông mày, mím cười vội vã vòng cánh tay đỡ lấy chiếc lưng nhỏ nhắn hao gầy của cô, đặt lên môi vào trái đào ngon lành, ra sức cạo sát, dù mạnh mẽ như muốn nuốt chửng nhưng vẫn có phần dịu dàng hơn những lần anh gần hờn cô.

Cô không thể làm gì hơn, chỉ khẽ thở gấp, bờ môi cắn chặt ngả người xuống, 2 tay bám chắc vào đôi vai anh. Cảm giác dịu dàng này của anh, thật khiến người ta khó xa rời.

Một hồi, anh lấy một tay, từ từ đẩy một chân cô lên, anh nhẹ nhàng đưa bàn tay qua chiếc quần nhỏ bên trong chiếc váy ôm sát hôm nay cô chực diện. Ngón tay từ từ thâm nhập vùng nhạy cảm nhất của cô, khiến cô không khỏi co rút cả thân thể. Anh thấy vậy, từ từ đưa làn môi rời khỏi bầu ngực ướt sũng vì nước bọt của anh, đặt vội vã vào làn môi xinh đẹp của cô.

Một hồi, không thoát khỏi được khoái lạc, anh đẩy nhanh cơ thể cô xuống bàn, lấy hai tay xé tung nhưng thước vải còn đọng trên thân hình cô. Anh đỡ lấy eo cô, vật cứng một lần nữa được nhanh chóng thâm nhập vào thân hình nhỏ bé của cô. Khiến chiếc bụng nhỏ bé phồng lên trông thấy. Anh mím cười mãn nguyện, Lấy hai tay nhấc bổng cô lên, xoay người sang chiếc tường chắn thủy tinh mờ. Ra vào mạnh mẽ.

Cô chỉ biết ôm chặt lấy anh, cả hai chân và cả hai tay đều bám chặt vào cơ thể anh. Mặc cho anh hoành hành thân thể cô. Vì cô biết dù có giãy giụa hay phản kháng thì cũng chỉ càng ra tăng sự phản kích trong anh.

Cô đưa đôi mắt đắm say vương chút muộn phiền lên nhìn anh, không kiềm được trái tim. Ôm chặt lấy anh, dựa đầu vào khoanh ngực to lớn của anh, trái tim anh đập mạnh tới mức muốn bắn ra khỏi lồng ngực, nhưng dù có thổn thức đến đâu, gương mặt anh vẫn vậy, vẫn chỉ một biểu cảm, lạnh lùng khó đoán. cô nhắm đôi mắt cảm nhận anh trong yêu thương, người đàn ông này, chính cô đã khiến anh trở nên sâu xa đến vậy.

Một hồi, yêu thương say đắm, mặt ngọt lại nhanh chóng rút vội vã vào cơ thể cả hai. Đôi chân mệt mỏi rũ cơ thể xuống vòng tay anh. Bàn tay chỉ còn

chút sức mạnh yêu thương tàn dư mà nắm chặt lấy đường lưng áo của anh.

Anh nhẹ nhàng xoay người, bế cô từ từ ngồi xuống dựa lưng vào tấm kính chắn. Hai người ôm xiết lấy nhau, mà không biết hoàng hôn đã khuất bóng từ lúc nào.

Anh bỗng bật cười là lướt, xoa nhẹ đầu cô. Cái cảm giác này đã lâu lắm rồi, cô chưa cảm nhận được. “Em giỏi lắm, Lê Băng! Muốn thầy thưởng điều gì nào?” – Câu nói thoáng hiện từ quá khứ xa xưa. Cô khẽ đưa mắt lên nhìn anh. Đôi mắt mà cô bé ngày xưa vẫn chum điện, khiến anh không kiểm soát được lại xiết chặt cô hơn.

Anh cởi chiếc áo somi trên người, Cả chiếc quần lót của cô từa tung trên sàn. Nhẹ nhàng mặc chúng vào thân thể cô. Anh tiếp tục bế cô đi ra gian rộng lớn của căn phòng. Đặt cô vào một chiếc ghế. Đi ra phía tủ lấy hộp mì đã dự trữ sẵn, hòa với nước nóng. Mang ra nhẹ nhàng đút cho cô ăn. Những điều mà cô tưởng chừng chứng đã biến mất từ rất lâu rồi. Anh giống như anh của ngày xưa, chỉ có nhất nhất chăm sóc cho cô. Dù mọi thứ giờ đã khác nhưng chỉ một chút thôi, cô cũng chỉ muốn giây phút này là mãi mãi.

Sau khi ăn xong mọi thứ, anh vẫn không một lời không một cảm xúc, chỉ còn bộ áo vest và áo balô bên trong trên người, bước ra khỏi tầng 77 về nhà. Cô thu gom mọi thứ, và đi xuống gara của Công Ty lấy chiếc xe nhỏ nhắn của mình lái về nhà.

Bước vào nhà khi trên mình chỉ còn chiếc áo somi của anh, ôm trên tay chiếc hộp to đùng. Hai cô em ngược nhìn cô, cô khẽ mỉm cười chào chúng, chúng vội vã mỉm cười rồi biết ý không nói gì cúi đầu xuống làm tiếp những công việc của bản thân. Đầu phải một vài lần, nhìn thấy cô trở về nhà trong bộ dạng hồn bay tứ phương, thậm chí trong phòng của cô còn suu tập hẳn cả tủ áo somi của tên đàn ông đó. Hay chiếc hộp to hơn cả cơ thể để bán đồng nát dần cũng được chất thành đống đống.

Cô đặt chiếc hộp trên tay xuống bàn, rồi bước vội vào phòng tắm, tháo cởi những thứ trên cơ thể rồi ngồi sụp xuống, ôm lấy chúng, nước mắt từ đâu rơi ra không ngớt, hơi ấm và mùi hương của anh, dù có muốn cũng không thể bay hết đi. Vì chúng đã ăn nhập với thể xác của cô làm một. Điều anh muốn là gì, hình như anh không hiểu được cảm giác những thứ đã mất đi, không dám lấy lại mặc dù rất muốn, là đau đớn đến như thế nào.

Tắm rửa xong xuôi một hồi, cô vừa bước ra thì thấy hai cô em đã mở chiếc hộp với tâm trạng vui vẻ một cách bất thường.

“Wow! đẹp quá!” – Lê Nhung cất tiếng, trong tay đang cầm lên chiếc váy xinh xắn.

“Là đồ ngày mai chị đi họp lớp” – Cô khẽ mỉm cười nói.

“Thật ư? Gặp lại các bạn chắc chị vui lắm” – Lê Nhung bộ dạng vẫn vui vẻ.

“Chị, thật sự muốn đi?” – Lê Trần thờ dãi nói.

“Người đó muốn chị đi” – Cô khẽ cúi đầu nói.

Lê Trần nghe vậy không nói gì, chỉ thờ dãi. Lê Nhung vui vẻ nói “Ngày Mai. em sẽ trang điểm cho chị nhé!”

“Ừ!” – Cô cũng vui vẻ mỉm cười, xoa đầu cô bé.

Cô hơn Lê Trần 3 tuổi, Lê Trần hơn Lê Nhung 2 tuổi, Cô em thứ 3 này đang học năm thứ hai đại học. Đối với mọi chuyện riêng của cô không có chút hứng thú, chỉ một lòng hướng tới học tập để đền bù công sức của cô. Cô bé cũng là niềm tự hào duy nhất của cô trên Thế Gian này.

Cả ngày hôm sau, 3 cô ở nhà quây tung bùng vui vẻ, cũng đã lâu rồi cả 3 chị em chưa được vui vẻ như thế này. Lê Trần thì đã ra trường và làm việc trong nhà hàng của Lê Hân. Cô em này từ nhỏ đã luôn khiến cô lo lắng. Nhưng giờ thì cả hai cũng đã ổn định. Khiến cô được thở phào nhẹ nhõm. Nếu giờ chúng có bạn trai hay người yêu cũng không phải lo nghĩ gì.

Buổi sáng, bên tòa cung điện của Hạ Gia, anh nằm ngủ li bì rong phòng, ánh sáng xuyên qua tấm rèm cửa kính khiến anh tỉnh giấc, nhẹ nhàng ngồi dậy, nhìn thẳng vào tấm ảnh đối diện, anh khẽ suy nghĩ gì đó rồi mỉm cười. Nhắc thân hình cường hào vào phòng tắm.

Một hồi, các cô giúp việc bước vào dọn dẹp, sau khi anh đi ra, đập vào mắt anh là cô vợ xinh đẹp bê đồ ăn sáng lên, đặt xuống chiếc bàn trong phòng anh.

“Anh cố tình tránh để em vào căn phòng này, thì ra là vì nó” – Cô tavừa nhìn bức hình treo tường lớn đối diện giường ngủ của anh, khẽ nói.

Anh không nói gì chỉ mỉm cười, bước ra ngồi xuống bàn, ăn sáng. Nhẹ nhàng ăn sáng.

“Em tự hồi, căn phòng đó. Anh đang chứa điều gì” – Cô ta ngồi đối diện anh, chỉ tay vào căn phòng nhỏ anh luôn khóa. Nói thêm “anh không chứa đồ bất hợp pháp đó chứ?”

Anh không nói gì chỉ mỉm cười. Một cô giúp việc dọn dẹp không cẩn thận làm rơi một ly nước trên bàn làm việc của anh xuống sàn vỡ tan. Cô giúp việc vội vã cúi đầu van xin. Anh nhẹ nhàng nói “Được rồi, lau dọn cho kỹ”.

Hai cô giúp việc thờ phào, nhìn nhau một hồi. Sau đó đứng lên dọn dẹp sạch sẽ.

“hình như hôm nay, ông chủ Hạ Gia tâm trạng vui vẻ thật thường” – Cô ta lắc đầu nhìn anh, thấy anh vẫn chỉ mỉm cười, nói thêm “Không biết có phải vì

cô gái kia không?” – Cô ta liếc đôi mắt nhìn sang tấm ảnh lớn vừa này.

Gương mặt anh duy nghĩ gì đó rồi vẫn chỉ chưng diện một nụ cười. Một nụ cười ảm áp mà lâu rồi cô ta mới được nhìn thấy. Cô ta thấy vậy, trong lòng dâng lên khí nóng, nhưng vẫn bình thản nói “Vương Hoàng Khải đã về, anh biết chứ?”

Anh nghe thấy vậy, bỗng nhiên đồ ăn đang đưa lên miệng được bỏ nhanh xuống. Khẽ đưa đôi mắt sắc lẹm gật đầu nhìn cô ta. Cô ta biết đánh trúng vào trái tim anh. Mãn nguyện trong lòng, đứng dậy bước ra ngoài. Bỗng giọng nói quen thuộc của anh, cất lên “Tối nay, anh sẽ đưa em đến đó!”.

“Vâng!” – Cô cảm thấy vui vẻ, khẽ trả lời.

“Em hãy dùng những thứ tối hôm qua anh đưa cho! Chúng ta sẽ dùng đồ đó!” – Anh khẽ cười ỳ ị , nói.

Một lần nữa xúc cảm vui vẻ lại nở rộ trên gương mặt. Cô ta gật nhẹ, bước về phòng.

Bạn đang đọc truyện *Hận Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Bữa Tiệc Hai Địch

18h00 tối, mọi thứ đã chuẩn bị xong.

Cô em thứ 2 chở cô đến Khách Sạn LA. Sau khi cô xuống cửa , cô em báo sẽ đến đón cô trở về. Hai người vui vẻ chào nhau một hồi cô bước vào.

Mọi ánh nhìn của căn phòng đều chĩa thẳng vào cô. Phòng viên , các nhà doanh nghiệp , các nhà đại gia lớn. Cô nhìn thẳng vào hai bóng dáng quen thuộc, thần thờ một hồi.

Vài phút trước , 2 vợ chồng họ bước xuống xe Limo , tất cả các nhà báo , phóng viên đều xúm xúm lại gần bao vây lấy họ . Một cặp đôi tiên đồng , ngọc nữ của Thế Giới , thì đương nhiên luôn được quan tâm trước công chúng.

Điều đáng mem mê là Hai vợ chồng họ thậm chí còn mặc đồ đôi. Người vợ với bộ váy ren màu hồng xẻ sâu dài chấm gót . thân hình hấp dẫn đến từng chi tiết, còn người chồng lấy những họa tiết trên chiếc clutch màu bạc của vợ làm họa tiết cho chiếc cà vạt.

Còn cô, diện một bộ váy xòe, dài qua đầu gối, thân hình bé nhỏ giống như một nàng công chúa. Điều đáng nói là không chỉ chiếc váy đó mà mọi họa tiết trên phụ kiện cô chưng diện, đều giống hệt với vợ của anh. Và mọi thứ đều như là size bé hơn vợ của anh .

Cô đứng giữa mọi ánh mắt dò xét dị nghị. Không những vậy, ánh đèn chụp ảnh của các phóng viên chiếu dọi vào cô không ngớt.. Chỉ có duy nhất hai ánh mắt khác thường đối diện cô. Một là chiêm chệ kiêu ngạo của vợ anh kiêu nhìn cô với ánh mắt nửa con người, Hai thì ai cũng rõ, là đôi mắt ủ ị của anh.

Thực sự là không thể đoán được tên lưu manh , sở Khanh đó đang tính chứng tỏ điều gì. Muốn cho cả Thế Giới biết cô là thư ký hay vợ bé của anh?. Thật là đáng sợ mã.

“Lệ Băng?” – Một giọng nam nhân đằng sau cất lên. Cô vội vã quay ra. Cứ tưởng sẽ giúp cô thoát khỏi cái sự khó xử đã sắp đặt trước. Ai ngờ vừa quay ra, một thân hình cao lớn ôm chầm lấy cô.

“Anh , anh , anh ..... Hoàng Khải?” – cô khẽ ngáp ngừng, nói. như có gì đó nắc nhen.

“Đúng rồi!” Anh ấy đẩy nhẹ cô ra , khẽ mỉm cười xoa đầu cô. “Giới thiệu với mọi người đây là em gái của vợ tôi!” – Anh ấy vui vẻ đặt một tay lên vai cô , một tay đưa ra giới thiệu cô với mọi người, rồi quay sang nhìn cô , mỉm cười nói “Lệ Băng, Bây giờ em làm gì?”.

“Cô ấy đang là thư ký của tôi” – Một bàn tay hất khẽ bàn tay anh ấy khỏi vai cô, anh tiến lại , nói.

“Lâu rồi không gặp cậu, Hạ Đình Thiên!” – đôi mắt ngược lên, đột nhiên chùng lại.

2 người thể hiện khoe miệng cười mỉm thân thiện nhưng đôi mắt sắc lẹm chĩa vào nhau.

Đám phóng viên quả là lợi nha, chụp lóa hết cả mắt của cả ba người.

“Mọi người!” – Cuối cùng cũng thoát khỏi cục diện rối ren, tất cả đều chuyển hướng chĩa đôi mắt vào khán đài lớn , người chủ trì tuyên bố gì đó: “Cảm ơn mọi người, đã có mặt nơi đây ...”

3 người nhẹ nhàng bước ra chỗ ngồi, Cô thấy vòng tay của vợ anh đan xiết vào tay kia của anh, vội đẩy bàn tay anh rời khỏi vai cô. Anh chưa kịp trở tay thì bị Thần Nghiêm kéo ra bàn của CEO công ty. Còn cô, cũng muốn đi theo. Nhưng giấy mời là hộp lớp nên có phần hơi khó xử.

“Bạn em , ở hướng này” – Hoàng Khải nhẹ nhàng dắt tay cô ra chiếc bàn lớn.

“Chị Lệ Hường không về cùng anh?” – Cô vừa bước đi vừa hỏi anh ấy.

“Tuần sau , cô ấy giải quyết xong mọi chuyện bên đó, sẽ trở về” – Hoàng Khải vẫn vẻ mặt tươi cười nói với cô.

Đến một bàn lớn, tầm 20 người bạn đang ngồi quây quần vào nhau. Cô nhìn thấy họ vội mỉm cười, đôi mắt không kiềm chế được rớt khề hai hàng lệ,

“Em ngồi đây!” – Hoàng Khải vừa nói, vừa đẩy cô ngồi xuống chiếc ghế, và vội vã thoái lui tiếp khách.

Cô hàn huyên với các bạn một hồi, thật may là mọi người biết ý không ai nhắc lại chuyện cũ.

Sau khi ăn uống no nê, Vương Tổ Linh khề lên mục vui vẻ nói “Tôi có hai cô bạn thân. Bây giờ dù cả 3 đã đi theo con đường riêng biệt. Nhưng tôi rất muốn cảm ơn vì họ đã đến dự bữa tiệc này”. “Xin trân trọng giới thiệu với mọi người, Hàn Lệ Băng và Lâm Đan Tiên”. Cô bạn thân nói xong mọi người vừa vỗ tay vừa chìa đôi mắt vào hai người. cô nở nụ cười tươi tắn tiếp lại những ánh mắt đó , còn Đan Tiên thì đứng lên cúi chào.

Một hồi , cô bạn thân nói tiếp với vẻ mặt hoài niệm “Ngày xưa, mỗi khi buồn chán hay vui vẻ chúng tôi đều luôn ở bên nhau. Cả 3 đều là hottest girl trong trường. Đan Tiên giờ đã thực sự thành công lớn. Nhưng người tôi luôn ngưỡng mộ chính là Lệ Băng. Ngày đó, cứ mỗi lần valentine đến là trong tủ đồ của cô ấy lại chỉ chít những hộp quà lớn nhỏ. Đến nổi rơi hết xuống sàn. Mọi người biết lúc đó chúng tôi làm gì không ạ?”

Một tiếng “KHÔNG” đồng thanh cất lên, Tổ Linh khề mỉm cười nói thêm “Chúng tôi chia nhau ăn no nê, thậm chí là chia cho cả lớp, và phải ăn hết trước khi tan học, vì sao ư? Vì nếu bạn trai cô ấy biết được sẽ dày la cô ấy một trận”. – Tất cả đều mỉm cười. Giác mơ hồi đó thậm chí nhắm mắt vào chỉ cảm thấy còn như mới đây. Vậy mà mở ra đã xa nghìn trùng.

“Cô ấy thông minh đến mức lấy món quà đẹp nhất mà cô ấy được tặng , tặng lại cho bạn trai cô ấy” – Cả lớp và các vị khách nghe xong nhìn cô cười một hồi như vỡ tan cái không khí trong khách sạn lớn. Cô mỉm cười ngượng ngùng nhìn xung quanh một hồi, khề bắt gặp ánh mắt đờ đờ sát khí của anh. Vội vã quay đầu lại cúi mặt xuống , như ăn trúng quả mìn sắp nổ.

“Đặc biệt có một điều tôi ngưỡng mộ ở cô ấy, đó là giọng hát” – Cô bạn thân khề tuyên bố, rồi cả lớp ầm ầm vỗ tay, “Hát đi! Hát đi! Hát đi!” họ đồng thanh nói. Cô bạn thân lại đồng dục nói thêm “Tôi không cần phải nói ra điều mình đang suy nghĩ nữa. Mời cô bạn yêu thương của tôi lên đi ạ!”.

Cô đang sững sờ trước sự vỗ tay của mọi người. Thì Hoàng Khải bước vào kéo tay cô lên mục. Anh ấy đi ra ban nhạc lấy theo một chiếc gita đeo vào người. Ngồi xuống chiếc ghế. Anh đánh thử một điệu rồi khề mỉm cười nói với cô. “Anh có thể đệm theo lời ca của em không nhĩ?”

Cô mỉm cười , cầm lấy chiếc micro Tổ Linh đưa cho. Khề theo điệu nhạc cất lên

“Nếu bây giờ được chọn lựa một lần nữa

Thì chắc có lẽ vẫn yêu anh như ngày xưa

Nếu bây giờ được chọn lựa điều em ước mơ

Thì em tin em vẫn mơ như em từng mơ

Vẫn mơ rằng trọn đời nay yêu anh mãi

Dù có tiếp nối những đắng cay trong ngày mai

Vẫn mơ rằng trọn đời này em trao đến ai

Tình yêu trong em sẽ mãi không bao giờ phai”

Một âm thanh của piano, từ ban nhạc bỗng vang lên, Cả khán phòng bỗng nhiên quay ra.

Thấy anh đang đàn đệm một cách tinh tế, Đôi mắt cô hoen những giọt lệ, Nhưng vẫn cố hát tiếp :

“Bởi vì một khi em đã yêu

Là con tim em đã dâng trao cho tình yêu

Dù đường tình yêu muôn khó khăn

Và đôi khi em biết em không được may mắn

Chẳng cần bận tâm hay nghĩ suy

Mình hy sinh cho ai đó sẽ được những gì

Đã yêu nhau thì cứ yêu đi

Sẽ cho ta ngày tháng chẳng hề phung phí

Và nếu bây giờ em đây được nói một lời

Nói em còn yêu mãi một người

Chẳng có bao giờ em muốn xa rời

Dù ngày mai tới là ngày sau cuối

Và nếu bây giờ em đây được chết một lần

Chết cho tình yêu sẽ bất tận

Chẳng có bao giờ em thấy ân hận

Chỉ cần anh biết em luôn hằng yêu anh...”

Nếu em được lựa chọn – Lê Quyên

3 người như không gian ngừng lại. Không ai nhìn ai một lần, vậy mà làm như họ đã rất nhàn nhuễn.

Những lời hát như chan vào tim của cả 3 người. Giác mơ quá khứ bỗng nhiên quay lại. Khiến cho đôi mắt cả ba không tự chủ được, bắt gặp rơi những giọt lệ.

Bản thân anh, đã quên rằng chúng vẫn tồn tại “Chỉ cần anh biết em luôn hằng yêu anh”. Anh liếc đôi mắt với bao nỗi niềm nhìn cô.

Bài hát kết thúc với sự vỗ tay nồng hậu của cả khán phòng.

“Tôi không ngờ cậu, và cậu ta đã tìm được một cô nàng hát chính xinh đẹp đến vậy thay tôi” – Sau nữa ăn. Anh đang đứng uống rượu một mình suy nghĩ, cậu bạn thân Thần Nghiêm đi ra, vỗ vai anh, nói. “hai cậu thật làm tôi nhớ tới trung học của cả 3 tụi mình.” Thấy anh chỉ mỉm cười, Thần Nghiêm nói thêm “Ngày đó, chưa có cô ấy!”.

Đôi mắt anh nhắm lại. đúng vậy, ngày đó cô ấy chưa xuất hiện. cả ba người đã rất thân thiết.

“Tôi còn nhớ cậu thì giống như một thiếu gia lạnh lùng khó gần” Thần Nghiêm mỉm cười đưa mắt nhìn qua Hoàng Khải “Còn cậu ta, lại giống như tài tử đào hoa phong nhã”. Ngày đó, thậm chí Thần Nghiêm và Hoàng Khải còn đưa anh vào rất nhiều trò mại mối quý sự mà tất cả đều bị khuôn mặt khó ưa của anh làm cho sợ hãi mà bỏ chạy hết. Còn hai cậu bạn thân tuy kế hoạch biến thành đồng đồ nát sát vụn nhưng vẫn bị bộ dạng khó chịu của anh chọc cười té ngửa.

“Hai cậu không giao lưu với khách khứa sao?” – Thần Nghiêm đang say sưa ôn lại chuyện cũ thì một giọng quen thuộc tiến lại gần phía sau,

“Hoàng Khải, cậu ra đây thật đúng lúc. Tôi và Hạ Thiên đang ôn lại chuyện cũ” – Thần Nghiêm liếc nhìn bộ dạng trầm tư của anh, vội cả lấy tay kéo vội Hoàng Khải vào.

“Chuyện cũ?” – Hoàng Khải liếc nhìn anh rồi mỉm cười ừ ừ điệu nói.

“À thôi, giờ cậu và bà xã thế nào rồi?” – Thần Nghiêm, một hồi thấy bộ mặt hai người bạn giống như có sao chổi chiếu qua. Khẽ chuyển chủ đề nói với Hoàng Khải, thấy Hoàng Khải chỉ tiếp lại bằng nụ cười nhạt, Thần Nghiêm liếc mắt, nói thêm “Cậu nhớ bỏ lại bà xã xinh đẹp trở về một mình sao?” – Anh ta hỏi một hồi liếc thấy đôi mắt không mặn mà lắm của Hoàng Khải, mới ngộ ra chân lý bất diện của hai người bạn thân bây giờ hình như chính thức là “Vợ chỉ là trên danh nghĩa”.

Không khó hiểu với Hạ Thiên nhưng Hoàng Khải thì quả là khó nghĩ. Một kẻ ngày xưa, dù có biết bao cô gái vây quanh cũng chỉ nhất nhất một mình cô tiểu thư cả nhà họ Hàn. Bỗng chốc trở thành một kẻ hời hợt khó hiểu. Nhiệm trọng anh ấy phải có mối quan hệ vợ chồng mặn mà nồng nàn lắm. Nhưng hình như đã dự đoán sai. Và điều gì đã khiến cho tình yêu tưởng chừng bất diệt đó thay đổi. Hai người bạn trước mặt anh ta là hai kẻ mà ngày xưa, anh ta hiểu rõ trong lòng bàn tay. Vậy mà giờ đây, khi đứng cùng nhau chỉ là một màu u tối, thậm chí còn cảm nhận được mùi súng đạn nội tâm quá nồng nặc tỏa ra.

“Cậu, có về về sớm hơn dự định” – Một hồi, Hạ Thiên khuôn mặt vẫn không liếc nhìn một ai, chỉ chừng đôi đồng tử vô định ra một phía khẽ lên tiếng.

“Là tôi đã khiến cho Ông Chủ Hạ Gia phải hoang mang sao?” – Nhắc khéo miệng lên nhìn anh, Hoàng Khải khẽ nói.

“Cậu đã đề cao mình quá rồi đó !” – Anh khẽ bật một nụ cười khềnh nói.

“Có lẽ cậu đã biết, lần này tôi trở về , không chỉ mở rộng kinh doanh cho công ty chứ” – Hoàng Khải ủy dị nói,

“Vậy sao? Điều đó, liên quan gì đến tôi?” – Anh nhấc khóe mi như nhẹ nhàng bốn cột.

“Điều đó , phải xem sau này mới biết được” – Hoàng Khải nhấc khóe miệng nhìn anh trong ánh mắt đầu tia sét, anh không nói gì chỉ lặng cầm ly rượu trên tay , mỉm cười thâm thúy không kém

Đúng như Thần Nghiệm suy tính, hai người bạn đứng trước mặt anh giờ không còn là hai tri kỷ sống chết có nhau nữa rồi . thay vào đó là hai đối thủ sống chết đặng đặng sát khí, muốn nuốt chửng lẫn nhau. Thật là, điều gì đã khiến họ ra nông nỗi này.

3 anh tỉnh lặng một hồi, bỗng, cô từ đâu chạy ra căn phòng chính có phần hốt hoảng sợ hãi , vội vã quá bị ngã quỵ xuống nền sàn. Trước mặt mọi người, một cô gái lấy một bàn tay chống xuống sàn, còn một bàn tay kia ôm lấy chiếc cổ áo vấy bị xé rách mảnh lớn của phần ngực.

“Hạ Đình Thiên, cô Thư Ký của cậu. Có vẻ là hàng đã qua rất nhiều lần sử dụng” – Một giọng nói từ phía sau cô bỗng vang lên. Tất cả mọi người đều chìa con mắt nhìn vào hân ta.

Hân ta tiến đến gần chỗ cô, ngồi xuống cười trong chế nhạo , rồi chìa cặp mắt nhìn vào anh “Tôi cứ tưởng cậu không những có được người vợ tuyệt sắc, mà còn có một Thư Ký giống như thiên thần. Nhưng tôi đã nhầm” – Hân ta đưa ngón tay giằng mạnh phần cổ áo của cô, khiến một phần ngực bị lộ ra trông thấy. Đập vào mắt mọi người là chi chút những vết sẹo do anh cắn hoặc những vết cắn xé chưa lành còn lại. – “Cô em, giờ anh cũng rất hứng thú lưu lại vết tích trên cơ thể em”.

Bàn tay hân ta chưa kịp đưa xuống ngực cô thì “choang” một tiếng lớn. Ly rượu thủy tinh trên tay anh không kìm nén được , bay thẳng vào bàn tay giờ bân của hân. Hân ta cầm vội bàn tay với đầy những giọt máu rớt xuống. “Hạ Đình Thiên, mày!”. Trợn mắt đứng dậy hân nói.

“Lần sau sẽ không phải là tay đâu! Mà sẽ là ...” – Khuôn mặt bình thản , chỉ có duy nhất ánh mắt đầy nội lực chìa thẳng vào hân. Ngón tay anh nhẹ nhàng đặt lên vàng thái dương , ám chỉ tiếp nối cho câu nói của anh.

“Tao làm gì sai, không phải chỉ cần có tiền, cô ta sẽ làm bất cứ điều gì sao?” – Hân ta vừa nói vừa tung ra một đồng tiền vào người cô.

Thậm chí còn chưa hiểu rõ cái cục diện trước mặt , cô , đôi đồng tử thờ thần vội nở một nụ cười chế nhạo bản thân. Đúng vậy, bao năm qua, mọi thứ cô có được đều là nhờ vào tiền của anh. Cô , từ lâu đã bị bán cho anh không một chút thương tiếc. Giờ thì anh đang muốn làm gì cô đây?. Bán cô cho kẻ khác ư?. Trong con mắt của anh, từ lâu cô đã chỉ được xem như là một món đồ chơi , không hơn không kém.

Trong lúc đang loay hoay thần thờ với những ánh mắt và suy nghĩ bao quanh , một vòng tay đỡ cô lên. Hoàng Khải mỉm cười, lấy chiếc áo vest trên người, khoác vào cho cô.

“Tao không biết, mày đã nghe ai nói những lời đó. Nhưng đây là em vợ tao. Mày , tốt hơn hết đừng có động vào”. Hoàng Khải đôi mắt sắc lẹm nói thêm “Cho dù mày có là ai, nếu làm tổn thương cô gái này. Đầu của mày, sẽ chính thức được treo lên cửa đón tiếp của khách sạn này”. “Giờ thì cảm phiền mày đã đến đây dự tiệc!”. Vừa nói dứt lời , Bảo Vệ của khách sạn tiến đến lời hân ta đi.

“Chúng mày được lắm!” – Vừa bị lời , hân vừa hét lớn. “Chúng mày chưa biết đã đắc tội với ai đâu!”

.....

Chap 10

Ăn Chực

“Anh sẽ đưa em về!” – Hoàng Khải nhẹ nhàng nói với cô. Rồi nhẹ nhàng đẩy hai vai cô ra khỏi khách sạn.

Cô bước qua anh, hai người không nhìn liếc nhìn nhau dù chỉ một cái. Thần Nghiệm khẽ mỉm cười “Thì ra cậu và cậu ta vẫn có điểm chung”. Anh chỉ quay đi mỉm cười, không nói thêm tiếng nào. Đã bao nhiêu năm không thèm nhìn mặt hay thậm chí nhắc đến nhau dù chỉ một tiếng nhỏ. Vậy mà lại ra sức bảo vệ một cô gái. Thật khiến người ta không khỏi đau đầu mà.

“Anh không sợ, vì em mà đắc tội với người của quan chức sao?” – Hoàng Khải dừng xe trước cửa nhà cô, cô chưa xuống xe mà khẽ nói với anh ấy. Bản thân cô biết tên đó là kẻ như thế nào.

“Tên Dương Thành Minh này, anh nhiều lần đã muốn đẩy cho hân một bài học” – Anh ấy nhìn cô chỉ cúi ngằm mặt , khẽ nói thêm “Em yên tâm, hân không thể động được vào anh đâu”.

“Vâng” – Thấy đôi mắt cười của anh ấy năm nào, cô khẽ mỉm cười . nói.

“Hạ Thiên, cậu ấy , vẫn luôn, đối xử với em như vậy sao?” – Hoàng Khải mỉm cười nhìn cô, rồi liếc đôi đồng tử xuống chỗ áo vấy bị rách, quay vội đi , nói.

“Cô không nói gì, khẽ tháo thắt an toàn xe, cởi chiếc áo khoác của anh ấy, đang chuẩn bị bước chân xuống xe , anh ấy khẽ lên tiếng “Lần này anh về, là vì em. Anh không muốn thấy em sống trong vòng tay nó như vậy nữa”

“Hoàng Khải” – Đôi tay vẫn nắm vào cánh cửa, đôi mắt thông dài, cô khẽ gọi tên anh ấy, khiến anh ấy chợt mở to đôi mắt, dừng một chút cô tiếp tục thờ dài, nói thêm “ Là em nợ anh ấy. Bao năm qua, anh còn không biết anh ấy đã thay đổi bao nhiêu?”. “Đừng vì em, mà làm mọi chuyện thêm rắc rối. Hãy sống cho bản thân anh”. Vừa nói dứt câu, cô mở cửa bước vội xuống xe.

“Nhưng anh thì không muốn nhìn thấy em và hấn cứ như vậy”. Anh ấy vừa nghĩ vừa nhìn cô bước vào cửa. Anh ấy quay nhẹ chiếc xe, và phóng đi.

Quá khứ đối với cả ba, đều giống như một vết thương lòng quá lớn.

Anh ấy bước vào khách sạn, bữa tiệc dần tan. Những lời nói dị nghị cũng dần chấm dứt. anh ấy bắt gặp đôi mắt của vợ chồng anh đang khoác tay nhau ra về. Chào hỏi nhạt nhẽo đôi chút, sau đó, Hoàng Khải bước vào khách sạn còn Hạ Thiên cùng vợ ra về bằng chiếc xe Limo.

“Tổ Linh, em kể cho anh mọi chuyện lúc đó được không?” – Hoàng Khải bước vào hỏi cô em gái.

“Giờ thì em có thể nói cho anh biết lúc đó đã xảy ra chuyện gì chứ?” – Hạ Thiên ngồi trong Limo liếc gì đó vào chiếc điện thoại, khẽ nói với Đan Tiên.

“Mọi chuyện lúc đó .....” – Cả hai cô bạn thân của cô. Mỗi cô một sắc mặt. Một địa điểm khác nhau đều khẽ kể lại.

Sau khi 3 người biểu diễn xong, hai anh đi chào hỏi khách khứa, còn cô bước xuống nói chuyện rôm rả với bạn bè. Có những người bạn trai chưa lập gia thất còn có ý muốn làm người yêu của cô. Nhưng cô chỉ vui vẻ chối từ.

Sau đó, khi ba anh đứng nói chuyện với nhau thì cô vào phòng vệ sinh. Có cô bạn kể lại sau khi ra khỏi cửa nhà vệ sinh tên Dương Thành Minh đã đến có ý muốn tiếp chuyện với cô. Rồi dẫn cô đi sâu vào trong. Sau đó thì thấy cô hốt hoảng chạy ra như vậy.

“Anh đang không hiểu tại sao tên đó lại giờ trò với cô ấy?” – Hoàng Khải khẽ hỏi.

“Em không biết, nhưng trước khi tên đó đi theo Lê Băng vào khu phòng vệ sinh, em thấy hắn đã nói chuyện với Đan Tiên”. – Vương Tổ Linh khẽ nói, Hoàng Khải nghe xong thờ dài một cái. Vậy là cũng đã đoán được ra hai ba phần câu chuyện. Không hiểu hai vợ chồng này còn hành hạ cô gái nhỏ đó đến bao giờ.

“Nhưng, hôm nay em thấy anh và anh Hạ Thiên thật đáng nể, haizz đã lâu rồi em không được thấy cảnh tượng cả hai anh cùng chung một mục đích”. “Đúng là chỉ có Lê Băng mới khiến hai anh trở nên như vậy.

Cô em gái vừa nói dứt câu thì Hoàng Khải bỗng mỉm cười. Trong tái tim anh một cảm giác xa xưa hiện về. Đúng vậy, đã từ rất lâu rồi. Mọi thứ chắc sẽ chẳng thể được như xưa.

Ở trong chiếc xe Limo, sau khi cô vợ kể lại, anh ngồi trong xe cùng một câu hỏi với Hoàng Khải, cô vợ không trả lời lại. chỉ lúng túng nhìn vào đôi mắt sắc lẹm của anh, rồi nhắm nhẹ đôi mắt trả lời “Là em”. Ngập ngừng cô ta nói tiếp “Lúc đó, tên Dương Thành Minh, đã ra bắt chuyện với em. Nhìn đôi mắt thèm muốn của hắn, em đã bất giác nói là cô ta chỉ cần có tiền là sẽ làm bất cứ chuyện gì”. Cô ta khẽ nhủ đôi lông mày “Không phải anh muốn hành hạ cô ta. Em chỉ muốn giúp anh thôi”.

“Vậy thì anh phải cảm ơn em rồi. Em làm rất tốt!” – Anh khẽ mỉm cười với đôi mắt như tia sét. Đúng lúc Limo về đến nhà. Anh vội vã xuống xe, nói thêm “Em nghỉ ngơi trước đi!”. Sau đó, bước chân vội vã đi đâu đó.

Cô ta thấy anh như vậy, bước chân mạnh mẽ đi vào ngôi nhà lổm lổm như cung điện. Cô ta giờ đã là một minh tinh lớn tầm cỡ Thế Giới. vậy mà trong mắt bạn bè không bằng một con nhỏ cướp chồng của mình. Đúng là quá khứ, là cô ta đã có lỗi với cô. Nhưng hiện tại không phải cô đang là vợ bé anh. Người chồng chính thức của cô ta sao? Thật là nực cười quá mà. Cô ta chỉ là muốn lột sạch cái bộ mặt tro trắng của cô thôi mà. Đâu phải đã đáng tội chết !

Nhưng cái cô ta không hiểu ở đây chính là, trên đời này, chỉ có duy nhất một người mới có thể làm tổn thương cô. Cô ta đã chung sống với người đó, bao lâu nay mà cũng không hiểu được cái định luật này sao.

Cô bước vào cửa, hai cô em thấy bộ dạng thần thờ. Quần áo lụp xụp bèn xúm lại hỏi cô. Cô chỉ mỉm cười nói rằng không cần thận nên bị ngã. Điều này có thể lừa được Lê Nhung, nhưng không thể lừa được Lê Trần.

Sau khi tắm xong, cô bước vào căn phòng nhắm khẽ đôi mắt, ngủ luôn một hồi, Tránh suy nghĩ quá nhiều, dù sao ngày mai cũng phải đi làm sớm.

Anh ở ngoài, nhìn đèn phòng cô đã tắt. Khẽ ngồi sụp xuống bức tường sát đó. Anh khẽ nhìn vào chiếc điện thoại của mình rồi khẽ mỉm cười. Đôi chân bất giác đứng dậy, bước đi đâu đó.

Sáng hôm sau, cô dậy sớm. Bước ra khỏi phòng ngủ, thấy thân hình lướt thướt của anh đang nằm dài gần hết phòng khách. Cô mở to đôi mắt một hồi, thấy anh ngủ say sưa, cô ngồi xuống nhìn lên khuôn mặt của anh. Cô bỗng mỉm cười nhắm đôi mắt tìm lại quá khứ.

(“Thầy của chúng ta, đẹp trai quá. Lê Băng ơi!” - cô bé Đan Tiên đôi mắt trong sáng quay ra nhìn cô nói.

“Tao sẽ cho thầy hết đẹp trai luôn” – Cô bé Lê Băng cầm chiếc bút màu, trong ánh mắt gian xảo nói.

“Mây tính làm gì?” – Đan Tiên thấy cô cầm chiếc bút màu khẽ nín tay nói,

“Tao sẽ khiến thầy giống một con mèo điên. Haha ha ha” – Lê Băng cười hả hê. Mặc sự can ngăn của Đan Tiên, cô bước đến gần khuôn mặt đang ngủ say sưa của Hạ Thiên, nói thêm “Hết cả quyền rũ người khác nhé. Lấy hết độ hot của Lê Băng này nhé!”

Chiếc bút đang định đặt vào lớp da thịt trên môi của Hạ Thiên, thì đôi mắt của anh đã mở to đối diện đôi mắt của cô. Khiến mọi động tác của cô bị dừng hết lại.

Anh vói tay đẩy chiếc lưng của cô, khiến cơ thể cô theo phản xạ ngã xuống thân thể anh, đôi môi của cô cũng theo hướng chạm thật mạnh vào làn môi của anh.

Cô mở to đôi mắt với hai má lộ rõ màu hoa anh đào. Còn anh, chỉ nhắm đôi mắt cảm nhận chúng. Đó cũng nụ hôn đầu tiên của hai người. Khi đó cô mới chỉ 11 tuổi còn anh thì đã 18).

Nước mắt cô từ đầu rơi vội xuống. Bàn tay vẫn đặt gọn trên khuôn mặt anh. Cậu bé và cô bé ngày ấy, giờ đã thay đổi quá nhiều. Hơn 10 năm, những gì đã qua không thể lấy lại. Những thứ đã mất. biết bao giờ mới vun đắp cho hết.

Một bàn tay lại đẩy mạnh chiếc lưng của cô xuống. Khiến cô lại nằm gọn trong vòng tay anh.

“Anh, ở đây từ lúc nào?” – Một hồi, Cô tâm trạng nghĩ ngợi khẽ nói.

“Anh đói rồi, em cho anh ăn gì đi!” – Anh nghe thấy vậy, khẽ đẩy cơ thể cô ngồi dậy, nói.

Sau đó, bàn tay khoanh lại, thản nhiên nhắm đôi mắt nói tiếp “Khi nào, nấu xong nhớ gọi anh dậy”

Cô nhìn anh, khẽ thờ dài đứng dậy, nấu đồ ăn sáng.

2 cô em bước trong phòng ra, thấy anh đang nằm thản nhiên. Nhìn cô một hồi, sau đó biết ý nhìn nhau, bước vào nhà tắm. Lát sau, đồ đạc chuẩn bị xong hết. Tím cớ. chạy vội ra ngoài. Cô định kéo lại để ăn sáng, mà thấy anh ở đó nên đành thờ dài tùy ý hai cô em.

Có tên mặt lì mảy mọm đã xác định bám riết không yên từ sáng thì biết làm gì hơn, vợ xinh đẹp hầu hạ ở nhà mà không thèm về. Cứ làm khổ người khác mới chịu vừa lòng. Vừa thờ dài thật mạnh, cô vừa lườm anh. Quá trình nấu cơm không chỉ có đồ ăn và người chế biến nữa mà còn thêm vào đó là sự ghét bỏ.

Một hồi, xong xuôi mọi thứ, trên bàn đầy đủ 3 món một canh. Anh khẽ mỉm cười nhẹ nhàng, gấp đũa thức ăn lên miệng, ăn ngon lành.

“Hôm qua em không có gì để nói với tôi sao?” – Anh vừa ăn vừa nói,

Cô khẽ nhìn anh thờ dài, anh thấy vậy, khẽ mỉm cười chế giễu, nói “Hôm qua, em có về kiểm được kha khá đàn ông nhỉ?”

Cô nghe anh nói, như một phát súng nổ vào tim, miếng cơm đang nhai, cùng khóe mi đang chuẩn bị rớt những giọt lệ, tắc nghẹn lại khiến cô vội đứng dậy. Con người đôi khi cũng phải có sức chịu đựng của nó. Nếu anh đến đây để than trách việc hôm qua, thì thực sự cô không thể chịu được. Là ai, là ai đã bắt cô phải làm vậy.

“Ngồi xuống!” – Anh thấy cô đứng lên đồng dạng nói. “Tôi bảo em ngồi xuống!” – Giọng nói to hơn giọng lúc nãy. Thấy cô vẫn đứng lặng lại một hồi, anh đứng mạnh giậy. Bế bông cô lên.

“Anh để mặc tôi! Đồ dã man!” – Cô gọn trong tay anh vừa quát vừa đâm vào ngực anh.

Anh bế cô, ngồi sụp xuống, múc một ngụm canh đưa lên môi cô. “Được lắm! Hôm nay em dám phản kháng hả? Người tình mới về được một hôm mà gan lớn quá nhỉ” – Anh vừa nói vừa dứt cơm cho cô ăn.

Cô chỉ chum chực diện bộ mặt cúi gầm không nhìn anh lấy một cái. Cái tên này, chỉ vừa đâm vừa xoa khiến cô xé gan xé ruột đau lòng mới hả dạ mà.

.....

Chap 11

Xử Đẹp

Ăn xong bữa sáng, anh trở về nhà. Còn cô, dọn dẹp tắm rửa. sau đó đến công ty như thường lệ.

Đến công ty được vài phút, thì đã thấy anh bước vào trong bộ đồ mới.

“Chị Lê Băng, em biết hết rồi nhá” – Trang Linh với gương mặt phấn khởi sang nhìn cô, nói.

“biết chuyện gì thế?” – Cô mở to mắt hỏi.

“Cả công ty đang xì xào to nhỏ hết rồi kìa, chị mau khai thật đi! Chủ tịch của chúng ta và chị, có quan hệ gì?” – Trang Linh chu môi nói.

“Chỉ là giữa sếp và nhân viên thôi” – Cô cười cười nhạt nhạt nói.

“Nếu như không có gì, sao chủ tịch lại bảo vệ chị ghê thế?” – Trang Linh liếc mắt hỏi cô.

Cô khẽ bặm môi suy nghĩ một hồi, rồi đưa ngón tay lên cằm, trả lời – “Nếu là em, nhân viên của em bị bắt nạt em sẽ làm gì?”

“Đương nhiên là (Tiền Trảm Hậu Tấu) không cần nói nhiều” – Nhóc Trang Linh vừa nói vừa đưa tay ra sát phạt.

“Tuy hần ta là kẻ có chức quyền nhưng đâu thể vì thế mà thích làm nhục ai cũng được” – Cô nhìn cô nhóc cười một hồi,

“Thật sao, là hần tính làm nhục chị?” – Trang Linh mở to mắt.

“Thế em đã nghe được lời đồn như thế nào?” – Cô chẳng đôi mắt hỏi cô nhóc.

“Dưới công ty đồn là chị và một tên cãi nhau, xong chủ tịch ra đánh hần chảy máu” – Trang Linh kể lại, suy nghĩ một hồi nói thêm “à, buổi sáng em đi qua căn tin nghe thấy Ngô Tâm Trinh và Trần Ngọc Khanh đang nói xấu chị. Quả nhiên”

“Vậy sao?” – Cô khẽ mỉm cười.

“Chị coi như không có chuyện gì sao? HQ nói xấu chị đâu phải một vài lần” – Trang Linh mở to đôi mắt hỏi cô. Cô chỉ mỉm cười nhạt một cái. Đã có hiềm khích thì đâu phải muốn cảm là cảm.

Một hồi, Trần Ngọc Khanh bước vào căn phòng tầng 77, gương mặt nhìn cô cười khênh chế nhạo đi sau vào văn phòng anh, gõ cửa, sau đó, cô ta bước vào ngay sau tiếng “vào đi” của anh. Bỏ lại hai cô chỉ biết nhìn nhau không rõ sự tình. Thông thường, cấp dưới nếu ai vào tầng 77, sẽ phải thông báo cho Thư Ký như cô để cô báo cho Chủ Tịch, nhưng cô ta quả thật chỉ nhìn cô bằng nửa con mắt.

Cô ta bước vào văn phòng anh, “Chủ Tịch cho gọi tôi”.

“Tôi nghĩ bản thân cô biết mình đang làm gì” – Chủ Tịch khoanh tay đang nhìn cửa sổ khẽ nói,

“Dạ?” – Trần Ngọc Khanh ngược đôi đồng tử lên nhìn anh.

“Hệ thống an ninh cho thấy cô và Ngô Tâm Trinh là người đã tung tin đồn về chuyện xảy ra vào bữa tiệc ngày hôm qua cho cả công ty, tôi nghĩ cô đủ thông minh để hiểu bản thân cô đang làm sai chuyện gì?” -

Anh quay ra hỏi Trần Ngọc Khanh. Khiến cô ta giống như một cục nghẹn trong miệng. Bữa tiệc tối qua, tất cả các phóng viên và các nhà báo lớn đều được phong tỏa tin tức. Không cho hé lộ dù chỉ một chi tiết sai sót nhỏ nhất trên báo. Vậy mà, trong công ty lại có kẻ lan truyền những thông tin thất thiệt. Thử hỏi người ngoài nhìn vào sẽ nói ra sao?. Một khi sự sai sót bị những đối thủ biết thì thiệt hại gì sẽ xảy ra. Còn nữa tuy là không dám đồn ra người đã làm nhục cô, nhưng lại đồng thời bôi nhọ Chủ Tịch, kết quả này thật một chín một mười.

“Cô đã làm việc với tôi, từ hồi Công Ty này mới xây dựng, vậy mà còn không hiểu tính tôi?” – Anh chữa thẳng đôi đồng tử mà quỳ vào Trần Ngọc Khanh. Đối với anh, công ty được xây dựng bởi nền móng từ nhân viên. Cô ta năm lần bảy lượt vì một chuyện con con mà đi nói xấu và bài trừ những nhân viên khác thì còn ra thể thống gì?. Thậm chí đã được Phó Chủ Tịch đích thân nhắc nhở.

“Thưa, thưa, Chủ Tịch, tôi đã sai rồi” – Cô ta lúng túng run rẩy nói thêm “Là hôm nay, Ngô Tâm Trinh kể lại cho tôi chuyện hôm qua cô ấy và Giám Đốc điều hành đi tham dự bữa tiệc khai trương. Thì bị mọi người nghe được”.

“Được, Nếu hai cô đã không hiểu chuyện như vậy” – Anh đứng khoanh tay, làn môi mỉm cười nhẹ, đôi đồng tử chỉ còn lại một con ngươi, nói tiếp “Tôi, sẽ điều động hai cô về lại bộ phận nhân sự. Để học hỏi lại từng điều lệ cần thiết của một CEO trong công ty”

“Chủ Tịch, tôi xin lỗi. Thưa chủ tịch, tôi hứa sẽ không tái phạm.....” – Cô ta giống như bị sét nổ qua tai, ngồi sụp xuống van xin đưa đầu khóc lóc, một chiều chỉ đã ban hành cho dù van xin cũng không thể làm khác.

“Tiễn khách cho tôi” – Một ngón tay ấn thẳng vào chiếc nút điều động gian thư ký, cô và nhóc Trang Linh bước vào, đập vào đôi đồng tử tròn chĩnh của hai cô là cục diện trước mắt. Cô khẽ ngược đôi mắt tròn to của mình lên nhìn bóng dáng quen thuộc của anh đang quay lưng lại, một hồi. Khẽ thở dài, cùng Trang Linh đỡ cô ta dậy. Cô ta thấy bàn tay hai cô chuẩn bị đập xuống cánh tay mình thì vung mạnh một cái, đứng bật dậy. Bước vội ra ngoài, giống như không cần hai cón bố thí đặc ân.

Một hồi, cô và Trang Linh bước ra, đóng cửa văn phòng anh lại và làm tiếp công việc của mình.

“Chị Lệ Băng, có thấy bộ dạng của cô ta không?” – Gần giờ nghỉ trưa, Nhóc Trang Linh vờn vai một hồi khẽ quay sang hỏi cô. Thấy bộ dạng cô chỉ chẳng lại không nói gì. Cô nhóc lém lỉnh bỗng suy tính gì đó, rồi nhảy vội ra lối đi trước mặt “Lúc vào thì uy nghi, lắm liệt” Vừa bước sâu vào, cô nhóc vừa nói. Sau đó, quay vội ra lại tiếp tục một màn diễn xuất “Khi ra về thì xiêu vẹo, ngã nghiêng”. Diễn tả xong, cô nhóc quay ra cười hà hà. Khiến cô cũng bị chọc cho bật một nụ cười.

Đang rôm rả, Ngô Tâm Trinh bộ dạng nóng vội bước hăm hập vào văn phòng Chủ Tịch.

Hai cô liếc nhìn một hồi, Nhóc Trang Linh lại giễu cợt “Lại một kẻ hồng hách, không biết khi bước ra sẽ như thế nào đây”. Cô nhóc vừa nói vừa làm mặt quỷ giễu cợt dí sát mặt cô, khiến cô không thể không đón lại bằng một nụ cười hả hê.

Một lát sau, Ngô Tâm Trinh đóng sập cửa văn phòng Chủ Tịch một tiếng lớn, bước ra đặng đặng sát khí vào hai cô “Các người đừng tưởng cô Chủ Tịch chống đỡ mà thích làm gì thì làm ở công ty”

Cô ta vừa nói vừa bước ra chỗ hai cô, rồi chìa đôi đồng tử trắng trơn vào Trang Linh “Các cô còn không mau làm việc” Tính giờ tay lên, tiền trăm hậu tấu cô bé, thì bị một đôi màn tay bé nhỏ của cô ra sức chặn lại.

“Chị Ngô Tâm Trinh, nếu chúng tôi sai, chưa đến lượt chị dậy bảo. Hãy lo tốt phận sự của chị” Cô nhẹ nhàng hất tay cô ta ra, sau tiếng quát lớn chữ CÔ từ miệng cô ta dành cho cô, cô nhẹ nhàng mỉm cười cúi đầu, nói “Phiên Thư Ký Giám Đốc đi ra, cho chúng tôi làm việc”

“Ai cũng biết, việc của cô là quyền rũ đàn ông đúng không?” – Cô ta lấy lại phong độ, cúi mặt xuống nhìn thẳng vào cô, mỉm cười chế giễu nói.

“Chị có tin là tôi có thể kiện chị vì tội phi bảm người khác không?” – Cô vừa nói, vừa đưa tay chỉ lên máy quay an ninh. Cô ta thấy vậy, bèn chững đôi đồng tử một hồi, hất hàm quay, bước ra khỏi tầng 77.

“Ôi, trời ơi, xin hiệp nữ nhân của tiểu nữ một lạy, ơn cứu mạng” – Nhóc Trang lấy đàn hai tay vào nhau ra kiểu tạ ơn, Cô thấy vậy, bèn mỉm cười hất nhẹ chiếc hàm, lấy tay vuốt lên tóc mái. Lâu rồi không được một bữa oanh tạc.

Một hồi, nhóc Trang Linh đưa ngón tay xoa xoa chiếc cằm nói với về hoài nghi “Không biết hai chị ta bị Chủ Tịch làm gì mà tâm trạng bất thường vậy”.

“Sâm sỡ?” – Cô bậm môi nói nhẹ một tiếng. Khiến cô nhóc ôm bụng cười hả hê.

“Hai mẹ đó, tha không sâm sỡ Chủ Tịch thì thôi”. Cô nhóc nhìn cô thấy cô chỉ cười, khẽ nói thêm “Chị có biết trong công ty này rất nhiều người muốn sâm sỡ Chủ Tịch mà chỉ dám ngậm ngùi nuốt nước bọt không?”.

Quả thật, một nam thần cao gần 1m9, so đo cân nặng không thể hoàn hảo hơn. Làn môi cánh hoa, sóng mũi dài, đôi đồng tử rực sáng như các vì sao chiếu rọi cả bầu trời. Gương mặt đầy đặn lôi cuốn, Đi kèm vàng thái dương như chứa cả một giang sơn. Tuy đã là hoa đã có chủ nhưng cũng không thể cưỡng lại được nỗi nhớ nhung, niềm ao ước của các cô gái.

“Vậy còn em?” – Cô nghe cô nhóc thao thao một hồi, khẽ mỉm cười lên tiếng.

“Em á, em sợ Phu Nhân lắm” – Cô nhóc lém lỉnh trả lời.

Hai cô rôm rả nghỉ trưa, thì có điện thoại của chị Nguyễn Thanh Lan, chị Thanh Lan có hỏi vì sao Chủ Tịch lại chuyển hai người Trần Ngọc Khanh và Ngô Tâm Trinh xuống phòng nhân sự.

Cô không rõ sự tình, chỉ kể lại chuyện sáng nay nghe được. Chị Thanh Lan vỗ lể. Chủ Tịch đúng là một người rất ghét những xích mích, dù chỉ là nhỏ nhặt nhất trong công ty.

Chiều đến, Phó Chủ Tịch bước lên phòng 77, Trước khi bước vào phòng Chủ Tịch, Thần Nghiêm khẽ quay ra nói với cô. Bản kế hoạch làm đối tác của Chuỗi Công Ty Khách Sạn bên Mỹ mới gửi về, Cô in ra và mang vào phòng Chủ Tịch cho tôi ngay lập tức nhé.

Sau tiếng Văng, Dạ cúi đầu của cô. Anh ta bước vào phòng Chủ Tịch.

“Hạ Thiên, lần này cậu làm quá rồi!” – Thần Nghiêm lặng im một hồi khẽ nói.

“Ồ?” – Hạ Thiên mỉm cười.

“Tôi nghĩ cậu chỉ nên dấn đe mình Trần Ngọc Khanh là đủ, còn Ngô Tâm Trinh .....” – Anh ta lắc đầu.

“Cậu còn không hiểu tính tôi?” – Hạ Thiên nhìn Thần Nghiêm, nói.

“Tôi hiểu cậu, nhưng Ngô Tâm Trinh đang là bạn gái của Giám Đốc Điều Hành Nguyễn Ngọc Khang, làm như thế hơi quá”. – Phó Chủ Tịch khẽ nói.

“Cậu cũng thấy vậy sao?” – Anh mỉm cười ủy dụ nói.

“Tôi thấy cậu và cô ta càng ngày càng có vấn đề” – Phó Chủ Tịch lắc đầu mỉm cười, nói thêm “Không phải cậu đang công khai bảo vệ vợ bé của cậu sao?”.

Vừa đúng lúc cô bước vào cùng bản kế hoạch. Thì hai anh đều quay ra nhìn cô. Cô không nói gì, khẽ trình bản kế hoạch bước ra chỗ hai anh.

“Bản email chứa nội dung kế hoạch này, cô hãy bảo lưu cho kỹ, thứ 4 gửi cho bên Công Ty khách sạn NY của Mỹ”.

“Dạ, tôi đã rõ thưa Phó Chủ Tịch” – Cô cúi đầu nói, Rồi lẳng lẳng quay mặt đi ra ngoài. Không nhìn anh một cái,

Phó Chủ Tịch thấy vậy bèn mỉm cười hả hê nói “Chủ Tịch à, Vợ bé của cậu. Quả là, không để cậu ở trong mắt mà”

“Giờ đỡ hơn trước nhiều rồi” – Anh mỉm cười khẽ nói, khiến cậu bạn thân mỉm cười ùy dị.

Nói chuyện với Chủ Tịch một hồi, Phó Chủ Tịch bước ra cửa, sau đó đi ra chỗ ngồi của cô, cúi xuống đối diện mặt cô, khẽ nói. “Tôi có thể hỏi cô một vấn đề”.

Cô đang đánh máy tính, đôi đồng tử khẽ ngước lên nhìn anh ta gật gật.

Anh ta nói tiếp “Giữa cô và tên Chủ Tịch trong kia đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Nghe thấy câu hỏi của anh, cô giống như bị phát súng bắn ngang qua tai. Đôi đồng tử bất động một chỗ, kèm hai má rõ rệt vết tròn màu hoa anh đào. Tay chân tự nhiên luống cuống, lắc lắc cái đầu, nói “Chỉ là đồng nghiệp”

“Vậy ư? Tôi chỉ hỏi thôi!” – Phó Chủ Tịch như đoán được gì đó, nở một nụ cười mãn nguyện rồi bước nhẹ đi. Đến chỗ nhóc Trang Linh khẽ nháy nhẹ đôi mắt.

Cô thấy Phó Chủ Tịch bước ra cửa tầng 77, bèn thở phào một cái. Lơ ngơ bắt gặp đôi mắt tinh ý của nhóc Trang Linh liếc qua cô, cũng đoán được một đôi ba phần câu chuyện. Cô chỉ nhe hàm răng trắng ngần ra mỉm cười với cô bé.

.....

Chap 12

Say Rượu Nhớ Mèo Điền

Giờ làm đã hết, cô xuống Công Ty, anh lái chiếc xe thể thao vào đỗ trước mặt cô và nói “Lên xe!”.

Cô thờ dài bước lên xe, không hiểu tên này đang muốn làm gì đây. “Bản hợp đồng của Khách Sạn Lợi Minh, cô có mang theo chứ?”. Cô không nói gì chỉ nhìn anh, gật một cái.

Anh chở cô đi một hồi, rồi đỗ vào một khu spa nổi tiếng, lấy cho cô mặc một chiếc váy ngắn xinh đẹp và trang điểm cho cô thật lộng lẫy.

Sau khi hoàn tất mọi thứ trên người cô, anh đưa cô đến một khách sạn lớn. “Hôm nay, chúng ta phải tiếp đối tác”. Cô nghe anh nói, mở to đôi mi một hồi rồi khẽ thông đái xuống. Làm thư Ký cho anh, những chuyện như này, thật là đương nhiên phải xảy ra.

Hai người xuống xe, anh ném nhẹ chiếc chìa khóa xe cho bảo vệ cất xe, sau đó, bàn tay vẫn chực trong chiếc túi quần, bước vào sâu bên trong Khách Sạn, có một quán bar lớn ở bên trong, bà chủ hôn hờ vẫy gọi, “Ông Chủ Hạ Thiên, cậu vào đi!”

“Lâu rồi không gặp chị, khách của tôi đã đến chưa?” – Anh khẽ mỉm cười nói với chị ấy.

“Rồi, đang đợi cậu ở trong” – Chị ta, đáp.

“Tiếp đón chu đáo chứ?” – Anh ta đưa tay hỏi.

“Cậu còn phải dặn sao?” – Chị ta cười lớn, nói với anh. Sau đó, đôi đồng tử lóe sáng, nhìn sang cô gái đang bước theo anh “Đây là?”.

“Là Thư Ký mới của tôi”. – Anh quay sang lấy một cánh tay đẩy vai cô lên.

“Quả là Ông Chủ lớn, đến Thư Ký còn xinh đẹp điểm lẹ” – Bà chủ cười tươi hơn hoa đưa tay chỉ vào trong, mời hai người vào phòng đã đặt sẵn.

“Hạ Thiên, cậu đến rồi! Đã lâu không gặp!” – Một người đàn ông dáng dấp thanh tú đứng lên rôm rả bắt tay với anh.

“Phạm Đức Minh, chào cậu!” – Anh khẽ mỉm cười đáp lại. Thì ra đây là Chủ Tịch của chuỗi khách sạn lớn Lợi Minh của Việt Nam. Anh ta là bạn thời trung học của anh. Lóp anh, thật là lẩm nhân tài quá mà.

Anh ta ngồi lại ghế sofa, tay vớ ra hai hướng có hai cô tiểu tiên nữ xinh đẹp phục vụ.

Anh cũng bước vào ngồi xuống ghế sofa, Một hồi, thấy anh ta nhìn cô chăm chú, anh khẽ lên tiếng “Đây là, Lê Băng, Thư Ký của tôi”

“Chà chà, quả là tiên nữ giáng trần, em có thể ngồi với tôi không?” – Anh ta hôn hờ nói với cô.

Trong lúc cô đang loay hoay, tiến thoái thì anh lên tiếng “Cô ấy, ngồi đây với tôi” – Anh ta bị đôi mắt của anh bên cạnh như đánh choang một cái khiến cho tỉnh bản lại. Hừm, một tiếng mạnh, khẽ ngồi đưa đẩy với hai cô em đang ngồi cạnh. Chả biết đôi mắt đó ám chỉ điều gì, tốt nhất không nên động vào máu điên của thằng cha trước mặt.

Hai cô em khác bước vào rót rượu và phục vụ cho anh. Anh được thế, đẩy vớ cô ra xa, khoác tay hai cô gái đó.

Một hồi, cô khẽ liếc anh rồi lấy bản hợp đồng trong túi xách của cô ra nói với Phạm Đức Minh “Đây là bản hợp đồng của chúng tôi, phiền anh xem

qua”.

Anh ta cầm bản hợp đồng, liếc qua lại, rồi vứt xuống bàn, nói với anh “Hôm nọ, Hoàng Khải cũng có ý định hợp tác với tôi”. Anh ta nói thêm “Cậu ta được ông trùm khách sạn bên Mỹ nâng đỡ nên tôi cảm thấy yên tâm hơn”.

“Vậy sao?” – anh nâng ly rượu lên khẽ mỉm cười nói.

“Đúng vậy, nhưng tôi lại thích cậu hơn!” – Anh ta liếc cô khẽ nói “Nếu cậu cho tiểu tiên nữ đang ngồi đây tiếp rượu cho tôi, thì tôi sẽ ký luôn hợp đồng này với cậu”

Bản hợp đồng này thậm chí hôm nay chỉ là cho hắn xem qua một lượt, còn việc thông qua và ký kết còn phải có cả một ban hội đồng nắm giữ. Nhưng hắn lại có ý muốn ký kết luôn vì cô. Không ngờ bản thân lại có giá đến như vậy. Cô nhìn anh không nói gì, bộ dạng đáng ghét vẫn chực trêu đùa với mấy em nhỏ. Cô thở hắt ra một tiếng, rồi khẽ cười lớn, cầm ly rượu chuyển chai rượu lên bước sang ngồi cạnh tiếp đãi anh ta.

“Chủ tịch Đức Minh, anh hãy xem qua bản hợp đồng này, có gì sai sót chúng tôi sẽ .....” – Cô đang nói bỗng bị cánh tay của hắn bám nhẹ vào vai, hắn chu môi xùy xùy.

“Tiểu tiên nữ xinh đẹp, chỉ cần em uống với tôi 3 ly”. – Miệng nở to một nụ cười gian ý, đôi tay vẫn định vị ở vai cô, không hơn không kém. Còn chú ý sắc mặt của Ông CHỦ lớn đang ngồi kế bên.

Cô rót rượu kính hắn ly thứ nhất, hắn vỗ tay rầm rồ khen cô lấy khen đề. Tiếp đó ly thứ 2 cũng cạn. Cô đã thấy hơi tây tây, hai má giống y như hai trái đào đỏ rực trên khay hoa quả. Cô mỉm cười cợt cợt vẫy tay nói “Ly thứ 3 này, có thể đổi thứ khác không?”. Đã say quay cuồng rồi, Bình thường, đâu có dám uống rượu mấy. Nếu có uống cũng chỉ toàn là rượu nhẹ.

“Được, đổi thứ khác, là cháo lười của tiểu tiên nữ nhé!” – Hắn khẽ nhìn say đắm vào mặt cô nói.

“Cháo lười? “Nửa tỉnh nửa mơ, cô quay nhanh đi “Tôi đâu có biết nấu cháo lười”. Về mặt ngộ xê lô hơn con hươu của cô được chưng diện rõ rệt.

“Ý tôi là, chúng ta chơi trò mút môi” – Anh ta khẽ chu chiếc môi ra.

“Mút môi? Không được ! “ Cô bật tiếng nói lớn. “Môi của tôi, bị con mèo điên ăn mất rồi”. – Cô vừa nói vừa cười hả hê.

“Hạ Thiên, Cô Thư Ký này của cậu đáng yêu thật đấy!”. – Anh ta quay ra nói với anh, “Tôi đang rất muốn có cô gái này”. Anh ta vừa nói vừa khẽ đưa tay xuống lưng cô.

“Thôi được rồi, để tôi thay cô ấy uống với cậu” – Bàn tay hắn chưa kịp xuống thêm, thì cơ thể cô đã bị anh lôi mạnh ra.

“Hớ hớ, con mèo điên đây này!” – Cô đưa ngón tay rũ rụi lên nói, gương mặt say khướt nhìn lên anh mỉm cười.

“Không cần phải thế đâu!” – Anh ta khẽ mỉm cười nhìn đôi mắt sững đạn của anh. Rồi lấy bản hợp đồng ra, nhanh tay ký vào. Thật là chỉ muốn trêu anh tý thôi, ai ngờ lại “Thời Đại Học, tôi có nghe chuyện của cậu và cô ấy”. – Anh ta để bản hợp đồng xuống bàn rồi mỉm cười chào anh, bước ra ngoài.

“A con mèo, nó bị điên, bắt chuột .....” – Anh thấy cô hát hò vớ vẩn vội bế bổng cô lên, mang theo bản hợp đồng cùng chiếc túi xách của cô bước ra cửa.

Đang chuẩn bị bế cô bước về, thì một giọng nói hắt ra “Ai đây, thật là oan gia ngõ hẹp” – quay ra thì thấy Dương Thành Minh đang mỉm cười với một số tên đứng đằng sau.

“Mày muốn gì?” – Anh khẽ nói,

“Tao muốn thứ trên tay mày” – Hắn ta cười cợt.

Anh không nói gì đặt cô xuống một trên ghế, mỉm cười khinh một cái. Chúng đi ra bao vây lấy anh, Mọi người trong quán, biết có biến chạy thật nhanh ra về.

Một bọn xúm lại đánh anh. Sau đó hai thằng thấy bất lợi, bèn lùi cô ra, một thằng cầm chai thủy tinh giơ trên đầu cô, khẽ nói với anh “Mày đứng im! Nếu không, tao sẽ đập chết nó”.

“Mày thử xem!” – Anh dừng lại mỉm cười ỷ dè.

Cô lơ mơ thấy một tên đang định tấn công anh từ phía sau, khẽ hét to. “Không phải là mèo điên của tao”. Một phát đập đầy nội lực vào chân thằng đang cầm chai, khiến tay nó quỵ xuống ôm vội lấy chân nó. Thêm một phát nội lực vào thằng đang giữ tay cô. Khiến nó buông thả cô ngay lập tức.

Anh thấy cơ thể cô là lướt ngã xuống, vội chạy nhanh ra đỡ lấy cô. Sau đó, tên Dương Thành Minh từ đâu xông ra định đập cái chai rượu to vào người anh, cô lo mơ hét lớn “Đình Thiên”. Đang định lấy tay ôm lấy anh thì anh vội tránh đi. Thật may là không bị thương.

Anh đứng vội đập mạnh vào tên đáng ghét đó. Khiến nó đau điếng ôm lấy bụng. Một đám bảo vệ vội đến, tóm gọn mấy tên đó lại. Mặc sự la hét của tên Trung Tá trẻ tuổi máu mặt.

Anh bế cô lên đi qua hần, khẽ nói “Mày, sắp nhận của tao án tử hình!”. – Hần trắng nhợt đôi mắt nhìn anh, không kịp tỉnh ra van xin thì anh bế cô đi khuất.

Ra khỏi quầy bar, đi vào một phòng vip của khách sạn mà chị chủ quán đã soạn sẵn. Anh bế cô vào phòng tắm. Lau rửa sạch sẽ những vết bẩn trên người cô.

“Mèo điên của em!”- anh đang định lau lên gương mặt cô, thì bất gặp nụ cười và câu nói xa xưa của cô. Trong cơn say, cô khẽ mỉm cười vuốt gương mặt anh “Em đã rất nhớ anh” – Vừa nói rất câu, lại một nụ cười nữa chực diện. Anh không kiềm lòng được nữa. Ôm chặt lấy cô không rời.

Hai người ân ái trong cơn men tình, mặc dù là lỗi của cô trong cơn say nhưng lại khiến anh đau đớn trong hạnh phúc.

Vài tiếng sau, cô dần dần tỉnh lại, thấy đang nằm gọn trong thân thể anh, trên chiếc giường. Còn cái đầu đau như búa bổ. Cô ôm lấy nó, lắc nhẹ qua lại. Anh thấy cô loay hoay, mở mắt, đưa cho cô cốc trà giải rượu trên bàn, Cô cầm lấy nhẹ nhàng uống, sau đó, nhìn ra thân thể anh, có chút bầm tím, khẽ mở to mắt,

“Ai là mèo điên?” – Anh thấy cô đang thần thờ đang chạm vào vết bầm trên người anh, anh vội ôm xiết lấy cô hỏi.

“Vết bầm đó, lại là vì em” – Cô nằm gọn trong tay anh, khẽ trả lời.

“dám đánh trống lảng? Em vẫn còn dám gọi tôi là mèo điên hả?” Anh càng nói, càng ôm xiết lấy cô.

Cô không nói gì khẽ mỉm cười cùng giọt lệ rớt xuống, lấy vòng tay đan xiết vào anh.

Một hồi, anh gọi đồ ăn vào phòng để hai người lót dạ. Anh nhẹ nhàng chăm chút cho cô từng chút từng chút không rời.

Những giây phút ở bên anh rất quý giá, dù có muốn trân trọng từng giây lát thôi. Nhưng cũng rất sợ lại tan biến đi như bao lần.

.....

Chap 13

Uy Hiếp

Hôm sau, vừa bước vào tầng 77, nhóc Trang Linh bỗng nói: “Chị Lệ Băng, có người gửi cho chị kiện tài liệu kia “ cô nhóc nói vừa dứt câu thì chỉ sang một phong bì lớn trên bàn cô.

Cô vội vàng ngồi xuống ghế, mở phong bì lớn đó ra thì thấy một tập toàn ảnh là ảnh. Hít một hơi thật sâu, rồi khẽ quay sang nói với Trang Linh “Em đi pha cà phê và in văn bản tài liệu lịch trình một ngày của chủ tịch. Sau đó mang vào văn phòng giúp chị nhé”. Sau lời giao phó của cô, nhóc Trang Linh biết ý nên vui vẻ đi ra gian phòng lớn làm những công việc đó.

Ngay sau khi cô nhóc đi khỏi và chăm chú làm công việc đã được giao phó. Cô nhẹ nhàng cầm tập ảnh đó lên tay. Đập vào đôi đồng tử thần thờ của cô là chi chít những bức ảnh mang tính chất vạch tội gian riu của hai người. Nào là những bức ảnh chứng minh cô và anh thường xuyên ra vào chung một khách sạn, tuy là thời gian khác nhau nhưng cũng rất khiến người khác nghi hoặc.

Những tấm ảnh đó đương nhiên không nói lên được điều gì và có thể gạt phăng bằng các lý do như là tiếp khách hàng với nhau hoặc trao đổi hay kiểm tra thông tin thị trường khách sạn. Nhưng khi cô giờ nhanh đến những tấm ảnh anh ra vào từ nhà cô. Và những tấm ảnh anh và cô thân mật, như hôm qua, anh bế cô vào một phòng của khách sạn, quả thật rất đáng lo ngại.

Cô ngần ngại một hồi, thấy cô nhóc bước dần ra, chưa dám xem hết chúng, Nhanh tay cất vội chúng vào trong phong bì. Loay hoay một hồi, không hiểu tại sao những tấm ảnh này lại không gửi cho anh mà là cô. Mục đích của người gửi là gì, nhắm vào cô sao?. Nhưng tại sao, cô thì có điều gì mà họ cần đến? Hay để cô chuyển cho anh. Nếu thực sự là như vậy tại sao phải để cô xem được những tấm hình đó. Mà không chuyển thẳng đến cho anh. Quả thực là vì lý do gì?. Điều người đó muốn là gì?

“Chị Lệ Băng, Chủ tịch mới hỏi chị!” – Cô nhóc bước ra từ văn phòng chủ tịch, thấy cô hồn phách bay bổng, vừa gõ vào chiếc bàn trước mặt cô, vừa nói đồng dặc.

“Ừ, chị bận soạn chút văn bản” – Cô nghe thấy cô nhóc vội giật mình. Cười cười nói, đôi tay loay hoay với đồng giấy tờ trên bàn. Một hồi lấy lại tinh thần, chăm chú vào chiếc máy tính nói thêm “Em mau ra bàn làm việc đi, hôm nay phải chuẩn bị nhiều kế hoạch lắm đó!”. Cô nhóc thấy cô có vẻ thất thường nhưng cũng không hỏi gì quay về bàn làm việc của mình.

Một hồi, Cô quay ra thấy cô nhóc đang chăm chú làm công việc của mình khẽ thở dài, nhìn vào chiếc phong bì. Đôi đồng tử đang vô định không hiểu lý do và mục đích của tên “hung thủ phong bì” là gì, thì một cuộc điện thoại gọi đến. Cô nhắc máy lên, nhìn vào màn hình thì là một kẻ giấu số. Cô nhắm mắt thở dài một cái như là cuối cùng thì cũng lộ diện. Rồi từ từ lia màn hình nghe máy.

“Là Tôi!” – Choang một cái rất to trong đầu, Giọng của một người đàn bà quen thuộc cất lên. Mọi lý giải được giải đáp. Không để cô lâu la trong vô định, cô ta nói tiếp “Cô đã nhận được quả rồi chứ?”

“Cô muốn gì?” – Cô thờ hất ra , đứng dậy cầm chiếc phong bì lớn bước ra gian rộng của tầng 77.

“Đơn giản thôi, muốn cô rời xa anh ấy ....” – Ngưng một chút , cô ta nói tiếp “Lần nữa!”.

“Đan Tiên, cô biết là anh ấy sẽ không buông tha cho tôi và gia đình tôi” – Cô nhú đôi lông mày đáp.

“Tôi nghĩ là chính cô bám riết lấy anh ấy không buông. Nhưng để tôi cho cô biết 3 lý do, Lúc biết xong 3 lý do này, quyền quyết định tùy thuộc vào cô”. Thấy cô vẫn đến máy nhưng không đáp lại cô ta cười khềnh nói tiếp “Thứ nhất, những bức ảnh trên nếu như lộ diện thì thể diện của anh ấy sẽ ra sao?”. “Chưa kể đến việc hai người phản bội lại một mình tình lớn như tôi sẽ có kết cục thế nào, cô rõ chứ?”. “Đương nhiên, điều đó không thuyết phục vì anh ấy, từ đầu là tôi cướp đi của cô. Nếu những bức ảnh đó bị tung ra thì việc bất lợi giữa cô và tôi là ngang ngửa nhau”. “Nhưng, điều thứ 2 mới đáng để nói .....”. “Con trai cô .....” – Cô ta vừa nói vừa cười lớn.

“Sao , sao , sao cô? Cô đã làm gì , ? Cô , sao cô ? “ - Đôi đồng tử cô chứng lại như có một quả mìn nổ lớn vào tim. Ngẹn ngào nói.

“Cô chưa xem hết ảnh? Vẫn là cô, hấp tấp chẳng ra gì” – Cô ta chế giễu cô. Cô nghe cô ta nói vội ngồi xuống đặt chiếc phong bì dưới sàn, lấy nhanh những bức ảnh trong đó ra, lật lia xuống cuối, đúng là có những bức ảnh cô và con trai đang chơi đùa với nhau. Cô khẽ nấc từng tiếng rồi thờ mạnh ra cùng những giọt nước mắt. Khẽ nói với cô ta, “Cô cho người theo dõi tôi?”

“Cô bình tĩnh, nghe tôi nói hết, người cho người theo dõi cô không phải tôi”. Cô ta lắc đầu cười khềnh. “Hôm qua, có người chuyển những bức ảnh này đến cho chồng tôi. Nhưng rất may là vì anh ấy đang vui vẻ bên cô. Nên tôi tình cờ đã phát hiện ra chúng”. “Cô nên cảm ơn tôi mới phải, là tôi đã lấy những tấm cần thiết đem gửi cho cô”. “Nếu không, sau này cô đừng hòng yên ổn bên nghiệp chướng của hai người”. “Tôi biết vì sao cô lại muốn giấu giếm thằng bé. Nếu không muốn anh ấy phát hiện thì tốt hơn hết là cô nên rời xa anh ấy đi!”.

“Còn điều thứ 3, nếu như tôi không rời xa anh ấy, cô sẽ bắt con trai tôi ư? “ – Cô khẽ nhú mày cười chế giễu cô ta.

“Tôi không đến nỗi nhảm tâm như vậy”. – Cô ta cười lớn nói “Nhưng nếu cô không rời khỏi tôi bắt buộc phải làm vậy”. “Vì con tôi!”. – Một tiếng sét qua tai cô một lần nữa. Ừ , đúng . Họ là vợ chồng đương nhiên là phải có con. Cô ta thấy cô không nói gì, khẽ nói thêm “Hai tháng trước, anh ấy sang Mỹ và tôi đã có thai, Tuần sau , tôi sẽ chính thức hợp báo cùng anh ấy về chuyện này”. “Tôi không biết cô làm cách gì để bị đuổi việc hay sa thải rồi biến mất khỏi anh ấy, nhưng nếu trong tuần này, cô không tìm cách đến gặp con trai cô thì tôi không biết thằng bé sẽ xảy ra chuyện gì đâu”.

“Nhưng, nếu một mình tôi rời khỏi với con trai, tôi đương nhiên sẽ không lo lắng gì”. – Cô ta định tắt máy thì cô nói tiếp “Còn cả gia đình họ hàng của tôi, sẽ ra sao?”. “Anh ấy .....”

“Chả phải anh Hoàng Khải đã về rồi sao?” – Cô đang nói thì bị cô ta chặn ngang, sau đó cô ta nói thêm “Cô chẳng phải rất giỏi quyền rũ đàn ông sao?” – Cô ta lại cười chế nhạo. “Đề tôi gợi ý cho cô một kế hoạch, Vừa có thể giúp cô bị anh ấy vứt bỏ không thương tiếc, Vừa giúp Hoàng Khải có tiếng để bảo vệ Gia Tộc của cô thoát khỏi bàn tay của anh ấy”. “Công ty khách sạn lớn NY bên Mỹ. Hoàng Khải cũng dự thầu”.

Nói xong, cô ta cười lớn một hồi rồi tắt máy. Để cô lại trong tâm trạng hỗn phách tứ phương không rõ tâm hơi.

Lại một lần nữa, phải xa rời người mình yêu đến xé ruột xé gan. Những gì cần làm thì phải làm, tránh để liên lụy thêm bao nhiêu người khác. Cô đã vì tình yêu vì bản thân mà mất đi bao người thương yêu cô và anh. Bây giờ dù thế nào cũng không thể đánh mất đứa con đứt ruột đẻ ra được, Dù sao anh đã nghỉ ngơi, sớm muộn anh cũng sẽ biết. Quá khứ kinh khủng đến mức dù yêu nhau đến đâu cũng không thể hàn gắn được vết thương trong anh và cô thì làm sao có thể để một đứa nhỏ phải là nạn nhân của cha mẹ nó.

Vừa nghĩ cô vừa vuốt mạnh hàng nước mắt trên mi xuống , rồi đi vào phòng vệ sinh , lấy lại tinh thần cô bước ra ngồi lại vào chiếc bàn. Máy vi tính đang chờ đợi cô. Nhìn vào màn hình, Bản Kế Hoạch của chuỗi khách sạn NY. Cô nhắm mắt send thẳng vào email của Hoàng Khải. Đúng 5phút sau, có điện thoại đến, như dự đoán Hoàng Khải gọi.

“Hoàng Khải, hãy giúp em rời xa anh ấy .....”. – Cô nhắm đôi mắt với hàng lệ, ngẹn ngào nói thêm “lần nữa!”.

“Em nghĩ hẳn dễ dàng để em đi thế sao?” – Thờ dài một tiếng trên điện thoại. Hoàng Khải đáp lại cô.

“Dù thế nào, lần này em nhất định phải làm được”. “Xin hãy giúp em!”. – Cô nói không chút lưỡng lự.

“Thôi được, dù sao mớ đề miêng mèo rồi, anh cũng tiện xoi, chiều nay chúng ta hãy gặp nhau”. – Nói xong anh tắt máy.

Cô không chịu được bất giác gục đầu xuống vòng tay đang trực chờ trên bàn. Nhóc Trang Linh thấy cô có vẻ không ổn, bèn nhào sang bàn cô, vỗ vỗ cô . Cô khẽ ngẩng mặt lên nói “Chị không sao, người thân dưới quê của chị bị ốm nặng”.

“Hazzz chị đừng buồn, chủ nhật có thời gian hãy đến thăm người đó” – Cô nhóc đáp lại, cô thấy vậy vội mỉm cười

“Nếu như chị không có ở đây, em hãy thay chị chăm sóc nơi này. Và .....Chủ Tịch” – Một hồi, cô bất giác nói trong vô định.

“Chị nói linh tinh gì thế? Chị tính chuyện đi sao?” – Cô bé hốt hoảng , áp sát xuống mặt cô, hỏi.

“Không, chị chỉ nói vậy thôi”. – Cô vừa cười cười vừa lau vội nước mắt. Lấy tinh thần làm việc.

Buổi chiều, trong phòng của Chủ Tịch;

Anh làm xong hết công việc. Vươn dài tấm lưng lướt thướt một hồi, bỗng có điện thoại đến.

“Hạ Thiên, cậu nhận được những bức ảnh tôi gửi chưa?” – Người trong điện thoại nói với anh.

“Rồi, nhưng chỉ có vậy thôi sao?” – Hạ Thiên khẽ đáp lại.

“Đúng vậy, tôi chỉ biết, cô ấy thường xuyên đến đó chơi cùng một cậu bé” – Cậu ta khẽ nói với anh.

“Vậy sao, nhưng tập ảnh cậu gửi không có bất kỳ hình ảnh nào của cô ấy với cậu bé đó” – Anh hất chiếc hàm với đôi đồng tử mở to về mặt khó hiểu nói với cậu bạn trong điện thoại.

“Không thể nào, phải 10 đến 20 tấm ấy chứ?” – Cậu ta đáp lại anh.

“Sáng nay tôi đã xem qua, cậu chỉ gửi cho tôi vài tấm chứa nội dung ngôi trường mà cô ấy hay đến” – Anh nhẹ nhàng nói.

“Hay do tôi gửi thiếu” – anh ta bay hoay suy nghĩ.

“Cậu còn dữ liệu không? gửi lại cho tôi vào email” – m Anh suy nghĩ một hồi rồi nói.

“Usb của tôi đang bị hỏng, tôi sẽ sửa lại và gửi cho cậu trong thời gian sớm nhất” – Anh ta suýt xoa một hồi rồi nói,

“Được! “ – anh đáp, sau đó nghĩ ra gì đó nói thêm “À, Minh Trung, cậu nhận được món quà của tôi rồi chứ?” – Anh mỉm cười ỳ ị.

“Sáng nay, tôi đã nhận được, cảm ơn cậu” – Minh Trung đáp thêm “Đủ để hấn không thể ngoi ngóc cả đời. Dù có bao nhiêu cán chống đỡ”.

“Tôi nghĩ, chỉ nên dẫn đi hấn, không cần làm quá” – Anh bật cười, nói trong điện thoại.

“Ông Chủ Hạ Thiên quả là không ai dám động được vào cậu” – Anh ta cũng cười theo.

“Anh vợ của cậu!” – Anh khẽ đáp.

“Không biết hai người Long Tranh Hồ Đấu thế nào nhưng hãy chờ cho anh vợ tôi một con đường sống coi như tôi nhờ cậy cậu” – Anh ta thờ dãi lắc đầu.

“Còn phải xem, hấn muốn thế nào” – Anh mỉm cười thâm thúy.

Hết giờ làm việc, anh bước ra văn phòng. Đưa đôi mắt chừng lại bên bàn làm việc của cô rồi khẽ hỏi Trang Linh, “Lệ Băng, về rồi sao?”

“Dạ, thưa Chủ Tịch, chị ấy đã về từ lúc có chuông báo giờ nghỉ”. Thấy bộ dạng thần thờ chưa từng cô của anh, cô nhóc buộc miệng nói thêm “Hôm nay, chị ấy có vẻ khác bình thường”

“Cô ta thì lúc nào mà không khác người bình thường” – Dù gương mặt không có chút biến đổi sắc thái nhưng, câu nói của anh khiến cho cô nhóc vẫn là không nhịn được bật nụ cười lớn.

Anh thấy vậy, quay vội đi bước ra tầng 77. Lấy chiếc điện thoại khác trong túi ra, ngón tay xem xét gì đó rồi gọi điện cho Lệ Trân nói “Hôm nay hai đứa đừng về nhà”. Sau đó, bước đi rất vội vã.

.....

Chap 14

Quyết Tâm; Dày Vò

Ở một quán Cà phê gần Công Ty,

“Nếu em đã muốn làm, hãy làm cho chót” – Hoàng Khải đưa cho cô một chiếc phong bì với dòng chữ ở ngoài là đơn xin từ chức “Ngày mai hãy nộp cái này cho hấn”. Cô không nói gì, khẽ đưa tay lấy chiếc phong bì nhét vào túi. Biết trước là ở ngoài đang có người tí tách chụp ảnh nên chỉ thờ dãi theo kế hoạch mà làm. Cô nhận xong phong bì, không nói gì, nhẹ nhàng cúi đầu đứng dậy, Hoàng Khải nhấp ngậm cà phê lên nói “Em đã sinh con từ bao giờ?”

“Sao anh biết?” – Cô nghe thấy vậy, quay vội ra, hỏi anh ấy.

“Tên đó, hấn cho người của Minh Trung theo dõi em” – Anh ấy đưa cốc cà phê xuống khay rồi nhìn cô nói thêm. “Hấn đã bảo Minh Trung gửi lại ảnh vào email cho hấn, sau khi biết có vấn đề với số ảnh đã gửi, anh tình cờ nghe được cuộc điện thoại đó của hai người”. – Thấy cô đôi mắt thần thờ chỉ ngồi sụp xuống chiếc ghế, anh ấy nói thêm “May cho em, usb lưu trữ ảnh của Minh Trung bị hỏng, nên hấn không thể thấy chúng lại được trong hôm nay”

“Anh giúp em, hủy cái usb đó được không?” – Cô đưa đôi mắt đắm những giọt lệ sắp rơi trên khóe mi nhìn anh ấy nói thêm “Không thể để anh ấy biết được”.

“Tại sao hân lại không thể biết, nếu biết được 3 người gia đình em sẽ được hạnh phúc em không muốn sao?” – Hoàng Khải mỉm cười nói.

“Chuyện xảy ra bên Mỹ, anh còn không nhớ?” – Cô quay đi, nhẹ nhàng nói. Khiến đôi đồng tử của anh ấy chẳng lại không nói gì được hơn.

Ký ức quá khủng khiếp là nỗi sợ quá lớn trong lòng cô. Một hồi, anh khẽ thở dài “Anh sẽ giúp em, làm gì cũng được. Nhưng anh có một điều kiện” Thấy cô không nói gì, chỉ ngược mắt lên nhìn anh ấy khẽ nói tiếp “Đó là, sau khi xong xuôi mọi chuyện. Phải cho anh chăm sóc mẹ con em. Dù là mẹ con em chạy đến phương trời nào. Cũng phải cho anh biết”.

Cô nhìn anh ấy thở dài. “Hoàng Khải, tại sao lại là em? Em thực sự không muốn.... Anh giúp em thế này đã quá đủ rồi”

“Em đã hỏi hân câu này bao giờ chưa?” – Anh ấy mỉm cười đáp. “Em yên tâm cùng lắm là chúng ta ngồi chung song sắt thôi. Nhưng anh nghĩ thế thì chẳng còn vui vẻ gì với hân nữa”.

“Em xin lỗi” – Cô biết là nếu vụ này bị truy cứu hình sự, cả 2 anh ấy và cô đều bất lợi, nhưng anh ấy sẽ bất lợi hơn vì cả bộ mặt của công ty anh ấy “Nhưng, em sẽ không để anh phải chịu bất lợi, nếu em có xảy ra chuyện gì, hãy để ý thằng bé giúp em”.

Anh ấy mỉm cười không nói gì, chỉ chực nhìn bóng cô bước đi khuất. Người con gái này dù có chết cũng không chịu nhò và một lời từ tế. Từ lúc quen nhau, anh ấy chỉ có một công việc là làm người xấu đi phá hoại hạnh phúc của tên bạn thân. Nhưng làm nhiều lại thấy vui. Cô gái này thậm chí đến chết cũng không dám nhận rằng mình yêu tên đó nhiều đến như nào. Thật là khiến anh không thể không cười dờ khóc dờ.

Cô bước trên đường về nhà, hôm nay quả thực là một ngày mệt mỏi, lần này chính thức cô sẽ rời xa anh thật xa, sẽ không vẫn vương gì nữa, Điều đó khiến cô giống như bị dao lớn mổ xẻ vào tim vậy. Mặc dù đã nhiều lần rất muốn anh buông tha. Nhưng thật sự phải thừa nhận rằng rời bỏ anh là một nỗi đau quá lớn. Tuy là luôn chối bỏ sự ràng buộc với anh, nhưng thật sự không thể kiềm nén được cảm xúc của trái tim khi được vòng tay anh xiết chặt. Được cơ thể dính chặt lấy không rời.

(Đình Thiên, em hứa sau này, nếu như anh chưa rời xa em. Em sẽ không bao giờ rời xa anh”)

Lời hứa đó, đã bao lần không làm được. Cô mỉm cười tự chế giễu bản thân. Tình yêu này, từ lâu đã là tội lỗi, mà sao cứ mãi không thể dần lòng. Từng suy nghĩ khiến cô bước đến cửa nhà lúc nào không hay. Cô lấy hai bàn tay lên lau chùi nước mắt. Không đành lòng, lại úp xuống hai lòng bàn tay khóc thét. Một hồi, ngửi thấy trong nhà đầy mùi thơm của đồ ăn xông lên. Cô bình tĩnh nghĩ về hai cô em, lấy lại tinh thần, mở cửa nhẹ nhàng bước vào nhà.

Đang loay hoay cõ chiếc giày ở cửa thì đập vào mắt, ngay gian phòng bếp của căn phòng khách, có bóng dáng quen thuộc đang loay hoay nấu nướng.

“Em, đi gấp nhân tình, giờ mới về hả?” – Anh nhìn thấy cô, một giọng giễu cợt lại trực tiếp vang lên.

“Anh không sợ người khác thấy sao?” – Cô đi vào phòng khách, nhìn anh với điệu bộ của một chú cún con, khẽ nói. Khiến anh bật cười. cô vội quay đi khẽ nói thêm “Hai em của em đâu rồi?”

“Ý em là. Em gái của chúng ta?” – Anh mỉm cười nhìn cô thở dài nói thêm “Anh đuổi chúng sang nhà Lê Hân rồi” – Anh hai tay bưng hai đĩa đồ ăn ra bàn, nói thêm “Hôm nay chỉ có chúng ta thôi”. Mỉm cười ủy dị nói.

Cô nhìn anh, cổ giấu nỗi niềm trong tim, đặt chiếc túi xách lên bàn làm việc rồi đi ra rửa tay ngồi xuống bàn ăn cơm theo ý chỉ của anh. Từ trước đến nay, tất cả những gì cô có đều liên quan đến anh. Ngay cả những người xung quanh cô cũng không ngoại lệ. Tất cả đều là của chung giữa anh và cô, Thật là định mệnh chó chêu người mà.

Nhìn vào bàn để thức ăn thật là khiến người ta nhớ lại ký ức, Ngày đó, cũng 3 món 1 canh là do anh dạy cô. Anh thường làm cho cô những món cô thích. Dù rất vất vả làm những công việc hàng ngày nhưng hề cô đến giờ ăn 3 bữa, thì lại không thiếu những món ngon dành cho cô. Còn công việc dành cho cô thì chỉ là ở nhà, ăn ngủ, chơi và đến giờ là hưởng thụ những món ăn đó. Kiểu chăm sóc khiến người ta không thể rời được mà.

Anh thấy cô đứng nhìn đồ ăn thẩn ngẩn một hồi, bèn ra bế bổng cô ngồi vào lòng mình. Vẫn là chăm sóc từng chút từng chút một như vậy. Chỉ xin thêm một ngày tiếp nhận sự ân cần của anh nữa thôi. Cô vừa suy nghĩ vừa nhắm đôi mắt với hàng lệ giấu nhẹ đi không cho anh thấy. Há cái miệng xinh xinh của mình để ăn những miếng cơm anh đút từng miếng từng miếng.

Ăn xong bữa cơm ngon lành, anh bế cô vào buồng tắm, Nhẹ nhàng đưa khăn lau rửa thân thể cô, Anh bế cô lên, hôn vào bầu ngực đầy sức sống của cô, Khiến trái tim cô thổn thức mạnh, thở hắt ra. Cô bất giác nói “Đình Thiên, chúng ta còn như này đến bao giờ?”

“Cả Đời!” – Anh vừa cọ sát làn môi của mình với ngực cô, khẽ nói. Một hồi, anh lại cắn mạnh một phát rồi nói. “Cái này là vì em lén gặp tình nhân”. “Đạo gần đây, em có vẻ to gan hơn vì hân ta đó nhỉ?” – Lại một miếng cắn nữa, vừa dứt câu, khiến cô, thở mạnh ôm chặt lấy cổ anh.

Những dòng nước từ vòi hoa sen chảy xiết vào hai cơ thể đan chặt vào nhau với trái tim không thể thổn thức hơn. Mặc sự dày xéo trong tim, cô đan chặt tay ôm lấy anh như chưa bao giờ được ở bên anh vậy. “Chỉ thêm một lần này nữa thôi, tôi lỗi chỉ xin đi kèm một lần này nữa thôi, con xin lỗi, chỉ thêm một lần này, con hứa” – Từng suy nghĩ khiến nước mắt cô hòa chung với dòng nước chảy xuống.

Để mặc thân thể cho anh dày xéo yêu thương. “Em yêu anh, em rất yêu anh” – Một giọng bất giác cảm nhận cơ thể anh chạm sâu vào bên trong cơ thể cô, theo nhịp khẽ thốt lên, như không thể kiềm nén nữa rồi. Khiến anh bật một nụ cười càng xiết chặt cơ thể nhỏ bé của cô hơn. “Đình Thiên, em xin lỗi. Nhưng em thực sự rất yêu anh” Vừa nói, Bờ môi cô vừa cọ sát vào ngực anh, khiến anh sung sướng hạnh phúc không tả, từng nhịp, mạnh mẽ hơn, sâu thẳm hơn.

Sau bao năm, cô lại thốt ra những lời này , khiến anh khôn xiết không yên, vùng vẫy , tràn trề nhựa sống trên cơ thể cô.

Cô thấy anh hạnh phúc, trái tim lại càng có gì đó xiết chặt, xin lỗi anh, lời xin lỗi cứ hiện lên trong đầu, cứ theo nhịp với anh mà sâu thẳm hơn nhịp từng nhịp.

Một hồi yêu thương, minh chứng của các cảm xúc trào dâng vào cơ thể nhau. Anh thấy cô thờ dốc. mỉm cười bế cô vào phòng, đặt cô nằm trên chiếc nệm, làn môi anh đông đưa , trên làn môi cô. Bàn tay anh rong ruổi trên thân thể cô.

Lần đầu tiên trong hơn 2 năm, cô đông đưa , uyển chuyển từng chút từng chút quyến rũ trên thân thể anh. Đôi mắt ngọc ngà vừa đắm say vừa vương muộn phiền của cô cứ từng chút từng chút đánh vào tim anh. Khiến anh không thể không xiết chặt cô hơn. Cả hai đều thờ mạnh, không kiềm nén được cảm xúc, đôi chút lại bất giác nói lời yêu thương nhau. Đắm đuối như không thể tách rời.

Họ cứ xiết chặt vào tận sâu trong nhau, cùng đêm tối. Như thể không ai có thể rũ bỏ được giây phút này, như thể thế gian chỉ có hai người cùng một thể khó chia ly, Dù trời có sập xuống , cũng không ngăn cản được cặp tình nhân này nữa rồi.

Vài tiếng sau khi ân ái, cả hai vẫn không thể tách rời như bao lần. Anh thờ mạnh rồi bật cười lớn trong hạnh phúc. Hôn lấy hôn để vào trán cô, đôi tay rong ruổi , xiết chặt thân thể cô như muốn cô mãi mãi chỉ là của anh. Cô đưa làn môi đặt nụ hôn sâu vào ngực anh, khiến anh lại càng như có mỗi kích thích. Không thể xiết chặt cô hơn . Như thể, Bấy giờ chỉ cần cô nói cô muốn điều gì anh cũng cho cô hết, ngoại trừ việc cô rời xa anh. Dù là gì anh cũng cho dành hết cho cô.

Bàn tay anh đan xiết khiến cô đôi lúc không thể thờ được nhưng cô vẫn mỉm cười nhắm mắt, ngủ thiếp đi. Giờ mà được chết trong vòng tay anh, quả là món quà không có gì hơn nữa.

Hai người cùng một nhịp đập, cùng một nhịp thở, chìm sâu vào giấc ngủ của đêm tối, mặc cho ngày mai có ra sao. Bấy giờ cô chỉ nguyện cùng anh đi đến bất tận.

.....

Chap 15

Bỏ Trốn ;

Tiếp Tục Lìa Xa

Sáng hôm sau, như thường lệ anh đi từ sớm. Sau tiếng đóng cửa của anh, cô vội vã tỉnh giấc. Thu dọn một số đồ đạc cần thiết vào chiếc túi lớn. Cô viết mấy dòng thư để lại cho hai cô em gái. Đang suy nghĩ gì đó, thì thần thờ đáp bàn tay xuống chiếc vòng cổ anh tặng. Tỉnh táo nó ra nhưng loay hoay mãi không thể tháo nổi.

Một hồi , Cô khẽ thở dài bỏ cuộc , coi như giữ lại một món đồ cuối cùng của anh. Cô bước chân ra ngoài cửa nhà, biết là không thể đi chiếc ô tô của mình nữa , cô ra bắt vội chiếc xe bus đi về phía ngôi trường con trai đang cư trú . Mọi dự trù , tính toán đã có sẵn ở trong đầu. Sau này chỉ cố gắng sống để nuôi dạy con trai cho thật tốt. Mặc dù không biết cuộc đời phải trôi nổi ra sao nhưng giờ chỉ cần đi xa nơi này là đủ. Với lại cô đâu chỉ có một mình. Cô có cậu con trai mà cô yêu thương nhất đi cùng thì dù có ra sao cô cũng sẽ cố gắng chịu đựng tất cả.

Ngồi trên xe bus 2 tiếng , bước xuống gần ngôi trường mà con trai mình đang ở. Đi vài bước chân là đến. Cô bước đi, cảm giác thật là không thể tả, Nhắm đôi mắt thờ dài rồi ngược lên nhìn bầu trời trong xanh. Hôm nay, trời vẫn đẹp như những hôm khác, thậm chí còn đẹp hơn khiến cho lòng người xao xuyến. Nghĩ lại chuyện giữa cô và anh, đã mười mấy năm. Giờ có lẽ là kết thúc để anh được hạnh phúc , mọi chuyện sẽ ổn thôi. Mong anh sẽ hướng về tương lai. Đừng đau khổ vì quá khứ nữa.

Vừa suy nghĩ vừa bước đi một hồi, cô đến ngôi trường Hương Dương lúc nào không hay, cô nhìn vào đồng hồ đã gần 9h , có lẽ bây giờ anh cũng đã biết chuyện. Vội vã như thúc giục lấy bản thân cô, Cô nhanh chóng mở cửa bước vội vào sâu bên trong căn phòng của cậu con trai. Đập vào mắt mình là bóng dáng bé nhỏ quen thuộc của cậu bé cô luôn trao trọn trái tim và linh hồn từng giây phút. Cậu bé nhìn thấy cô, vui vẻ trong hạnh phúc, lớn giọng gọi một tiếng “Mẹ!” to tướng. Vừa dứt câu đã ôm trầm lấy bóng dáng của cô.

“Con trai của mẹ đã ăn sáng chưa? “ – Cô ngồi xuống vuốt gương mặt xinh xắn của cậu bé , sau đó liền hỏi.

“Con vừa mới ăn xong , mẹ ơ” – Cậu bé tươi tắn liền trả lời ngay câu hỏi của cô. Cậu bé vừa dứt câu , cô đã hôn lấy hôn để vào hai bên má cậu bé. Vừa hôn vừa cay cay sống mũi rồi ôm chặt lấy cậu bé . Thật là không gì có thể chạm được vào giây phút này của hai mẹ con cô.

“Lệ Băng, em đến đó ư?” – Chị hiệu trưởng ngôi trường bước vào căn phòng , vội vã ngồi xuống hỏi cô.

“Dạ, lần này em đến là đón cháu Thiên Bảo đi”. – Cô vội lau nước mắt quay sang trả lời chị trưởng nom , sau đó quay ra cậu bé nói tiếp “Thiên Bảo, con ra thu gom đồ đạc , mẹ sẽ đưa con về”.

“Mẹ ơi, mẹ đưa con về ở với mẹ và hai đi đúng không?” – Cậu bé hớn hờ hỏi mẹ với đôi mắt trong sáng.

“Không, chỉ con với mẹ thôi. Chỉ chúng ta thôi, con sẽ đi với mẹ chứ?” – Cô vừa nói vừa rút hai hàng lệ, lại ôm chầm lấy cậu bé.

“Wow, thích quá! Con muốn được ở cùng mẹ lắm” – Cậu bé ôm lấy cổ cô vỗ tay hoan hô.

Cô suy nghĩ đến thời gian vội thả cậu bé ra, sau đó, hai mẹ con và chị trông nom cùng thu dọn đồ đạc cho cậu bé.

Lấy tạm mấy bộ đồ và số ảnh treo tường nhét vào chiếc cặp bé xíu cho cậu bé đeo trên lưng. Còn những thứ cồng kềnh, quên góp lại cho Ngôi Trường.

“Mẹ ơi, cái cặp này không để vừa cái chân này” – Thu xếp một hồi, Cậu bé giờ cái chân nhỏ đã gấp gọn mà cậu bé hay đắp lên và nói.

“Không vừa thì con để lại, đến nhà mẹ sẽ mua cái mới cho con” – Cô nhẹ nhàng lấy cái chân trên tay cậu bé đặt xuống sàn.

“Nhưng mà, “ – Gương mặt cậu bé phụng phịu ôm vội cái chân rồi nói với cô.

“Lê Băng, đây là cái chân bằng bé hay đắp. Vì nó có hơi ấm của em”. – Chị trông nom cậu bé vừa nói, vừa rom róm nước mắt,

Cô nghe thấy vậy, đôi đồng tử chững lại. Một tay khẽ nắm lấy bàn tay nhỏ bé đang ôm chiếc chân nhỏ của cậu bé. Một tay vuốt lên má cậu bé, nói “Con trai từ bây giờ mẹ sẽ mãi ở bên con đúng không nào?”

“Mẹ hứa sẽ không bỏ con lại nữa nhé!” – Cậu bé ôm chặt lấy cô, một giọng nhỏ nhắn khê cất lên, khiến cô ôm xiết lấy cậu bé với hàng nước mắt.

“Ừ, mẹ hứa. Đương nhiên mẹ hứa!” – Cô vừa nói, vừa đẩy khê hai vai cậu bé ra. Vội vã đeo chiếc cặp đã soạn đủ một vài thứ cần thiết lên lưng cậu bé. “Nào giờ mẹ con mình đi phưu lưu nhé!”. Cô vội vã đứng dậy một tay xách túi lớn của mình, một tay cầm chặt lấy tay cậu bé dắt đi.

“Lê Băng, em cầm lấy số tiền này!” – Hai mẹ con cô bước ra khỏi cổng Ngôi Trường. Chị trông nom khê đặt vào tay cô một chiếc phong bì. “Đây là số tiền em thường xuyên gửi để chăm sóc cho thằng bé, chị đã chi tiêu những thứ cần thiết cho nó, nhưng vẫn còn thừa rất nhiều. Nên em hãy cầm lấy nó”.

“Chị, em đã chuẩn bị đầy đủ rồi, mấy năm qua cảm ơn chị đã yêu thương nó giúp em. Số tiền này, như em đã nói. em quên góp hết cho Ngôi Trường này” – Cô cương quyết đưa lại phong bì vào tay chị trông nom.

“Vậy giờ em định đi đâu” – Chị trông nom vừa thờ dai, vừa nhìn cô, nói.

“Cha nó giờ đã đang cho người tìm đến đây, em không thể để chị phải chịu liên lụy. Càng không thể để nó lọt vào tay cha nó”. – Cô nhìn chị trông nom rom róm nước mắt khê nói thêm “Chị yên tâm, đừng lo lắng gì. Em đã chuẩn bị mọi thứ cho tình huống xấu nhất” – Cô vừa nói vừa áp đôi tay vỗ vỗ vào đôi tay chị trông nom.

“Hai mẹ con nhớ đi mạnh giỏi. khi nào mọi thứ ổn thỏa nhớ về thăm bác” – Nghe xong câu từ biệt của chị trông nom. Hai mẹ con cô ôm tạm biệt chị ấy một giây lát, rồi cô dắt vội thằng bé lên xe bus đi về hướng đã được cô sắp xếp sẵn.

Vừa lên chiếc xe bus, một người trong 3 người đàn ông lạ mặt, cùng đồng hành trên tuyến xe bus với cô tiến lại gần hai mẹ con cô vui vẻ chào hỏi một hồi. Trên đời cũng có nhiều chuyện bất ngờ đến trùng hợp. Cô dắt cậu bé bước sâu vào bên trong, hai mẹ con ngồi xuống chiếc ghế dài, đặt cậu bé lên đùi, mặc kệ cho chiếc xe lăn bánh, mẹ con cô vui vẻ kể cho nhau nghe những câu chuyện. Cậu bé có phần hiếu động mỗi lúc lại vừa vai nghịch ngợm nhẩy múa khắp xe khiến cho mẹ vừa lo lắng lại vừa không thể không bật những nụ cười lớn.

Tính cách của cậu bé hình như có phần giống mẹ nhiều hơn cha. Nghịch ngợm một hồi, lại nằm gọn trên chiếc đùi của mẹ mà ngủ thiếp đi. Cô nhìn cậu bé ngủ vừa mỉm cười vừa lấy tay ôm sát hai bên má của cậu bé. Khuôn mặt càng nhìn càng y hệt như cha này, thật khiến người khác lo lắng không yên mà. Khóe mi cô lại rom róm hàng lệ ôm cậu bé mà thờ dài.

3 người cùng 2 mẹ con cô đồng hành khiến cô có phần lo lắng. Nhưng họ cũng có những câu chuyện của riêng họ, và không để ý đến mẹ con cô nhiều nên cô cũng yên tâm hơn, mà chắc gì đã cùng chung một bến đỗ.

Lúc này ở trong công ty đã gần 10h, trong khi nhóc Trang Linh cứ loay hoay gọi điện cho cô mà không thể liên lạc được, thì Phó Chủ tịch cầm một tệp phong bì vội vã bước vào tầng 77, anh ta nhìn sang bàn làm việc của cô, biết cô không đi làm. liền nhanh chóng vào văn phòng chủ tịch.

“Cậu xem vợ bé của cậu đã làm gì?” – Phó Chủ tịch vào phòng chỉ thấy bóng dáng đằng sau của anh, anh ta bước sâu vào bàn làm việc của anh, lia mạnh tập ảnh chụp cô và Hoàng Khải trao đổi với nhau tám phong bì hôm qua, khiến chúng bay từa tung trên bàn làm việc của anh.

Anh vẫn vậy, vẫn một tâm trạng khoanh tay nhìn đăm chiêu ra cửa sổ, anh ta bực tức bèn nói lớn “Hạ Thiên, đêm hôm qua, tôi vừa gửi cho bên khách sạn NY bản kế hoạch, cậu biết họ gửi lại cho tôi cái gì không? Bản kế hoạch của chúng ta, bên Hoàng Khải đã gửi rồi. Và họ quyết định không hợp tác với chúng ta nữa”. “Sáng nay khi tôi đến công ty những tấm ảnh này được chuyển thẳng hết cho CEO của công ty”. “Lần này cậu khó lòng bảo vệ được vợ bé của cậu rồi”. “Các CEO còn bảo tôi vào kiểm tra mấy vi tính của cô ta đó!”.

“Không cần kiểm tra, nhất định là có!” – Anh thấy Thần Nghiệm thao thao một hồi khê nói lớn, khiến đôi mắt Thần Nghiệm chững lại. Anh quay ra nhìn anh ta, nói tiếp “Thần Nghiệm, cậu nhìn vào đây đi!” – Anh vừa nói, vừa lia chiếc điện thoại vẫn ở trên mặt bàn từ hồi nào đến giờ cho Thần Nghiệm xem.

“Cậu, tại sao lại?” – Thần Nghiệm chững đôi đồng tử to tướng lia qua lại màn hình chiếc điện thoại. Tất cả đều là vóc dáng quen thuộc của một cô gái. Thậm chí còn là chi tiết rất nhỏ nhặt các hành động của cô gái đó.

“Cậu còn nhớ , tuần trước chúng ta đi HồngKong chứ?” – Thần Nghiêm, ngược lên nhìn anh, gật một cái. Anh mỉm cười nói thêm “Lần đó, tôi đi mua một cái dây chuyền , vài carat nhưng lại lên đến vài trăm tỷ đồng, cậu còn nhớ cậu nói tôi bị điên chứ? Và cứ tưởng tôi chỉ là đang nói đùa với cậu đúng không?” – Lại một lần gật đầu không chớp mắt trên chiếc hàm của Thần Nghiêm, anh nhếch nhẹ khóe miệng cười mỉm một cái “Chiếc dây chuyền đó, là tôi giao dịch với Công Ty SKYNETFREE”.

Câu nói cuối cùng khiến đôi đồng tử của Thần Nghiêm hoàn toàn bất động, SKYNETFREE là công ty vệ tinh và điện tử quy mô lớn hàng đầu thế giới, Những người giao dịch được với họ, hoàn toàn chỉ là các cấp cao của chính phủ bên Mỹ, và một số cường quốc khác.

“Cậu đã nghe nói, về thiết bị mới nhất của họ có tên là SKYDAY chưa?” – SKYDAY vừa được công bố vào đầu năm nay, và trên thế giới những người có thể xài được ứng dụng thiết bị này chưa có một ai. Không đề gương mặt anh bạn thân trắng bệch thêm nữa, anh mỉm cười trả lời “Gọi tóm gọn là Vệ Tinh theo dõi trên trời” . - Nhất cử nhất động của người đang nắm giữ thiết bị này, đều được cả một hội đồng những người trong công ty SKYNETFREE truyền thẳng mạch vào cho Chiếc điện thoại của người chủ.

“Hạ Thiên , cậu bị điên hả?” – Thần Nghiêm, từ đầu trên người đầy mồ hôi hột rớt xuống, ngược lên hỏi anh bạn thân trước mặt “Cô ta , tại sao lại quan trọng với cậu đến thế?” – Anh ta hỏi xong, chỉ thấy anh mỉm cười , anh ta nói thêm “Tôi biết cô ta là mối tình đầu của cậu, hôm trước tôi đã nghe Đức Minh nói lại , nhưng cậu đâu nhất thiết phải .....”. Đúng vậy, chỉ là tình yêu đầu, thậm chí bây giờ anh đã có cô vợ độc nhất vô nhị, nhưng tại sao lại phải tâm , chất thương tổn chỉ vì cô gái nhỏ nhoi đó

“Cậu biết vì sao, tôi yêu cô ấy đến vậy mà không lấy cô ấy không?” – Anh nhủ mày lại hỏi anh bạn thân

“Hơn 4 năm trước, không phải là lúc mẹ cậu đã mất sao?” – Thần Nghiêm mở to mắt.

“Và người đã giết chết mẹ và con trai tôi. Chính là cô ấy” – Anh một hồi vô định , đáp.

“Con trai cậu và cô ấy sao?” Thấy Thần Nghiêm như bị tiếng sét choáng qua tai, nói lớn, anh không trả lời , chỉ khẽ đáp lại bằng ánh mắt nhắm nhẹ lại.

Một hồi , anh nói tiếp “Cậu có biết cô ấy đã rời xa tôi bao nhiêu lần không?” – Đôi mắt anh nhắm lại vì đau đớn, những lần cô rời xa. Là một lần trái tim anh nát vụn. Những lần đó, anh chỉ muốn chết đi . Nhưng là vì cô vẫn sống để anh còn có cơ hội trả thù cho những nỗi đau mà cô mang lại cho anh. Nên anh đã gượng dậy sống tiếp, Với mỗi hận ở trong tim. Nhưng càng hận cô bao nhiêu lại càng yêu cô nhiều bấy nhiêu. Càng dày vò cô bao nhiêu anh càng đau đớn bấy nhiêu.

Điều khiến anh hận cô đến điên loạn nhất không phải là những tội lỗi cô đã chót gây ra, mà chính là, sau mỗi sai lầm, sau mỗi vết thương tổn lớn cô để lại là sự lạnh cảm không chịu nói nửa lời, không chịu giải thích hay van xin anh dù chỉ một từ của cô . Anh càng ngày càng hận cô sâu hơn vì nghĩ rằng tình yêu đó với cô chẳng là gì. Chẳng đáng để cô phải van xin cúi lạy anh.

.....

Chap 16

Giăng Bẫy ;

Ký Ức Hề Lộ

“Sau tai nạn đó, cô ấy không nói gì mà bỏ trốn khỏi tôi, tôi đã hận cô ấy đến chết đi sống lại” – Hạ Thiên khẽ đáp , “Nhưng 2 tuần trước, có tin báo từ chị gái tôi Hạ Đình Thu, cho sự việc hơn 4 năm về trước. Tôi đang bắt đầu cho điều tra lại”

Anh quyết định không để cô rời khỏi anh, không một lý do nữa. Mà sẽ trực tiếp đi tìm hiểu chúng.

“Cậu nhìn những cử chỉ cô ấy ngày hôm qua “ – Anh lật lại những tấm hình theo dõi cô từ buổi sáng hôm qua. “Những người gửi cho cô ấy tấm ảnh này, và uy hiếp cô ấy. Rất có thể liên quan đến sự việc 4 năm về trước”. “Và mỗi lần cô ấy chuẩn bị rời xa tôi, là một lần cô ấy nói yêu tôi “ Anh cười khềnh một cái. Giống như đang diễn tả cô là một con chuột ngọc ngách vậy. Vừa nói yêu tha thiết lại phản bội một cách không chớp mắt.

“Cậu hãy kể hết nỗi đau mà cậu đã phải trải qua khi không có tôi , cho tôi nghe được không “- Thần Nghiêm bộ dạng nghiêm nghị nói với anh.

“Chưa thể là lúc này, nhưng Thần Nghiêm cậu hãy giúp tôi điều này” – Hạ Thiên vừa nói, vừa để tay lên tập tài liệu trên bàn, nói thêm “Công Ty, hãy quản lý giúp tôi một thời gian”.

“Cậu tính đi đâu?” – Thần Nghiêm mở to mắt.

“Tôi đang có dự định , giăng bẫy một mẻ “ – Hạ Thiên khẽ mỉm cười, nói “Trong thời gian tôi đi, nếu có sự cố bất thường xảy ra. Cậu hãy vì thế mà viện cớ tôi phá sản và dùng những tài liệu này để chứng minh cậu đã mua lại công ty của tôi”. Thần Nghiêm lặng người không hiểu tên quý xứ này đang tính làm trò gì. Nhưng vẫn cứ là đồng ý giúp đỡ hần.

Một hồi, anh đưa một tấm ảnh trên màn hình điện thoại lên cho anh bạn thân xem, anh bạn thân mở to mắt , ập ứng đáp “Đây, đây, chả phải , chả phải là cậu , cậu hồi bé sao?”

“Đúng là bạn thân từ nhỏ của tôi” – Anh mỉm cười vỗ vai anh bạn thân rồi bước ra ngoài. Để lại anh bạn thân trong phòng làm việc.

Đi thêm suốt hơn 2 tiếng đồng hồ nữa, đến một vùng quê xinh đẹp, mẹ con cô bước xuống và đi vào một căn nhà cấp 4 xinh xắn. Bên trong đã đầy đủ tiện nghi cho mọi thứ. Cô đặt túi xách của hai mẹ con xuống sàn nhà rồi dắt tay cậu con trai đi mua thức ăn về nấu đồ ăn trưa.

Mọi thứ ở đây, đều là cô đã chuẩn bị sẵn. Căn nhà này thực ra là căn nhà cha cô đã mua cho cô từ rất lâu rồi. Cha cô nói rằng mỗi khi muộn phiền ông thường đến một vùng hẻo lánh, câu cá và chăn nuôi để thư giãn. Hồi cô bé xú cũng được cha đưa đến đây rất nhiều lần.

Và đột nhiên anh trở về, cô cũng đã ở đây một thời gian để sinh bé Bảo. Biết thế hai mẹ con cứ sống mãi ở nơi đây, để cuộc sống không bị đảo lộn. Biết thế không trở về xây dựng lại doanh nghiệp của cha để một lần nữa phải rơi vào lưới tình không dứt khoát. Nhưng giờ có muốn cũng không đánh đổi được gì. Chỉ mong mọi chuyện từ nay sẽ được yên ổn.

Cô ra chợ, gặp 3 người kia, đang loay hoay tò mò, thì họ đến bắt chuyện và nói họ là 3 anh em hàng xóm của cô. Không có gì khả nghi nên 2 mẹ con cô chào hỏi họ vui vẻ.

Đi chợ mua đồ xong xuôi, cô cũng cậu bé trở về nhà. Như thói quen, 3 món 1 canh vẫn được dọn trên bàn. Và nhẹ nhàng dứt từng miếng cơm ngon lành cho cậu bé.

Cả hai mẹ con ăn uống no nê trong vui vẻ, thì cũng đến một giờ, cô vỗ về cậu bé ngủ, rồi đi dọn dẹp mâm bát, nhà cửa. Xong xuôi mọi công việc, cô ôm cậu bé ngủ một giấc no say.

Bỗng nhiên cửa bị khóa chặt ở ngoài, có một đám người loay hoay làm gì đó, cô thấy động khẽ mở mắt ra thì khói lửa đã bập bùng. Cô vội vã hét lớn, đập vào cửa nhưng không thể ra được ngoài nữa, cô chạy vào ôm chặt lấy cậu bé đang say giấc. Bất giác khóc nức lên “Em xin lỗi, Đình Thiên, em xin lỗi”

“

Cô ấy vẫn an toàn thưa Ông Chủ” – Một trong 3 người đàn ông hàng xóm của cô, khẽ trả lời điện thoại.

Sau đó nhìn sang bên nhà cô, một ngọn lửa lớn từ đâu cháy to, Hốt hoảng quá. Vợ vàng chạy sang, biết là khó dập được lửa bèn phá cửa xông vào, một anh phá cửa, còn 2 anh kia đỡ lấy hai mẹ con cô.

“Ông chủ, hai mẹ con cô ấy vẫn thờ nhưng bị bắt tỉnh” – Sau khi cứu xong hai mẹ con, một anh theo dõi. khẽ báo cho anh biết.

“Được rồi. tôi đã gửi máy bay riêng đến đó, trong thời gian sớm nhất, 2 người hãy đưa cô ấy trở về Hà Nội, Còn một người, hãy ở lại đó, phòng trường hợp những tên phóng hỏa quay lại kiểm tra” – 3 người nghe hiệu lệnh vâng dạ đồng thanh. sau đó không chần chừ, làm theo luôn.

“Thiên Bảo, Thiên Bảo, Thiên Bảo .....” – Cô loay hoay trong cơn mơ, khẽ giật mình tỉnh giấc. Đầu óc đau nhức lác quắc lại. Đôi đồng tử lơ mơ mở to, đập vào chúng là một căn phòng mãi mãi cô không bao giờ quên. Cô ngỡ ngàng nhắm mạnh chúng vào, rồi mở ra. Lại nhắm mạnh vào lần nữa. Lần này thêm hai bàn tay dụi dụi như muốn sạch hết bụi bẩn trong chúng. Sau đó, khe khẽ mở ra, vẫn y như vậy. Căn phòng đầy màu sắc xinh xắn ngộ nghĩnh giống như dành cho một nàng công chúa nhỏ nghịch ngợm, vẫn hiện hiện trước mắt cô. Không chút biến mất, thậm chí là di chuyển.

Cô thần thờ cười mỉm một cái. Giống hiện tượng hình như bản thân đã được lên thiên đàng.

Đôi đồng tử cúi xuống nhìn chiếc giường xinh đẹp, lấy bàn tay xoa xoa vào chiếc nệm có họa tiết giống như những câu chuyện cổ tích xa xưa.

(“Lệ Băng, hôm nay mẹ sẽ kể cho con nghe một câu chuyện mới nhé “

“Dạ!”

“Ngày xưa, ngày xưa, trên một vùng đất lạ, có một nàng công chúa Tuyệt .....”)

Hình ảnh người mẹ xinh đẹp với nụ cười hiền dịu, Tối nào cũng dành thời gian ở bên cô con gái đáng yêu của mình, kể cho cô bé những câu chuyện hay. hát cho cô bé những bài hát ru ấm áp của tình mẹ.

Nhưng, một ngày .....

(“Mẹ, tại sao lại phản bội lại cha? Tại sao lại yêu người đàn ông khác ? .....

Mẹ, đừng lại gần ! Mẹ đi đi, Con hận mẹ, nếu mẹ không đi, con sẽ chết trước mặt mẹ! “ .....

Cô gái cầm một con dao nhỏ đâm vào lớp da thịt trên cổ tay, quất lớn, vào người phụ nữ đang đứng trước mặt,

“Lệ Băng, rồi một ngày nào đó .... Con sẽ hiểu tình yêu là gì! Mẹ Xin Lỗi,

Con nghe mẹ, đưa con dao đó ra đây ngay, Mẹ xin con!”

Bàn tay bà mẹ yếu ớt đưa ra, cầu xin cô con gái.

“Con không hiểu, và không bao giờ hiểu.

Mẹ đi đi, đi ngay đi! .....” – Tiếng quát của cô gái ngày một lớn, bàn tay càng ghi sâu hơn.

“Phu Nhân ! Có tin báo, ông chủ và Hạ Lão gia đã .....” – Một bà quản gia chạy hốt hải vào phòng .

“Đã xảy ra chuyện gì?” – Bà mẹ quay ra nhìn quản gia trong đôi mắt vẫn chảy xiết lệ nhòa.

“Họ cùng ngã xuống từ tầng thượng của Công Ty chúng ta

Và đã qua đời ngay sau đó” - Bà quản gia , nức nghẹn từng tiếng.

“Cái gì? Không thể nào, Hạ Đình Phong , Hàn Gia Kiệt !” – Người mẹ vừa chạy ra ngoài vừa nói ,

Sét đánh ngang tai hai mẹ con, Lệ Băng tay cầm con dao , bỗng nhiên xò xuống như không còn xúc cảm hay linh hồn.

Một hồi , đứng giây chạy nhanh theo mẹ:

“Cha ơi, không được! Tất cả đều là do mẹ, do mẹ hết!”

Cô vừa chạy, vừa khóc thét đằng sau bà mẹ.

“Phải , tất cả là do mẹ !” – Bà mẹ vừa nghe tiếng cô con gái hét, chột thần thờ trong suy nghĩ, sau đó , ngã xuống chiếc cầu thang lớn, lúc nào không hay.

“Phu nhân , Phu nhân ! “ – Những người giúp việc thi nhau la hét , đỡ Bà mẹ dậy.

“Mẹ nhất quyết không được xảy ra chuyện gì , Nếu có chuyện gì xảy ra con sẽ không tha thứ. Không bao giờ !” – Cô thấy mẹ nằm dưới sàn, đầu óc chảy xuống bao nhiêu dòng máu. Liền thở gấp , vội vã chạy xuống trong hoảng sợ. Vừa lấy tay ôm lấy mặt bà mẹ, vừa nói.

“Lệ Băng , hứa với mẹ , dù có ra sao , con cũng phải chăm sóc hai em” – Bà mẹ , hấp hối nói.

Nói xong, ngất lịm. Cô và mọi người đưa mẹ cô vào bệnh viện cấp cứu.

“Tiểu Thu, Phu Nhân đã qua đời!” – Nhưng mọi chuyện đã quá chậm trễ, cô ngồi sụp xuống khi vừa nghe bà quả gia dứt một câu báo.)

Khoảng khắc một mảnh ký ức đau đớn hiện về, khiến cô dường như nghẹt thở,

“Tất cả là tại con, cả cha , cả mẹ , cả bác Hạ và sau này lại cả Hạ phu nhân. Đều là vì con !”

Cô úp bàn tay xuống đầu gối, khóc nức thật lớn, Tiếng khóc mà cô đã luôn phải giấu đi.

Một hồi, cô ngẩng đầu lên, nhìn xung quanh căn phòng. Thật lạ là nó, không có một chút gì khác biệt, ngay cả đồ đạc cũng được bài trí y như cũ, ngăn nắp và mới toanh không vương chút bụi.

Cô bước chân xuống, đi vòng quanh căn phòng. Nhưng bức ảnh được treo chỉ chít trên các góc tường. Nào là góc Family, toàn những bức ảnh của cô và gia đình mình.

Sờ tay vào một bức ảnh hai cha con cô đang vui vẻ mặc bộ quần áo bộ đội với nón lá, ngồi trên một chiếc thuyền nhỏ câu cá. Trên cái ảnh đó, có dính một chiếc vòng vô sò nhỏ xinh.

(“Đồng chí nhỏ. Hôm nay, đội của cha con ta sẽ câu cá, con sẵn sàng chưa, cha sẽ chỉ con cách câu cá ” – Người cha lấy cần câu ra nói với cô con gái nhỏ đang đứng trước mặt

“Rõ thưa , sếp Kiệt !” – Cô con gái, gương mặt đáng yêu đồng dạng đưa bàn tay nhỏ xinh lên trán, nói.

“Đây, lấy cần, rồi cài mồi lên đầu dây .....” – Người cha ngồi xuống chỉ vào xô mồi, sau đó, lấy một con mồi đặt vào đầu chiếc cần câu.

“Mồi là mấy con run đang ngoe nguẩy này hả cha, Plè!” – Cô bé nhìn vào xô mồi, nhăn nhó , nịt mũi, khẽ nói,

“Ừ , nghe tiếp này, sau đó con thả dây kéo cần sâu xuống nước, rồi ngồi đợi cá cắn câu thôi “ – Người cha vừa nói vừa làm động tác hướng dẫn.

“Phải ngồi không đợi nữa hả cha? Thôi, con sang đội bác Khôi, cọ vô sò với chị Lệ Hân đây” – Cô bé với đôi mắt lém lỉnh , chạy tốt đi.

“Cái con bé này, dám bỏ đội hả?” – Người cha lấy bàn tay kéo vội đằng sau áo của cô bé, khiến cô bé không thể chạy được nữa.

“Hajzzz, thôi được rồi” – Cô bé vung vẩy mãi không thoát khỏi được cha mình, khẽ xoay người xuống, bước ra lấy cần câu của mình , đặt vào tay người cha , nói thêm “Đây, cha câu cần của cha bên tay này, còn cần của con , cha trông bên tay kia” – Vừa nói vừa liếc nhìn hai tay của cha mình đã không được rảnh rỗi, cô bèn quay nhanh lại, ôm chiếc mũi lá chày một mạch sang đội bên kia.

“Con bé này, thông minh quá nhỉ ! NHớ cẩn thận nha con!” – Người cha vừa lắc đầu , vừa mỉm cười nói theo hướng cô bé.

Một hồi, cô bé trở về chỗ của cha mình, thấy cha đang che mũ vào mặt ngủ say sưa, vội nói lớn “CHA ÔI!”

“Gi , gi , sao , sao , con làm sao?” – Cha cô giật mình.

“Cha câu cá như vậy. thì đội ta sẽ chết đói mất!” – Cô bé vênh mặt, cha cô thấy vậy, vội thở dài mỉm cười, cô bé lém lỉnh đưa tay ra nói thêm “Đây, con có cái này tặng cha!” Trên tay cầm chiếc vòng nhỏ có mặt vô số to tướng đã được cô mài dũa trở nên trắng sáng , nói xong cô vội đeo vào cổ cha cô.

“Con gái cha giỏi ghê , cha cũng có thứ này cho con” – Người cha giờ chiếc xô có 3 con cá lớn ra cho cô con gái xem. Sau tiếng “Wow” và đôi mắt sáng rực vì khâm phục của cô con gái, Người cha khẽ xoa đầu cô , mỉm cười nói “Về trại thôi, cha con ta còn hưởng thụ thành quả”.

“Cha cũng con đi, con chơi cả buổi mệt quá” – Cô bé phùng phịu nói với cha mình.

“Con bé này đi bộ đi! Cha cũng mệt lắm !” – Người cha xùy xùy đưa tay ra định dắt tay cô bé.

“Không chịu , Cha toàn ngủ mà!” – CÔ bé nhõng nhẽo, hất nhẹ bàn tay cha cô ra.

“Thôi được rồi, bảo bối nhỏ này hư quá! Lên đi nào”

Người cha mỉm cười , vừa cõng cô bé vừa cầm hai chiếc cần câu và xách cái xô cá về trại.

Còn cô bé vừa , đi cả buổi chỉ hát hò , quẩy phá trên lưng cha mình. Không khỏi cho mọi người một trận cười lớn)

Cầm tay lên chiếc vòng vô số, nước mắt rớt không ngớt. Cha cô rất thương cô, dù cho bất cứ chuyện gì xảy ra , vẫn luôn đặt cô lên hàng trên hết.

.....

Chap 17

Phải Ở Bên Anh

Giống như Lê Trần đã nói, cha cô luôn lạnh nhạt với cô nhóc. Đúng vậy, hình như cha cô cũng biết cô nhóc không phải con ruột của cha. Mọi thứ trong gia đình chỉ có một mình cô không biết.

Những lần mẹ khóc nức trên đầu giường cô và hai em, những lần cha đi uống rượu về muộn, cả những lần cha mẹ đóng cửa to tiếng, sau đó, cha dùng đòn bẻ cô ra khỏi nhà để đi giải khuây. Lúc là cấm trại câu cá, lúc là trồng trọt chăn nuôi, lúc lại đưa cô đi mua sắm. Nhiều lúc cô cũng không hiểu tại sao cha luôn bẻ cô đi, mà không phải hai cô em nhỏ. Lúc nào cũng dành tình cảm đặc biệt hơn cho cô. Nhưng dù là như thế, tại sao lại bỏ mẹ con cô mà đi biệt biệt mấy năm trời?. Việc có lẽ sang Mỹ gây dựng sự nghiệp cho Gia Tộc, nhưng cũng có cần phải đi 6 – 7 năm không trở về lấy một lần như thế không? Mà không trở về thì chớ lại còn chỉ gọi điện và nói chuyện với một mình cô.

Lúc nhỏ cô không biết chuyện gì nhưng cũng đã để ý nhiều lần mẹ đi gặp một người đàn ông khác. Cô đã nhiều lần tự hỏi không biết cha bỏ đi có phải vì chuyện này, nhưng không dám nghĩ đó là sự thật . Vậy mà mọi nghi hoặc đều được giải đáp, lần đầu tiên cha về lại trong hơn 6 năm cách biệt cũng là lần cuối cùng cô được gặp ông ấy.

Ngày đó, mọi thứ đều là do cô, nếu không vì cô quá ngốc nghếch, cha cũng đâu phải vội vã trở về. Cũng đâu hẹn gặp bác Hạ mà cãi nhau dẫn đến kết cục bi thương. Cả 3 đều mất đi , cứ nghĩ đến họ là lại khiến lòng cô đau đớn khôn xiết.

Cô vừa tìm lại những tiềm thức lâu nay đã mất, vừa bước chân đến góc ảnh của Best Friends,

Chạm nhẹ đầu ngón tay vào những tấm ảnh trên tường.

(“Đan Tiên, mình xin lỗi. Mình biết cậu đã rất thích thầy, nhưng mình đã cố.....”

“Lê Băng à, không sao đâu, Mình biết trong đôi mắt của thầy Hạ Thiên chỉ có mình cậu. Nếu như mình chen vào giữa hai người thì đó là điều thực sự không nên”

Một ngày hai cô gái nhỏ ngồi trên chiếc ghế đá bên sân trường trò chuyện, đó là lần anh và cô chính thức hẹn hò công khai

Nhưng rồi tình bạn cũng đột nhiên bị vỡ vụn thành trăm nghìn mảnh trong từng khoảng khắc.

Một lần , cô nghe được anh và cô bạn thân trò chuyện

“Hạ Thiên, không phải anh làm tất cả đều là vì trả thù việc mẹ cô ấy cướp cha anh đi sao? Anh nói rằng anh chỉ muốn làm cô ấy đau khổ thôi cơ mà? Em đã cố lặng câm để anh thực hiện mọi thứ. Nhưng những việc anh làm đã đi quá xa rồi, em không thể chịu được, em sẽ nói với cô ấy. để chúng ta chấm dứt chuyện này. Và để chúng ta có thể ở bên nhau”.

“Không được, đừng nói gì cả. Giờ chưa phải lúc”

“Vậy anh nói cho em biết, anh có yêu em không?”

“Yêu!”.

“Được , em sẽ chờ anh”

Còn nỗi đau nào đau hơn người bạn thân từ nhỏ ôm người mà mình hết mực yêu thương.)

Từ đó, cô quy xuống. Suy sụp hoàn toàn. Bị hai người mình coi trọng nhất lừa dối. Đau, đau thật. Cô thậm chí chỉ muốn cứa thẳng một phát vào tim nhưng không làm được.

Cô tránh mặt anh, nói rằng không yêu anh nữa, không muốn gặp anh nữa. Như thể cái vết thương xé da xé thịt này của cô, cũng coi như anh đã đạt được ước muốn của mình rồi. Thì để anh đến với người anh yêu thực sự. Nhưng anh không buông tha cô, cô càng trốn tránh anh càng kiếm tìm,

Ngày cuối cùng của buổi lễ tốt nghiệp Trung Học , anh đến đón cô, anh cứ chờ đợi cô cả ngày trời nhưng cô không ra , không nói với anh dù chỉ một từ. Sau đó, không chịu đựng được nữa, anh bước vào trường, lôi cô đi, và hỏi cô rằng tại sao?. Cô đành trả lời rằng cô đã yêu người khác, và lúc đó Hoàng Khải từ đâu xuất hiện nói rằng người khác của cô là anh ấy. Anh vừa mỉm cười vừa rơi những giọt lệ, những giọt lệ mà cô chưa từng nghĩ có một ngày nó sẽ rơi xuống vì cô. Người con trai này thật lạ mới hôm trước còn nói yêu người khác mà hôm nay còn khóc vì cô sao? Anh diễn đạt thật đó.

Sau đó, khi chờ tay không kịp, anh với Hoàng Khải đánh nhau như điên dại trước con mắt của những người khác. Khi mọi chuyện không thể cứu vãn, không thể để hai người đàn ông kia chịu đau khổ vì cô thêm nữa, và cũng không thể chịu được trái tim rỉ thêm nhiều máu nữa, cô đã tự mình chạy ra đường lớn, rồi bị một chiếc ô tô con đâm phải,

May mà chiếc ô tô chỉ gây tai nạn nhẹ cho cô, nên cô chỉ bất tỉnh 2 ngày sau đó hồi phục, cũng chính vì lý do đó mà cha cô trở về, cũng chính vì lý do đó mà giọt nước tức giận của cha cô không thể chịu thêm được nữa mới tràn ly.

Tội lỗi đâu chỉ dừng ở đó. Người đã hận lại càng hận nhiều hơn, còn người đã đau lại càng đau nhiều hơn .

Quá khứ đau đớn cứ bóp nghẹt trái tim của cô. Cô biết bản thân không thể yêu anh nữa, nhưng trái tim không dừng vẫn nhiều lúc cứ bất giác kêu tên của anh. Cô lại ngồi sụp xuống khóc nức thành tiếng, “Lệ Băng, đừng khóc , có anh ở đây mà”. – Những lời nói của anh , là giả dối hay thực sự vẫn luôn vang trong đầu cô mọi lúc. Hơn 10 năm yêu anh, những thứ trái tim còn lại cũng chỉ là hai chữ khắc tên anh.

Một hồi, cô chợt bừng tỉnh trong quá khứ, “Thiên Bảo, Thiên Bảo , Thiên Bảo , ...”

Cô đứng dậy, chạy vội ra cánh cửa, cô gắng mở ra nhưng không được. Cửa đã bị khóa chặt. Ông Trời , nếu là thiên đàng hãy trả con của cô lại cho cô. Một hồi, vừa khóc vừa gọi tên con trai khiến cô kiệt sức, ngã sụp xuống cánh cửa với nước mắt. Cô biết cô chưa làm tốt bổn phận của người mẹ. nhưng lý do mà cô tồn tại chỉ có duy nhất người con trai này. Bây giờ ông trời cũng lấy nó đi mất, ngày tháng sau này sẽ phải ra sao.

Bỗng nhiên , bên ngoài cửa bắt đầu vang lên những tiếng lạ. Giống như ai đó đang mở cửa, khiến cô giật mình ngược lên.

Đập vào đôi mắt đêm lệ nhòa là bóng dáng quen thuộc đến sột lòng, cô nhủ đôi lông mày đứng dậy nói “Anh! Con trai tôi đâu rồi?”

“Con Trai em, con trai nào của em ?” – anh đứng dựa vào cánh cửa khoanh tay , cười mỉm nói

“Anh trả con cho tôi! Trả thẳng bé lại cho tôi!” – Cô vừa quát vừa giằng co lấy cánh tay của anh.

“EM!” – một hồi, anh lấy hai bàn tay nắm lấy cổ tay cô, “Tại sao lúc nào cũng rời xa tôi?” – anh cúi xuống sát gương mặt cô, trợn mắt nói thêm “Thằng bé , là con ai?”

”Là con tôi!” – cô quay vội đi, rớt hàng lệ xuống khẽ nói.

“Được, là con riêng của em. Tại sao tôi phải cho em gặp thằng bé?” – Anh khẽ cười khinh, gương mặt không một chút cảm xúc nào.

“Đình Thiên, em xin anh! Van xin anh, anh làm khổ mình em thôi. Xin đừng làm gì thằng bé, nó là tất cả với em”. – Cô gương mặt nhăn nhó nhìn anh với giọng khẩn cầu.

“Vậy còn tôi?!” – Anh quát lớn, “Tôi, là gì của em?! Em, 5 lần 7 lượt muốn rời xa tôi? Em thực sự không cần tôi đến vậy hả?” – Anh nói to nhìn cô, thấy cô chỉ cúi mặt khóc không đáp lại gì nữa. Anh mỉm cười vuốt chiếc cằm cô lên, khẽ nói “Được, em muốn gặp thằng bé đến vậy. Thì hãy cố gắng mà hầu hạ tôi cho chu đáo!” – Vừa dứt câu, anh bế bổng cô lên, vứt thẳng cô xuống giường.

Điều cô sợ cuối cùng cũng đã đến, mọi thứ thất bại và giờ cô chỉ biết khóc . Lại để mặc cho anh dầy xéo cơ thể mình.

Sau cơn dục vọng ân ái, là một cái sầm cửa của anh bước ra. Cơ thể đau nhức, cô cố gắng ngồi dậy nhưng không kịp nói với anh một câu nào. Cô khẽ thờ dài, lại là hàng lệ rơi ướt đầm hai má. Một hồi , mặc lại chiếc váy rớt dưới sàn.

Chiếc cửa lại khẽ mở ra, Một tiếng “Mẹ Oi!” Đập thẳng vào tai khiến cô không thể không quay lại nhìn.

Cậu bé thấy cô đang ngồi, chạy vội vào ôm chầm lấy cô.

Cô cũng ôm xiết lấy cậu bé, đôi mắt hạnh phúc không ngừng chảy xiết những giọt lệ xuống bờ vai con trai mình.

Một hồi, cô khẽ đẩy nhẹ cậu bé ra, vừa nhìn quanh cậu bé, vừa xoa xoa vào gương mặt và cơ thể của cậu bé, vội vã nói “Con trai, con không sao chứ?”, “Con đã ăn gì chưa?”. “Ai đã thay quần áo cho con?”. “Ai đưa con đến đây?”

“Mẹ ơi, mẹ hỏi nhiều thế? Sao con trả lời hết?” – Cậu bé nhăn nhó, ngãi chiếc đầu xinh xắn nói với mẹ.

Cô thấy vậy, mỉm cười với cậu bé một hồi, rồi lại ôm xiết lấy cậu bé. Thật sự nếu lúc đó xảy ra chuyện chẳng lành với cậu bé, làm sao cô có thể sống nổi.

“Tiểu Thư, là Thiếu Gia Hạ Thiên đã căn dặn tôi chăm sóc cậu chủ nhỏ” – Một phụ nữ chừng tuổi mở cửa bước vào. Cúi đầu nói.

“Quản Gia Hoa Giới, Là thím... thím.... sao thím lại ở đây?” – Đôi đồng tử chừng lại mở to ngay khi vừa nhìn thấy người quản gia năm xưa. Cô vui vẻ trong ngẹn ngào khẽ nói.

“Tiểu Thư, cô không nhớ đây là đâu sao?” – Bà quản gia khẽ nói, đôi mắt rung rung hoe đỏ.

“Con không dám tin.... Con đã tưởng người chủ mới nơi đây.... Đã đập nó đi” – Cô khẽ ngược đôi mắt của mình lên thần thờ nhìn xung quanh căn phòng. “Đã lâu rồi, con không dám quay lại nơi này, - Biệt Thự Hàn Gia” – Vừa nói xong cô khẽ cúi xuống nhắm nhẹ đôi mắt lại. Nơi chôn dấu những bí mật của riêng gia đình cô. Nơi hạnh phúc thì bất tận mà niềm đau thì vô bến. Nơi quá khứ nghiệt ngã cứ dày vò lấy trái tim bé nhỏ của cô.

“Có một điều Tiểu Thư không biết, đó là người chủ mới của Biệt Thự này, là Thiếu Gia Hạ Thiên” – Bà Quản Gia khẽ nắm đôi bàn tay cô, nhẹ nhàng nói.

Cô khẽ thở dài, không nói gì. Lại một cú lừa ngoại mục của anh đối với cô. Thật sự lúc nào cũng chỉ muốn dày xéo cô. Anh giữ lại những ký ức đau thương này, để một lần nữa khiến trái tim cô tê liệt vì đau đớn.

“Mẹ ơi, đây có phải là Thiên Bảo hồi còn nhỏ không?” – Một giọng nói riu rít cất lên, cậu bé thấy hai người trò chuyện nên vui vẻ chạy quanh căn phòng nhìn ngó từng bức ảnh trong mỗi góc, Đến góc My Love, cậu bé tò mò, ngó nghiêng, sau đó hớn hờ quay ra nói với mẹ.

Cô không nói gì chỉ khẽ mỉm cười, bước ra chạm tay vào khung hình, bên trong có hai cái ảnh của cô bé, cậu bé xinh xắn được dán ghép lại với nhau

(“Đình Thiên cho em bức ảnh của anh hồi nhỏ” – Thấy Đình Thiên say sưa nhìn ảnh của cô hồi bé, cô bé Lệ Băng khẽ nói

“Làm gì?” – Đình Thiên liếc hỏi.

“Để xem hồi nhỏ anh có xinh đẹp bằng em không?” – Cô bé mỉm cười lên xuống đôi lông mày khiến anh cũng khẽ mỉm nhẹ một nụ cười. Một hồi, anh không trả lời chỉ giấu nhẹ chiếc ảnh của cô về nhà.

Ngày hôm sau, khi mở tủ đồ của cô trong trường, đã thấy ảnh ghép của hai người bên trong một khung ảnh xinh đẹp.)

Ký ức cứ vậy mà dội về, mặc dù lúc cô biết chuyện anh và người bạn thân lừa dối cô. Đã khiến cho 2 góc ảnh của cô tanh bành mọi thứ. Nhưng điều kỳ lạ là hiện tại, chúng vẫn nguyên vẹn y như ngày xưa, điều mà chỉ có anh mới có thể mang lại được. Cô khẽ nhủ đôi lông mày lại mỉm cười một cách miễn cưỡng.

“Cậu chủ nhỏ, là con của Tiểu Thư và Thiếu Gia Hạ Thiên, đúng không?” – Bà Quản Gia khẽ liếc nhìn cậu bé, sau đó nhìn cô hỏi.

Cô nghe thấy câu hỏi của bà quản gia, đôi mắt chỉ chừng lại mà không đáp một lời. Như thể có gì đó ngẹn lại không thể nói ra. Bà quản gia hiểu ý, chỉ nhắm mắt thờ dài không nói gì thêm.

.....

Chap 18

Một Phần Quá Khứ

Một tiếng “Cha” lớn phát ra từ cái miệng bé nhỏ của cậu con trai, khiến cô giật mình quay sang cậu bé, cậu bé nở một nụ cười lớn, chỉ tay vào tấm ảnh của anh, nói thêm “Mẹ ơi, đây là cha con! Lúc này, con ngủ dậy, không thấy mẹ, con sợ lắm! Nhưng cha bước vào, nói phải gọi cha là cha. Xong, đặt con ngồi lên vai, cho con sang phòng mẹ, thấy mẹ vẫn ngủ. Cha với con xuống chơi bóng dưới sân nhà. Vui lắm! Mẹ ơi, có cha thật là vui quá!”. “Chơi xong, cha bảo bà kia cho con ăn và tắm rửa sạch sẽ cho con để cha lên gọi mẹ dậy, cha bảo phải thật ngoan thì cha mới cho gặp mẹ”. “Mẹ ơi, Thiên Bảo rất ngoan đúng không mẹ?”

Cô thấy cậu bé nói vậy, gật gật chiếc cằm, mỉm cười ôm cậu bé vào lòng. Cảm xúc này thật sót xa khó diễn tả.

Một hồi, một chị giúp việc mang một khay đồ ăn lên và nói “Tiểu Thư, Thiếu Gia bảo tôi mang đồ ăn lên cho Tiểu Thư”. Cô khẽ lau nước mắt đứng dậy, bước ra chiếc bàn ghế nhỏ của căn phòng, chị giúp việc đặt khay đồ ăn lên bàn nói thêm “Tiểu Thư thật có phúc, Thiếu Gia tự tay xuống bếp nấu

đồ ăn cho Tiểu Thư đó”.

Cô khẽ nhìn vào khay đồ ăn, một bát cháo hầm ngũ quả, và hai ly sữa nóng. Cô thờ dài nói ”Tại sao lại có hai ly sữa nóng?”

“Một ly là Thiếu Gia bảo chuẩn bị cho Cậu Chủ nhỏ uống trước khi đi ngủ” – Chị giúp việc vừa nói vừa đưa vào tay cô chiếc thìa để múc cháo “Tiểu Thư ăn đi, tôi sẽ giúp cậu chủ nhỏ uống sữa và đi ngủ” – Chị giúp việc vừa cầm một ly sữa, vừa dắt tay cậu bé tính sang phòng bên cạnh.

“Thằng bé, sẽ ngủ ở đây với tôi” – Cô chặn vội lại, nắm lấy tay con trai mình.

“Tiểu Thư, lát nữa Thiếu Gia sẽ trở về phòng, như thế sẽ không tiện lắm” – Chị giúp việc thấy vậy, khẽ liếc nhìn bà quản gia, cuối cùng bà quản gia cúi xuống lên tiếng.

“Vậy thì để tôi cho thằng bé uống sữa và đi ngủ” – Cô lại nhắm mắt khẽ thờ dài. Nói với hai người đối diện. Bà quản gia và chị giúp việc khó xử nhìn nhau. Cô khẽ nói thêm “Có gì tôi sẽ chịu trách nhiệm. Tôi chỉ muốn ở gần con trai tôi” – cô nói dứt câu, Hai người kia thờ dài cúi xuống đi ra ngoài.

“Thiên Bảo, con với mẹ ăn cháo, uống sữa , sau đó đi ngủ nhé” – Cô nhắc cậu bé lên ghế, bẹo nhẹ một bên má cậu bé, khẽ mỉm cười nói

“Vâng!” – Cậu bé mỉm cười trả lời thêm “À, đúng rồi, Cha còn bảo con phải ngủ ngoan , mai còn chơi với cha” Cô không nói gì, chỉ mỉm cười gật gù cùng cậu bé.

Hai mẹ con ăn uống vui vẻ một hồi, Sau đó, cậu bé vui vẻ kéo cô sang phòng bên cạnh . Bật đèn lên, đập vào đôi đồng tử của cô là căn phòng quá đồi xinh đẹp được thiết kế riêng cho một cậu bé.

“Mẹ ơi, đây là phòng của con, đẹp không hả mẹ?” – Cậu bé vui vẻ nhảy nhót trên chiếc giường có hình thù máy bay , ô tô xinh đẹp.

(“Lệ Băng, sau này anh sẽ dành cho con chúng ta những thứ tốt nhất”)

Chạm tay vào những đồ đạc trong căn phòng, cô biết anh đã thực hiện tốt lời hứa đó, Một hồi cậu bé , nói “Mẹ ơi, con buồn ngủ quá” – vừa nói cậu bé vừa lấy hai tay dụi dụi lên đôi mắt lim dim nhỏ xinh của mình.

Cô mỉm cười , lấy trên kệ sách nhỏ trong phòng, một quyển truyện nhỏ, ra đọc cho cậu bé nghe.

Vài phút sau, thấy cậu nhóc đã gầy nhẹ lên những tiếng bé nhỏ. Cô mỉm cười, lấy bàn tay mình vuốt lên trán cậu nhóc. Thật là một ngày quá mệt mỏi cho cậu con trai này của cô.

Cô vỗ vỗ chiếc mông xinh xắn của cậu bé, và mỉm cười, ôm lấy cậu bé trong tay. Giây phút này tuyệt vời tới mức khó có thể muốn nó trôi đi một cách dễ dàng.

“Em không trở về phòng mình sao?” – Tiếng nói, nhỏ đủ nghe hắt vào từ cửa, Cô quay ra thì đã thấy anh vẫn điệu bộ đáng ghét đứng dựa vào cánh cửa khoanh tay. “Nếu em thương yêu nó đến vậy, sao lại gửi nó đến một trại trẻ mồ côi hẻo lánh” – Khóe miệng anh chưng diện một nụ cười chế giễu. Thấy cô không nói gì, chỉ chực cúi xuống, anh khẽ nói lớn hơn giọng lúc nãy một chút “Về Phòng ngay!” Vừa nói dứt câu, anh vừa thả tay xuống bước vội về phòng cô.

Cô nghe thấy vậy , thờ dài , nhìn cậu con trai của mình và đặt nụ hôn sâu vào gương mặt cậu bé. Cô bước ra và nhẹ nhàng đóng cánh cửa lại. Những động tác không thể hoàn hảo hơn.

Cô bước trở về phòng. Vừa mở cánh cửa ra chưa kịp bước vào, đã bị một cánh tay chắc khỏe lôi mạnh vào trọng nhà tắm, anh áp cô vào tường, đối diện mặt cô, nói “Nghe đây!” – vừa nói dứt câu, vừa bế bổng cô lên, vứt sạch những thứ vương vãi trên cơ thể cô, vật cứng lại vào trong cô mạnh mẽ, anh từ từ cạ sát đầu lưỡi xuống bầu ngực cô và nói “Em phải trả lời những câu hỏi này của tôi, nếu em không trả lời hay trả lời sai sót, tôi sẽ trừng phạt em” – anh cắn mạnh sâu vào một bên xương quai xanh của cô, khiến cô đau quá giật thót người. Anh mỉm cười ghi chặt cơ thể cô cố để hai thể không tách rời nhau.

Từ từ đưa bờ môi lên chạm nhẹ vào làn môi đang thờ gấp của cô, khẽ nói “Thằng bé là con của tôi, đúng không?”. Vừa nói dứt câu vừa đang đưa làn môi của cô. Đôi môi cô quyến luyến không rời đôi môi anh, không dám nói gì chỉ nhe nhai lại với đôi lông mày söt xa, không dám gật gù. Anh thấy cô không nói gì dù chỉ một cái gật gù ám chỉ, anh nhíu đôi lông mày, nắc thật sâu vào trong cơ thể cô, vừa cắn phạt một tiếng nhỏ vào đôi môi nhỏ xinh của cô. Khiến chúng kêu nhẹ lên một tiếng, “Tại sao em lại giấu giếm và lừa dối tôi?”. “Em làm như vậy để dối lại được gì?”. “Tôi là gì của em?”. “Vài năm ở bên Mỹ với nhau, thực sự em không hiểu trái tim tôi?”. “Tại sao em lại luôn khiến tôi đau đớn như vậy?”.

Hàng ngàn những câu hỏi vì sao, hiện lên trog đầu anh, anh biết dù thế nào cô cũng sẽ không trả lời, dù có dày xéo cô ra sao bờ môi này vẫn nhát nhát chỉ câm nín, mặc cho dòng lệ chảy xiết. Bao năm qua, là cô giấu giếm anh bao nhiêu nỗi đau, không muốn chia sẻ cho anh biết. Chỉ tự mình suy nghĩ ôm trọn hết những chính kiến riêng mà không chịu hiểu anh lấy một lần. Anh muốn chính miệng cô một lần sẽ chia những vết thương của cô cho anh. Giống như những lần cô bị ngã hay bị đau đớn ngày trước đó. Cô vẫn chỉ tìm đến anh và nói với duy nhất một mình anh.

Nhưng anh đâu biết rằng, trái tim cô đã chịu quá nhiều thương tổn vì anh. Đã bao giờ anh hiểu một người chứng kiến tận mắt cha mẹ hai bên lìa xa cõi đời vì bản thân, đã bao giờ anh hiểu được một người nhìn thấy anh và người bạn thân của mình âu yếm ôm ấp , và đã bao giờ anh hiểu được, người chị họ bán mình đi cho kẻ hận mình thấu xương tủy. Đã bao giờ anh hiểu được, bản thân ôm đứa con mới sinh được một tháng mà đã phải chứng kiến cảnh cha nó lấy người bạn thân của mẹ nó chưa?. Tại sao anh lại hỏi cô, nó là con ai, trong khi rõ ràng anh đã biết.

Những vết thương mà cô gánh chịu đó, hình như chúng đã ăn đi hết chiếc lưỡi bé nhỏ hay nói, hay hôn của cô năm nào. Giờ cô chỉ còn lại vết thương tồn lớn đầy vò trong tim.

Dù anh có cắn xé cô thế nào cũng không còn cảm giác nữa, hoặc dù có đau đớn thì chúng sẽ lành lặn lại rất nhanh chóng, nhưng còn vết thương mà tim cô cứ rỉ máu mỗi ngày. Làm thế nào có thể băng bó lại đây?.

Hai người ôm xiết đầy vò nhau trong đau khổ, không một ai chịu hiểu người bên cạnh muốn điều gì, vết thương quá lớn khiến hai trái tim yếu ớt chỉ có thể đập mạnh ôm xiết lấy nhau.

“Lệ Băng, anh yêu em, anh rất yêu em!” – Sau khi tắm rửa ân ái, anh bế cô ra chiếc giường, ôm xiết lấy cô không rời, bất giác thốt lên.

Lời nói của anh cũng khiến cô xiết chặt lấy anh không chịu buông rời. Lời nói của anh có phải là thật hay là giả dối, thì nó vẫn nhất nhất khiến trái tim cô thổn thức không rời.

“Ngày hôm đó, có phải, em đã nghe thấy anh và Đan Tiên nói chuyện? “ – Anh nhẹ nhàng hỏi, câu hỏi mà 7 năm qua, anh có nghi đoán nhưng không dám thốt ra. Cô không nói gì, chỉ ôm xiết lấy anh khóc nức từng tiếng, nước mắt ướt sũng ngực anh, anh biết cô đau đớn, cũng ghi chặt lấy cơ thể cô “Lệ Băng, anh sai rồi, anh xin lỗi! Tất cả là do anh! Nhưng thế với Trời, Hạ Đình Thiên anh, kiếp này chỉ yêu một mình Hàn Lệ Băng, em thôi!”.

Cô khẽ nhủ đôi lông mày, tính dầy cơ thể anh ra nhưng không thể, cuối cùng chỉ đắm lấy lưng của anh. Lời nói này, đã bao nhiêu lần cô nghe anh nói. Nhưng cuối cùng tất cả chỉ là giả dối, chỉ là lừa dối. Anh biết cô cảm thấy ra sao “Anh không phủ nhận tiếp cận em là vì hận thù, nhưng yêu thương em là thật lòng”. Anh nhiều lúc thậm chí còn không dám thừa nhận là đã yêu cô hơn chính bản thân anh. “Đã có một thời gian anh không dám gặp em” nhưng cuối cùng vẫn là bất giác đi đến đứng trước cửa nhà cô, nhìn vô hồn vào phòng cô đến khi cô tắt đèn. Anh đã cố để bản thân không yêu cô quá nhiều, cố không làm tổn thương cô nhưng không được. Là anh đã không thể dừng được dòng cảm xúc và chuỗi thời gian trong bản thân. “Nhưng anh không làm được, anh quá yêu em!”

Mọi chuyện đã qua, cô một khắc cũng chưa dám nghĩ lại. Sợ trái tim lại xé lòng vì đau khổ. Không dám nhìn lại bước đường đã qua. 7 năm yêu anh, đi theo đó là 7 năm đầy vò trong đau khổ, 14 năm qua đã cho cô biết được tình yêu là gì nhưng cũng khiến cô hiểu khổ đau là ra sao.

Tình yêu đầu đời, thứ được ví với từ bất diệt không thể quên, thật khiến người ta cảm thấy náo nức quá mà.

Năm đó, nói với mẹ là cô sẽ không bao giờ hiểu được tình yêu là gì. Nhưng, thực sự lúc đó cũng là lúc cô hoàn toàn suy sụp vì nó. Hoàn toàn không định hướng được cuộc đời sẽ đi về nơi đâu. Người con trai lúc nào cũng ở bên cô. Túc trực và chăm sóc cô từng giây phút lại thành một con quỷ độc ác, dối gạt trái tim cô.

Trong lúc đau khổ tột cùng, hơi thở còn lại yếu ớt duy nhất trên giường bệnh của cô chỉ có thể phát ra tiếng gọi của một từ “Cha!”. “Cha, con sai rồi! Con đã thực sự sai rồi! Con cứ tưởng người đó sẽ yêu thương con như Cha, sẽ ở bên và chăm sóc cho con trong những năm con thiếu vắng cha! nhưng con đã sai rồi!” – Từng tiếng nức, từng tiếng nghẹn trong điện thoại khiến cha cô vội vã quay về. Cứ ngỡ rằng sẽ được ôm lấy người cha thân yêu của mình mãi mãi, không xa rời nữa. Nhưng nào ngờ, hình ảnh tiếp đó đập vào mắt là bóng dáng người cha nằm bất động kèm theo hàng ngàn giọt máu rơi xuống. Chưa thể hoàn hồn vì choáng váng lại đến tin người mẹ không thể sống nổi.

Tội lỗi, sự sợ hãi. Nỗi đau, bao trùm lấy cô. Cô thậm chí không dám bước ra khỏi căn phòng dù chỉ một bước, không dám đi đến tang lễ của cha mẹ dù chỉ một lần. Cô một mình ôm ảnh cha mẹ, mà khóc, khóc, chỉ khóc cho đến khi quá mệt mỏi, nhưng không dám nhắm đôi mắt, vì một lần nhắm mắt là một lần cảnh tượng cuối cùng cha mẹ lại xuất hiện trong đầu cô. Không ăn không uống, thậm chí không chớp mắt, cứ thế 3 ngày cô ngất lịm đi, Sau đó, khi mở mắt ra đã thấy bản thân đang ở trong bệnh viện.

Hai cô em gái, một cô thì ngủ gục xuống cánh tay cô, còn một cô thì ôm bàn tay cô mà dụi dụi đôi mắt khóc lóc. Cô nhìn trong một hồi trong suốt xa. Cuối cùng, quyết định bỏ lại sau lưng mọi thứ, cùng Hoàng Khải sang Mỹ với Lệ Hoàng để cùng vực dậy chuỗi Nhà Hàng của Doanh Nghiệp Hàn Gia bên đó.

.....

Chap 19

Bé Bảo Làm Bánh

(“Đình Thiên, anh về rồi! Em nhớ anh nhiều lắm đó! Có quà cho em không?” – Sau cái ôm nồng ấm là một nụ cười lớn và đôi bàn tay chìa ra trước mặt anh.

“Lệ Băng” – anh mỉm cười, lấy tay mình nắm lấy tay cô, vừa dắt cô bước đi vừa nói tiếp “Nếu một ngày, anh khiến trái tim em đau khổ, em phải hứa sẽ tha thứ cho anh!”

“Tại sao? Anh đã làm sai điều gì với em đúng không?” – Đôi mắt ngây thơ mở to, Cô ngó lên gương mặt của anh, hỏi.

“Không”- Anh nhìn cô mỉm cười khẽ nói thêm “Nhưng chúng ta là con người. Con người đôi lúc cũng phải mắc sai lầm, Anh sợ vì sai lầm sẽ mất em!”

“Đình Thiên, có phải anh bị say tàu bay không?” – Cô lấy đôi bàn tay nhỏ bé của mình vuốt nhẹ lên gương mặt anh.

“Thứ nhất, là máy bay!” - anh nắm lấy tay cô, mỉm cười cúi xuống đối diện khuôn mặt bé nhỏ của cô, một cái búng nhẹ vào trán cô “Thứ 2, em có hứa

với anh không?” . Định giờ thêm một cái búng nữa.

“Được rồi, em hứa , em hứa mà! “ – Cô nhanh chóng quay mặt đi và lấy đôi bàn tay nhỏ bé của mình chặn lại những ngón tay đang chực chờ hành động của anh.

“Dám né anh hả?” – Anh mỉm cười, lấy vòng tay nhấc bổng cô lên, vừa cắn vừa cù nhẹ lên cơ thể cô.

“Em sai rồi , em sai rồi mà! Haha không chịu được nữa rồi, không chịu đâu, Đình Thiên à, thả em xuống đi ! Haha “ – Anh cứ cù mãi một hồi, khiến cô vừa vui mừng vừa quấy thỏa thích trong vòng tay anh.

Ngày đó, là ngày anh trở về sau một tuần, anh nói, anh đi sang Mỹ với cha anh. Cô chỉ biết có vậy nhưng thực sự là lúc anh muốn rời xa cô để sau này cả hai không lún sâu thêm nữa. Để cô chỉ xem anh giống như rung động đầu đời nhanh chóng quên đi. Nhưng cuối cùng , vẫn không làm được. suốt một tuần, du sơn ngoạn thủy, gặp biết bao nhiêu người con gái đẹp khác. Dự biết bao nhiêu tiệc tùng lớn nhỏ trong các Thành Phố Xa Hoa nhất Thế Giới . Anh vẫn là không thể gạt bỏ hình ảnh cô , dù chỉ một giây phút. Và rồi lại sai bước vội và quay về bên cô.

Từ một nửa thế giới không ngừng nghĩ bay về. Tiếp đó là chạy thẳng đến trước cửa nhà cô. Khi cửa nhà cô được mở , bóng dáng và giọng nói bé nhỏ quen thuộc đáng yêu cất tiếng gọi tên anh. Trái tim không thể không thổn thức hơn, chạy lại ôm chầm lấy cô. Xiết chặt trong âu yếm từng chút không dám rời xa. Đó chính thức là lúc anh biết bản thân đã yêu cô nhiều như nào.

Hơn một tiếng, trùng phùng vui vẻ. Kể hết mọi điều cho nhau nghe trong sân vườn xinh đẹp của nhà cô. Thì anh phải về , còn cô cũng là lúc phải đi ngủ.

Hai người dù không muốn nhưng cũng phải tạm biệt nhau trong tiếc nuối. Anh lái xe ra khỏi biệt thự còn cô mỉm cười vẫy tay chào anh ra về, sau đó , ngậm ngùi bước vào căn phòng. Cô bước vào căn phòng trống, tâm trạng trống rỗng thờ dài dựa vào cánh cửa một hồi.

Vài phút sau, chiếc cửa sổ bỗng có tiếng động lạ, Cô giật mình đi ra , thì thấy anh đã trèo lên lan can từ lúc nào. Thật là khó xử , anh làm gì mà lại đột nhập vào phòng cô giữa đêm tối như vậy. Cô nhìn anh tròn mắt một hồi , định không cho anh vào nhưng ngoài trời đang là mùa đông lạnh giá . Cuối cùng thờ dài, mở hé 1 bên cửa sổ , thò chiếc đầu nhỏ ra nói với anh “Anh làm gì ngoài này?”

“Con nhỏ này, không cho anh vào hả?” – Anh một tay đẩy nhẹ chiếc đầu cô vào trong, một tay giằng mạnh một bên cửa , bước vội vào.

“Giờ này, anh đột nhập phòng em có ý đồ gì bất chính?” – Cô vừa nói, vừa đẩy anh ra xa.

“Bảo bối, em đề cao bản thân quá rồi đó. Em có gì mà anh không biết nữa” – Anh mỉm cười, thấy cô xoay người xuống, ngái đầu. ừ cô có gì mà anh không biết, Thậm chí bài sinh lý đầu đời cũng là anh dạy cô.

“Anh đừng có lại gần” – anh dần dần tiến lại, cô vội nói. Tại cứ nghĩ đến lời nói của anh lúc này nên có phần cảnh giác không yên.

“Anh buồn Ngủ!” – Anh cởi áo khoác tiến lại chiếc giường của cô, nằm ngủ say một giấc, Cô nhìn anh một hồi. Thấy anh ngủ say khê vuốt gương mặt anh, say sưa nhìn chúng. Cuối cùng là bị vòng tay của anh ôm lấy không rời.

Hai người lúc đó chỉ có vậy. chỉ ôm nhau ngủ một giấc no say. Mà không suy nghĩ gì).

Những ký ức quá hạnh phúc lại hiện về trong giấc mơ. Khiến cô mỉm cười trong giấc ngủ . Ánh sáng của cửa sổ đã chiếu rọi vào căn phòng khiến cô không thể không lơ mơ tỉnh giấc.

Giấc mơ quá khứ , hạnh phúc tưởng chừng như vô tận đó khiến cô ngây ngô trong nuối tiếc. Bao năm qua, có quá nhiều sự việc đã xảy ra. Quá nhiều đau khổ cách chia hai người , vậy mà trái tim vẫn không thể thôi hướng về nhau. Không thể không có nhau dù chỉ là một phút. Đầu phải cô không dám mơ đến một ngày anh và cô sẽ mãi ở bên nhau.

Chỉ là vì cứ nghĩ đến điều đó dù chỉ một chốc lát thôi. Cũng đủ làm trái tim cô chết lặng. Cô sợ vì tham vọng của bản thân mà phá vỡ đi hạnh phúc của bao người. Đặc biệt là anh , người cô yêu hơn tất thảy mọi thứ. Tuy là vậy , nhưng trái tim đã bao lần vẫn không dừng được ước muốn của nó và lại bắt giấc ôm xiết anh vào lòng.

Cô ngồi dậy, vươn vai, nhẹ nhàng đưa đẩy chiếc đầu và cơ thể để chúng thoát khỏi cảnh lơ mơ lơ mơ. Suy nghĩ đầu tiên của cô vào mỗi buổi sáng là tên cậu con trai bé nhỏ. Cô xuống giường, vội vã đi vào phòng vệ sinh, nhanh chóng sửa soạn mặc đồ, rồi mở chiếc cửa bước ra khỏi căn phòng.

Một luồng ánh sáng hắt xuống gương mặt xinh xắn của cô , sau khi cô vừa bước chân ra khỏi cửa phòng , cô nheo đôi mắt lại nhìn lên. Đôi đồng tử mở to vì cảnh tượng lạ lẫm đến lổn lẫy. Một vòm tròn trần nhà được đặc chế từ thủy tinh sáng bóng nhìn xuyên thấu nhưng không thể vỡ , Xung quanh chiếc kính vòm đó được chạm khắc tinh xảo bằng những đôi cánh thiên thần đang bay cao bay xa.

Ánh nắng hắt vào khiến những hình khắc chạm đó thêm phần tuyệt sắc. Nhưng điều đặc biệt ở đây là chúng được khắc chạm tinh xảo đến mức không hề in ấn những vết bóng của những đôi cánh đó vào trong ngôi nhà. Tất cả chỉ làm rạng rỡ thêm những ánh nắng rực cháy đó. Giống như một cầu vồng lửa đang hiện hữu trong đôi mắt của cô.

Nhìn xung quanh ngôi nhà. Có tầm hơn 10 phòng 3 tầng. Các phòng được bao tròn lại với nhau , ở giữa là khoảng không cho cầu thang cùng các lan can bao quát trước cửa phòng. Mọi thứ trong đó, như sàn nhà hay thậm chí các cánh cửa phòng đều sơn bằng nền trắng được vẽ thủ công những dây leo xanh lá kèm theo đó là những bông hoa hồng màu hồng ngọc nhẹ nhàng nhỏ nhắn không kém phần tinh tế đến sắc sảo.

Không gian xung quanh khiến người ta có cảm giác như bước vào một vườn hoa trong cung điện. Không quá dày đặc cũng không quá thưa thớt.

(“Đình Thiên, em thích sau này có một ngôi nhà giống như một tòa lâu đài nhỏ nhắn ấm cúng nhưng rất hiện đại và lộng lẫy. Em muốn căn nhà của chúng ta phải có thật nhiều kính để sáng ra mọi người được đón ánh nắng mặt trời rực rỡ. Tối đến luôn được ngắm nghía, chỉ trò những vì sao trên cao. Hay khi mưa xuống em sẽ được ngắm những giọt mưa rơi tí tách. Đặc biệt em còn rất yêu thích cầu vồng và những chú chim xinh đẹp”).

Những lời nói mỗi khi hẹn hò hay đi chơi, anh nằm gối đầu lên đùi cô, cô lại trò chuyện với anh, cứ ngỡ là anh đã quên mất rồi. Hay anh chỉ xem chúng giống như lời ru anh vào giấc ngủ. Vậy mà anh đã thực hiện, thậm chí còn thực hiện một cách xuất sắc đến đáng nể.

Đôi mắt cô long lanh thần thò, mỉm cười đưa nhẹ ngón tay ra, nhìn lên tầng 3, và đếm, đúng 10 căn phòng nhỏ bao quát vây tròn lấy nhau, tầng 2 là tầng cô đang đứng, có 6 căn phòng lớn như được xây cho những người chủ. Còn tầng 1 là không gian rộng lớn. Đang chực chờ bước chân ngó xuống cầu thang thì một giọng nhỏ nhất quen thuộc riu rít vang lên tai cô. Khiến cô không thể không vội vã bước chân xuống.

Tầng 1, là nơi có cả một không gian rộng lớn. Cầu thang ở bên phải, bước xuống đối diện cầu thang là một bộ bàn ghế mang phong cách Pháp để tiếp khách. Toàn bộ không gian bên trái đó đều được bài trí với những thứ hiện đại và thoáng đãng nhất.

Sau không gian lớn là 4 căn phòng lớn, mỗi căn phòng đều có một lối đi nhỏ cách ngăn và bước ra sân chơi. 2 Căn phòng bên chân cầu thang là phòng xem phim. Và phòng nhạc. 2 căn phòng bên trái là phòng thể thao và phòng bếp.

Cô đi xuống, quay sâu vào chân cầu thang, đang thần thò bước đến phòng nhạc, thì tiếng riu rít của cậu con trai lại một lần nữa kéo chân cô lại.

Cô quay vội ra, bước chân tiến lại ngó nghiêng 2 phòng bên phải:

“Cha ơi, Thiên Bảo phải nhào bột đến bao giờ mới làm được bánh?” – Giọng cậu bé cất lên.

“Sắp xong rồi đây!” – anh vội đáp lại

Tiếng nói từ phòng bếp phát ra, khiến cô ngó nghiêng chiếc đầu xinh xắn vào căn phòng. Thấy cậu bé đang ngồi dưới đất, lấy đôi tay nhỏ xinh quậy tanh bành cả đồng bột mì. Tay chân và quần áo bị chúng làm cho lấm lem, cả gương mặt mồm mỉm đáng yêu cũng bôi đầy bột nhem nhuốc.

Còn anh thì đang đứng bôi mặt ong vào một khay bánh nhỏ. Cái tên đàn ông đáng ghét đã không trông được thằng nhỏ lại còn muốn biến nó thành con mèo điên xấu xí giống anh ư? Cái kia gọi gì là nhào bột. có mà là nghịch bột ý chứ. Cô suy nghĩ liếc nhìn sau đó bước vào.

“Mẹ, Thiên Bảo với cha đang làm bánh, mẹ nhìn con nhào bột có đẹp không?” – Cậu bé thấy cô ngồi xuống, riu rít chỉ vồ vồ vào đồng bột lớn nói với cô.

“Thiên Bảo của mẹ giỏi lắm, để mẹ chỉ con cách tiếp theo nhé!” – Cô mỉm cười, bẹo má cậu bé nhẹ nhàng nói.

Sau đó cô lấy một chút nước vào chiếc thau nhỏ, đặt xuống đồng bột cậu bé đang quậy. rồi cô vén chỗ bột thành một đồng to như ngọn núi. Tiếp theo là đào giữa ngọn núi một cái hồ.

“Con xem mẹ đổ nước vào núi lửa nhé!”. – Cô vừa đổ nước vào hồ nhỏ vừa nói.

“Wow!” – Cậu bé vừa riu rít vừa chăm chú xem mẹ làm.

“Còn thiếu gì nữa nhỉ?” – Cô nhìn cậu bé mỉm cười nhún mày, nói.

Cậu bé đang lắc lắc cái đầu thì chiếc máy say nhỏ từ đâu xuất hiện giữa hai mẹ con. Anh gương mặt bình thản, đưa tay ngồi xuống, đổ hỗn hợp trứng đã say nhuyễn vào chiếc hồ bột. Thì ra anh đã cho mẹ trước vào nướng. Và đã nhanh tay đập trứng chuẩn bị cho mẹ con cô.

“Giờ thì chúng ta trộn nó nhé!” – Cô thấy anh đã đổ hết, mỉm cười nói với cậu con trai. Sau đó lấy bột ở ngoài đắp vào trong chiếc hồ ở giữa. Cậu bé mỉm cười đắp cùng mẹ, nhưng bàn tay nghịch ngợm khuấy khuấy khiến cho một chỗ hồ bị vỡ ra, Sau tiếng “Vỡ òe” to tướng của mẹ cậu bé là hai bàn tay của cha mẹ cậu bé vội chặn lấy chỗ bị vỡ.

Anh nắm lấy bàn tay cô cùng cô đắp lại chỗ đó, rồi từ từ nhào bột ra. Thấy cậu bé chăm chú nhìn mà không dám động vào cchúng nữa cô mỉm cười lấy bàn tay bên kia nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cậu bé và mỉm cười nói “Con làm cùng mẹ nhé con trai!”.

Ba người cùng nhau nhào chỗ bột lớn thành một khối bột hỗn hợp đẹp đẽ. Tiếp đó là cùng nhau nặn chúng. “Mẹ nặn gì đó?” – Cậu bé nhìn hình thù trên tay mẹ hỏi.

“Người làm con lấm lem bẩn thỉu” – Cô liếc anh nói.

“Sao con thấy giống mèo vậy?” – Cậu bé mở to mắt hỏi cô, khiến cô chỉ mỉm cười đáp lại. Cậu bé lại liếc sang hỏi cha “Cha nặn gì đó?”

“Con chuột chỉ được cái trốn chạy” – Anh mỉm cười với cậu bé rồi liếc nhìn cô.

Cậu bé nhìn chúng chăm chú rồi cũng nặn tiếp phần của mình. Anh và cô thì không ai nhìn ai chăm chú nặn mà bánh mèo chuột của riêng mình. Trong nhau dội lên một niềm thích thú khó tả. Ngày đó, cũng là anh dạy cô đập trứng lên núi bột, cũng là anh dạy cô nhào chúng ra sao. Ngày đó, rất vui vẻ và hạnh

phức , hai người vừa nặn bộ mèo chuột của riêng mình , vừa chốc chốc lại xoa bột vào nhau. Kết quả là bộ bánh mèo chuột vừa ra lò thì cả hai cũng lấm lem không khác gì hai thứ vừa nặn ra.

“Cha mẹ xem Thiên Bảo nặn có đẹp không?” – Tiếng nói của cậu bé cất lên làm cho hai người thoáng giật mình nhìn ra chiếc khay nhỏ cậu bé chỉ vào “Đây là cha , mẹ và Thiên Bảo ở giữa” – Cậu bé đưa tay lên vỗ vỗ rồi nói thêm “Mẹ ơi, Hôm nay Thiên Bảo vui lắm!”.

Cô nghe thấy cậu bé nói vậy, chững lại một hồi, anh liếc nhìn thấy cô như vậy nhanh chóng lấy chút bột lót xoa lên má cô. Một bên má vương chút lấm lem của cô khiến cho hai cha con anh cười không ngớt. Cô thấy vậy khẽ cúi xuống lườm yêu cậu con trai của mình định lấy chút bột xoa lên mặt cậu bé, nhưng cuối cùng thấy cậu bé lấm lem hết chỗ mất rồi, nên đành thờ dài. Vừa thờ dài xuống , cô lại bị bàn tay của anh xoa bột vào nốt bên má còn lại. Tiếp một tràng cười lần nữa cho hai cha con.

Cô lại thờ dài không nói gì nặn tiếp, anh liếc nhìn cậu bé một hồi , sau đó cả hai cha con nhào vào bôi lấm lem mặt cô và tay cô. Lần này khiến cô không chịu được nữa, đẩy mạnh anh ra , rồi bôi cho anh nhem nhuốc hết gương mặt. Cả 3 người cứ vậy quậy tành bành sán bếp, Thật là cảnh tượng đầm ấm khiến con người ta khó thể quên.

Xong xuôi mọi thứ , trong khi quét mặt ong lên bánh , thì cô lấy nước lau mặt và chân tay cho cô cùng cậu bé. Tiếp đó, anh cho mẻ bánh vào nướng và lấy mẻ bánh cũ ra. Anh bế cậu bé lên chiếc bàn ăn trong bếp. Bẻ một chiếc bánh nóng vừa ra lò , lần môi chu lên thổi thổi, sau đó dứt cho cậu bé ăn. Cậu bé vui vẻ há miệng ăn ngon lành. Thấy cô đứng đằng sau chăm chú nhìn hai cha con họ , không nói gì, anh khẽ lấy tay đẩy cô lên rồi cúi vai cô ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh “Ăn đi!” – vừa nói anh vừa đưa cho cô một chiếc bánh.

“Mẹ ơi, mẹ ăn đi ! ngon lắm !” – Cậu bé thấy vậy khẽ riu rít nói. Khiến cô mỉm cười cầm lấy chiếc bánh trên tay anh.

Nhìn hai cha con anh vui vẻ bên nhau thật làm cô nửa xúc động nửa xót xa. Anh thì là trù mọt trong việc chăm sóc và lấy lòng con nít rồi . Nên trông thật vừa khiến người ta có cảm giác không nở rời xa. Vừa khiến người ta sợ sệt khoảng khắc này sẽ biến mất. Thay vào đó , chỉ còn là chuỗi ngày thương đau.

.....

Chap 20

Thôn Thức Đầu Đời của Quá Khứ

3 người ăn uống no nê ngon lành xong thì anh bảo Quân Gia Hoa Giới dẫn cậu bé lên phòng tắm rửa thay đồ. Thấy cậu bé cùng quân gia đã lên phòng, anh dắt tay cô đi trong căn nhà lớn.

“Đình Thiên, anh đã ...” – Cô vừa bước cùng anh, vừa lên tiếng.

“Anh đã thay đổi mọi thứ nơi đây” – anh như đoán được lòng cô, khẽ nói chen vào. Anh quay lại thấy cô chỉ thờ dài cúi đầu , nhắc khéo miệng khẽ nói tiếp “Tại sao em không hỏi, mọi thứ đều được thay đổi ngoại trừ căn phòng của em?” - Cô không nói gì chỉ chực cúi xuống thờ dài, đôi môi nhẹ cong hờn dỗi , không phải anh muốn dằn vò cái ký ức đau thương của cô sao. “Anh không muốn em quên đi những thứ thuộc về chúng ta” – Anh dăm chiêu nói dứt câu, thì cô vội vã thờ thần ngược lên nhìn anh. Thật sự nơi đó, đã từng có rất nhiều quá khứ hạnh phúc . Một hồi , đôi tay anh lại nhắc bóng cô lên , anh bước chần nhẹ nhàng vào phòng nhạc. Đặt cô ngồi xuống chiếc đàn Dương cầm xinh đẹp.

Chiếc đàn mà cha cô đã mua tặng cho cô vào sinh nhật 10 tuổi. Cô nhẹ nhàng đã lâu như vậy rồi mà nó vẫn bóng và sáng như mới .

Cô nhẹ nhàng thả lỏng đôi bàn tay , đưa từng ngón tay lướt qua các nốt. D R M F S L S , D R M F S L S . Ngày đó, sau khi tặng cô chiếc đàn, cũng là lúc cha rời khỏi nơi đây để sang Mỹ.

Một hồi , đánh nhịp, bắt giắc một bản nhạc cất lên ...

“S L L L L , you use to call me that your angel. ....

I miss you, I miss your small. ... “

Dòng lệ chảy xiết không ngớt, cuối cùng là bị bàn tay đánh những nốt nhạc trầm bên cạnh thức tỉnh . Ngày đó, anh đến , với cương vị một thầy dạy nhạc đẹp trai nhưng chỉ luôn hướng về những nốt nhạc trầm tư còn cô lại là một cô học sinh chỉ luôn thích những nốt nhạc vui nhộn, Cả hai đối ngược nhau hoàn toàn nhưng cũng hình như cân bằng cho nhau. Và chính điều này làm cho họ nhận ra được thế giới không chỉ có riêng niềm vui hay riêng nỗi buồn. Mà phải là trộn vào xào nấu mới là xúc cảm thực sự. Giống như một bản nhạc , phải hòa quyện giữa âm trầm, âm cao thì mới ra được một tuyệt phẩm.

Thật vậy, từ ngày có anh. Cuộc sống xoay vần từng ngày. Các cung bậc cảm xúc cũng hòa quyện chung với nhau. Đôi khi mãnh liệt bùng cháy , đôi lúc lại trầm lặng ưu tư,

Mỗi khi vui vẻ là âm điệu cùng nhau cất vang trong niềm hạnh phúc. Còn mỗi khi giận nhau là lại bùng nổ một trận cuồng tấp của mây đen với gió bão. Một người thì đưa những đầu ngón tay qua lại những nốt cao một cách vừa nhanh vừa mạnh , Còn một người mạnh mẽ không kém phần uyển chuyển đưa ngón tay từng nốt lên xuống. Giống như những đoạn cao trào của một bản giao hưởng lớn.

(“Tại sao thầy chỉ luôn đánh những nốt nhạc bên trái?” – Cô bé trống khủy tay xuống bàn dương cầm đưa đôi bàn tay lên ôm lấy 2 má của mình, nhìn đối diện mặt anh, hỏi

“Thích!” – Anh nhẹ nhàng nói, không biểu cảm cũng không liếc nhìn cô bé một cái.

“Vậy em cũng chỉ thích đánh những nốt nhạc bên phải thôi” Vừa nói, cô bé vừa đưa đầu ngón tay trở ra nhấn vào một nốt D của các phím đàn bên phải. “Thầy chỉ em được không? “ Cô bé nhìn thầy , sau đó vội vàng ngồi xuống sát với anh , mỉm cười năn nỉ. “Đi! Đi! Đi mà! Thầy dạy em đi mà! La là lá la ...” Vừa quây vừa năn nỉ tung búng.

“Thôi, thôi được rồi, tôi sẽ chỉ dẫn, còn em làm theo!” – Cô bé đạt được nguyện vọng , gật gù lên xuống chiếc đầu nhỏ, kèm theo nụ cười tinh nghịch. “Đây, đánh đi! D R M P S L S “ – vừa nói, anh vừa chỉ dẫn cho câu nói của mình. Cô bé đánh nhanh nhẹn theo anh chỉ dẫn nhưng ngón tay bé nhỏ đánh sai rất nhiều nốt

“Thầy chỉ thế thì sao em hiểu? “ – Cô bé phụng phịu nói.

“Tôi đã chỉ dẫn rất rõ ràng, là do em quá ngốc nghếch” – Anh khoanh tay nói. Thấy cô bé quay ra nhìn những nốt nhạc thờ dài.

“Em muốn đánh được bản Happy Birthday rồi gửi cho cha vào ngày sinh nhật của cha , Những nốt thầy hay đánh rất buồn. Em cũng rất buồn khi không có cha nhưng em muốn cha thấy rằng em vẫn luôn vui vẻ” – Cô bé vừa nói ngập ngừng vừa lấy tay sờ nhẹ vào những nốt nhạc.

“Em có vẻ thương cha em nhỉ?” – Anh liếc đôi mắt buồn sang một bên , nói với cô bé.

“Dạ, cha là tất cả với em. Nhưng có người con nào không thương cha mình chứ?” – Cô bé quay sang nhìn anh.

“Tôi!” – Anh nhìn cô , nói dứt khoát.

“Vậy thì thầy sẽ không hiểu được, Thôi vậy, ngày mai, em sẽ cố gắng học tiếp“ – Cô bé cúi đầu lẳng lặng đứng dậy, Tính bước ra, nhưng cổ tay bỗng nhiên lại bị bàn tay anh nắm lấy. Anh không nói gì khẽ đẩy nhẹ cô bé ngồi xuống đùi mình. đưa vòng tay mình ôm chiếc lưng của cô bé, đôi bàn tay anh nắm lấy đôi bàn tay bé nhỏ của cô lúc đó, rồi đưa nhẹ nhàng chỉ dẫn cô. Đó là lần đầu tiên anh đánh những nốt nhạc bên phải. Một hồi anh tựa cằm vào vai cô. Đến đoạn cuối của bản nhạc anh khẽ hôn lên má cô một cái. Và đó cũng là lần đầu tiên cô biết thế nào là cảm giác ấm nồng bùng cháy trong trái tim.

Anh không những là thầy dạy nhạc trong lớp của cô. Còn được chị Lệ Hường giới thiệu đến kèm học riêng cho cô vào mấy ngày trong tuần.

Vài hôm sau, anh đến lớp học của cô và tình cờ nghe được cuộc nói chuyện giữa cô và hai cô bạn thân. Nên biết rằng cô đã cá cược với họ sẽ khiến anh đánh trên những nốt nhạc bên phải. Biết mình bị đem ra làm trò cá cược, anh trong lòng dằn khí nóng nhưng vẫn một biểu cảm, một vẻ vào lớp học đầy tiết tấu của mình. Trong giờ học, cô giờ tay rất nhiều nhưng thường bị anh gạt phăng ra một chỗ. Thậm chí có câu hỏi chỉ cô giờ tay vẫn bị anh đánh sang một trong hai cô bạn thân làm khó.

Sau tiết của anh, là tiếng trống tan trường. Trùng tụ hôm đó là Valentine nên mấy bạn trai cả lớp quây vào tặng quà cho cô. Anh một tay xách chiếc đàn nhỏ , một tay cho vào túi quần ra về.

Một hồi, cô riu rít nói chuyện với các bạn trong lớp xong thì bước cùng hai cô bạn thân trở ra về. ra cổng trường Đan Tiên thấy Tổ Linh đi khuất bèn đưa vào tay cô một hộp quà nhỏ, và cúi đầu ngại ngùng nói với cô “Lệ Băng, hôm nay cậu có buổi học với thầy Hạ Thiên, cậu đưa dùm mình cho thầy được không?”. Cô đôi mắt mờ to, đó là lần đầu tiên cô khẳng định được rằng cô bạn thân này thực sự đã rất thích anh. Trong lòng không xác định được cái cảm giác xéo nhẹ suốt qua tim, nhưng vẫn vui vẻ nhận lời thậm chí còn trêu đùa cô bạn thân của mình. Sau đó mới ra về.

Buổi tối, như thường lệ anh đến dạy học, cô thấy anh hôm nay rất lạ, giọng nói và mọi hành động anh làm đều giống như đang tức giận ai đó. Anh thậm chí chỉ giảng dạy rồi kết luận sau đó bắt cô chép lại một cách nhanh chóng, không hỏi han ý kiến và đáp án của cô như trước. Và ngay đến bài học còn kết thúc sớm hơn gần một tiếng.

Sau tiếng chào của cô, anh vẫn không ừ ư một tiếng, lẳng lặng ra về. Cô nghĩ đến món quà ngập ngừng gọi anh lại , anh không quay lại vẫn bước đi, Cô chạy đến níu lấy tay anh, nói “Thầy, em biết hôm nay thầy bận rộn nhưng thầy có thể nhận nó giúp em không?” – Cô ngược nhìn anh, đưa hộp quà xinh xắn lên trước anh, và nhẹ nhàng nói.

“Em, lại giờ chiều trò gì nữa đây?” – Anh nhắc khéo miệng lên nói với cô.

“Chiều trò?” – Cô đôi đồng tử chững lại, không hiểu anh nói gì. Khẽ nói.

“Em, tôi nghĩ rằng không hề ngẫu thơ “ – Anh lại một lần nói mĩa mị. Khiến cái đầu óc bé con mới chỉ 11 tuổi rưỡi của cô không thể định hướng nổi anh đang nói gì.

“Thầy, đây là quà Đan Tiên nhờ em đưa giúp cho thầy “ – Một hồi nhìn anh chững lại, cô nhẹ nhàng chớp đôi mắt , cúi xuống nói. Khí nóng ở đâu xông tới cơ thể anh giật lấy hộp quà trên tay cô và ném mạnh đi “Thầy làm gì thế? Nếu thầy không thích bạn ấy, thầy cũng phải nghĩ đến tấm lòng của bạn ấy chứ?” – Cô vừa bám lấy cánh tay mới vứt hộp quà của anh vừa lớn tiếng.

“Vậy em có nghĩ đến tôi không?” – Anh nắm chặt cổ tay cô. Trong khi cô đang sững sờ vì lời nói của anh thì anh nói thêm “Em có biết tôi suy nghĩ gì khi những việc làm dành cho em hôm trước bị đem ra cá cược không?”. Anh thấy đôi lông mày cô nhú lại khẽ hất nhẹ cổ tay cô ra nói thêm “Những thứ em tâm sự với tôi, đều là giả dối, bây giờ em còn muốn cá cược gì đây?”.

“Thầy, em xin lỗi! Em sai rồi! Nhưng những điều hôm đó đều là thật”. – Cô cúi xuống, nói. Không biết từ đâu bờ môi chảy xuống giọt lệ mặn chát. Bỗng nhiên anh nhấc bổng cô lên. Một tay ôm chặt vòng eo nhỏ nhắn của cô. Còn một tay nhẹ nhàng áp bờ môi xinh xắn của cô vào làn môi anh. Cô dù cố gắng gượng đẩy nhưng vẫn là không làm gì được. hai tay bám lấy vai anh. Dần dần hai người quyến luyến ôm lấy nhau trong nụ hôn đưa đẩy ấm áp).

Nụ hôn đó sau nụ hôn đầu ngỡ ngàng giật mình trước kia, Nhưng là nụ hôn cô cũng không thể quên. Lần đầu tiên. Tất cả mọi thứ đều là lần đầu tiên. Đã bao nhiêu lần anh nói. Cuộc đời đầu chỉ có riêng những niềm vui, mà phải có cả nỗi buồn. Và anh chính là người đầu tiên khiến cô biết đến cảm giác của những điều đó. Còn ngược lại cô cũng nói với anh như vậy, cuối cùng vẫn là cô khiến anh yêu thương hơn cả chính mình.

Một hồi, chìm trong những tiềm thức về quá khứ. Tiếng gọi của cậu con trai khiến hai người giật mình. “Mẹ ơi cha hứa cho con ra vườn chơi!” Cậu bé từ cửa nhanh nhẩu chạy vào, Hai bàn tay xách chiếc giỏ xinh xắn có vài chiếc bánh nhỏ. Giơ lên nói với cô “Mẹ đi cùng nhé!”. Cô nhìn nụ cười vui vẻ nở trên môi cậu con trai khẽ lấy tay vuốt lên má cậu bé, sau đó mỉm cười khéo léo đánh lên đôi đồng tử khiến khóe mi rớt ra một hàng lệ hạnh phúc. Cô gật gật, đứng lên rồi một tay nắm lấy tay cậu bé. Một tay cầm chiếc giỏ bánh nhỏ của cậu bé. Đang định tiến ra khỏi căn phòng nhạc thì cậu bé bị đôi tay anh nhấc bổng lên. Anh bế cậu bé sang một bên cánh tay, còn bàn tay kia anh nắm lấy tay cô bước đi. Cậu bé ôm chắc cổ anh, vui vẻ ríu rít bên tai hai người.

Nhìn anh và cậu con trai vui vẻ trên đũa cọ mũi với nhau khiến cô có cảm giác khôn nguôi khó tả. Cô, đã lâu lắm rồi không thấy anh cười nhiều như vậy. Cả những nụ cười hạnh phúc trên gương mặt cậu bé cũng khiến cô chạnh lòng.

Thực sự, có phải cô đã sai khi giấu giếm anh về cậu bé?. Có phải cô chính thức lại có thêm một tội nữa đó là chia cắt hai cha con họ?. Suy nghĩ day dứt không yên. Nhưng cô vẫn không khỏi lo sợ. Hạnh phúc đã lâu lắm rồi chưa bao giờ mỉm cười với cô, hoặc có mỉm cười cũng chỉ đến vài giây lát thôi.

Những cảnh tượng đẹp dễ này, sợ rằng không lâu nữa nó sẽ biến mất. Sợ rằng cô phải chia cắt với hai người cô yêu thương hơn chính bản thân này. Cậu con trai này là điều hạnh phúc duy nhất cô có. Khi thế gian tội lỗi ngập tràn xung quanh cô. Khi mọi thứ chỉ giống như bóng đêm một màu. Thì tiếng khóc đầu tiên của cậu bé đánh thức cô. Tiếp theo là tiếng cười ríu rít không yên của cậu bé khai sáng cô rằng phải sống. Phải tồn tại để yêu thương đứa bé đứt ruột cô đã sinh được. Cậu bé không chỉ là ánh sáng, niềm tin, cuộc đời, sự sống của cô. Mà còn là minh chứng cho cái tình yêu bất diệt mà cô dành tặng cho anh. Nếu sau này không còn những điều tuyệt vời này trong đôi mắt cô nữa, mà thay vào đó lại là một mảng đêm tối không lối thoát thì cô sẽ phải sống ra sao.

Chap 21

Trở Về Công Ty

Mặc cho hai cha con anh vui đùa ríu rít, những ý nghĩ sâu muộn khiến cô không dám ngẩng đầu lên nhìn hai cha con anh nữa. Mà chỉ cúi đầu đi theo hướng anh dắt cùng đôi mắt mờ ảo nhạt nhòa.

“wow, đẹp quá ! Cha ơi!” – Cậu bé vui vẻ nói lớn. Sau đó quay vội ra nhìn cô “mẹ ơi, nhìn kia!”. Cô nghe thấy giọng phấn khởi của cậu bé. Lau xong hai mí, vội vã ngẩng đầu lên. Lại một cảnh tượng khiến cô khó lòng không bất ngờ. Chung quanh ngôi nhà mọi thứ đều thay đổi.

Không còn là khoảng sân vườn trống rỗng với một loạt là cỏ xanh êm ái ở dưới nữa. Không chỉ là có 2 cái xích đu và vài chiếc ghế dựng ở hai bên sân vườn nữa.

Thay vào đó là bể bơi, sân chơi, sân thể thao, sân vườn hoa, ... mọi thứ thiết bị đều đẹp đẽ tinh tế và hiện đại nhất có thể.

Cô đang thần thờ và choáng ngợp bởi những thứ xung quanh, thì anh dẫn cô đến một khoảng sân vườn nhỏ. Nơi đó, đã trải sẵn một chiếc khăn trải thảm lớn. Với đầy đủ những đồ ăn và sách truyện để vui chơi.

Lại nhớ về ngày xưa, vào những dịp cuối tuần. Cô, anh và một vài người bạn của nhau lại tụ tập ngồi chơi vui vẻ thành một nhóm.

Cậu bé thấy mình được cha thả nhẹ nhàng từ trên tay xuống, vội chạy ra, nhanh nhẹn ngồi lên chiếc xích đu nhỏ ở cạnh đó. Cô thấy vậy mỉm cười bước ra chỗ cậu bé. Vừa đưa cho cậu bé giỏ bánh vừa nhẹ nhàng đu đưa chiếc xích đu. Chú cún nhỏ xù lông trắng đang nằm một góc sân vườn, thấy anh, chú cún con vội vẫy đuôi chạy ra.

Một hồi, vẫn là anh nằm gối đầu trên chiếc đùi nhỏ xinh của cô, đọc sách. Còn cậu con trai tinh nghịch chơi bóng cùng chú cún lông xù nhỏ nhắn. Cậu bé vui vẻ chơi đùa khiến anh và cô không khỏi nở những nụ cười vui vẻ. “Anh đã nghĩ nó là bản sao của riêng anh, nhưng có vẻ anh đã nhầm” Anh vừa nói, vừa nhìn cô mỉm cười, khiến cô chột conghỏ khóe môi. “Dù sao thì thằng nhỏ cũng rất thông minh giống anh, không như ai đó” – anh lại cố tình mỉm cười nói thêm,

“Dù sao, thằng bé cũng rất tinh nghịch và đáng yêu giống em, chứ không có lầm lì một mặt như ai đó” - Lần này cô tỏ rõ thái độ khó chịu ra mặt. liếc nhìn anh nói.

Lời nói của cô, khiến anh có một trận cười lớn. “Em nhìn thằng nhỏ 4 tuổi mà đã cao vượt ngực em rồi, em còn nói nó giống em”. Hết chuyện để nói, anh cuối cùng vẫn là chê cô thấp bé. Khiến cô không khỏi chu môi, lườm anh lên xuống. Anh mỉm cười, xoay đầu cấn vào đùi cô. Khiến giật thót lại. anh ngồi dậy bẹo lấy một bên má cô, nói “Dạo này, em lại bị buồng rồi đấy!”. Cô nhăn mặt liếc nhìn nụ cười của anh, Anh không chịu được cảm giác khi nhìn thấy khuôn mặt đáng yêu, ôm nhẹ cô vào lòng.

“Mẹ ơi, Cha ơi, Thiên Bảo buồn ngủ quá!” – Nghịch ngợm một hồi, cậu bé đi ra chỗ cô dụi lấy đôi mắt bé nhỏ, lim dim nằm gọn vào lòng cô. Say vào

giấc ngủ lúc nào không hay.

Bàn tay cô vuốt lên khuôn mặt cậu bé, nhìn cậu bé ngủ trong no say, lát sau đôi mắt chừng lại khẽ nói với anh. “Đình Thiên, anh không về?” – Thế giới của anh đâu chỉ có riêng nơi đây.

“Ngoài câu đuổi anh đi, em còn câu nào khác không?” – Anh thờ dài nói, thấy cô chỉ chực cúi đầu, anh tựa đầu vào vai cô, nhắm mắt thản nhiên nói “Anh phá sản rồi!”.

Đôi đồng tử mờ to nhìn anh, cổ họng nghẹn lại như không thể nói được lời nào. Không thể có chuyện như thế, cô là thư ký của anh. Những tài liệu quan trọng của công ty cô đều biết, không hề có chút sơ suất thì làm sao có thể. “Nhưng, Em thấy mọi thứ vẫn ổn”

“Là em thấy thế, chứ không phải như thế” – Anh thấy cô như vậy, đoán được tâm ý. Nhếch một bên khóe miệng lên nói thêm “Vì cô gái này luôn ngu dốt” Anh vừa nói vừa lấy ngón tay hất trán cô, khiến chiếc đầu nhỏ bị hất nhẹ ra sau.

Cô biết anh nói mỉa, chỉ cong môi xoa xoa vàng trán của mình “Em chả tin” – Tiếng nói nhỏ nhẹ hắt ra như không để anh nghe thấy.

“Em thì có bao giờ tin người chồng này của em?” – Anh liếc cô nói. Cô mở to đôi mắt, chồng ? chồng này là chồng nào. Ai là chồng, chồng là của ai. Một hồi suy nghĩ cô vội ức nghẹn cổ họng, ho ra vài tiếng. Kkhiến anh mỉm cười, lấy 2 tay bẹo cả hai bên má cô, nói “Em có cần phải ngạc nhiên thế không?”.

Cô không trả lời chỉ khẽ nhăn mặt, anh hôn lấy hôn để vào khuôn mặt của cô, khiến cô run lên vui sướng. cười khúc khích một hồi, đến lúc cậu con trai khẽ loay hoay. Hai người mới dừng lại, cô vừa vỗ vỗ chiếc mông xinh xắn của cậu bé, vừa nhìn anh mỉm cười. Bất chợt anh bế cậu bé lên đi vào nhà, cô cũng vội vã bước theo hai cha con anh. Đi lên phòng của mình. Anh đặt cậu bé lên giường ngủ.

Sau đó bước ra xem những bức ảnh xưa cũ. “Nếu em muốn bỏ một số chúng đi, thì cứ làm” Anh khẽ nói với cô. Thấy cô không nói gì anh kéo cô ra chiếc giường, ngồi xuống đùi của anh “Anh phá sản rồi, em còn muốn gả cho anh không?” Vòng tay anh ôm lấy cô. Khẽ thì thầm bên tai cô. Cảm giác này lâu rồi cô mới cảm nhận lại được. Thật nồng nàn không kém phần ấm áp. Có chút sốt xa về quá khứ nữa.

“Đình Thiên” – Cô khẽ nhìn anh, bất giác nói. “Em sợ, sợ cảm giác ở bên anh tan biến” – Vừa dứt cậu, trái tim lại chệch đi một cái vì suy nghĩ gì đó, khẽ thờ dài “Nhưng Đan Tiên, cô ấy .....”

“Em đừng nói gì hết! Ở đây chỉ có riêng chúng ta thôi” – Hạ Thiên khẽ chặn lại bờ môi cô. Anh nhìn đôi môi ngọt ngào của cô khẽ đóng đưa chìm đắm đôi mắt, làn môi anh một lần thứ bao nhiêu nữa cũng không thể nhớ rõ, lại co sát vào lớp da thịt đỏ ửng đó. Quấn quít bên nhau không rời xa. Trong con men tình ái. Vòng tay đan xen, thân hình nóng hổi, tiếng tim đập mạnh hơi thở gấp gáp. Giờ thì chả cần biết trên thế gian này có bao nhiêu trắc trở ngăn cách hai người cô cũng không màng tới nữa. Chỉ một lòng xiết lấy anh thật chặt. Xin thời gian này ngừng trôi dù chỉ một lần.

Gần gũi thân mật không rời, anh lại đặt cơ thể cô lên thân hình của mình, cũng không biết là bao nhiêu lần nữa. Sau đó kéo cậu con đang ngủ say sưa ra cánh tay mình, hai tay anh ôm xiết lấy thân hình hai mẹ con. Cô nhìn cậu con trai đang ngủ, khẽ nói với anh “Đình Thiên, xin anh, dù sau này có ra sao. Đừng mang Thiên Bảo của em đi. Đừng bắt em rời xa nó”. Đôi mắt cô ngược lên như lời thỉnh cầu tha thiết.

“Chỉ cần em ngoan ngoãn nghe lời anh” – Anh khẽ mỉm cười xoa mái tóc cô. Câu trả lời như đã được đoán trước. Cô chỉ biết áp mặt lên ngực anh, thờ dài.

Thời gian khiến quá khứ quay về một cách không ngọt trong trái tim cô. Giờ cô không biết bản thân phải làm gì nữa.

Cô sợ phải chịu thêm nhiều tội lỗi nữa. Cô đã phải chịu quá nhiều tội lỗi rồi. Nếu như để cô được hạnh phúc những người khác sẽ ra sao. Còn lời hứa ngày trước của cô sẽ phải bị trừng phạt như thế nào. Càng nghĩ nước mắt cô càng chảy xuống không thể dừng trên ngực anh.

Anh biết cô đau lòng, nhưng vẫn chỉ có thể ôm xiết lấy cô chứ không biết thực sự cô đang nghĩ điều gì. Vết thương trong cô đã quá sâu, khiến anh sợ mình không thể làm được gì nữa. Lỗi lầm ngày xưa, cộng dồn vào sau này, đã khiến cô chịu quá nhiều thương tổn. Giờ chỉ đành để thời gian nắm quyền mọi thứ. Sự thật là cô và anh đã có quá nhiều khoảng cách, sự trống trải, làm sao có thể bắt cô tâm sự hay tỏ lộ với anh như ngày xưa nữa. Nhưng vẫn may là tình cảm của cô dành cho anh vẫn không phai nhạt. Điều đó khiến anh hạnh phúc khôn nguôi. Những ngày tháng này anh sẽ cố gắng để cái miệng bé nhỏ của cô chịu nói chuyện thoải mái trở lại với anh. Như vậy những đắng cay cô phải gánh suốt thời gian qua. Anh cũng có thể chia sẻ một phần nó.

Ba người họ ôm xiết lấy nhau, say sưa trong giấc ngủ trưa hạnh phúc.

Một tuần bên nhau lặng lẽ trôi qua. Trong khi gia đình nhỏ nhắn của anh hạnh phúc ngập tràn trong lâu đài nhỏ của nhau.

Thì ở công ty những chuyện lớn liên tiếp xảy đến khiến anh Phó Chủ tịch chóng choáng hết cả người lẫn mặt. Cái tên bạn thân đáng ghét giao cho anh ta bao nhiêu là việc để thoải mái vui chơi bên cô vợ bé nhỏ của hắn.

Nhưng hẳn thật đáng nể, mọi tài liệu hắn để lại đều giải quyết nhanh gọn những sự việc thất thường xảy ra. Cứ như là hắn đoán biết được mọi thứ. Tất cả đều nằm trong cái đầu hắn dù hắn không có ở đây. Giờ giải quyết thêm vài việc nữa là anh ta chính thức đứng đầu công ty của hắn.

Hắn làm như vậy mà bên phía Mỹ, chị gái hắn Hạ Thu cũng không hề phản bác hay lên tiếng bất cứ điều gì. Không biết hắn đang có ý đồ gì đây. Cơ mà thôi, tên này rất đáng sợ. Nếu không làm theo hắn thì đảm bảo sau này sống không bằng chết. Mà bản thân làm Chủ tịch cũng tốt đó chứ. Món quà hắn tặng thì cứ nhận trước đã, Còn sau này phải đợi hắn về mới có thể rõ hết mọi chuyện.

Chủ Nhật, mọi chuyện vẫn tiếp diễn trong niềm vui hạnh phúc. Nhưng không kém phần lo sợ. Đã hơn một tuần. Trong lúc gia đình 3 người nòng ắm bên nhau. Trong lúc anh chơi và dạy dỗ cậu con trai mọi thứ, trong lúc anh chăm sóc vợ con từng chút từng chút một.

Thì ở công ty và mọi phương tiện, sự kiện lớn nhỏ trên truyền thông đều bắn loạn hết lên đúng như những gì cô dự đoán và suy nghĩ. Nhưng mọi thứ nơi đây đã bị anh phong tỏa hết. Kể cả tivi, máy tính, điện thoại... tất cả đều không được hiện diện trong căn nhà này. Như mọi thứ trên thế giới chỉ thuộc về riêng hai người.

“Lê Băng, ngày mai anh sẽ trở về công ty.” – Đêm hôm đó, Hạ Thiên khẽ lên tiếng, vòng tay vẫn chỉ ôm xiết lấy cô. Chuyện gì đến cũng phải đến. Đã đến lúc anh rời khỏi. Không thể níu giữ và cũng không biết phải níu giữ ra sao. “Sáng mai, em hãy mở tivi lên xem anh phá sản thế nào” – Anh thấy cô không nói gì chỉ có hơi thở nặng nhọc hơn. Anh mỉm cười nói. Khiến cô nhẹ cong bờ môi lên. Trên đời này chả ai lại muốn người khác xem mình lụy bại ra sao. Mà bản thân anh lại muốn vậy. Thật quá nực cười mà.

“Em không sợ anh sẽ không trở lại nữa?” – Lại một câu nói đột xuất khiến cô không kịp chuẩn bị tâm lý bất giác rơi khẽ một giọt lệ. Những ngày qua, mọi thứ đã dần như hoàn hảo. Không có anh, sẽ ra sao. Cô cũng không thể dám nghĩ tới. Anh nhìn cô, khẽ mỉm cười mãn nguyện, coi như chiều trò lấy lòng cô đã hoàn tất. Anh xiết chặt lấy cô “Em yên tâm, anh phá sản rồi, chỉ còn cách ăn bám em thôi”.

Câu nói của anh lại làm đôi môi cô cong cong. Đánh nhẹ một cái lên vai anh. Con người này, trước giờ vẫn là chẳng ai đoán được tâm ý. Thực sự dù anh có phá sản, cũng đâu đến lượt cô chăm sóc. Còn cô vợ xinh đẹp tài giỏi của anh. Để đâu chứ?. Con người dù có ngu dốt cũng biết lựa chọn nào là tốt hơn. Mà anh lại là người có một bộ não khó người sánh được.

“Nhưng, em không có tiền nuôi anh đâu” – Cô suy nghĩ một hồi, cong môi quay đi nói.

“Cùng lắm thì chúng ta cây ruộng, chăn nuôi. Chịu không?” – Anh xoay người cô lại, càng ôm cô chặt hơn thân nhiên nói. Khiến cô cũng chỉ biết mỉm cười ôm anh mà say vào giấc ngủ. Đôi lúc dù hạnh phúc có ngắn ngủi thì con người cũng chỉ muốn giữ chút yêu thương đến phút cuối cùng.

Sáng hôm sau, sau khi ăn uống xong, Cậu con trai lên phòng học bài theo lời của anh. Cô đi ra cửa cùng anh. Anh mỉm cười nắm lấy tay cô đưa lên làn môi của anh đặt một nụ hôn. Sau đó tỷ mỉ bước ra cổng rồi đi khuất. Cảm giác này khiến cô chạnh lòng thật sự. Cô chỉ muốn ôm chặt đằng sau lưng anh nhưng cuối cùng vẫn là không dám. Nếu anh vì cô mà bỏ bê thế giới của anh ngoài kia, thì thực sự cô lại phải gánh thêm một tội lỗi nữa.

.....

Chap 22

Rút Khỏi Thương Trường

Chị Gái “Mèo Hiếm” Ghé Thăm

Cô cúi đầu đi vào nhà lạng vào nhà. Ngồi trên chiếc nệm sofa rồi khẽ lấy điều khiển bật tivi lên. Chiếc tivi cả tuần chỉ có đúng 1 kênh hoạt hình duy nhất cho cậu con trai xem. Đúng là chỉ có anh mới làm được cái chuyện nực cười đó. Tivi bật lên, khoảng chừng một tiếng cô xem hoạt hình. Thật ra giờ trong nhà cũng chẳng có gì để làm. Vừa xem, cô vừa nhìn chung quanh nhà suy nghĩ. Nếu lỡ anh không trở về nữa có lẽ vài ngày sau, cô và cậu con trai cũng thu dọn đồ đạc ra khỏi đây. Một hồi ngẩn ngơ, bỗng nhiên tivi tự động chuyển sang kênh thời sự tin tức nóng.

“Sau hơn một tuần vắng bóng, Chủ tịch Hạ Đình Thiên của tập đoàn lớn Hạ Gia đã xuất hiện trở lại. Sau nhiều sự cố xảy ra, hôm nay anh chính thức họp báo, ký kết và chuyển nhượng lại cổ phần cho Phó Chủ tịch của anh, Trịnh Thần Nghiêm. Và tuyên bố sẽ rút khỏi thị trường khóc liệt hiện nay.” – Cô MC Lan Trần xinh đẹp nói.

“Thật lạ đúng không Lan Trần, một người tài giỏi như Hạ Đình Thiên mà cũng có ngày phải rút khỏi giới thị trường” – Cô MC Thúy Quyên nói thêm.

“Theo một nguồn tin chính xác thì là do vụ việc một tuần trước, lúc truyền thông đang bắn loạn vì anh mất tích chưa người. Thì ngay sau đó, trong công ty của anh xuất hiện một Quỹ Đen lớn. Không những khiến cho tài chính của công ty anh bị thất thoát nặng nề. Mà còn khiến tất cả các nhà đầu tư liên kết với công ty đều rút lui khỏi dự án mới. Mọi người đều hiểu nhầm chính anh là người đã ôm gọn Quỹ Đen chạy trốn. Nên cổ phiếu công ty thật giảm giá quá nặng nề, Anh hưởng cả cho Tổng công ty bên Mỹ của chị gái anh - Hạ Đình Thu” – Lan Trần khẽ nói với Thúy Quyên.

“Nhưng, đến nay, cục điều tra đã phát hiện chính xác người thành lập Quỹ Đen chính là Giám Đốc Điều Hành Nguyễn Ngọc Khang” – Thúy Quyên quay sang Lan Trần.

“Tuy vậy, nguồn tin cho biết thêm, trong công ty đã thất thoát quá nhiều nên cách giải quyết duy nhất mà anh nghĩ ra là bán cổ phần.” – Lan Trần nói.

“Dù sao thì tôi cũng rất tiếc nuối khi một Nam Thần như vậy mà giờ sẽ không còn xuất hiện trong các bản tin của chúng ta nữa” – Thúy Quyên khẽ cong môi tiếc nuối.

“Đó có lẽ là niềm tiếc nuối chung của các cô gái đang xem bản tin này” – Lan Trần khẽ bật cười. “Giờ thì mời mọi người cùng xem cuộc họp báo lớn này”.

“Và cùng ngắm thần tượng của chúng ta trước khi anh rút khỏi thị trường kinh doanh” – Thúy Quyên mỉm cười.

Thật là không thể tin vào mắt mình là anh đang ký xác lệnh giao mọi thứ lại cho Thần Nghiêm. Chuyện Quỹ Đen của công ty do Giám Đốc Điều Hành làm ra chẳng lẽ là khởi xuất từ sự việc bạn gái anh ta bị đuổi xuống phòng nhân sự. Nhưng dù cái Quỹ Đen đó có lớn đến đâu. Nếu anh muốn giải quyết

đau phải là chuyện có thể làm khó anh. Anh thật sự là từ bỏ mọi quyền hành. Không hiểu trong đầu người đàn ông này rốt cuộc là đang nghĩ gì. Cô suy nghĩ thần thờ đi lại trước cái ghế sofa ở phòng khách.

“Cô đã biết mình đang làm gì chưa?” – Trong khi đang lấy bàn tay xoa vào trán, một giọng nói chững chạc, thân quen đến đáng sợ, cất lên đằng sau cô.

Cô quay lại, đập thẳng vào đôi đồng tử sững sờ là một người đàn bà cũng đã gần tứ tuần nhưng vẫn không kém phần xinh đẹp trẻ trung đến tuyệt trần. “Chị, chị, chị, chị là, chị Hạ Thu, chị Hạ Thu?”

“Nó luôn vì cô mà làm những chuyện ngu dại” – Hạ Thu đi vào chiếc ghế sofa, thông thả đưa cơ thể mảnh khảnh không kém sắc nét ngồi xuống. Vất một cái chân dài lê thê không kém ông mượt lên cái còn lại. “Nhìn xem nó làm mọi thứ cho cô này” – chị gái anh vừa nhìn xung quanh ngôi nhà vừa mỉm cười nói.

(“Cô là Lệ Băng? Người yêu của em trai tôi?”)

Lần đầu tiên gặp người chị ruột thịt của anh, là lần Hạ Thu về nước thăm gia đình sau chuyến du học của chị ấy từ nhỏ. Lần đó, Hạ Thiên giới thiệu cô với chị gái anh, cô đã có phần sợ hãi khôn nguôi. Một người chị có đôi mắt và nụ cười giống hệt anh nhưng nó lại có phần đáng sợ và khinh biệt khi nhìn cô. Khiến cô chỉ biết cúi đầu không dám nói gì. Giống như trên đời có những người bản thân không thể dám đối diện hay thích nghi. Từ ngày gặp chị ấy cô mới tin điều này là sự thật.

“Là con gái của Ngọc Linh San”. – Cô chị nâng nhẹ chiếc cằm cô lên. “Thật là chi giỏi quyền rũ”. – Mím một nụ cười mỉa mai.)

Dù là lúc đó, có anh đỡ lời hay phá tan cái cục diện đáng sợ trước mắt cô. Thì cũng khiến cô ghi nhớ suốt đời. Thật vậy, cho dù cố gắng đến đâu giữa chị gái anh và cô đều không thể mặt đối mặt. Vì thật sự người chị gái ấy của anh chưa bao giờ chấp nhận cô. Cũng may mắn là chị gái anh luôn ở bên Mỹ. Học hành, lấy chồng, sự nghiệp. Mọi thứ đều ở đó. Nên lúc đó không có nhiều dịp đối mặt.

Những lời nói của chị gái anh khi đó, cô thực sự không hiểu gì. Sau này, cô mới hiểu ra.

Hơn hai năm bên Mỹ của cô. Những lúc chị ấy gặp cô đều luôn dằn vò cô. Điều này không thể trách chị ấy. Mọi thứ lúc đó đến bản thân cô còn không thể tha thứ cho mình huống chi là chị ấy.

Chị ấy là người luôn thích Đan Tiên, đầu tư sự nghiệp hay cho Đan Tiên sang Mỹ với anh, đều có phần lớn công lao của chị ấy. Ngay từ đầu chị ấy đã muốn kết hợp cho Đan Tiên ở bên em trai mình. Thêm việc của hai người cha năm đó, khiến ham muốn của chị càng tăng cao. Nhưng dù cao đến đâu nếu anh không bằng lòng thì cũng đâu làm được gì.

Giờ không biết chị ấy muốn nói gì với cô nữa đây. Chắc dù nói gì cũng không phải điều tốt đẹp. 14 năm qua, những chuyện cô làm trời đất không dung tha. Chị ấy sao có thể.

Cô thần thờ suy nghĩ rồi thở dài. “Cô đang suy nghĩ gì vậy?” – Tiếng nói của Hạ Thu làm cô giật mình nhẹ, về lại với hiện tại. “Ngồi xuống đi, tôi có chuyện muốn nói” – Ly trà đã trên tay cô chị gái anh từ lúc nào. Cô nhẹ nhàng ngồi xuống.

“Mẹ ơi, con học xong bài rồi” – Thiên Bảo, tíu tít chạy trên cầu thang xuống. Lon ton nhanh nhẩu đi ra chỗ cô. “Mẹ ơi ai đây ạ?” – Cậu bé nhìn cô mỉm cười rồi quay sang đối diện cô. Lạ lắm rồi.

“Là Bác” – Trong khi cô thần thờ nhìn Hạ Thu, không biết trả lời con ra sao thì chị gái anh lên tiếng. “Là Bác của con. Con lại đây!” – Cô mở to đôi mắt, long lanh giọt lệ bên trên chưa rút được xuống. “Con là Thiên Bảo đúng không?” – Cậu bé đi lại chỗ Hạ Thu. Hạ Thu mỉm cười đưa tay vỗ mông cậu bé.

“Dạ, bác là ai ạ?” – Cậu bé chu môi nói, với đôi mắt ngạc nhiên.

“Bác là chị gái của cha con. Tên là Hạ Đình Thu” – Hạ Thu mỉm cười trả lời. Nụ cười của Hạ Thu khiến đôi mắt cô không dừng được nhẹ nhàng nhắm lại rớt hàng lệ đang đọng lại trên đó. Cô chị gái của anh tươi cười hỏi han cậu bé riu rít một hồi. Sau đó, cậu bé cùng bà quản gia ra sân vườn chơi bóng cho hai người nói chuyện. Cô chưa hề nhìn thấy nụ cười đó của Hạ Thu bao giờ. Thật ảm áp. Thứ mà chắc chắn cả đời cô biết mình không thể nhận được từ chị ấy.

“Nó, thực sự rất giống em trai tôi. Nên muốn phủ nhận cũng là quá khó” – Nhìn cậu bé ở sân vườn, Hạ Thu khẽ nói. Sau đó quay lại nhìn cô nói thêm “Cô còn muốn níu giữ em trai tôi đến bao giờ?”. Khóe miệng một bên khẽ nhấc lên “Giờ có thêm thằng bé rồi, cô quả là đáng gờm”.

“Em” – Cô cắt ngang câu nói mỉa mai của Hạ Thu. “Đã cố gắng rồi xa anh ấy” – Bộ dạng vẫn chững cúi xuống “Hai mẹ con em, thực sự không muốn làm gánh nặng của anh ấy”. “Bản thân em biết, dù có ra sao, cũng không thể chối bỏ hết tội lỗi em đã gây ra .....

“Cô .....” – Chị gái anh cắt ngang lời cô. “Tôi không đến đây để nghe cô tỏ lộ những tội lỗi của mình” – Chị gái anh liếc nhìn cô một hồi, thấy cô thờ dài, khẽ nhắm đôi mắt nói “Cô, ai đã đưa cô rời khỏi chỗ đó?”. – Cậu nói vừa dứt. Cô ngạc nhiên ngược lên nhìn chị ấy. “Tôi hỏi, người nào đã đưa cô đi trong lúc tai nạn hơn 4 năm trước xảy ra?” – Một hơi nói đồng đặc cất lên. Khiến đôi đồng tử của cô chững hẵn lại.

“Em, là em tự rời khỏi đó!” – Cô nói giọng nhỏ nhẹ.

“Một cô gái bụng mang dạ chửa 4 tháng. Bị tổn thương đến nỗi ngất ngay tại chỗ. Làm sao có thể tự rời khỏi?” – Chị gái anh, nhấc nhẹ khóe miệng. “Cô còn muốn giấu giếm đến bao giờ?”.

“Em xin lỗi, tất cả là tại em, nếu em không ở bên anh ấy. Bác gái đã không bị như vậy” – Ký ức ủa về khiến trái tim cô xé lại. Cô vừa khóc nức lên vừa nói với chị gái anh.

“Thôi được rồi, giờ cô hãy rời xa nói đi. Nếu không muốn có ai phải hy sinh nữa” – Cô chị thờ dãi nói với cô. Thấy cô gật gật trong nước mắt. Khẽ mỉm cười nói “Cô thật sự muốn rời xa nó?” – Tiếng khóc chợt mạnh hơn, khi chị gái anh dứt câu. “Cô biết điểm yếu của bản thân cô là gì không? Quá ngu ngốc, quá yếu đuối, và quá tin tưởng người khác” – Cô chị khẽ nói thêm

“Tôi cũng vậy, hình như tôi đã sai, khi không chịu chấp nhận cô” – Cô nghe thấy vậy, cổ họng nghẹn lại, người lên nhìn Hạ Thu. Hạ Thu không nói gì. Mỉm cười đứng dậy nói thêm “Giờ tôi xin cô, hãy ở bên cạnh nó. Dù có chuyện gì xảy ra, đừng làm nó khổ đau thêm nữa” – Cô chị nói xong khẽ bước ra sân vườn mỉm cười vui vẻ với cậu bé. rồi đi khuất ra cổng.

Trong lúc cô đang thẫn thờ khóc nức vì không hiểu những điều chị ấy nói. Thì anh bước về “Lệ Băng!” – Giọng nói anh cất lên khiến cô quay ra, bắt giác ôm chầm lấy anh. Anh thấy vậy, xiết chặt lấy cô. Cảm giác đã lâu rồi không ủa về. Mỗi lần gặp chuyện không vui người con gái này ngày xưa vẫn luôn ôm chầm anh như thế. “Đã có chuyện gì?”

“Đình Thiên, chị gái anh, vừa đến đây” – Cô ngược lên nói.

“Sao? Chị ấy làm gì em? Chị ấy lại nói gì khó nghe?” – Anh mỉm cười, một bước quay lại quá khứ ngoạn mục, Thật đáng nể với kết quả cố gắng của anh, hơn một tuần qua.

“Không, chị ấy lạ lắm! Chị ấy nói em phải ở bên cạnh anh” – Cô khẽ nói đôi mắt mở to cùng hàng lệ

“Thế sao em phải khóc?” – Anh lấy bàn tay ôm vào khuôn mặt cô.

“Em sợ lắm! Em sợ cảm giác tội lỗi. Nhưng em càng sợ phải rời xa anh hơn” – Cô úp mặt vào ngực anh. Bàn tay vẫn đan xiết lấy lưng anh. Vừa nói, vừa thút thít. Hình như là vì anh vừa trở về nơi đây. Hình như là một pphần cô sợ hãi anh sẽ rời xa cô. Nên mọi thứ không chịu được khi anh trở về, lại bắt giác biến thành cô bé luôn tâm sự với anh mọi thứ như ngày xưa.

“Lệ Băng, em ngốc quá! Đừng sợ, anh ở đây mà” – Anh mỉm cười ôm chặt lấy cô. Thật là câu nói của anh ngày xưa khiến cô không thể dùng được những giọt nước mắt.

“Cha ơi! Thiên Bảo vừa học xong. Cha lên phòng kiểm tra cho Thiên Bảo đi!” – Một hồi, Cậu bé chơi xong ríu rít bước vào phòng, chạy đến dắt tay anh lên phòng. Anh theo đó cũng dắt cô bước lên.

“Đêm dài mình anh bật khóc, sao lòng vẫn cố kiếm tìm...”

Tìm về 1 nơi ấm áp, giấc mơ ngọt ngào...

Vì người ra đi lặng lẽ .... Vì người ra đi để anh đón đau ....

Hằn sâu vết thương riêng mình anh thôi ...

Không còn ai bên đời nữa ... Không còn ai chia nỗi buồn ...

Không còn ai chia khoảnh khắc sướng vui ngọt ngào ....

Dù lòng vẫn biết là thế... Mà vì sao anh vẫn không thể quên

Anh không thể quên được người...”

Ngoài trời đang mưa tí tách, Tiếng hát dịu nhẹ du dương hòa quyện vào với đêm mưa. Khiến cô xiết chặt vòng tay lấy anh nhiều hơn.

“Ngày đó, em ra đi ... không nói một lời ... Lặng lẽ ôm trọn mọi thứ. Em nghĩ anh cảm thấy ra sao?”.

Nước mắt lại như vậy, khóc nức lên. Cô không biết nói gì hơn. Nggoài việc úp mặt vào lồng ngực anh mà khóc. Nhịp đập trái tim tương đồng, cô biết anh cũng rất đau đớn. Không kém cạnh nỗi đau trong cô. Cô biết tất cả là lỗi do cô. Mọi thứ đều bắt đầu từ cô.

“Anh đã đến sân bay, khi đó” – Anh khẽ hôn lên trán cô, nhắc nhẹ khước miệng. Nhắm khẽ đôi mắt trong tiềm thức. “Không chỉ là ở sân bay” – Anh ôm chặt lấy cô như chưa bao giờ muốn rời xa vậy. Cô ngược đôi mắt ngạc nhiên lên nhìn anh, chỉ thấy anh nở một nụ cười nhạt. Sau đó lại ôm xiết lấy cô như không có chuyện gì. Một hồi, đánh tan những suy nghĩ trong cô là một tiếng sấm lớn ngoài trời. Cơ thể cô theo đó giật thót. Anh biết trước là cô sẽ như thế. Vòng tay vẫn đan chặt cơ thể cô không để cô quá sợ hãi mà run lên. Thật giống anh ngày đó.

.....

Chap 23

Ngày Tháng Hạnh Phúc

“Đình Thiên! Anh làm gì ở đây?” – Trời mưa tầm tã , Cô gái bé nhỏ, cầm chiếc ô ngó nghiêng thân hình đang ngồi trước cửa nhà cô.

“Lệ Băng!” – Anh ngẩng đầu lên nhìn thấy cô. Đứng vội dậy, gọi tên cô. Sau đó, bám mạnh lấy bờ vai cô, anh đưa nhẹ cơ thể ôm chặt lấy cô. Nước mắt anh cứ thế không chịu được rớt xuống vai cô. Đó là lần đầu tiên cô thấy anh rơi những giọt lệ đau lòng.

“Đình Thiên! Anh làm sao thế? Sao lại ngồi ở đây? Người anh ướt hết rồi! Đi vào nhà đi anh!” – Cô hỏi han lo lắng một hồi, khẽ kéo tay anh tính bước vào nhà.

“Anh, không muốn vào đó! “- Anh chặt tay cô . Sau đó, kéo vội cô lại cơ thể anh “Anh chỉ muốn ở bên em thôi” – Vòng tay vẫn không chịu xa rồi cô dù chỉ một chút “Xin em, dù sao này có ra sao, cũng không được rời xa anh” câu nói khiến cô khẽ mỉm cười nhắm đôi mắt mãn nguyện trong hạnh phúc

Bỗng một tiếng sét đánh xẹt qua tai. Khiến cô giật thót lấy cơ thể “Đình Thiên, Đình Thiên, vào nhà đi! Em sợ lắm!” – Cô run rẩy nói. “Đi mà!” – Một bàn tay cô nắm lấy bàn tay anh đưa lên xoa xoa, đôi môi nhỏ bé chu lên với con mắt sợ sệt xen lẫn thỉnh cầu.

“Chỉ có những ai làm chuyện xấu mới sợ sấm sét như em thôi “- Anh thấy cô như vậy , đôi môi ẩn hiện một nụ cười nói mỉa .

“Không phải thế, là do em quá nhạy cảm “- Cô vút nhẹ bàn tay anh xuống, cong môi quay đi “anh không vào thì thôi!”.

“Dám bỏ anh mà đi hả?” – Anh thấy vậy đẩy khẽ cô quay lại , lấy vòng tay mình bắt chợt bế cô lên. Chiếc ô trên tay cô theo đà mà rớt xuống. Anh vừa bế cô vừa chạy thẳng vào ngôi nhà.

“Đình Thiên! Anh bị điên rồi, làm em ướt hết rồi nè ! Haha!” – Cô vừa nói, vừa nhẹ nhàng quây trong vòng tay anh. Đôi môi cô mỉm cười hạnh phúc cùng những giọt mưa tí tách rơi xuống cơ thể hai người.

Chạy một quãng nhỏ hạnh phúc , Hai người vui vẻ bước vào nhà. Trong thế người ướt sũng. Bà quản gia chuẩn bị giúp anh một bộ ngủ để đi tắm. Mỗi người một phòng tắm riêng. Bỗng , tiếng hét của cô trong phòng khiến anh giật bắn người chạy vội sang . “Em làm sao thế?” – Anh gõ cửa phòng tắm của cô khẽ nói.

“Anh không được vào! , gọi thím Hoa Giới dùm em!” – Cô đồng dục nói lớn trong sợ sệt.

“Thím Hoa Giới đi ngủ rồi!” – Anh thản nhiên nói. Thấy cô không nói gì anh khẽ đẩy cửa “Lệ Băng, em làm sao? Nói đi, không anh phá cửa đấy” – Lực đẩy cửa cứ mạnh dần.

“Đình Thiên” – Thấy cô khẽ mở cửa, anh dừng động tác. Một hồi , chiếc đầu cô khẽ lộ ra “Em bị chảy máu!” – Đôi mắt cô , vừa sợ sệt vừa ngập ngừng.

“Chảy máu? ở đâu? “- Anh vừa nói vừa vội vã đẩy toang cửa nhà tắm. Cô ngập ngừng chỉ vào bồn cầu. Anh liếc ra nhìn nó , khẽ mỉm cười như linh cảm đã đúng. “Em có bị đau bụng không?” – Hai tay anh bám lấy hai vai cô, cúi xuống nhẹ nhàng hỏi. Thấy cô chỉ lặng gật gật. “Đau ở đây đúng không?” Anh lấy bàn tay áp lấy bụng dưới của cô.

“Dạ , đau mấy ngày rồi “- Cô khẽ nói thêm “Tại mẹ đưa các em đi nghỉ dưỡng hết rồi, nên em chưa dám nói với ai”.

“Anh biết!” – Anh thờ ắt ra nói như đã biết trước. Sau đó, nhìn đôi mắt ngây thơ của cô , vội nhìn cô mỉm cười nói thêm “Lệ Băng, em đừng sợ. Không sao hết! Có anh ở đây rồi! Em tin anh chứ?” cô khẽ gật gật, anh mỉm cười bước ra ngoài. Mở cửa phòng cô, nói gì đó với Thím Hoa Giới ở dưới nhà rồi vội đi vào phòng tắm.

Anh tới gần chỗ cô đang đứng, khẽ ngồi xuống. Định lấy tay cời nhẹ chiếc áo choàng tắm của cô ra. Cô bám nhẹ lấy tay anh , anh mỉm cười nói “Giờ em đã là con gái. Phải để chuyên gia chỉ dẫn”

“Anh nói đi, em tự làm được ! “- Cô khẽ nhăn mặt.

“Em phải để chuyên gia thực hành trước chứ?” – Cô vẫn nhăn mặt lắc đầu. Anh khẽ trợn mắt nói “Nhanh! Có nghe anh không nào?! Bám lấy vai anh!” – Cô thấy anh như vậy nhắm mắt , ngập ngừng bỏ tay khỏi chiếc quần bám vào đôi vai anh. Anh từ từ lấy đôi tay cời áo choàng rồi đến chiếc quần nhỏ của cô. Gương mặt cô đỏ ửng hơn trái cà chua của cô , sau khi cả thân hình nồn nà đều bị anh nhìn thấy. Chưa dừng lại ở đó, anh đưa cô ra vòi hoa sen. Lau rửa thật kỹ càng sạch sẽ mọi thứ trên người cô.

Một hồi, Thím Hoa Giới gõ cửa đưa một tấm băng vệ sinh cho anh. Anh làm mọi thứ một cách hoàn hảo nhất có thể rồi mặc nhẹ đồ ngủ mới cho cô. Sau đó, bế cô ra chiếc giường nằm, nhẹ nhàng ôm lấy cô. Anh khẽ nói “Lệ Băng à? Sau này em chỉ có thể gả cho anh thôi” anh vừa nói vừa chực chờ nụ cười lớn trên môi. Cô cong nhẹ bờ môi đánh một cái lên vai anh. Sau đó chìm sâu vào giấc ngủ).

Kỷ ức 13 tuổi, về Bài học sinh lý đầu tiên của cô là như vậy, anh ở lại chăm sóc cô một tuần, trước khi mẹ và các em cô đi nghỉ mát về. Sau này cô mới biết mẹ cho các em đi gặp cha ruột của chúng, cũng là cha anh, Hạ Đình Phong.

Đôi lúc cô không dám tưởng tượng nếu không có anh , cô sẽ ra sao nữa. Nhưng yêu thương và hạnh phúc ra sao thì khi tỉnh giấc trong giấc mơ đó, càng khiến người ta đau đớn.

Sáng hôm sau, Cô tỉnh giấc , nhẹ nhàng loay hoay bước xuống giường. Cô đi ra cửa sổ, thấy ánh nắng đã lên gần đỉnh đầu, bầu trời trong xanh , những

hàng mây trắng sáng như đã ráo nước. Cỏ cây hôm qua đã khô sạch sẽ. Thật là may quá, vì hôm qua cứ lo cho cậu con trai tinh nghịch của mình sẽ buồn khi không có chỗ để quây vui về như mọi ngày.

Cô nhẹ nhàng mỉm cười, bước vào phòng vệ sinh. Vài phút sau, tắm rửa mọi thứ, như thường lệ cô đi xuống nhà. Bước được nửa cầu thang, cô nghe thấy tiếng riu rít của rất nhiều trẻ con. Chứ không còn là của riêng cậu con trai cô như những ngày trước đó. Không hiểu chuyện gì đang diễn ra, cô nhún lông mày, chân bước vội hơn ra vườn.

Cảnh tượng cậu con trai chơi đùa với 3 cô bé, cậu bé người tây hơn mình vài tuổi khiến cô ngỡ ngàng. Trông cậu bé thật là thích thú và đáng yêu. Mấy hôm cậu bé chỉ biết nghịch bóng với con cún Xù Bông. Hoặc chơi đùa với cha. Chứ không được vui đùa thỏa thích với bạn bè cũng khiến cô có chút muộn phiền nhưng anh rừ được 3 cô cậu trẻ con đáng yêu đó ở đâu?. Quanh khu biệt thự này, nhà nhà rất ít trẻ con. Và thườn họ dạy con họ rất quy củ nề nếp.

Đang thần thờ suy nghĩ thì cô nhìn xa xa thấy chị gái của anh và anh đang trò chuyện vui vẻ bên chiếc bàn ngoài sân. Mọi thứ mới vỡ lẽ.

“Chị Lệ Băng!” – Trong lúc không định hướng được cảnh tượng trước mắt. Giọng nói quen thuộc khẽ gọi tên cô. Cô liếc đôi mắt lên một chút. Trước cái bếp nường to lớn là hai cô em, mỗi người một bên vừa làm đồ ăn vừa vẫy gọi cô.

Cảnh tượng thần tiên gì thế này, tại sao lại có thứ hạnh phúc này đến với cô?. Cô khẽ dụi nhẹ đôi mắt một hồi, xem có phải là giấc mơ không thì anh tiến lại. Chỉ ngón tay hắt nhẹ cái trán xinh xắn của cô, Sau đó, dặt tay cô ra ngồi chơi đồ chơi với mấy đứa nhỏ đáng yêu. “Việc của em là ở đây đó, đồ ngốc” “Câu nói của anh vừa dứt. Khiến cô vội vã cong môi. Không để giấc mơ ngọt ngào hơn mà cứ nói mịa cô mới chịu lòng mà.

“Mẹ ơi, hôm nay hai đi lên phòng gọi con đây! Ra vườn chơi thì con thấy bác dẫn 3 anh chị vào chơi cùng con”. Cậu bé riu rít nói với cô. Thì ra đúng như suy nghĩ đây là các con của Hạ Thu. Chị ấy cho chúng sang đây chơi với cậu nhân dịp nghỉ hè. Thật là đứa nào đứa nấy cũng giống mẹ thanh tú, khôi ngô. Nhưng rất trưởng thành và tây hóa.

Một cậu con trai 7 tuổi, và 2 đứa con gái sinh đôi 5 tuổi. Cô nhắm đôi mắt khẽ nở một nụ cười mãn nguyện vì cậu con trai cô tuy mới 4 tuổi, nhưng cũng bắt kịp với sự phát triển của anh chị. Không kém cạnh một chút nào. Cũng có một chút cảm ơn anh.

“Chị, hold on, Let’s play with us!” – Cậu bé vừa nói vừa đưa vào tay cô một khối xếp hình. Khiến cô mở to mắt cùng một nụ cười.

“Là Mẹ!” – Tiếng nói của chị gái anh cất lên “Johnny, con phải gọi là mẹ!” – Chị gái anh vừa dứt câu, khiến tim cô đập thình thịch như vỡ tan khỏi lồng ngực. Chị gái anh, thực sự đã chấp nhận cô.

“Cứ gọi là chị cũng được!” – Anh vừa cười vừa nói khiến cô vỡ òa, quay ngoắt 180 độ, lườm anh 1 cái, xong liền quay đi! Khiến anh thêm một trận cười không thể đỡ nổi. Lúc nào cũng chỉ coi những cuộc chế giễu cô là thú vui.

Cuộc chạy đuổi để bám víu vào đích của hạnh phúc. Tuy là chưa thể kết thúc nhưng chúng ta vẫn có thể ngừng nghỉ vài giây phút để có những niềm vui về nho nhỏ. Dù kết quả có ra sao. Được hay mất, thắng hay thua. Thì sau này vẫn sẽ không hối hận. Vì thời gian này, cô đã có quá nhiều thứ tuyệt vời để lại trong trái tim bé nhỏ mong manh của cô.

Mọi người vui vẻ, chơi đùa đến chiều. Cô và hai người em ngồi trên chiếc thảm nhỏ vừa trông tụi nhỏ vừa nói chuyện. Còn anh bước đi trong sân vườn nói chuyện với chị gái anh.

“Nhìn mấy đứa trẻ chơi đùa chị lại nhớ về chúng ta ngày nhỏ” – Hạ Thu vừa bước đi vừa mỉm cười nói.

“Ngày chị đi sang Mỹ học, em đã rất cô đơn” – Anh khẽ đáp lại.

“Chị đâu còn lựa chọn nào khác. Cha tính đẩy cả hai đi để ở bên người đàn bà đó!” – Chị anh mỉm cười. nhìn anh không thấy nói gì.

“Chị, bên đó thế nào rồi?” – Một hồi anh khẽ nói.

“Đã điều tra chính xác mọi chuyện. Những nghi vấn của em đều không có sai sót” – Chị gái anh khẽ mỉm cười “Chị đã không thể chấp nhận cô ấy, nhưng có lẽ chị đã sai. Giờ chị đã hiểu. Vì sao em lại yêu cô ấy nhiều đến vậy” – Một nụ cười nhắc lên mĩa mai “Ngọc Linh San dù sao cũng đã nuôi dạy con gái rất tốt”

“Ngày hôm đó, ai đã đưa cô ấy đi? Là cô ta?” – Anh mỉm cười đáp lại rồi khẽ hỏi.

Chị gái anh lắc đầu. “Lệ Hường, đã trở về Việt Nam” - Sau đó nói tiếp. “Thực sự không chỉ có một người” – Lại khẽ mỉm cười ỷ dị nói thêm “Thật là đau đầu khi có người em đẹp trai như này” – áp tay lên gương mặt của anh.

Anh mỉm cười quay mặt đi, một hồi anh khẽ nhìn ra cô, nói “Chị, em không muốn cô ấy phải chịu thêm bất cứ đau khổ nào nữa”. – Anh vừa nói vừa nhắm đôi mắt, khiến chị gái anh thờ dãi chỉ biết nhìn theo anh. “Nhưng em phải kết thúc chuyện này thôi” – Nước mắt anh rơi xuống, cô chị khẽ mỉm cười lấy tay vỗ vỗ vào vai anh như một lời an ủi. Đã lâu rồi cô chị không thấy anh rót một giọt lệ, cái thứ chỉ có cô mới có thể mang lại.

“Đình Thiên, hôm nay em rất vui!” – Đêm xuống, trong căn phòng nhỏ. Cô ôm lấy anh, vui vẻ nói.

“Lệ Băng, hứa với anh. Cho dù xảy ra điều gì cũng không rời xa” – Anh mỉm cười, lấy bàn tay ôm chặt khuôn mặt bé nhỏ của cô. Cô không nói gì chỉ mỉm cười. “Mọi chuyện ở bên Mỹ, anh đã biết hết”

“Anh sao lại?” – Cô mở to đôi mắt.

“Em không cần nói gì cả, đừng vì người khác nữa!” – Anh thấy cô đôi mắt long lanh , khẽ nói thêm “Đã đến lúc anh phải kết thúc mọi chuyện. em phải hứa, sẽ không dễ dàng rời xa anh nữa” .

Câu nói này, cuối cùng cũng phải nghe. Cô ôm chặt lấy anh. Gật gật trong hàng lệ chảy xiết, tiếng khóc nức lên không ngớt.

Đừng xa em đêm nay khi bóng trăng qua hàng cây

Đừng xa em đêm nay đêm rất dài

Vòng tay em cô đơn đêm khuya vắng nghe buồn hơn

Con tim em khát khao yêu thương.

Đừng xa em đêm nay hãy nói anh sẽ ở đây

Đừng để em một mình nơi chốn này

Hãy ôm em trong tay cho em biết anh cần em

Và hãy nói anh vẫn yêu em

Điều tăng gô buồn cất lên nhẹ nhàng, anh và cô hòa nhịp trái tim và đôi chân bên nhau. Những lời hát cứ như chảy xiết vào trái tim cô. 14 năm qua, trái tim cô đã bao lần lặng thầm hòa quyện trong câu ca này. Cô rất sợ, vòng tay cứ đan xiết lấy anh. Bờ môi anh cứ chạm sâu vào lồng ngực cô. Hai người giống như hai mà một. cứ thế yêu thương cho dù không cần biết ngày mai sẽ ra sao.

.....

Chap 24

“Kitty” Vừa Đi,

“Sự Cố” Lại Đến

Hai ngày tới, vào thứ 4 , anh sang Mỹ với chị gái. Lần này anh nói là anh đi dài hạn, chừng một tuần gì đó . Nghe mà có vẻ buồn cười. Một tuần thì dài hạn nổi gì. Lệ Nhung và Lệ Trân theo chỉ định sắp “trùm sò đầu bò” của ngôi nhà. Sáng nay cũng mang đồ đạc chuyển lại về nơi đây sống.

3 chị em, ngồi nói chuyện mà nay, mai rồi cũng không hết những tâm sự muốn nói. Biết hai cô em đã có người trong mộng mà khiến trái tim cô hụt hẫng. Mới ngày nào một đứa còn nằm gục dưới tay , một đứa còn khóc lóc nức nở trên giường bệnh của cô.

Thời gian thực sự chưa bao giờ dừng lại để chờ người. Bao nhiêu năm qua , việc lớn lao nhất mà cô làm được chỉ có duy nhất một chuyện đó là đã sinh được bé Bảo. Còn đối với hai cô em gái này, tuy là cô đã cố gắng kiếm tiền để chúng được hưởng những điều tốt nhất có thể. Nhưng , thời gian qua vẫn có thứ ngăn chia cả 3 chị em đó là sự xa cách. Không ai dám sẻ chia với ai, dù là đã rất muốn. Giờ phải bù lại những thiếu thốn ấy cho dù là đã muộn. Tuy vậy cũng cảm ơn trời đất đã ban cho cô hai cô em gái rất hiểu chuyện.

Dù trong gia đình có hiềm khích hay cãi vã. Nhưng cuối cùng vẫn là tha thứ . yêu thương và không thể rời xa nhau. Và nghĩ đến đây thôi cô lại chột mím cười. Hình như là đã từ rất lâu rồi, anh ngự trị trong trái tim cô không phải chỉ đơn thuần là một người bạn trai , người tình , hay người yêu. Mà là một nhân tố quan trọng trong cái gia đình nhỏ mà cô luôn khao khát. Suy nghĩ một hồi, khiến cô thờ dãi trông ra cánh cửa ngôi biệt thự.

“Chị, uống đi!” – Lệ Trân đi ra sân vườn chỗ cô đang ngồi chơi cùng cậu con trai, đưa cho cô ly nước trái cây. Cô mỉm cười cầm lấy chúng rồi nhấp một ngụm. “Chị đang nhớ anh Hạ Thiên” – Cô em gái hỏi tiếp.

“Lệ Nhung , đang làm gì đó?” – Cô chỉ đáp lại câu hỏi của cô em bằng 1 nụ cười. sau đó liếc vào nhà hỏi.

“Đang nấu cơm” – Lệ Trân mỉm cười.

“Chị đang nghĩ” – Cô cũng cười đáp lại “Thời gian trôi nhanh thật”

“Đúng vậy!” – Cô em mỉm cười nhẹ nhàng.

“Năm đó, lúc mẹ cho hai em đi nghỉ mát, có phải em đã biết?” – Một hồi cô khẽ liếc hỏi cô em gái. Lệ Trân lúc đó 10 tuổi, Việc ý thức mọi chuyện đã có phần nhanh hơn Lệ Nhung 8 tuổi. Có thể cô bé đã biết từ lúc đó chăng.

“Không” – Cô em gái đáp. “Lúc em 15 tuổi, cha trở về và cãi nhau với mẹ. Lúc đó em mới biết” – Cô em nói thêm “ Ban đầu em có nghi ngờ, nhưng không phải sớm đến vậy”

“VẬY TẤT CẢ THÌ RA VẪN LUÔN LÀ LỖI DO CHỊ” – Nghe cô em nói xong, cô chừng đôi mắt lại một hồi, Cô mỉm cười, vuốt nhẹ khóe mi giọt nước mắt và nói.

“Chị! Chị gái của em! Tại sao sau bao năm chị vẫn luôn yếu đuối. Và tự trách bản thân mình?” – Cô em ôm mặt cô. Khiến cô nhìn em gái mình ngỡ ngàng. “Chị, chị phải mạnh mẽ. Bởi vì giờ chị không có một mình” – Cô em gái nhìn sang cậu bé đang vui vẻ chơi bóng bên sân vườn “Chị Phải chiến đấu vì gia đình nhỏ của chị chứ?”

Cô nghe những lời nói của cô em gái, khẽ cảm thấy trong trái tim có một luồng hơi ấm áp thổi qua. Cô mỉm cười nắm nhẹ đôi bàn tay của cô em gái. Cô cũng luôn muốn chiến đấu cho hạnh phúc riêng của anh và cô nhưng định mệnh thật chó chêu làm sao, mỗi khi cô cố gắng để bản thân trở nên mạnh mẽ thì lại mất đi những thứ cực kỳ quan trọng khiến tia hy vọng trong trái tim cô vụt tắt.

Cô cũng muốn bảo vệ cái gia đình nhỏ của cô nhưng sợ lại phải một lần nữa tự mình gánh chịu lấy đau thương. Cô muốn giữ anh là của riêng lắm chứ. Nhưng sợ sẽ cướp mất hạnh phúc của những người khác. Bao nhiêu ý nghĩ trong đầu khiến cô sợ sệt và chỉ dám bao bọc bản thân trong sự yếu đuối. Đúng thật là hèn nhất có phải không.

Suy nghĩ một hồi. Lê Nhung ra gọi mọi người vào ăn cơm. Khiến cô bình tĩnh lại với thực tại. Nhìn ra sân vườn đã thấy Lê Trần ra đùa nghịch với cậu con trai từ lúc nào. Hai di cháu bật vòi tưới cỏ để nghịch ướt hết cả người. Nhưng thật là cảnh tượng quá hạnh phúc. Hai chị em cô nhìn nhau rồi cũng ra vui chơi với hai di cháu. Đã lâu rồi niềm vui sướng chưa ngập tràn trong trái tim họ như lúc này.

3 ngày vui vẻ đi qua nhanh chóng trong hạnh phúc của mấy chị em cô. Mấy hôm các dì và mẹ đưa bé Bảo đi chơi công viên và đến những nơi lý thú, bổ ích cho trẻ con. Khiến cậu bé vui mừng khôn xiết. Hôm nay, thứ 7 mọi người lại định đưa cậu bé đi đến nhà các bác họ hàng để chơi với các anh chị. 3 di cháu họ đã lái chiếc xe nhỏ của cô đi trước. Còn cô, dự định chuẩn bị xong quà cáp thì sẽ nhờ tài xế anh để lại đưa đi sau.

Đang cùng bà quản gia bê đồ xuống nhà thì vài người bê bức tranh lớn gì đó bước vào cửa nhà cô. Một người đàn bà xinh đẹp khoanh tay bước đi sau họ, vừa nhìn thấy cô ta tim cô đập mạnh, cả mạch máu cơ thể dường như đều lạnh toát. Giống như thần chết ghé qua mà cô chỉ biết đứng nhìn nghe phẩn xù. Thím Hoa Giới thấy vậy, bèn sai bảo các cô giúp việc làm hết giúp cô. Cô ta thấy cô như vậy mỉm cười, nói lớn “Tôi đến để tặng cô một món quà” Quay ra nhìn tấm khung ảnh “Nên để nó ở đâu đây” – Sau đó cô ta chỉ vào cái cột như ra hiệu cho mấy người bê vác đặt ở đó.

Những người bê vác xoay nhẹ bức khung ảnh lại, đôi đồng tử cô thực sự không còn xúc cảm gì nữa rồi. Chưa hết bàng hoàng này lại đến vàng hoàng khác, cô thần thờ nhìn vào bức ảnh đã được đặt nhẹ nhàng xuống.

“Cô còn nhớ bức ảnh này chứ?” – Trông thấy bộ dạng của cô, cô ta lên tiếng. Đôi mắt cô vẫn long lanh chưa kịp hoàn hồn thì cô ta mỉm cười nói thêm “Đây là bức ảnh của cô trong lễ tốt nghiệp”

Đúng rồi, là nó. Hôm đó, cô trong bộ áo dài chính anh đã sắm cho cô, cầm một bó hoa ly thơm ngát chính anh đã mua tặng. Và nở một nụ cười cũng chính anh là người tạo ra để nhìn vào chiếc máy ảnh đang cầm trên tay anh.

(“Ảnh của em đâu cho em xem với chứ!” – chụp xong, cô cong môi nói với anh.

“Không được, từ từ đã!” Thấy bàn tay nhỏ bé cứ với lên giằng co với máy ảnh của anh, anh bèn nói.

“Ừ đầu, ảnh của em, sao không cho em xem được” – Cô nhăn mặt nhõng nhẽo anh một hồi

Anh thấy vậy, một tay giơ cao, một tay bẹo má cô nói. “Bé ngoan, hôm nay anh sẽ tặng em một món quà! Lát em ra sân sau cùng lấy quà, và xem ảnh nhé!”

“Thôi được rồi, em nghe anh lần này” – Cô hất nhẹ bàn tay đang với xuống, vênh mặt lên nói với anh.

Sau đó, cô ra chơi cùng các bạn. Còn anh chụp ảnh cô và mọi người. Rồi ra chỗ hẹn đợi cô. Khi cô hoàn tất buổi chào hỏi thân mật với mọi người cũng là lúc vội vã ra chỗ hẹn với anh. Và đập vào mắt cô là cảnh tượng cô mãi mãi không thể quên được.)

Đó cũng chính là ngày cô đau đớn nhất.

“Thấy cô như vậy, xem ra cô còn nhớ” – Cô ta thấy cô đôi mắt thất thần rớm lệ khẽ nhấc một bên khóe miệng mỉm cười.

“Đan Tiên, cô còn chuyện gì nữa?” – Cô khẽ nhắm đôi mắt lấy lại tinh thần rồi nói với cô ta.

“Hình như cô đang bận. Tôi đang muốn đưa cô đến một nơi” – Cô ta lắc đầu thờ hất ra nói.

“Đúng vậy, tôi đang có chuyện quan trọng. Có điều gì muốn nói, xin cô hãy để sau” – Cô thờ dãi đáp lại.

“Có quan trọng bằng chuyện của anh ấy?” – Cô ta nói khiến cô giật mình, thấy vậy, cô ta mỉm cười nói thêm “Cô không tò mò khi tôi có tấm ảnh này?” – Đôi mắt cô giờ giống như một chú cún con, chỉ biết đưa chúng lên để nghe xem cô ta nói gì thêm “Tấm ảnh này là ở trong phòng anh ấy, và còn rất nhiều thứ tôi muốn cho cô xem, cô sẽ đi với tôi”.

Cô nghe thấy vậy, trong lòng cũng bồn chồn không yên. Chẳng lẽ những thứ về cô, anh còn giữ. Cuối cùng vẫn là bị lời nói của cô ta như bùa chú mê hoặc mà bước theo.

Về đến cung điện Hạ Gia giữa trung tâm thành phố, ngôi nhà cầu kỳ tráng lệ nhất Cả nước với thiết kế xa hoa quyền quý không khác gì các vương thân

quý tộc xưa kia. Cô đã có lần nghe được bản tin về căn nhà này. Nhưng chưa một lần cô dám bước chân vào. Và anh cũng chưa bao giờ cho cô hay để cô bước vào đây.

Cô từ từ đi theo bước vào phòng của anh. Mùi hương nước hoa hồi xưa anh hay mua cho cô , tự dưng xông vào mũi khiến cô cảm thấy nhẹ nhàng nhưng không kém phần cảm xúc. Phong cách của căn phòng này không khác gì ngôi biệt thự lớn của Hàn Gia. Vài giây lát sau, cô ta mở một căn phòng ở trong phòng của anh. Sau đó cô ta nhìn cô. Như ra hiệu cho cô bước vào đó. Khiến cô cũng tò mò nhìn ngó. Rồi bước vào.

Đập vào đôi đồng tử đang sờ sững là một căn phòng, chỉ chít những tấm ảnh của cô. Những đồ cô tặng cho anh, và những bức thư tình chính tay cô đã cầm bút viết. Mọi thứ mọi kỷ niệm xưa kia tự nhiên ùa về dạt dào trong trái tim cô. Khiến cô khóc nức thành tiếng.

Một hồi , Đan Tiên lên tiếng “Tôi đã cố gắng cảnh báo cô, rời xa anh ấy” – Câu nói của cô ta khiến cô bừng tỉnh trong tiềm thức. Lại ngược mắt quay sang nhìn chăm chăm vào cô ta. “Chắc cô thấy anh ấy còn giữ những thứ này chứng tỏ anh ấy yêu cô đúng không?” Cô ta nhấc miệng “Cô nhầm rồi, hãy xem đi!” – Vừa nói tiếp vừa chỉ vào gian phòng bên tay phải của cô ta.

Cô từ từ bước vào. Tất cả như vỡ òa trước mắt cô. Mọi thứ của 7 năm trước kia ở Mỹ giữa anh và cô đều ở trong đó, Như những đồ dùng cá nhân của hai người. Nhưng thứ hai người cùng nhau dùng chung, những thứ mình chứng hai người sống với nhau như vợ chồng đều có mặt ở đây. Nhưng mọi thứ, tất cả đều bị bao quanh bởi màu đỏ chữ hận to lớn khắp gian phòng đó của anh.

“Lệ Băng ơi Lệ Băng, cô quả là ngốc nghếch, quả là giống một con rối của chồng tôi” – Cô ta lắc đầu rồi đưa một tờ giấy chứng nhận gì đó ra trước mặt cô. “Cô biết đây là gì không?” – Mím cười khênh một cái “Là giấy khai sinh của con trai cô, và tên mẹ nó là ai cô thấy không?” – Cô ta chỉ vào chữ Lâm Đan Tiên bên cạnh chữ mẹ của giấy khai sinh cho con trai cô. Thần chí cô bắt đầu choáng váng, cô đột nhiên quỵ xuống, “anh ấy chỉ đang lừa cô, để trừng phạt cô đã giết mẹ của anh ấy thôi” – Cô ta ngồi xuống trước mặt cô nói thêm. “Tôi đã cảnh báo cô, là do cô tự chuốc lấy”

“Tôi không tin, không tin! Cô đừng nói nữa!” – Sét đánh ngàn tai cô nửa lắc đầu, nửa hét lớn. “Thằng bé là con tôi, không ai mang được nó rời khỏi tôi” – Cô khóc lóc hoảng loạn

“Tôi thấy cô bị anh ấy làm cho hồ đồ rồi!” – Cô ta cười lớn “Thằng bé cũng là con của anh ấy. Ra tòa, liệu người ta sẽ xét xử cho thằng bé sống với người cha tỷ phú của nó, hay là sống với bà mẹ vô nghề vô sản. Còn là loại phụ nữ bất cứ lúc nào cũng có thể lên giường với đàn ông đã có vợ? Thậm chí còn bị đuổi khỏi công ty vì dự án bê bối gian dối.” – Cô ta nói xong cười lớn.

“Cô biết anh ấy sang Mỹ làm gì không? Anh ấy đang có dự định sẽ sống bên đó với tôi và hai đứa con của chúng tôi. Cô nghĩ anh ấy thực sự tốt với cô như vậy, Ngôi nhà đó, coi như tiền đề thuê của cô” – Cô ta quay đi nói thêm “Tôi đã cảnh báo cô rồi, là cô không chịu nghe tôi, giờ thì cô hãy sống với con trai cô thêm vài ngày nữa đi!”

Thì ra mọi thứ là như vậy, Tiền đề thuê? Phụ nữ lúc nào cũng có thể lên giường với đàn ông đã có vợ? Những lời nói sắc nhọn như đâm thủng trái tim cô. Cô lắc đầu, mọi thứ xung quang như mờ nhạt vì giọt nước mắt của cô. Thì ra mọi thứ chỉ là vì anh muốn trả thù cô mà làm nên. Thì ra anh chỉ coi cô như vậy, không hơn không kém. Nụ cười chế giễu chực hiện diện trên khuôn mặt cô . Bỗng từ đâu tiếng vọng trong đầu, khiến cô chấn tỉnh lại khẽ nói với cô ta “Tôi không tin cô”

“Sao?” – Cô ta mở to đôi mắt nhìn cô.

“À không, cho dù là tôi tin cô. Nhưng tôi sẽ đợi anh ấy về. Chính thức nói sẽ từ bỏ tôi. Lúc đó, tôi sẽ chấp nhận mọi thứ anh ấy yêu cầu” – Cô nhắm đôi mắt nói. Ván bài này, đã quá muộn để ngừng chơi tiếp. Thắng hay thua , được hay mất liệu có còn quan trọng

“không ngờ mới 3 tuần không gặp, cô đã thay đổi” – Cô ta mỉm cười nhợt nhạt nói,

“Tôi không thay đổi. Chỉ là tôi đã chẳng còn gì để mất. Và cũng đã nợ anh ấy quá nhiều , Đã từ lâu . tôi đã nghĩ rằng , Anh ấy thậm chí muốn giết chết tôi, tôi cũng cam tâm tình nguyện”. – Đôi mắt vô hồn của cô đứng dậy nhẹ nhàng nói. Sau đó quay bước đi ra cửa.

“Cô không sợ tôi sẽ không đối xử tốt với con cô sao?” – Cô ta nhếch miệng, nói.

“Nếu cô là hại nó, tôi sẽ giết chết cô” – Cô quay lại nói với vẻ mặt cương quyết. Khiến cô ta như toàn thân bất động. Lúng túng run rẩy nhìn cô thần thờ bước ra cửa phòng của anh.

“Lệ Băng ! Coi như tôi cầu xin cô! “ – Cô ta quỵ xuống bám lấy tay cô từ sau. “Cô hãy đem con cô rời xa anh ấy. Không vì tôi, cũng vì đứa bé trong bụng này “ – Cô ta ôm bụng nói.

“Đâu phải tôi không cố gắng rời xa anh ấy?” – Cô khẽ thờ dài nhắm mắt nói.

“Được vậy để tôi giúp cô!” Một hồi, cô ta lên tiếng rồi kéo vội cô đi thêm vài bước chân ra cầu thang. Cô bừng tỉnh , giằng co với cô ta một hồi.

“Đan Tiên, cô làm sao thế? Cô điên rồi !” – Cơ thể đang bị ép vào lan can , cô gượng gạo nói.

“Tôi không bị điên! Tôi đã cảnh báo cô, nhưng nếu cô không làm được , tôi sẽ giúp” – Hai người thở gấp giằng co một hồi. “Tôi không có được anh ấy, thì cô cũng không có được, anh ấy sẽ phải hận cô mãi mãi.” Bỗng , Đan Tiên trượt chân ngã xuống, lòi cả thân hình cô vội ngã theo.

.....

Thửa Nhỏ Của Anh

Cả hai lần mạnh xuống các bậc cầu thang lớn. Thấy Đan Tiên bị đập đầu, máu chảy không ngớt, khiến cô sợ hãi không nguôi. (“Lệ Băng, cháu và con trai bác, mãi mãi không thể ở bên nhau! Hứa với bác, bỏ đứa bé đi! Hứa với bác, rời xa nó”) Hình ảnh của người đàn bà máu hòa với nước mắt khiến cô sợ hãi “Bác Hạ, cháu sai rồi! Cháu đã hại quá nhiều người chịu khổ vì cháu. Cháu xin lỗi vì chút tham lam này. Xin bác hãy mang cháu đi và cứu lấy Đan Tiên, Người đáng bị trừng phạt phải là cháu! – Cô lâm bầm trong tiềm thức, không biết bản thân cũng bị đập đầu mà ngất lịm đi.

“Cậu cũng quá thiên vị rồi đó. Hạ Thiên, Đã 3 hôm rồi, cậu còn không đi thăm Đan Tiên?” – Thần Nghiêm ở trong phòng bệnh của cô. Khẽ nhắc một nụ cười nói thêm “Bây giờ ngoài kia ai cũng biết cậu yêu thương vợ bé hơn rồi. Cậu không cần phải thể hiện nữa đâu”. – Anh ta chỉ tay vào tờ báo, lắc đầu nói “Giờ truyền thông đã làm rùm beng hết mọi chuyện. Cậu sẽ làm gì để bảo vệ cho cô vợ bé của cậu nữa đây?”.

“Cô ta đã tỉnh chưa?” – Anh nhìn vào tờ báo mỉm cười hỏi cậu bạn thân.

“Tôi còn tưởng cậu không một chút quan tâm?” – Anh ta nhìn anh, chỉ thấy chực diện một nụ cười nhạt, khẽ nói thêm “Nghe nói đã tỉnh – Anh ta đưa một bàn tay lên cầm xoa xoa “Tôi không biết cậu sẽ dàn xếp mớ hỗn độn này ra sao?” Rồi đặt bàn tay kia xuống bàn để tờ báo. Chỉ ngón tay vào dòng chữ tin nóng, “Sau sự cố xảy ra, hội điều tra đã phát hiện những tấm ảnh của Hạ Đình Thiên và người tình, trong phòng của Lâm Đan Tiên” “Nguồn tin cho rằng cô đã bị người tình bé nhỏ của chồng đẩy ngã xuống cầu thang”. “Siêu Mẫu Lâm Đan Tiên nhập viện – xảy thai”.

Vậy là sự cố đã xảy ra ba hôm. Mọi chuyện từ sự cố đó, tự nhiên lan truyền ra khắp nơi. Khiến cho báo chí tốn không ít giấy mực về nó.

“Cái thai đó, chắc chắn không phải của tôi” – Một hồi anh khẽ lên tiếng. Thần Nghiêm như có con dao chặn giữa họng chỉ biết nhìn anh không chớp mắt. Thật là khó tin. “Tôi và cô ta chưa từng ngủ với nhau” – Lại một tiếng sét ngang tai. Ai có thể chối bỏ một cô vợ xinh đẹp tuyệt sắc như thế. Chẳng bạn thân này quả là một kẻ không bình thường.

“Chep chep, dù vậy cậu cũng không thể tuyệt tình đến vậy chứ?” – Thần Nghiêm một phen hú vía. Đến vài giây mới hoàn hồn, lắc đầu nói tiếp.

“Cô ta thậm chí còn định giết chết con trai tôi” – Anh khẽ lên tiếng.

“Là thật?” – Thần Nghiêm ngờ ngác hỏi. Cuối cùng là bị cái gạt đầu nhẹ của anh làm cho điều đúng “Nhưng tôi cảm thấy, Đan Tiên là một người tốt”

“Không chỉ cậu cảm thấy vậy. còn rất nhiều người như cậu – Anh nhìn sang phía cô đang nằm trên giường bệnh. “Cả tôi cũng vậy” – “Nhưng con người khi yêu sẽ luôn mắc phải sự mù quáng”. “Thậm chí tôi còn không ngoại lệ, huống chi một cô gái như cô ta”

“Cậu càng nói vậy lại càng khiến tôi tò mò về chuyện của cậu” – Thần Nghiêm lắc đầu. “Có thể kể cho tôi nghe?”

“Mẹ cô ấy, là người đàn bà thứ 2 của cha tôi” – Anh vừa nói vừa nhìn xa xăm ra cửa sổ, như tìm lại những ký ức đã mất. “Cậu, đã bao giờ phải nghe thấy những tiếng khóc nức của mẹ trên đầu giường của bản thân? Không chỉ một hay hai lần mà thậm chí là ê chề thường xuyên. Và Cậu đã bao giờ biết là bà đau khổ nhưng không thể an ủi hoặc thậm chí chỉ có thể giả vờ ngủ sâu? .....”

Ngày bé, mọi chuyện thật phức tạp và khó hiểu, tại sao con người có thể sống với những người mình không yêu thương?. Tại sao lại phải dày vò lẫn nhau vì cuộc hôn nhân không hạnh phúc

“Cha mẹ tôi, là những người sống trong thời hôn nhân chính trị” Mọi thứ trở nên ăn sâu hơn khi anh ý thức được cuộc sống xung quanh, cuộc hôn nhân không tình yêu mà mẹ phải cam chịu trong vùi dập tất cả đều là vì hai chữ con cái. Đã nhiều lần anh hỏi bà, nếu không yêu tại sao lại sinh các con ra. “Cha tôi, và mẹ cô ấy là mối tình đầu của nhau. Nhưng mẹ cô ấy rất nghèo và luôn bị ông bà nội tôi khinh bỉ. Họ đã quyết định chạy trốn với nhau nhưng bị kịch xảy ra khi ông nội tôi bị ung thư, cha tôi phải khuất phục quay về và làm theo di nguyện cuối cùng của ông tôi là lấy mẹ tôi, để vực dậy sản nghiệp Hạ Gia”.

“Cậu có biết vì sao Hạ Gia lại luôn tranh đấu với Hàn Gia? Nhưng người cha tôi hận thấu xương lại chỉ là Hàn Gia Kiệt, chứ không phải Hàn Gia Khôi?” – Thấy Thần Nghiêm mở to đôi mắt, anh mỉm cười, kể tiếp.

“Sau khi kết hôn cha mẹ tôi sang Mỹ, 10 năm sau, cha trở về và lúc bấy giờ, cha tôi đã có mọi quyền lực, ông đã có thể muốn gì làm nấy và không cần chịu áp lực về phía gia đình ông bà ngoại tôi nữa. Nhưng ông đã không thể đoán được rằng, mẹ cô ấy lại lấy Hàn Gia Kiệt, người cũng đã có khối tài sản kèch xù không kém ông”. –

Lúc đó, anh đã 6 tuổi, còn chị gái anh 9 tuổi. Cuối cùng để chiếm lại được trái tim người ông ta yêu thương, ông ta quyết định định cư lại tại Việt Nam. 2 năm ổn định, Mọi chuyện cứ thế diễn biến, hai người gặp lại không rõ nguyên cơ ra sao, hay là tình cũ không rủ cũng tới, cuối cùng họ ở bên nhau.

“Cậu biết Lệ Trân và Lệ Nhung chứ?” – Anh khẽ liếc hỏi, thấy anh ta lắc đầu, anh khẽ mỉm cười nói “Chúng không phải là con của Hàn Gia Kiệt”

“Cha lẽ là .... Cha cậu?” – Anh ta mở to mắt hỏi, cuối cùng bị cái gạt đầu của anh làm cho thần hồn bay tung tứ phía. Câu chuyện của anh quả giống bị kịch tam thương tiểu thuyết.

“Tôi đã không thể hiểu nổi, tại sao sau khi biết chuyện mà Hàn Gia Kiệt lại bỏ đi mà không chịu lý dị. Cả cha mẹ tôi cũng vậy. Cuối cùng sau một cuộc gặp gỡ giữa mẹ tôi và mẹ cô ấy, tôi mới biết tất cả đều là vì chúng tôi” –

Là vì con cái của họ. Nhìn cảnh mẹ phải quỳ gối trước người đàn bà của cha van xin khiến tim anh như vỡ nát. Dù là lúc đó, anh mới chỉ 9 tuổi. Từ đó anh nảy sinh một sự căm hận điên cuồng. Anh ghét cha anh, thậm chí là hận. Anh vùi đầu vào sách vở. 8 năm sau, thành công ngoài sức tưởng tượng. Và sau khi biết chồng của người đàn bà đó cuối cùng cũng bỏ đi, anh tìm cách tiếp cận cô con gái của người đàn bà đó.

“Vây là cậu đã tìm cách tiếp cận cô ấy để trả thù. nhưng lại bị phương thức trả thù phản tác dụng” – Một hồi nghe Hạ Thiên nói chột khiến Thần Nghiệm mỉm cười mỉa mai. Sau đó anh ta miên man luân chuyển theo Hạ Thiên về quá khứ. “Tôi còn nhớ ngày nhỏ, lần đầu khi gặp cậu. Là lúc cậu và anh họ cậu chuyển vào lớp 1 của chúng tôi, anh họ cậu rất tuyệt vời. Cậu ta dũng cảm, niềm nở ....” – Thần Nghiệm nhắm đôi mắt của sự thống khổ nhưng không nói gì thêm “ còn cậu, lại khác hẳn cậu ấy, rất ít nói chuyện. Lúc đó, chúng tôi đã nghĩ cậu chánh với thân phận thiếu gia con nhà giàu, không thêm để ý đến ai”.

Khi ấy, cho dù là còn ít tuổi nhưng Thần Nghiệm nhớ như in, cái ngày hai cậu bạn thân của anh ta xuất hiện. Một phần là vì anh họ của cậu ta giống như siêu anh hùng vượt thời đại và phần khác là vì tính cách trầm lặng nhưng đầy sự nhiệt huyết trong đôi mắt hấn khiến cậu bé như anh ta phải tò mò. Và thực chất cũng là vì ánh hào quang của hai bọn hấn lấp liếm hết cái vinh quang mà ba cậu tiểu hotboy khi ấy đã luôn vun đắp.

Khiến cho Hoàng Khải cũng không ít lần than thở. Nhưng nếu chuyện chỉ dừng lại ở đó thì đâu còn gì là hay. Đâu còn những câu chuyện phiêu lưu cực bến của năm người bạn thân.

Năm cuối lớp 1, hấn bị mấy đàn anh nói khích. Cái kiểu đã đẹp trai ngoài sức tưởng tượng lại còn cao trội hơn cả mấy đàn anh lớp lớn. Thậm chí lúc nào gương mặt cũng lì lợm thách chọi khiến mấy chị hotgirl than phiền ê chề. Kiểu đó mà không có chuyện hiềm khích, đồ kỵ hay ngứa mắt mới là khó tin.

Nhưng cũng phải nể phục hấn vì dù khích bác cỡ nào hấn cũng không hề phản ứng lại, và điều đó hình như càng làm người ta ghét bỏ tới nỗi lao vào đánh hấn hỗn hào.

Một hồi hấn không làm gì, chỉ tránh né, đến khi chiếc vòng tay của hấn bị một đàn anh lớp 5 giằng đứt đôi, hấn mới như giọt nước bị trào dâng. Lao vào đánh đấm tên đàn anh đó túi bụi mà người khác cũng không thể can ngăn.

Đến khi anh họ hấn và một đám lớp 5 lao vào cố gắng lôi hấn ra, hấn mới chịu thôi. “Chúng tôi và những người ở đó, đã không thể hiểu được chiếc vòng đó quan trọng đến thế nào. Dù nó đã rất cũ, và đơn giản chỉ làm từ vài đan bằng tay”

Đâu dừng lại ở đó tên lớp 5 bị hấn đánh cũng ghê lắm, muốn thể hiện lại. Định cùng đàn em lao vào hai anh em hấn rửa hận thì bị ba cậu nhỏ Thần Nghiệm, Hoàng Khải và Tommy hỏi đó xả thân cứu nguy. Cuối cùng cả đám mặt mày bầm tím không bỏ sót chỗ nào, ngồi vừa quỳ vừa gờ hai tay chịu phạt trong phòng hiệu trưởng. “Tôi còn nhớ như in câu nói của Thầy Hiệu Trưởng ‘Các cậu mới tí tuổi đầu đã, thật là không còn coi luân lý ra gì mà ‘Bản thân tôi lúc đó còn chưa thể hiểu nghĩa của hai từ luân lý, thật sự là quá mực cười mà ‘ – Thần Nghiệm lắc đầu mỉm cười. Khiến anh cũng nhắc nhẹ khóe miệng.

Lúc đó, thầy Hiệu trưởng gọi cho phụ huynh, mẹ anh đã chạy đến sớm nhất với anh. Bà tỏ ra rất lo lắng, không kém quát mắng anh vì tại sao lại làm vậy. Anh không nói gì. Chỉ chực diện đối mặt cương quyết không một câu xin lỗi. Một hồi khiến mẹ anh phát bực vì cậu con trai ương bướng, đã định gờ tay oánh anh, thì anh họ anh bước đến đưa ra chiếc vòng tay bị đứt của anh. “Còn tôi thì bước lại và kể lại cho mẹ cậu là cậu không hề có lỗi. Cuối cùng, cả ba mới biết chiếc vòng đó là do mẹ cậu làm để tặng cậu”.

Mọi người đều bị cảnh tượng mẹ con anh làm cho cảm động, và anh cũng bị ba cậu bạn nhỏ làm cho xúc động “Từ đó, cậu dần dần mở lòng hơn. Nhưng con người trầm tính thì dù ra sao vẫn như vậy”.

5 cậu bạn thân nhưng tính cách hoàn toàn khác nhau. Một người luôn giỏi giang, một người luôn tinh quái, một người hoạt bát, một người luôn lao đầu vào học còn một người lại luôn trầm lặng. “Ngày sinh của cậu sinh vào 9/8, và những cô gái theo lý thuyết chiêm tinh thường nói cậu không thể là một người trầm tính, chỉ có thể có điều gì đó tác động sâu vào con người cậu. Tôi không hề tin chuyện đó. Cho đến khi Hoàng Khải nói rằng, cậu ta phát hiện ra một điều đó là cậu rất ít khi nói chuyện về gia đình cậu. Dù là ba chúng tôi đã cố tình có nhắc đến nhưng cuối cùng cũng là bị nụ cười nhạt của cậu hất đi. Từ đó tôi mới hiểu sự tổn thương của cậu xuất phát từ đó. Nhưng để tránh chạm vào vết thương của cậu, tôi và Hoàng Khải cũng rất ít khi nhắc đến nếu cậu không trực tiếp kể. Tôi không ngờ mọi thứ phức tạp đến như vậy”. –

Vừa kể về thâm giao tình bạn của 5 người, Thần Nghiệm vừa nói lặng trong tâm sự. “Cuối cấp một anh họ cậu – Khang Đình ra đi vì sự cố năm đó” – Sống anh ta cay cay. “Cấp hai Tommy đi du học, vài năm sau đó cũng là tôi” – Anh ta mỉm cười “Tôi đã nghĩ rằng cậu và Hoàng Khải phải thân thiết hơn sau khi tôi đi, vì ngoài anh họ cậu, thì cậu ta luôn là người hiểu cậu hơn cả. Nhưng điều gì đã khiến khả năng suy nghĩ này của tôi thất bại” – Anh ta vừa nói vừa nhắm đôi mắt mỉm cười lắc đầu.

Chap 26

Kế Hoạch Thừa Thiếu Niên;

Sai Lầm

“Sau khi cậu đi ít lâu, cha cô ấy rời khỏi. Tôi bèn xác lập kế hoạch tiếp cận cô ấy. Những thông tin về cô ấy. Cậu có biết ai đã cung cấp cho tôi?” Nhìn đôi mắt như đã đoán trước của Thần Nghiệm, anh nhẹ mỉm cười nói tiếp “Lệ Hường, cô ta đóng một phần quan trọng trong kế hoạch của tôi”.

Năm đó, anh đỗ đại học lớn. Vì cậy nhờ một vài người bạn và gia thế anh bước vào dạy nhạc cho lớp của cô “Cũng thật là mực cười, tôi không hiểu là

do cô ấy quá ngốc hay do cô ấy tin tưởng tôi tuyệt đối, một thầy dạy nhạc đến 4 năm chỉ dạy cho lớp cô ấy học từ đó đến hết trung học phổ thông cũng không chút nghi ngờ” Thậm chí anh còn trở thành gia sư cho cô, một chút xấu cũng chỉ nghĩ đó giống như một sự trùng hợp. Cũng một phần sau này là do anh muốn ở bên cô.

“Cô ấy là một người thích gì làm nấy, không để ý đến những suy nghĩ của người khác về bản thân. Nhưng luôn tự dặn lòng dù làm điều gì cũng không được làm người khác chịu tổn thương. Cô ấy tỏa sáng từ mọi góc nhìn. Là thần tượng của rất nhiều người trong trường. Thậm chí còn được gọi là Hotgirl với nụ Cười tỏa nắng. Thường thì chẳng hay làm nhưng đã làm là phải hoàn mỹ từng chút một. Yêu đuối, ngốc nghếch nhưng thường xuyên cho bản thân là thông minh và mạnh mẽ. Và tuy rằng cô ấy rất thu hút và nổi bật nhưng cũng rất buồn phiền và cô đơn” –

Trước khi gặp cô ấy, anh cứ nghĩ rằng yếu tố bên ngoài tác động vào nội tâm của con người. Nhưng không, chúng là do chúng ta thể hiện. Cách chúng ta đang cười không thực sự nói lên trái tim chúng ta đang khóc. Hay cách chúng ta khóc không thể đọc được trái tim chúng ta cười.

“Tôi đã từng nghĩ rằng, cô ấy quá giả tạo khi che giấu mọi thứ trong tim bằng một nụ cười thánh thiện nhưng cô ấy nói rằng ‘Cười cũng qua một ngày, khóc cũng qua một ngày. Tại sao không chọn nở nụ cười, vừa khiến chúng ta có thể cảm thấy vui vẻ hơn và cũng vừa khiến những người xung quanh yên tâm về chúng ta hơn’. Từ đó, không biết từ lúc nào mỗi khi ở bên cô ấy tôi lại nở nụ cười nhiều hơn”.

Anh biết cô không hề giả tạo. Chỉ là cô đang che đi sự cô đơn trong trái tim cô bằng những thứ tự an ủi bản thân. Và cũng chính là cô luôn muốn người khác không phải chịu tổn thương về cô. Khi anh nhận ra được điều này, điều đầu tiên anh chỉ muốn làm đó là khiến cho sự cô đơn trong cô biến mất. Và thay vào đó là nụ cười thật sự của trái tim cô. Cuối cùng cũng chính là lúc anh hiểu cô hơn bất cứ ai. Anh mới nhận ra rằng bản thân đã thực sự có tình cảm với cô.

“Vào valentine năm cô nhóc ngang bướng này chuẩn bị bước sang 12 tuổi. tôi đã biết chắc rằng mình nắm chọn trái tim cô ấy. Và rồi cứ thế tôi càng tham lam hơn về việc muốn cô ấy lún thật sâu hơn trong tình yêu với tôi. Tôi mù quáng, thậm chí còn tự dần lòng là chỉ vì lòng hận thù. Mà không nhận ra rằng tình cảm đã dành cho cô ấy quá sâu đậm” –

Sâu đến nỗi anh không muốn làm tổn thương cô dù chỉ là một lúc. Anh lúc đó, giống như bàn tay đã có cả trái tim cô nhưng dù là chết đi vẫn không bao giờ muốn nắm bàn tay bóp nghẹt nó. Phân vân giữa hận thù và tình yêu. Cuối cùng vẫn là mang trái tim ấy áp vào trái tim anh.

Năm cô lên lớp 9, cha cô làm ăn bên Mỹ và xích mích với một ông trùm bên đó, họ cho người về định bắt cóc cô để uy hiếp cha cô. Cuối cùng là nhờ anh luôn ở bên xả thân bảo vệ cho cô nên cô mới luôn được an toàn. Còn anh và anh bạn thân thì nhiều lần bị thương. Tình cảm giữa anh và cô càng ngày càng được khẳng định rõ rệt và cũng vì lý do này mà cha cô đã không phản đối về tình yêu của đôi trẻ.

Anh và cô yêu nhau rất trong sáng, anh chăm sóc và dầy bảo cô từng chút một. Thậm chí là bảo vệ để cô không phải chịu bất cứ một thương tổn nào. Anh biết tình ý của những người con gái khác đối với anh. Kể cả có người thân, bạn thân của cô. Nhưng mọi chuyện khi chưa có chắc chắn anh vẫn như tản lơ và coi như không biết một điều gì.

Đến khi hận thù tan biến hết, Lệ Hường bỗng tỏ tình và nhắc lại chúng với anh. Nhưng cô ấy cũng đã biết trái tim anh thuộc về cô nên rút lui không có chút bần cãi. Chỉ là cô muốn anh phải thừa nhận tình yêu của anh mà thôi. Cuối cùng, sau khi tình yêu đã nảy nở quá sớm, khi cô tốt nghiệp lớp 10 vào trường cô luôn mơ ước. anh quyết định công khai tình yêu giữa cô và anh.

Tưởng chừng, mọi thứ viên mãn. Nhưng cuộc nói chuyện giữa anh và Lệ Hường đã bị Đan Tiên nghe được. “Cô ta biết chuyện tôi vì thù hận nên mới tiếp cận Lệ Băng. Cuối cùng là ra một điều kiện. có được tôi, ví như bịt miệng cô ta. Tôi lúc đó, mù quáng đến mức dù có gì đó chỉ cần làm cô ấy tổn thương một chút thôi cũng không muốn. thà chết cũng không thể. Nên đã chấp nhận yêu cầu đó của cô ta” –

Anh trở thành kẻ hai lòng, trước hẹn hò với cô ta, sau yêu thương cô ấy. Và cuối cùng sau nhiều lần thất bại vì việc tính rời xa cô ấy, thì anh quyết định ở bên cô mãi mãi. Và chấm dứt hết với Đan Tiên.

Ngày cô tốt nghiệp, cũng là lúc cô chuẩn bị bước sang tuổi 18 trưởng thành, anh mua một chiếc nhẫn tặng cô. Anh đã định tặng cô xong sẽ phân trần hết với cô và mong cô tha thứ. “Nhưng cuối cùng tôi lại không thể ngồi Đan Tiên đến trước và nói hết ra mọi chuyện. Nhiệm vụ mọi thứ đã xong xuôi, đã an ủi để Đan Tiên đã đi khuất và không phanh phui mọi chuyện trước tôi. Sau đó, Tôi đã chờ và gọi điện cho cho cô ấy rất lâu nhưng cô ấy bỗng dừng không đến cũng không trả lời điện thoại. Không nói một câu nào”.

“Có phải cô ấy đã ... nghe được “ - Thần Nghiêm chợt nói.

“Đúng vậy!” – Anh khẽ nhắm đôi mắt, lặng một hồi. “Điều này trước tôi đã đoán được nhưng gần đây cô ấy mới chịu thừa nhận”

“Nếu là thật sự, thì đúng là cô ấy quá đáng thương” – Thần Nghiêm lắc đầu nói.

Anh khẽ nhắm đôi mắt “Và cô ấy cũng thật rất biết cách làm người khác đáng thương theo cô ấy” – Nở một nụ cười xa xăm. “Cô ấy không một lời, không gặp mặt tự ôm trọn mọi thứ và lặng tránh tôi”

cô thậm chí bỏ số điện thoại. không gặp anh, từ chối để anh dạy kèm trong đợt thi tuyển đại học. Và cuối cùng sau một lần được bồi dưỡng trong trường kết thúc anh đợi cô vẫn trốn tránh, sau đó con tức như bực phát anh vào lỗi cô ra hỏi rõ mọi chuyện “Cậu có thể đoán được điều gì đã xảy ra lúc đó” –

Anh thấy anh ta chỉ chực lắc đầu, khẽ nói thêm “Hoàng Khải đã xuất hiện và nói rằng người cô ấy yêu là cậu ta. Lại còn tặng kèm cho tôi một câu, không muốn trốn tránh hay giấu giếm nữa” – Cõi lòng của anh như vậy mà chết lặng. Bao nhiêu kỷ niệm trước giờ với cô đều không là gì, kể cả người bạn thân hiểu anh nhất cũng phản bội lại anh và dám có tình cảm với người anh yêu duy nhất. Người mà mãi mãi chỉ thuộc về anh. “Một cuộc xô xát giữa tôi và cậu ta đã xảy ra ngay lúc đó”.

“Ra là vậy!” – Nụ cười nhẹ bật nở trên môi Thần Nghiêm. Giờ thì anh ta đã đoán được vì sao hai người bạn của anh ta không còn như trước nữa. “Tôi nghĩ Hoàng Khải không sai. Một người như tôi, nghe chuyện còn thấy sót xa cho cô vợ bé này của cậu. Huống chi người chứng kiến mọi chuyện như Hoàng Khải. Và lại vợ bé của cậu không những xinh đẹp mà còn tốt bụng ai mà không phải lòng. Đến người lòng dạ sắt đá như cậu còn phải điên loạn, huống chi đa sầu đa cảm như chúng tôi?” – Anh ta bật thêm nụ cười khêuếch trưng.

“Tôi đã nói cô ấy rất giỏi lấy lòng người khác mà” – Anh cũng bị người bạn này làm cho bật một nụ cười ần ỷ.

“Sau đó?” – Một hồi, Thần Nghiêm khẽ hỏi tiếp.

“Sau đó ...” – Khuôn mặt anh chững lại, bỗng chốc biến thành hơi bị nhọt nhọt “Cô ấy hoảng loạn, chạy ra đường cái và bị đâm khiến hôn mê bất tỉnh”. Anh và Hoàng Khải đã đưa cô vào viện. anh không dám ở cạnh cô khi có mẹ cô và các em cô ở đó. Vì anh không muốn gặp họ. Hoặc do anh sợ phải gặp họ. Nhưng anh vẫn luôn túc trực nơi đó với cô hằng đêm. Khi y tá trông nom đi hết. 2 ngày cô bất tỉnh cũng là 2 ngày anh không ăn không uống, chỉ ở bệnh viện với cô cả ngày đêm.

“Cha cô ấy đột nhiên vì chuyện này mà xung đột với cha tôi, đến nỗi hai người hận càng thêm hận. Cùng nhau giằng co và tử vong. Sau đó, mẹ cô ấy quá sốc vì nên đã ngã cầu thang mà qua đời” – Anh khẽ kể lại. Cậu bạn nghe mà đôi mắt cũng thần thờ. Trên đời thực sự có những thứ bi kịch sót xa mà chẳng ai có thể đoán được hay cứ tưởng chỉ có trong tiểu thuyết.

“Tôi biết cô ấy sợ hãi và đau đớn cỡ nào, vì chính cô ấy đã gọi cha cô ấy trở về” Anh biết tất cả mọi sự việc xảy ra lúc đó. Biết cô không dám đến dự tang lễ của cha mẹ cô. Biết cô bị ngất vì đói vì mệt.

Anh biết rõ hơn ai hết. Những lúc không có ai túc trực bên cô trong bệnh viện hoặc là thím Hoa Giới, thì anh lại ngồi xin chăm sóc cô. Hình ảnh cô luôn miệng nói (Cha, con sai rồi, cha đừng đi! Cha về với con) kèm bàn tay yếu ớt đưa lên như vớt vát điều gì đó hư ảo khiến anh chưa sót.

Cuối cùng cô tỉnh dậy và lại không một lời với anh, mà quyết đi sang Mỹ với Hoàng Khải càng khiến anh đau hơn. Anh không hận cô vì đã gián tiếp hại chết cha anh, Vì lỗi cũng là một phần của anh trong đó. Nhưng anh hận cô vì đã rời đi với người đàn ông khác. Không phải anh. Cuối cùng khi mọi thứ ở bên này xong xuôi. Anh cũng về tổng công ty bên Mỹ đi kèm với mẹ, chị gái và Đan Tiên.

“Ngày cô ấy rời khỏi, tôi đã ở sân bay, khi đó”. Cảnh tượng nhìn cô trong vô hồn rời đi với một người đàn ông khiến anh chưa sót. Cô, thậm chí quay nhìn lại một chút cũng không. “Tôi đã suy sụp trong một tuần, sau đó mới tiếp tục bước tiếp, vì cô ấy”

“Sau khi sang Mỹ, tôi nhanh chóng vực dậy công ty và tìm kiếm cô ấy. Cuối cùng vẫn là giằng bầy để cô ấy trở thành người đàn bà của tôi, và chỉ thuộc về một mình tôi thôi. Vì cô ấy mà tôi cuối cùng cũng lại trở thành một kẻ máu lạnh như vậy” – Anh khẽ mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Hận Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Ăn Chực

“Anh sẽ đưa em về!” – Hoàng Khải nhẹ nhàng nói với cô. Rồi nhẹ nhàng đẩy hai vai cô ra khỏi khách sạn.

Cô bước qua anh, hai người không nhìn liếc nhìn nhau dù chỉ một cái. Thần Nghiêm khẽ mỉm cười “Thì ra cậu và cậu ta vẫn có điểm chung”. Anh chỉ quay đi mỉm cười, không nói thêm tiếng nào. Đã bao nhiêu năm không thèm nhìn mặt hay thậm chí nhắc đến nhau dù chỉ một tiếng nhỏ. Vậy mà lại ra sức bảo vệ một cô gái. Thật khiến người ta không khỏi đau đầu mà.

“Anh không sợ, vì em mà đắc tội với người của quan chức sao?” – Hoàng Khải dừng xe trước cửa nhà cô, cô chưa xuống xe mà khẽ nói với anh ấy. Bản thân cô biết tên đó là kẻ như thế nào.

“Tên Dương Thành Minh này, anh nhiều lần đã muốn dạy cho hắn một bài học” – Anh ấy nhìn cô chỉ cúi ngằm mặt, khẽ nói thêm “Em yên tâm, hắn không thể động được vào anh đâu”.

“Vâng” – Thấy đôi mắt cười của anh ấy năm nào, cô khẽ mỉm cười. nói.

“Hạ Thiên, cậu ấy, vẫn luôn, đối xử với em như vậy sao?” – Hoàng Khải mỉm cười nhìn cô, rồi liếc đôi đồng tử xuống chỗ áo váy bị rách, quay vội đi, nói.

“Cô không nói gì, khẽ tháo thắt an toàn xe, cởi chiếc áo khoác của anh ấy, đang chuẩn bị bước chân xuống xe, anh ấy khẽ lên tiếng “Lần này anh về, là vì em. Anh không muốn thấy em sống trong vòng tay nó như vậy nữa”

“Hoàng Khải,” – Đôi tay vẫn nắm vào cánh cửa, đôi mắt thông dài, cô khẽ gọi tên anh ấy, khiến anh ấy chợt mở to đôi mắt, dừng một chút cô tiếp tục

thở dài , nói thêm “ Là em nợ anh ấy. Bao năm qua, anh còn không biết anh ấy đã thay đổi bao nhiêu?”. “Đừng vì em , mà làm mọi chuyện thêm rắc rối. Hãy sống cho bản thân anh!”. Vừa nói dứt câu , cô mở cửa bước vội xuống xe.

“Nhưng anh thì không muốn nhìn thấy em và hấn cứ như vậy”. Anh ấy vừa nghĩ vừa nhìn cô bước vào cửa . Anh ấy quay nhẹ chiếc xe, và phóng đi.

Quá khứ đối với cả ba, đều giống như một vết thương lòng quá lớn.

Anh ấy bước vào khách sạn, bữa tiệc dần tan. Những lời nói dị nghị cũng dần chấm dứt. anh ấy bắt gặp đôi mắt của vợ chồng anh đang khoác tay nhau ra về. Chào hỏi nhợt nhạt đôi chút , sau đó , Hoàng Khải bước vào khách sạn còn Hạ Thiên cùng vợ ra về bằng chiếc xe Limo.

“Tô Linh, em kể cho anh mọi chuyện lúc đó được không?” – Hoàng Khải bước vào hỏi cô em gái.

“Giờ thì em có thể nói cho anh biết lúc đó đã xảy ra chuyện gì chứ?” – Hạ Thiên ngồi trong Limo liếc gì đó vào chiếc điện thoại , khẽ nói với Đan Tiên.

“Mọi chuyện lúc đó .....” – Cả hai cô bạn thân của cô. Mỗi cô một sắc mặt. Một địa điểm khác nhau đều khẽ kể lại.

Sau khi 3 người biểu diễn xong, hai anh đi chào hỏi khách khứa, còn cô bước xuống nói chuyện rôm rả với bạn bè. Có những người bạn trai chưa lập gia thất còn có ý muốn làm người yêu của cô. Nhưng cô chỉ vui vẻ chối từ.

Sau đó, khi ba anh đứng nói chuyện với nhau thì cô vào phòng vệ sinh. Có cô bạn kể lại sau khi ra khỏi cửa nhà vệ sinh tên Dương Thành Minh đã đến có ý muốn tiếp chuyện với cô. Rồi dẫn cô đi sâu vào trong. Sau đó thì thấy cô hốt hoảng chạy ra như vậy.

“Anh đang không hiểu tại sao tên đó lại giờ trò với cô ấy?” – Hoàng Khải khẽ hỏi.

“Em không biết, nhưng trước khi tên đó đi theo Lê Băng vào khu phòng vệ sinh, em thấy hắn đã nói chuyện với Đan Tiên”. – Vương Tô Linh khẽ nói, Hoàng Khải nghe xong thở dài một cái. Vậy là cũng đã đoán được ra hai ba phần câu chuyện. Không hiểu hai vợ chồng này còn hành hạ cô gái nhỏ đó đến bao giờ.

“Nhưng, hôm nay em thấy anh và anh Hạ Thiên thật đáng nể, haizzz đã lâu rồi em không được thấy cảnh tượng cả hai anh cùng chung một mục đích” . “Đúng là chỉ có Lê Băng mới khiến hai anh trở nên như vậy.

Cô em gái vừa nói dứt câu thì Hoàng Khải bỗng mỉm cười. Trong tái tim anh một cảm giác xa xưa hiện về. Đúng vậy, đã từ rất lâu rồi. Mọi thứ chắc sẽ chẳng thể được như xưa.

Ở trong chiếc xe Limo , sau khi cô vợ kể lại , anh ngồi trong xe cùng một câu hỏi với Hoàng Khải, cô vợ không trả lời lại. chỉ lúng túng nhìn vào đôi mắt sắc lẹm của anh, rồi nhắm nhẹ đôi mắt trả lời “Là em” . Ngập ngừng cô ta nói tiếp “Lúc đó, tên Dương Thành Minh, đã ra bắt chuyện với em. Nhìn đôi mắt thêm muồn của hắn. em đã bất giác nói là cô ta chỉ cần có tiền là sẽ làm bất cứ chuyện gì”. Cô ta khẽ nhủ đôi lông mày “Không phải anh muốn hành hạ cô ta. Em chỉ muốn giúp anh thôi”.

“Vậy thì anh phải cảm ơn em rồi. Em làm rất tốt!” – Anh khẽ mỉm cười với đôi mắt như tia sét. Đúng lúc Limo về đến nhà. Anh vội vã xuống xe , nói thêm “Em nghỉ ngơi trước đi!”. Sau đó, bước chân vội vã đi đâu đó.

Cô ta thấy anh như vậy, bước chân mạnh mẽ đi vào ngôi nhà lồng lầy như cung điện. Cô ta giờ đã là một minh tinh lớn tầm cỡ Thế Giới. vậy mà trong mắt bạn bè không bằng một con nhỏ cướp chồng của mình. Đúng là quá khứ, là cô ta đã có lỗi với cô. Nhưng hiện tại không phải cô đang là vợ bé anh. Người chồng chính thức của cô ta sao? Thật là nực cười quá mà. Cô ta chỉ là muốn lột sạch cái bộ mặt tro tráo của cô thôi mà. Đâu phải đã đáng tội chết !

Nhưng cái cô ta không hiểu ở đây chính là, trên đời này, chỉ có duy nhất một người mới có thể làm tổn thương cô. Cô ta đã chung sống với người đó , bao lâu nay mà cũng không hiểu được cái định luật này sao.

Cô bước vào cửa, hai cô em thấy bộ dạng thần thờ. Quần áo lụp xụp bèn xúm lại hỏi cô. Cô chỉ mỉm cười nói rằng không cần thận nên bị ngã. Điều này có thể lừa được Lê Nhung, nhưng không thể lừa được Lê Trần.

Sau khi tắm xong, cô bước vào căn phòng nhắm khẽ đôi mắt, ngủ luôn một hồi, Tránh suy nghĩ quá nhiều, dù sao ngày mai cũng phải đi làm sớm.

Anh ở ngoài , nhìn đèn phòng cô đã tắt. Khẽ ngồi sụp xuống bức tường sát đó. Anh khẽ nhìn vào chiếc điện thoại của mình rồi khẽ mỉm cười. Đôi chân bất giác đứng dậy, bước đi đâu đó.

Sáng hôm sau, cô dậy sớm. Bước ra khỏi phòng ngủ, thấy thân hình lướt thướt của anh đang nằm dài gần hết phòng khách. Cô mở to đôi mắt một hồi, thấy anh ngủ say sưa , cô ngồi xuống nhìn lên khuôn mặt của anh. Cô bỗng mỉm cười nhắm đôi mắt tìm lại quá khứ.

(“Thầy của chúng ta, đẹp trai quá. Lê Băng ơi!” - cô bé Đan Tiên đôi mắt trong sáng quay ra nhìn cô nói.

“Tao sẽ cho thầy hết đẹp trai luôn” – Cô bé Lê Băng cầm chiếc bút màu, trong ánh mắt gian xảo nói.

“Mày tính làm gì?” – Đan Tiên thấy cô cầm chiếc bút màu khẽ níu tay nói,

“Tao sẽ khiến thầy giống một con mèo điên. Haha ha ha” – Lê Băng cười hả hê. Mặc sự can ngăn của Đan Tiên , cô bước đến gần khuôn mặt đang ngủ

say sưa của Hạ Thiên , nói thêm “Hết cả quyền rũ người khác nhé. Lấy hết độ hot của Lệ Băng này nhé!”

Chiếc bút đang định đặt vào lớp da thịt trên môi của Hạ Thiên , thì đôi mắt của anh đã mở to đối diện đôi mắt của cô. Khiến mọi động tác của cô bị dừng hết lại.

Anh vói tay đẩy chiếc lưng của cô, khiến cơ thể cô theo phản xạ ngã xuống thân thể anh, đôi môi của cô cũng theo hướng chạm thật mạnh vào làn môi của anh.

Cô mở to đôi mắt với hai má lộ rõ màu hoa anh đào. Còn anh , chỉ nhắm đôi mắt cảm nhận chứng. Đó cũng nụ hôn đầu tiên của hai người. Khi đó cô mới chỉ 11 tuổi còn anh thì đã 18).

Nước mắt cô từ đầu rơi vội xuống. Bàn tay vẫn đặt gọn trên khuôn mặt anh. Cậu bé và cô bé ngày ấy, giờ đã thay đổi quá nhiều. Hơn 10 năm , những gì đã qua không thể lấy lại. Những thứ đã mất . biết bao giờ mới vun đắp cho hết.

Một bàn tay lại đẩy mạnh chiếc lưng của cô xuống. Khiến cô lại nằm gọn trong vòng tay anh.

“Anh, ở đây từ lúc nào?” – Một hồi, Cô tâm trạng nghĩ ngợi khẽ nói.

“Anh đói rồi, em cho anh ăn gì đi!” – Anh nghe thấy vậy, khẽ đẩy cơ thể cô ngồi dậy , nói.

Sau đó, bàn tay khoan lại, thản nhiên nhắm đôi mắt nói tiếp “Khi nào, nấu xong nhớ gọi anh dậy”

Cô nhìn anh , khẽ thờ dài đứng dậy, nấu đồ ăn sáng.

2 cô em bước trong phòng ra, thấy anh đang nằm thản nhiên. Nhìn cô một hồi, sau đó biết ý nhìn nhau , bước vào nhà tắm. Lát sau, đồ đạc chuẩn bị xong hết. Tim cứ chạy vội ra ngoài. Cô định kéo lại để ăn sáng, mà thấy anh ở đó nên đành thờ dài tùy ý hai cô em.

Có tên mặt lì mảy mòi đã xác định bám riết không yên từ sáng thì biết làm gì hơn, vợ xinh đẹp hầu hạ ở nhà mà không thèm về. Cứ làm khổ người khác mới chịu vừa lòng. Vừa thờ dài thật mạnh , cô vừa lườm anh. Quá trình nấu cơm không chỉ có đồ ăn và người chế biến nữa mà còn thêm vào đó là sự ghét bỏ.

Một hồi, xong xuôi mọi thứ, trên bàn đầy đủ 3 món một canh. Anh khẽ mỉm cười nhẹ nhàng, gấp đũa thức ăn lên miệng , ăn ngon lành.

“Hôm qua em không có gì để nói với tôi sao?” – Anh vừa ăn vừa nói,

Cô khẽ nhìn anh thờ dài, anh thấy vậy, khẽ mỉm cười chế giễu, nói “Hôm qua, em có về kiểm được kha khá đàn ông nhỉ?”

Cô nghe anh nói, như một phát súng nổ vào tim, miếng cơm đang nhai, cùng khóe mi đang chuẩn bị rớt những giọt lệ, tắc nghẹn lại khiến cô vội đứng dậy. Con người đôi khi cũng phải có sức chịu đựng của nó. Nếu anh đến đây để than trách việc hôm qua, thì thực sự cô không thể chịu được. Là ai, là ai đã bắt cô phải làm vậy.

“Ngồi xuống!” – Anh thấy cô đứng lên đồng dạng nói. “Tôi bảo em ngồi xuống!” – Giọng nói to hơn giọng lúc nãy. Thấy cô vẫn đứng lặng lại một hồi , anh đứng mạnh giậy. Bế bông cô lên.

“Anh để mặc tôi! Đồ dã man!” – Cô gọn trong tay anh vừa quất vừa đâm vào ngực anh.

Anh bế cô , ngồi sụp xuống, múc một ngụm canh đưa lên môi cô. “Được lắm! Hôm nay em dám phản kháng hả? Người tình mới về được một hôm mà gan lớn quá nhỉ” – Anh vừa nói vừa dứt cơm cho cô ăn.

Cô chỉ chung diện bộ mặt cúi gầm không nhìn anh lấy một cái. Cái tên này, chỉ vừa đâm vừa xoa khiến cô xé gan xé ruột đau lòng mới hà dạ mà.

Bạn đang đọc truyện *Hận Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Xử Đẹp

Ăn xong bữa sáng, anh trở về nhà. Còn cô, dọn dẹp tắm rửa . sau đó đến công ty như thường lệ.

Đến công ty được vài phút , thì đã thấy anh bước vào trong bộ đồ mới.

“Chị Lệ Băng , em biết hết rồi nhá” – Trang Linh với gương mặt phấn khởi sang nhìn cô, nói.

“biết chuyện gì thế?” – Cô mở to mắt hỏi.

“Cả công ty đang xì xào to nhỏ hết rồi kìa , chị mau khai thật đi! Chủ tịch của chúng ta và chị , có quan hệ gì?” – Trang Linh chu môi nói.

“Chỉ là giữa sếp và nhân viên thôi “ – Cô cười cười nhạt nhạt nói.

“Nếu như không có gì , sao chủ tịch lại bảo vệ chị ghê thế?” – Trang Linh liếc mắt hỏi cô.

Cô khẽ bặm môi suy nghĩ một hồi, rồi đưa ngón tay lên cằm, trả lời – “Nếu là em, nhân viên của em bị bắt nạt em sẽ làm gì?”

“Đương nhiên là (Tiền Trảm Hậu Tấu) không cần nói nhiều” – Nhóc Trang Linh vừa nói vừa đưa tay ra sát phạt.

“Tuy hần ta là kẻ có chức quyền nhưng đâu thể vì thế mà thích làm nhục ai cũng được” – Cô nhìn cô nhóc cười một hồi,

“Thật sao, là hần tính làm nhục chị?” – Trang Linh mở to mắt.

“Thế em đã nghe được lời đồn như thế nào?” – Cô chững đôi mắt hỏi cô nhóc.

“Dưới công ty đồn là chị và một tên cãi nhau, xong chủ tịch ra đánh hần chảy máu” – Trang Linh kể lại , suy nghĩ một hồi nói thêm “à, buổi sáng em đi qua căn tin nghe thấy Ngô Tâm Trinh và Trần Ngọc Khanh đang nói xấu chị. Quả nhiên”

“Vậy sao?” – Cô khẽ mỉm cười .

“Chị coi như không có chuyện gì sao? HQ nói xấu chị đâu phải một vài lần” – Trang Linh mở to đôi mắt hỏi cô. Cô chỉ mỉm cười nhạt một cái. Đã có hiểm khích thì đâu phải muốn calm là calm.

Một hồi, Trần Ngọc Khanh bước vào căn phòng tầng 77, gương mặt nhìn cô cười khênh chế nhạo đi sau vào văn phòng anh, gõ cửa, sau đó , cô ta bước vào ngay sau tiếng “vào đi” của anh. Bỏ lại hai cô chỉ biết nhìn nhau không rõ sự tình. Thông thường, cấp dưới nếu ai vào tầng 77 , sẽ phải thông báo cho Thư Ký như cô để cô báo cho Chủ Tịch, nhưng cô ta quả thật chỉ nhìn cô bằng nửa con mắt.

Cô ta bước vào văn phòng anh, “Chủ Tịch cho gọi tôi”.

“Tôi nghĩ bản thân cô biết mình đang làm gì” – Chủ Tịch khoanh tay đang nhìn cửa sổ khẽ nói,

“Dạ?” – Trần Ngọc Khanh ngước đôi đồng tử lên nhìn anh.

“Hệ thống an ninh cho thấy cô và Ngô Tâm Trinh là người đã tung tin đồn về chuyện xảy ra vào bữa tiệc ngày hôm qua cho cả công ty, tôi nghĩ cô đủ thông minh để hiểu bản thân cô đang làm sai chuyện gì?” -

Anh quay ra hỏi Trần Ngọc Khanh. Khiến cô ta giống như một cục nghẹn trong miệng. Bữa tiệc tối qua, tất cả các phóng viên và các nhà báo lớn đều được phong tỏa tin tức. Không cho hé lộ dù chỉ một chi tiết sai sót nhỏ nhất trên báo. Vậy mà , trong công ty lại có kẻ lan truyền những thông tin thất thiệt. Thử hỏi người ngoài nhìn vào sẽ nói ra sao?. Một khi sự sai sót bị những đối thủ biết thì thiệt hại gì sẽ xảy ra. Còn nữa tuy là không dám đồn ra người đã làm nhục cô, nhưng lại đồng thời bôi nhọ Chủ Tịch, kết quả này thật một chín một mười.

“Cô đã làm việc với tôi, từ hồi Công Ty này mới xây dựng , vậy mà còn không hiểu tính tôi?” – Anh chữa thẳng đôi đồng tử ma quỷ vào Trần Ngọc Khanh. Đối với anh, công ty được xây dựng bởi nền móng từ nhân viên. Cô ta năm lần bảy lượt vì một chuyện cón con mà đi nói xấu và bài trừ những nhân viên khác thì còn ra thể thống gì?. Thậm chí đã được Phó Chủ Tịch đích thân nhắc nhở.

“Thưa , thưa , Chủ Tịch , tôi đã sai rồi” – Cô ta lúng túng run rẩy nói thêm “Là hôm nay, Ngô Tâm Trinh kể lại cho tôi chuyện hôm qua cô ấy và Giám Đốc điều hành đi tham dự bữa tiệc khai trương. Thì bị mọi người nghe được”.

“Được, Nếu hai cô đã không hiểu chuyện như vậy” – Anh đứng khoanh tay, lần môi mỉm cười nhẹ , đôi đồng tử chỉ còn lại một con ngươi, nói tiếp “Tôi , sẽ điều động hai cô về lại bộ phận nhân sự. Để học hỏi lại từng điều lệ cần thiết của một CEO trong công ty”

“Chủ Tịch, tôi xin lỗi. Thưa chủ tịch , tôi hứa sẽ không tái phạm . . . . .” – Cô ta giống như bị sét nổ qua tai, ngồi sụp xuống van xin đưa đầu khóc lóc , một chiều chỉ đã ban hành cho dù van xin cũng không thể làm khác .

“Tiễn khách cho tôi” – Một ngón tay ấn thẳng vào chiếc nút điều động gian thư ký, cô và nhóc Trang Linh bước vào, đập vào đôi đồng tử tròn chĩnh của hai cô là cục diện trước mắt . Cô khẽ ngước đôi mắt tròn to của mình lên nhìn bóng dáng quen thuộc của anh đang quay lưng lại, một hồi. Khẽ thở dài, cùng Trang Linh đỡ cô ta dậy. Cô ta thấy bàn tay hai cô chuẩn bị đập xuống cánh tay mình thì vung mạnh một cái, đứng bật dậy. Bước vội ra ngoài, giống như không cần hai cón bố thí đặc ân.

Một hồi, cô và Trang Linh bước ra , đóng cửa văn phòng anh lại và làm tiếp công việc của mình.

“Chị Lệ Băng, có thấy bộ dạng của cô ta không?” – Gần giờ nghỉ trưa, Nhóc Trang Linh vờn vai một hồi khẽ quay sang hỏi cô. Thấy bộ dạng cô chỉ chững lại không nói gì. Cô nhóc lém lỉnh bỗng suy tính gì đó, rồi nhảy vội ra lối đi trước mặt “Lúc vào thì uy nghi, lắm liệt” Vừa bước sâu vào , cô nhóc vừa nói. Sau đó, quay vội ra lại tiếp tục một màn diễn xuất “Khi ra về thì xiêu vẹo , ngã nghiêng “ . Diễn tả xong, cô nhóc quay ra cười hả hê. Khiến cô

cũng bị chọc cho bật một nụ cười.

Đang rôm rả, Ngô Tâm Trinh bộ dạng nóng vội bước hăm hập vào văn phòng Chủ Tịch.

Hai cô liếc nhìn một hồi, Nhóc Trang Linh lại giễu cợt “Lại một kẻ hống hách, không biết khi bước ra sẽ như thế nào đây”. Cô nhóc vừa nói vừa làm mặt quỷ giễu cợt dí sát mặt cô, khiến cô không thể không đón lại bằng một nụ cười hả hê.

Một lát sau, Ngô Tâm Trinh đóng sập cửa văn phòng Chủ Tịch một tiếng lớn, bước ra đàng đàng sát khí vào hai cô “Các người đừng tưởng cô Chủ Tịch chống đỡ mà thích làm gì thì làm ở công ty”

Cô ta vừa nói vừa bước ra chỗ hai cô , rồi chìa đôi đồng tử trắng trơn vào Trang Linh “Các cô còn không mau làm việc” Tính giờ tay lên , tiền trăm hậu tấu cô bé, thì bị một đôi màn tay bé nhỏ của cô ra sức chặn lại.

“Chị Ngô Tâm Trinh, nếu chúng tôi sai, chưa đến lượt chị dậy bảo. Hãy lo tốt phận sự của chị” Cô nhẹ nhàng hất tay cô ta ra, sau tiếng quát lớn chữ CỜ từ miệng cô ta dành cho cô, cô nhẹ nhàng mỉm cười cúi đầu , nói “Phiên Thư Ký Giám Đốc đi ra, cho chúng tôi làm việc”

“Ai cũng biết, việc của cô là quyền rũ đàn ông đúng không?” – Cô ta lấy lại phong độ, cúi mặt xuống nhìn thẳng vào cô, mỉm cười chế giễu nói.

“Chị có tin là tôi có thể kiện chị vì tội phi bảm người khác không?” – Cô vừa nói, vừa đưa tay chỉ lên máy quay an ninh. Cô ta thấy vậy, bèn chững đôi đồng tử một hồi , hất hàm quay , bước ra khỏi tầng 77.

“Ôi, trời ơi, xin hiệp nữ nhân của tiểu nữ một lạy, ơn cứu mạng” – Nhóc Trang lấy đan hai tay vào nhau ra kiểu tạ ơn, Cô thấy vậy, bèn mỉm cười hất nhẹ chiếc hàm , lấy tay vuốt lên tóc mái. Lâu rồi không được một bữa oanh tạc.

Một hồi, nhỏ Trang Linh đưa ngón tay xoa xoa chiếc cằm nói với về hoài nghi “Không biết hai chị ta bị Chủ Tịch làm gì mà tâm trạng bất thường vậy”.

“Sàm sỡ?” – Cô bặm môi nói nhẹ một tiếng. Khiến cô nhóc ôm bụng cười hả hê.

“Hai mẹ đó, tha không sàm sỡ Chủ Tịch thì thôi”. Cô nhóc nhìn cô thấy cô chỉ cười, khẽ nói thêm “Chị có biết trong công ty này rất nhiều người muốn sàm sỡ Chủ Tịch mà chỉ dám ngậm ngùi nuốt nước bọt không?”.

Quả thật, một nam thần cao gần 1m9 , so đo cân nặng không thể hoàn hảo hơn. Làn môi cánh hoa, sóng mũi dài, đôi đồng tử rực sáng như các vì sao chiếu rọi cả bầu trời. Gương mặt đầy đặn lôi cuốn, Đi kèm vàng thái dương như chứa cả một giang sơn. Tuy đã là hoa đã có chủ nhưng cũng không thể cưỡng lại được nỗi nhớ nhung , niềm ao ước của các cô gái.

“Vậy còn em?” – Cô nghe cô nhóc thao thao một hồi. khẽ mỉm cười lên tiếng.

“Em á, em sợ Phu Nhân lắm “ – Cô nhóc lém lỉnh trả lời.

Hai cô rôm rả nghỉ trưa, thì có điện thoại của chị Nguyễn Thanh Lan, chị Thanh Lan có hỏi vì sao Chủ Tịch lại chuyển hai người Trần Ngọc Khanh và Ngô Tâm Trinh xuống phòng nhân sự.

Cô không rõ sự tình , chỉ kể lại chuyện sáng nay nghe được. Chị Thanh Lan vỡ lẽ. Chủ Tịch đúng là một người rất ghét những xích mích, dù chỉ là nhỏ nhất nhất trong công ty.

Chiều đến, Phó Chủ Tịch bước lên phòng 77, Trước khi bước vào phòng Chủ Tịch, Thần Nghiêm khẽ quay ra nói với cô. Bản kế hoạch làm đối tác của Chuỗi Công Ty Khách Sạn bên Mỹ mới gửi về, Cô in ra và mang vào phòng Chủ Tịch cho tôi ngay lập tức nhé.

Sau tiếng Văng, Dạ cúi đầu của cô. Anh ta bước vào phòng Chủ Tịch.

“Hạ Thiên, lần này cậu làm quá rồi!” – Thần Nghiêm lặng im một hồi khẽ nói.

“Ồ?” – Hạ Thiên mỉm cười.

“Tôi nghĩ cậu chỉ nên dấn đe mình Trần Ngọc Khanh là đủ, còn Ngô Tâm Trinh .....” – Anh ta lắc đầu.

“Cậu còn không hiểu tính tôi?” – Hạ Thiên nhìn Thần Nghiêm , nói.

“Tôi hiểu cậu , nhưng Ngô Tâm Trinh đang là bạn gái của Giám Đốc Điều Hành Nguyễn Ngọc Khang , làm như thế hơi quá”. – Phó Chủ Tịch khẽ nói.

“Cậu cũng thấy vậy sao?” – Anh mỉm cười úy dị nói.

“Tôi thấy cậu và cô ta càng ngày càng có vấn đề” – Phó Chủ Tịch lắc đầu mỉm cười, nói thêm “Không phải cậu đang công khai bảo vệ vợ bé của cậu sao?”.

Vừa đúng lúc cô bước vào cùng bản kế hoạch. Thì hai anh đều quay ra nhìn cô. Cô không nói gì , khẽ trình bản kế hoạch bước ra chỗ hai anh.

“Bản email chứa nội dung kế hoạch này, cô hãy bảo lưu cho kỹ , thứ 4 gửi cho bên Công Ty khách sạn NY của Mỹ”.

“Dạ, tôi đã rõ thưa Phó Chủ Tịch” – Cô cúi đầu nói, Rồi lẳng lặng quay mặt đi ra ngoài. Không nhìn anh một cái,

Phó Chủ Tịch thấy vậy bèn mỉm cười hả hê nói “Chủ Tịch à, Vợ bé của cậu. Quà là, không để cậu ở trong mắt mà”

“Giờ đỡ hơn trước nhiều rồi” – Anh mỉm cười khẽ nói, khiến cậu bạn thân mỉm cười ụt ịt.

Nói chuyện với Chủ Tịch một hồi, Phó Chủ Tịch bước ra cửa, sau đó đi ra chỗ ngồi của cô, cúi xuống đối diện mặt cô, khẽ nói. “Tôi có thể hỏi cô một vấn đề”.

Cô đang đánh máy tính, đôi đồng tử khẽ ngược lên nhìn anh ta gật gật.

Anh ta nói tiếp “Giữa cô và tên Chủ Tịch trong kia đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Nghe thấy câu hỏi của anh, cô giống như bị phát súng bắn ngang qua tai. Đôi đồng tử bất động một chỗ, kèm hai má rở rệt vệt tròn màu hoa anh đào. Tay chân tự nhiên luống cuống, lắc lắc cái đầu, nói “Chỉ là đồng nghiệp”

“Vậy ư? Tôi chỉ hỏi thôi!” – Phó Chủ Tịch như đoán được gì đó, nở một nụ cười mãn nguyện rồi bước nhẹ đi. Đến chỗ nhóc Trang Linh khẽ nháy nhẹ đôi mắt.

Cô thấy Phó Chủ Tịch bước ra cửa tầng 77, bèn thở phào một cái. Lơ ngơ bắt gặp đôi mắt tinh ý của nhóc Trang Linh liếc qua cô, cũng đoán được một đôi ba phần câu chuyện. Cô chỉ nhe hàm răng trắng ngần ra mỉm cười với cô bé.

Bạn đang đọc truyện *Hận Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12

Say Rượu Nhớ Mèo Diên

Giờ làm đã hết, cô xuống Công Ty, anh lái chiếc xe thể thao vào đỗ trước mặt cô và nói “Lên xe!”.

Cô thờ dài bước lên xe, không hiểu tên này đang muốn làm gì đây. “Bản hợp đồng của Khách Sạn Lợi Minh, cô có mang theo chứ?”. Cô không nói gì chỉ nhìn anh, gật một cái.

Anh chở cô đi một hồi, rồi đỗ vào một khu spa nổi tiếng, lấy cho cô mặc một chiếc váy ngắn xinh đẹp và trang điểm cho cô thật lộng lẫy.

Sau khi hoàn tất mọi thứ trên người cô, anh đưa cô đến một khách sạn lớn. “Hôm nay, chúng ta phải tiếp đối tác”. Cô nghe anh nói, mở to đôi mi một hồi rồi khẽ thông dài xuống. Làm thư Ký cho anh, những chuyện như này, thật là đương nhiên phải xảy ra.

Hai người xuống xe, anh ném nhẹ chiếc chìa khóa xe cho bảo vệ cất xe, sau đó, bàn tay vẫn chực trong chiếc túi quần, bước vào sâu bên trong Khách Sạn, có một quán bar lớn ở bên trong, bà chủ hôn hờ vẫy gọi, “Ông Chủ Hạ Thiên, cậu vào đi!”

“Lâu rồi không gặp chị, khách của tôi đã đến chưa?” – Anh khẽ mỉm cười nói với chị ấy.

“Rồi, đang đợi cậu ở trong” – Chị ta, đáp.

“Tiếp đón chu đáo chứ?” – Anh ta đưa tay hỏi.

“Cậu còn phải dặn sao?” – Chị ta cười lớn, nói với anh. Sau đó, đôi đồng tử lóe sáng, nhìn sang cô gái đang bước theo anh “Đây là?”.

“Là Thư Ký mới của tôi”. – Anh quay sang lấy một cánh tay đẩy vai cô lên.

“Quả là Ông Chủ lớn, đến Thư Ký còn xinh đẹp điểm lẹ” – Bà chủ cười tươi hơn hoa đưa tay chỉ vào trong, mời hai người vào phòng đã đặt sẵn.

“Hạ Thiên, cậu đến rồi! Đã lâu không gặp!” – Một người đàn ông dáng dấp thanh tú đứng lên rôm rả bắt tay với anh.

“Phạm Đức Minh, chào cậu!” – Anh khẽ mỉm cười đáp lại. Thì ra đây là Chủ Tịch của chuỗi khách sạn lớn Lợi Minh của Việt Nam. Anh ta là bạn thời trung học của anh. Lớp anh, thật là lắm nhân tài quá mà.

Anh ta ngồi lại ghế sofa, tay vớ ra hai hướng có hai cô tiểu tiên nữ xinh đẹp phục vụ.

Anh cũng bước vào ngồi xuống ghế sofa, Một hồi, thấy anh ta nhìn cô chăm chú, anh khẽ lên tiếng “Đây là, Lệ Băng, Thư Ký của tôi”

“Chà chà, quả là tiên nữ giáng trần, em có thể ngồi với tôi không?” – Anh ta hớn hờ nói với cô.

Trong lúc cô đang loay hoay , tiến thoái thì anh lên tiếng “Cô ấy, ngồi đây với tôi” – Anh ta bị đôi mắt của anh bên cạnh như đánh choang một cái khiến cho tỉnh bản lại. Hừm, một tiếng mạnh, khẽ ngồi đưa đẩy với hai ccô em đang ngồi cạnh. Chả biết đôi mắt đó ám chỉ điều gì, tốt nhất không nên động vào máu điên của thằng cha trước mặt.

Hai cô em khác bước vào rót rượu và phục vụ cho anh. Anh được thể, đẩy vợ cô ra xa, khoác tay hai cô gái đó.

Một hồi, cô khẽ liếc anh rồi lấy bản hợp đồng trong túi xách của cô ra nói với Phạm Đức Minh “Đây là bản hợp đồng của chúng tôi , phiền anh xem qua”.

Anh ta cầm bản hợp đồng, liếc qua lại , rồi vứt xuống bàn, nói với anh “Hôm nọ, Hoàng Khải cũng có ý định hợp tác với tôi”. Anh ta nói thêm “Cậu ta được ông trùm khách sạn bên Mỹ nâng đỡ nên tôi cảm thấy yên tâm hơn”.

“Vậy sao?” – anh nâng ly rượu lên khẽ mỉm cười nói.

“Đúng vậy, nhưng tôi lại thích cậu hơn!” – Anh ta liếc cô khẽ nói “Nếu cậu cho tiểu tiên nữ đang ngồi đây tiếp rượu cho tôi, thì tôi sẽ ký luôn hợp đồng này với cậu “

Bản hợp đồng này thậm chí hôm nay chỉ là cho hắn xem qua một lượt , còn việc thông qua và ký kết còn phải có cả một ban hội đồng nắm giữ. Nhưng hắn lại có ý muốn ký kết luôn vì cô, Không ngờ bản thân lại có giá đến như vậy. Cô nhìn anh không nói gì, bộ dạng đáng ghét vẫn chực trêu đùa với mấy em nhỏ. Cô thở hắt ra một tiếng, rồi khẽ cười lớn, cầm uyển chuyển chai rượu lên bước sang ngồi cạnh tiếp đãi anh ta.

“Chủ tịch Đức Minh, anh hãy xem qua bản hợp đồng này, có gì sai sót chúng tôi sẽ .....” – Cô đang nói bỗng bị cánh tay của hắn bám nhẹ vào vai, hắn chu môi xùy xùy.

“Tiểu tiên nữ xinh đẹp , chỉ cần em uống với tôi 3 ly”. – Miệng nở to một nụ cười gian ý, đôi tay vẫn định vị ở vai cô, không hơn không kém. Còn chú ý sắc mặt của Ông CHỦ lớn đang ngồi kế bên.

Cô rót rượu kính hắn ly thứ nhất, hắn vỗ tay rầm rồ khen cô lấy khen đề. Tiếp đó ly thứ 2 cũng Cạn .Cô đã thấy hơi tây tây, hai má giống y như hai trái dâu đỏ rực trên khay hoa quả. Cô mỉm cười cọt cọt vẫy tay nói “Ly thứ 3 này, có thể đổi thứ khác không?”. Đã say quay cuồng rồi, Bình thường, đâu có dám uống rượu mấy. Nếu có uống cũng chỉ toàn là rượu nhẹ.

“Được , đổi thứ khác, là cháo lười của tiểu tiên nữ nhé!” - Hắn khẽ nhìn say đắm vào mặt cô nói.

“Cháo lười? “Nửa tỉnh nửa mơ, cô quay nhanh đi “Tôi đâu có biết nấu cháo lười”. Vẻ mặt ngộ xê lô hơn con hugo của cô được chưng diện rõ rệt.

“Ý tôi là, chúng ta chơi trò mút môi” – Anh ta khẽ chu chiếc môi ra.

“Mút môi? Không được ! “ Cô bật tiếng nói lớn. “Môi của tôi, bị con mèo điên ăn mất rồi”. – Cô vừa nói vừa cười hả hê.

“Hạ Thiên, Cô Thư Ký này của cậu đáng yêu thật đấy!”. – Anh ta quay ra nói với anh, “Tôi đang rất muốn có cô gái này”. Anh ta vừa nói vừa khẽ đưa tay xuống lưng cô.

“Thôi được rồi, để tôi thay cô ấy uống với cậu” – Bàn tay hắn chưa kịp xuống thêm , thì cơ thể cô đã bị anh lôi mạnh ra.

“Hớ hớ, con mèo điên đây này!” – Cô đưa ngón tay rử rượi lên nói, gương mặt say khướt nhìn lên anh mỉm cười.

“Không cần phải thế đâu!” – Anh ta khẽ mỉm cười nhìn đôi mắt sững đạn của anh. Rồi lấy bản hợp đồng ra , nhanh tay ký vào. Thật là chỉ muốn trêu anh tý thôi, ai ngờ lại “Thời Đại Học, tôi có nghe chuyện của cậu và cô ấy”. – Anh ta để bản hợp đồng xuống bàn rồi mỉm cười chào anh, bước ra ngoài.

“A con mèo, nó bị điên, bắt chuột .....” – Anh thấy cô hát hò vờ vắn vội bế bổng cô lên, mang theo bản hợp đồng cùng chiếc túi xách của cô bước ra cửa.

Đang chuẩn bị bế cô bước về , thì một giọng nói hắt ra “Ai đây, thật là oan gia ngõ hẹp” – quay ra thì thấy Dương Thành Minh đang mỉm cười với một số tên đứng đằng sau.

“Mày muốn gì?” – Anh khẽ nói,

“Tao muốn thứ trên tay mày” – Hắn ta cười cợt.

Anh không nói gì đặt cô xuống một trên ghế, mỉm cười khềnh một cái. Chúng đi ra bao vây lấy anh, Mọi người trong quán , biết có biến chạy thật nhanh ra về.

Một bọn xúm lại đánh anh. Sau đó hai thằng thấy bất lợi, bèn lùi cô ra , một thằng cầm chai thủy tinh giơ trên đầu cô, khẽ nói với anh “Mày đứng im! Nếu không, tao sẽ đập chết nó”.

“Mày thử xem!” – Anh dừng lại mỉm cười ỳ ị.

Cô lơ mơ thấy một tên đang định tấn công anh từ phía sau, khẽ hét to. “Không phải là mèo điên của tao”. Một phát đập đầy nội lực vào chân thẳng đang cầm chai, khiến tay nó quy xuống ôm vội lấy chân nó. Thêm một phát nội lực vào thẳng đang giữ tay cô. Khiến nó buông thả cô ngay lập tức.

Anh thấy cơ thể cô là lướt ngã xuống, vội chạy nhanh ra đỡ lấy cô. Sau đó, tên Dương Thành Minh từ đâu xông ra định đập cái chai rượu to vào người anh, cô lơ mơ hét lớn “Đình Thiên”. Đang định lấy tay ôm lấy anh thì anh vội tránh đi. Thật may là không bị thương.

Anh đứng vội đập mạnh vào tên đáng ghét đó. Khiến nó đau điếng ôm lấy bụng. Một đám bảo vệ vội đến, tóm gọn mấy tên đó lại. Mặc sự la hét của tên Trung Tá trẻ tuổi máu mặt.

Anh bế cô lên đi qua hẻm, khẽ nói “Mày, sắp nhận của tao án tử hình!”. – Hẻm trắng nhợt đôi mắt nhìn anh, không kịp tỉnh ra van xin thì anh bế cô đi khuất.

Ra khỏi quầy bar, đi vào một phòng vip của khách sạn mà chị chủ quán đã soạn sẵn. Anh bế cô vào phòng tắm. Lau rửa sạch sẽ những vết bẩn trên người cô.

“Mèo điên của em!”- anh đang định lau lên gương mặt cô, thì bất gặp nụ cười và câu nói xa xưa của cô. Trong cơn say, cô khẽ mỉm cười vuốt gương mặt anh “Em đã rất nhớ anh” – Vừa nói rất câu, lại một nụ cười nữa chực diện. Anh không kiềm lòng được nữa. Ôm chặt lấy cô không rời.

Hai người ân ái trong cơn men tình, mặc dù là lời của cô trong cơn say nhưng lại khiến anh đau đớn trong hạnh phúc.

Vài tiếng sau, cô dần dần tỉnh lại, thấy đang nằm gọn trong thân thể anh, trên chiếc giường. Còn cái đầu đau như búa bổ. Cô ôm lấy nó, lắc nhẹ qua lại. Anh thấy cô loay hoay, mở mắt, đưa cho cô cốc trà giải rượu trên bàn, Cô cầm lấy nhẹ nhàng uống, sau đó, nhìn ra thân thể anh, có chút bầm tím, khẽ mở to mắt,

“Ai là mèo điên?” – Anh thấy cô đang thẫn thờ đang chạm vào vết bầm trên người anh, anh vội ôm xiết lấy cô hỏi.

“Vết bầm đó, lại là vì em” – Cô nằm gọn trong tay anh, khẽ trả lời.

“dám đánh trống lảng? Em vẫn còn dám gọi tôi là mèo điên hả?” Anh càng nói, càng ôm xiết lấy cô.

Cô không nói gì khẽ mỉm cười cùng giọt lệ rớt xuống, lấy vòng tay đan xiết vào anh.

Một hồi, anh gọi đồ ăn vào phòng để hai người lót dạ. Anh nhẹ nhàng chăm chút cho cô từng chút từng chút không rời.

Những giây phút ở bên anh rất quý giá, dù có muốn trân trọng từng giây lát thôi. Nhưng cũng rất sợ lại tan biến đi như bao lần.

Bạn đang đọc truyện *Hận Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

Uy Hiếp

Hôm sau, vừa bước vào tầng 77, nhóc Trang Linh bỗng nói: “Chị Lệ Băng, có người gửi cho chị kiện tài liệu kia “ cô nhóc nói vừa dứt câu thì chỉ sang một phong bì lớn trên bàn cô.

Cô vội vàng ngồi xuống ghế, mở phong bì lớn đó ra thì thấy một tập toàn ảnh là ảnh. Hít một hơi thật sâu, rồi khẽ quay sang nói với Trang Linh “Em đi pha cà phê và in văn bản tài liệu lịch trình một ngày của chủ tịch. Sau đó mang vào văn phòng giúp chị nhé”. Sau lời giao phó của cô, nhóc Trang Linh biết ý nên vui vẻ đi ra gian phòng lớn làm những công việc đó.

Ngay sau khi cô nhóc đi khỏi và chăm chú làm công việc đã được giao phó. Cô nhẹ nhàng cầm tập ảnh đó lên tay. Đập vào đôi đồng tử thẫn thờ của cô là chỉ chút những bức ảnh mang tính chất vạch tội gian riu của hai người. Nào là những bức ảnh chứng minh cô và anh thường xuyên ra vào chung một khách sạn, tuy là thời gian khác nhau nhưng cũng rất khiến người khác nghi hoặc.

Những tấm ảnh đó đương nhiên không nói lên được điều gì và có thể gạt phăng bằng các lý do như là tiếp khách hàng với nhau hoặc trao đổi hay kiểm tra thông tin thị trường khách sạn. Nhưng khi cô gỡ nhanh đến những tấm ảnh anh ra vào từ nhà cô. Và những tấm ảnh anh và cô thân mật, như hôm qua, anh bế cô vào một phòng của khách sạn, quả thật rất đáng lo ngại.

Cô ngần ngại một hồi, thấy cô nhóc bước dần ra, chưa dám xem hết chúng, Nhanh tay cất vội chúng vào trong phong bì. Loay hoay một hồi, không hiểu tại sao những tấm ảnh này lại không gửi cho anh mà là cô. Mục đích của người gửi là gì, nhắm vào cô sao?. Nhưng tại sao, cô thì có điều gì mà họ cần đến? Hay để cô chuyển cho anh. Nếu thực sự là như vậy tại sao phải để cô xem được những tấm hình đó. Mà không chuyển thẳng đến cho anh. Quả

thực là vì lý do gì?. Điều người đó muốn là gì?.

“Chị Lệ Băng, Chủ tịch mới hỏi chị!” – Cô nhóc bước ra từ văn phòng chủ tịch, thấy cô hồn phách bay bổng, vừa gõ vào chiếc bàn trước mặt cô, vừa nói đồng đặc.

“Ừ, chị bận soạn chút văn bản” – Cô nghe thấy cô nhóc vội giật mình. Cười cười nói, đôi tay loay hoay với đồng giấy tờ trên bàn. Một hồi lấy lại tinh thần, chăm chú vào chiếc máy tính nói thêm “Em mau ra bàn làm việc đi, hôm nay phải chuẩn bị nhiều kế hoạch lắm đó!”. Cô nhóc thấy cô có vẻ thất thường nhưng cũng không hỏi gì quay về bàn làm việc của mình.

Một hồi, Cô quay ra thấy cô nhóc đang chăm chú làm công việc của mình khê thờ dài, nhìn vào chiếc phong bì. Đôi đồng tử đang vô định không hiểu lý do và mục đích của tên “hung thủ phong bì” là gì, thì một cuộc điện thoại gọi đến. Cô nhắc máy lên, nhìn vào màn hình thì là một kẻ giấu số. Cô nhắm mắt thờ dài một cái như là cuối cùng thì cũng lộ diện. Rồi từ từ lia màn hình nghe máy.

“Là Tôi!” – Choang một cái rất to trong đầu, Giọng của một người đàn bà quen thuộc cất lên. Mọi lý giải được giải đáp. Không để cô lâu la trong vô định, cô ta nói tiếp “Cô đã nhận được quả rồi chứ?”

“Cô muốn gì?” – Cô thờ hất ra, đứng dậy cầm chiếc phong bì lớn bước ra gian rộng của tầng 77.

“Đơn giản thôi, muốn cô rời xa anh ấy ....” – Ngưng một chút, cô ta nói tiếp “Lần nữa!”.

“Đan Tiên, cô biết là anh ấy sẽ không buông tha cho tôi và gia đình tôi” – Cô nhúu đôi lông mày đáp.

“Tôi nghĩ là chính cô bám riết lấy anh ấy không buông. Nhưng để tôi cho cô biết 3 lý do, Lúc biết xong 3 lý do này, quyền quyết định tùy thuộc vào cô”. Thấy cô vẫn đần độn nhưng không đáp lại cô ta cười khênh nói tiếp “Thứ nhất, những bức ảnh trên nếu như lộ diện thì thể diện của anh ấy sẽ ra sao?”. “Chưa kể đến việc hai người phản bội lại một mình tình lớn như tôi sẽ có kết cục thế nào, cô rõ chứ?”. “Đương nhiên, điều đó không thuyết phục vì anh ấy, từ đầu là tôi cướp đi của cô. Nếu những bức ảnh đó bị tung ra thì việc bất lợi giữa cô và tôi là ngang ngửa nhau”. “Nhưng, điều thứ 2 mới đáng để nói .....”. “Con trai cô .....” – Cô ta vừa nói vừa cười lớn.

“Sao, sao, sao cô? Cô đã làm gì, ? Cô, sao cô ? “ - Đôi đồng tử cô khênh lại như có một quả mìn nổ lớn vào tim. Nghẹn ngào nói.

“Cô chưa xem hết ảnh? Vẫn là cô, hấp tấp chẳng ra gì” – Cô ta chế giễu cô. Cô nghe cô ta nói vội ngồi xuống đặt chiếc phong bì dưới sàn, lấy nhanh những bức ảnh trong đó ra, lật lia xuống cuối, đúng là có những bức ảnh cô và con trai đang chơi đùa với nhau. Cô khê nắc từng tiếng rồi thờ mạnh ra cùng những giọt nước mắt. Khê nói với cô ta, “Cô cho người theo dõi tôi?”

“Cô bình tĩnh, nghe tôi nói hết, người cho người theo dõi cô không phải tôi”. Cô ta lắc đầu cười khênh. “Hôm qua, có người chuyển những bức ảnh này đến cho chồng tôi. Nhưng rất may là vì anh ấy đang vui về bên cô. Nên tôi tình cờ đã phát hiện ra chúng”. “Cô nên cảm ơn tôi mới phải, là tôi đã lấy những tấm cần thiết đem gửi cho cô”. “Nếu không, sau này cô đừng hòng yên ổn bên nghiệt chủng của hai người”. “Tôi biết vì sao cô lại muốn giấu giếm thằng bé. Nếu không muốn anh ấy phát hiện thì tốt hơn hết là cô nên rời xa anh ấy đi!”.

“Còn điều thứ 3, nếu như tôi không rời xa anh ấy, cô sẽ bắt con trai tôi ư? “ – Cô khê nhúu mày cười chế giễu cô ta.

“Tôi không đến nỗi nhẫn tâm như vậy”. – Cô ta cười lớn nói “Nhưng nếu cô không rời khỏi tôi bắt buộc phải làm vậy”. “Vì con tôi!”. – Một tiếng sét qua tai cô một lần nữa. Ừ, đúng. Họ là vợ chồng đương nhiên là phải có con. Cô ta thấy cô không nói gì, khê nói thêm “Hai tháng trước, anh ấy sang Mỹ và tôi đã có thai, Tuần sau, tôi sẽ chính thức hợp báo cùng anh ấy về chuyện này”. “Tôi không biết cô làm cách gì để bị đuổi việc hay sa thải rồi biến mất khỏi anh ấy, nhưng nếu trong tuần này, cô không tìm cơ đến gặp con trai cô thì tôi không biết thằng bé sẽ xảy ra chuyện gì đâu”.

“Nhưng, nếu một mình tôi rời khỏi với con trai, tôi đương nhiên sẽ không lo lắng gì”. – Cô ta định tắt máy thì cô nói tiếp “Còn cả gia đình họ hàng của tôi, sẽ ra sao?”. “Anh ấy .....”

“Chả phải anh Hoàng Khải đã về rồi sao?” – Cô đang nói thì bị cô ta chặn ngang, sau đó cô ta nói thêm “Cô chẳng phải rất giỏi quyền rũ đàn ông sao?” – Cô ta lại cười chế nhạo. “Để tôi gợi ý cho cô một kế hoạch, Vừa có thể giúp cô bị anh ấy vứt bỏ không thương tiếc, Vừa giúp Hoàng Khải có tiếng để bảo vệ Gia Tộc của cô thoát khỏi bàn tay của anh ấy”. “Công ty khách sạn lớn NY bên Mỹ. Hoàng Khải cũng dự thầu”.

Nói xong, cô ta cười lớn một hồi rồi tắt máy. Để cô lại trong tâm trạng hồn phách tứ phương không rõ tâm hơi.

Lại một lần nữa, phải xa rời người mình yêu đến xé ruột xé gan. Những gì cần làm thì phải làm, tránh để liên lụy thêm bao nhiêu người khác. Cô đã vì tình yêu vì bản thân mà mất đi bao người thương yêu cô và anh. Bây giờ dù thế nào cũng không thể đánh mất đứa con đứt ruột đẻ ra được, Dù sao anh đã nghi ngờ, sớm muộn anh cũng sẽ biết. Quá khứ kinh khủng đến mức dù yêu nhau đến đâu cũng không thể hàn gắn được vết thương trong anh và cô thì làm sao có thể để một đứa nhỏ phải là nạn nhân của cha mẹ nó.

Vừa nghĩ cô vừa vuốt mạnh hàng nước mắt trên mi xuống, rồi đi vào phòng vệ sinh, lấy lại tinh thần cô bước ra ngồi lại vào chiếc bàn. Máy vi tính đang chực đợi cô. Nhìn vào màn hình, Bản Kế Hoạch của chuỗi khách sạn NY. Cô nhắm mắt send thẳng vào email của Hoàng Khải. Đúng 5 phút sau, có điện thoại đến, như dự đoán Hoàng Khải gọi.

“Hoàng Khải, hãy giúp em rời xa anh ấy .....”. – Cô nhắm đôi mắt với hàng lệ, nghẹn ngào nói thêm “lần nữa!”.

“Em nghĩ hẳn dễ dàng để em đi thế sao?” – Thờ dài một tiếng trên điện thoại. Hoàng Khải đáp lại cô.

“Dù thế nào, lần này em nhất định phải làm được”. “Xin hãy giúp em!”. – Cô nói không chút lưỡng lự.

“Thôi được, dù sao mỡ để miệng mèo rồi, anh cũng tiện xoi, chiều nay chúng ta hãy gặp nhau”. – Nói xong anh tắt máy.

Cô không chịu được bất giác gục đầu xuống vòng tay đang trực chờ trên bàn. Nhóc Trang Linh thấy cô có vẻ không ổn, bèn nhào sang bàn cô, vỗ vỗ cô. Cô khẽ ngẩng mặt lên nói “Chị không sao, người thân dưới quê của chị bị ốm nặng”.

“Hazzz chị đừng buồn, chủ nhật có thời gian hãy đến thăm người đó” – Cô nhóc đáp lại, cô thấy vậy vội mỉm cười

“Nếu như chị không có ở đây, em hãy thay chị chăm sóc nơi này. Và .....Chủ Tịch” – Một hồi, cô bất giác nói trong vô định.

“Chị nói linh tinh gì thế? Chị tính chuyển đi sao?” – Cô bé hốt hoảng, áp sát xuống mặt cô, hỏi.

“Không, chị chỉ nói vậy thôi”. – Cô vừa cười cười vừa lau vội nước mắt. Lấy tinh thần làm việc.

Buổi chiều, trong phòng của Chủ Tịch;

Anh làm xong hết công việc. Vươn dài tấm lưng lướt lướt một hồi, bỗng có điện thoại đến.

“Hạ Thiên, cậu nhận được những bức ảnh tôi gửi chưa?” – Người trong điện thoại nói với anh.

“Rồi, nhưng chỉ có vậy thôi sao?” – Hạ Thiên khẽ đáp lại.

“Đúng vậy, tôi chỉ biết, cô ấy thường xuyên đến đó chơi cùng một cậu bé” – Cậu ta khẽ nói với anh.

“Vậy sao, nhưng tập ảnh cậu gửi không có bất kỳ hình ảnh nào của cô ấy với cậu bé đó” – Anh hách chế hàm vờ đôi đồng tử mở to về mặt khó hiểu nói với cậu bạn trong điện thoại.

“Không thể nào, phải 10 đến 20 tấm ấy chứ?” – Cậu ta đáp lại anh.

“Sáng nay tôi đã xem qua, cậu chỉ gửi cho tôi vài tấm chứa nội dung ngôi trường mà cô ấy hay đến” – Anh nhẹ nhàng nói.

“Hay do tôi gửi thiếu” – anh ta loay hoay suy nghĩ.

“Cậu còn dữ liệu không? gửi lại cho tôi vào email” –m Anh suy nghĩ một hồi rồi nói.

“Usb của tôi đang bị hỏng, tôi sẽ sửa lại và gửi cho cậu trong thời gian sớm nhất” – Anh ta vuốt xoa một hồi rồi nói,

“Được! “ – anh đáp, sau đó nghĩ ra gì đó nói thêm “À, Minh Trung, cậu nhận được món quà của tôi rồi chứ?” – Anh mỉm cười ỷ ỷ.

“Sáng nay, tôi đã nhận được, cảm ơn cậu” – Minh Trung đáp thêm “Đủ để hấn không thể ngóc cả đời. Dù có bao nhiêu cán chống đỡ”.

“Tôi nghĩ, chỉ nên dần ẹ hấn, không cần làm quá” – Anh bật cười, nói trong điện thoại.

“Ông Chủ Hạ Thiên quả là không ai dám động được vào cậu “ – Anh ta cũng cười theo.

“Anh vợ của cậu!” – Anh khẽ đáp.

“Không biết hai người Long Tranh Hổ Đấu thế nào nhưng hãy chờ cho anh vợ tôi một con đường sống coi như tôi nhờ cậy cậu “ – Anh ta thở dài lắc đầu.

“Còn phải xem, hấn muốn thế nào “ – Anh mỉm cười thâm thúy.

Hết giờ làm việc, anh bước ra văn phòng. Đưa đôi mắt chứng lại bên bàn làm việc của cô rồi khẽ hỏi Trang Linh, “Lệ Băng, về rồi sao?”

“Dạ, thưa Chủ Tịch, chị ấy đã về từ lúc có chuông báo giờ nghỉ”. Thấy bộ dạng thần thờ chưa từng cô của anh, cô nhóc buộc miệng nói thêm “Hôm nay, chị ấy có vẻ khác bình thường”

“Cô ta thì lúc nào mà không khác người bình thường” – Dù gương mặt không có chút biến đổi sắc thái nhưng, câu nói của anh khiến cho cô nhóc vẫn là không nhận được bất nụ cười lớn.

Anh thấy vậy, quay vội đi bước ra tầng 77. Lấy chiếc điện thoại khác trong túi ra, ngón tay xem xét gì đó rồi gọi điện cho Lê Trần nói “Hôm nay hai đứa đừng về nhà”. Sau đó, bước đi rất vội vã.

Bạn đang đọc truyện *Hận Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Quyết Tâm ; Dày Vò

Ở một quán Café gần Công Ty,

“Nếu em đã muốn làm, hãy làm cho chót” – Hoàng Khải đưa cho cô một chiếc phong bì với dòng chữ ở ngoài là đơn xin từ chức “Ngày mai hãy nộp cái này cho hân”. Cô không nói gì, khẽ đưa tay lấy chiếc phong bì nhét vào túi. Biết trước là ở ngoài đang có người tí tách chụp ảnh nên chỉ thờ dãi theo kế hoạch mà làm. Cô nhận xong phong bì, không nói gì, nhẹ nhàng cúi đầu đứng dậy, Hoàng Khải nhấp ngậm cà phê lên nói “Em đã sinh con từ bao giờ?”

“Sao anh biết?” – Cô nghe thấy vậy, quay vội ra , hỏi anh ấy.

“Tên đó, hân cho người của Minh Trung theo dõi em” – Anh ấy đưa cốc cà phê xuống khay rồi nhìn cô nói thêm “Hân đã bảo Minh Trung gửi lại ảnh vào email cho hân, sau khi biết có vấn đề với số ảnh đã gửi, anh tình cờ nghe được cuộc điện thoại đó của hai người”. – Thấy cô đôi mắt thần thờ chỉ ngồi sụp xuống chiếc ghế, anh ấy nói thêm “May cho em, usb lưu trữ ảnh của Minh Trung bị hỏng, nên hân không thể thấy chúng lại được trong hôm nay”

“Anh giúp em, hủy cái usb đó được không?” – Cô đưa đôi mắt đắm những giọt lệ sắp rơi trên khóe mi nhìn anh ấy nói thêm “Không thể để anh ấy biết được”.

“Tại sao hân lại không thể biết, nếu biết được 3 người gia đình em sẽ được hạnh phúc em không muốn sao?” – Hoàng Khải mỉm cười nói.

“Chuyện xảy ra bên Mỹ, anh còn không nhớ?” – Cô quay đi , nhẹ nhàng nói. Khiến đôi đồng tử của anh ấy chẳng lại không nói gì được hơn.

Ký ức quá khủng khiếp là nỗi sợ quá lớn trong lòng cô. Một hồi, anh khẽ thờ dãi “Anh sẽ giúp em, làm gì cũng được. Nhưng anh có một điều kiện” Thấy cô không nói gì, chỉ ngược mắt lên nhìn anh ấy khẽ nói tiếp “Đó là, sau khi xong xuôi mọi chuyện. Phải cho anh chăm sóc mẹ con em. Dù là mẹ con em chạy đến phương trời nào. Cũng phải cho anh biết”.

Cô nhìn anh ấy thờ dãi. “Hoàng Khải , tại sao lại là em ? Em thực sự không muốn. ... Anh giúp em thế này đã quá đủ rồi”

“Em đã hỏi hân câu này bao giờ chưa? “ – Anh ấy mỉm cười đáp. “Em yên tâm cùng lắm là chúng ta ngồi chung song sắt thôi. Nhưng anh nghĩ thế thì chẳng còn vui về gì với hân nữa”.

“Em xin lỗi” – Cô biết là nếu vụ này bị truy cứu hình sự, cả 2 anh ấy và cô đều bất lợi , nhưng anh ấy sẽ bất lợi hơn vì cả bộ mặt của công ty anh ấy “Nhưng , em sẽ không để anh phải chịu bất lợi , nếu em có xảy ra chuyện gì, hãy để ý thằng bé giúp em”.

Anh ấy mỉm cười không nói gì, chỉ chực nhìn bóng cô bước đi khuất . Người con gái này dù có chết cũng không chịu nhò và một lời từ tế. Từ lúc quen nhau, anh ấy chỉ có một công việc là làm người xấu đi phá hoại hạnh phúc của tên bạn thân. Nhưng làm nhiều lại thấy vui. Cô gái này thậm chí đến chết cũng không dám nhận rằng mình yêu tên đó nhiều đến như nào. Thật là khiến anh không thể không cười dờ khóc dờ.

Cô bước trên đường về nhà, hôm nay quả thực là một ngày mệt mỏi, lần này chính thức cô sẽ rời xa anh thật xa, sẽ không vẫn vương gì nữa, Điều đó khiến cô giống như bị dao lớn mổ xẻ vào tim vậy. Mặc dù đã nhiều lần rất muốn anh buông tha. Nhưng thật sự phải thừa nhận rằng rời bỏ anh là một nỗi đau quá lớn. Tuy là luôn chối bỏ sự ràng buộc với anh, nhưng thật sự không thể kiềm nén được cảm xúc của trái tim khi được vòng tay anh xiết chặt . Được cơ thể dính chặt lấy không rời.

(Đình Thiên, em hứa sau này , nếu như anh chưa rời xa em. Em sẽ không bao giờ rời xa anh”)

Lời hứa đó, đã bao lần không làm được. Cô mỉm cười tự chế giễu bản thân. Tình yêu này, từ lâu đã là tội lỗi, mà sao cứ mãi không thể dần lòng. Từng suy nghĩ khiến cô bước đến cửa nhà lúc nào không hay. Cô lấy hai bàn tay lên lau chùi nước mắt. Không đành lòng, lại úp xuống hai lòng bàn tay khóc thét. Một hồi, ngửi thấy trong nhà đầy mùi thơm của đồ ăn xông lên. Cô bình tĩnh nghĩ về hai cô em, lấy lại tinh thần , mở cửa nhẹ nhàng bước vào nhà.

Đang loay hoay cõ chiếc giày ở cửa thì đập vào mắt, ngay gian phòng bếp của căn phòng khách, có bóng dáng quen thuộc đang loay hoay nấu nướng.

“Em, đi gấp nhân tình , giờ mới về hả?” – Anh nhìn thấy cô, một giọng giễu cợt lại trực tiếp vang lên.

“Anh không sợ người khác thấy sao?” – Cô đi vào phòng khách, nhìn anh với điệu bộ của một chú cún con , khẽ nói. Khiến anh bật cười. cô vội quay đi khẽ nói thêm “Hai em của em đâu rồi?”

“Ý em là. Em gái của chúng ta?” – Anh mỉm cười nhìn cô thờ dãi nói thêm “Anh đuổi chúng sang nhà Lệ Hân rồi” – Anh hai tay bưng hai đĩa đồ ăn ra bàn , nói thêm “Hôm nay chỉ có chúng ta thôi”. Mỉm cười ủy dị nói.

Cô nhìn anh, cổ giấu nỗi niềm trong tim, đặt chiếc túi xách lên bàn làm việc rồi đi ra rửa tay ngồi xuống bàn ăn cơm theo ý chỉ của anh. Từ trước đến nay , tất cả những gì cô có đều liên quan đến anh. Ngay cả những người xung quanh cô cũng không ngoại lệ. Tất cả đều là của chung giữa anh và cô, Thật là định mệnh chó chêu người mà.

Nhìn vào bàn đồ thức ăn thật là khiến người ta nhớ lại kỷ ức, Ngày đó, cũng 3 món 1 canh là do anh dậy cô. Anh thường làm cho cô những món cô thích. Dù rất vất vả làm những công việc hàng ngày nhưng hề cô đến giờ ăn 3 bữa , thì lại không thiếu những món ngon dành cho cô. Còn công việc dành cho cô thì chỉ là ở nhà, ăn ngủ , chơi và đến giờ là hưởng thụ những món ăn đó. Kiểu chăm sóc khiến người ta không thể rời được mà.

Anh thấy cô đứng nhìn đồ ăn thẩn ngẩn một hồi, bèn ra bế bổng cô ngồi vào lòng mình. Vẫn là chăm sóc từng chút từng chút một như vậy. Chỉ xin thêm một ngày tiếp nhận sự ân cần của anh nữa thôi. Cô vừa suy nghĩ vừa nhắm đôi mắt với hàng lệ giấu nhẹ đi không cho anh thấy. Há cái miệng xinh xinh của mình để ăn những miếng cơm anh đút từng miếng từng miếng.

Ăn xong bữa cơm ngon lành , anh bế cô vào buồng tắm, Nhẹ nhàng đưa khăn lau rửa thân thể cô, Anh bế cô lên, hôn vào bầu ngực đầy sức sống của cô, Khiến trái tim cô thổn thức mạnh , thổn thức ra. Cô bất giác nói “Đình Thiên, chúng ta còn như này đến bao giờ?”

“Cả Đời!” – Anh vừa cọ sát làn môi của mình với ngực cô, khẽ nói. Một hồi, anh lại cắn mạnh một phát rồi nói. “Cái này là vì em lén gặp tình nhân”. “Đạo gần đây , em có vẻ to gan hơn vì hấn ta đó nhỉ?” – Lại một miếng cắn nữa , vừa dứt câu, khiến cô, thổn thức ôm chặt lấy cổ anh.

Những dòng nước từ vòi hoa sen chảy xiết vào hai cơ thể đan chặt vào nhau với trái tim không thể thổn thức hơn. Mặc sự dầy xéo trong tim, cô đan chặt tay ôm lấy anh như chưa bao giờ được ở bên anh vậy. “Chỉ thêm một lần này nữa thôi, tôi lỗi chỉ xin đi kèm một lần này nữa thôi, con xin lỗi , chỉ thêm một lần này, con hứa” – Từng suy nghĩ khiến nước mắt cô hòa chung với dòng nước chảy xuống.

Để mặc thân thể cho anh dày xéo yêu thương. “Em yêu anh, em rất yêu anh” – Một giọng bất giác cảm nhận cơ thể anh chạm sâu vào bên trong cơ thể cô , theo nhịp khẽ thổn thức lên, như không thể kiềm nén nữa rồi. Khiến anh bật một nụ cười càng xiết chặt cơ thể nhỏ bé của cô hơn. “Đình Thiên, em xin lỗi. Nhưng em thực sự rất yêu anh” Vừa nói, Bờ môi cô vừa cọ sát vào ngực anh, khiến anh sung sướng hạnh phúc không tả, từng nhịp, mạnh mẽ hơn , sâu thẳm hơn.

Sau bao năm, cô lại thổn thức những lời này , khiến anh không xiết không yên, vùng vẫy , tràn trề nhựa sống trên cơ thể cô.

Cô thấy anh hạnh phúc, trái tim lại càng có gì đó xiết chặt, xin lỗi anh, lời xin lỗi cứ hiện lên trong đầu, cứ theo nhịp với anh mà sâu thẳm hơn nhịp từng nhịp.

Một hồi yêu thương, mình chứng của các cảm xúc trào dâng vào cơ thể nhau. Anh thấy cô thổn thức. mỉm cười bế cô vào phòng, đặt cô nằm trên chiếc nệm, làn môi anh đóng đưa , trên làn môi cô. Bàn tay anh rong ruổi trên thân thể cô.

Lần đầu tiên trong hơn 2 năm, cô đóng đưa , uyển chuyển từng chút từng chút quyến rũ trên thân thể anh. Đôi mắt ngọc ngà vừa đắm say vừa vương muộn phiền của cô cứ từng chút từng chút đánh vào tim anh. Khiến anh không thể không xiết chặt cô hơn. Cả hai đều thổn thức, không kiềm nén được cảm xúc, đôi chút lại bất giác nói lời yêu thương nhau. Đắm đuối như không thể tách rời.

Họ cứ xiết chặt vào tận sâu trong nhau, cùng đêm tối. Như thể không ai có thể rũ bỏ được giây phút này, như thể thế gian chỉ có hai người cùng một thể khó chia ly, Dù trời có sập xuống , cũng không ngăn cản được cặp tình nhân này nữa rồi.

Vài tiếng sau khi ân ái, cả hai vẫn không thể tách rời như bao lần. Anh thổn thức rồi bật cười lớn trong hạnh phúc. Hôn lấy hôn để vào trán cô, đôi tay rong ruổi , xiết chặt thân thể cô như muốn cô mãi mãi chỉ là của anh. Cô đưa làn môi đặt nụ hôn sâu vào ngực anh, khiến anh lại càng như có mỗi kích thích. Không thể xiết chặt cô hơn . Như thể, Bây giờ chỉ cần cô nói cô muốn điều gì anh cũng cho cô hết, ngoại trừ việc cô rời xa anh. Dù là gì anh cũng cho dành hết cho cô.

Bàn tay anh đan xiết khiến cô đôi lúc không thể thở được nhưng cô vẫn mỉm cười nhắm mắt, ngủ thiếp đi. Giờ mà được chết trong vòng tay anh, quả là món quà không có gì hơn nữa.

Hai người cùng một nhịp đập, cùng một nhịp thở, chìm sâu vào giấc ngủ của đêm tối, mặc cho ngày mai có ra sao. Bây giờ cô chỉ nguyện cùng anh đi đến bất tận.

.....

Bạn đang đọc truyện *Hận Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 15

Bỏ Trốn ;

Tiếp Tục Là Xa

Sáng hôm sau, như thường lệ anh đi từ sớm. Sau tiếng đóng cửa của anh, cô vội vã tỉnh giấc. Thu dọn một số đồ đạc cần thiết vào chiếc túi lớn. Cô viết mấy dòng thư để lại cho hai cô em gái. Đang suy nghĩ gì đó, thì thần thờ đáp bàn tay xuống chiếc vòng cổ anh tặng. Tính tháo nó ra nhưng loay hoay mãi không thể tháo nổi.

Một hồi, Cô khẽ thở dài bỏ cuộc, coi như giữ lại một món đồ cuối cùng của anh. Cô bước chân ra ngoài cửa nhà, biết là không thể đi chiếc ô tô của mình nữa, cô ra bắt vội chiếc xe bus đi về phía ngôi trường con trai đang cư trú. Mọi dự trù, tính toán đã có sẵn ở trong đầu. Sau này chỉ cố gắng sống để nuôi dạy con trai cho thật tốt. Mặc dù không biết cuộc đời phải trôi nổi ra sao nhưng giờ chỉ cần đi xa nơi này là đủ. Với lại cô đâu chỉ có một mình. Cô có cậu con trai mà cô yêu thương nhất đi cùng thì dù có ra sao cô cũng sẽ cố gắng chịu đựng tất cả.

Ngồi trên xe bus 2 tiếng, bước xuống gần ngôi trường mà con trai mình đang ở. Đi vài bước chân là đến. Cô bước đi, cảm giác thật là không thể tả, Nhắm đôi mắt thở dài rồi ngược lên nhìn bầu trời trong xanh. Hôm nay, trời vẫn đẹp như những hôm khác, thậm chí còn đẹp hơn khiến cho lòng người xao xuyến. Nghĩ lại chuyện giữa cô và anh, đã mười mấy năm. Giờ có lẽ là kết thúc để anh được hạnh phúc, mọi chuyện sẽ ổn thôi. Mong anh sẽ hướng về tương lai. Đừng đau khổ vì quá khứ nữa.

Vừa suy nghĩ vừa bước đi một hồi, cô đến ngôi trường Hướng Dương lúc nào không hay, cô nhìn vào đồng hồ đã gần 9h, có lẽ bây giờ anh cũng đã biết chuyện. Vợ và như thúc giục lấy bản thân cô, Cô nhanh chóng mở cửa bước vội vào sâu bên trong căn phòng của cậu con trai. Đập vào mắt mình là bóng dáng bé nhỏ quen thuộc của cậu bé cô luôn trao trọn trái tim và linh hồn từng giây phút. Cậu bé nhìn thấy cô, vui vẻ trong hạnh phúc, lớn giọng gọi một tiếng “Mẹ!” to tướng. Vừa dứt câu đã ôm trầm lấy bóng dáng của cô.

“Con trai của mẹ đã ăn sáng chưa?” – Cô ngồi xuống vuốt gương mặt xinh xắn của cậu bé, sau đó liền hỏi.

“Con vừa mới ăn xong, mẹ ơ” – Cậu bé tươi tắn liền trả lời ngay câu hỏi của cô. Cậu bé vừa dứt câu, cô đã hôn lấy hôn để vào hai bên má cậu bé. Vừa hôn vừa cay cay sống mũi rồi ôm chặt lấy cậu bé. Thật là không gì có thể chạm được vào giây phút này của hai mẹ con cô.

“Lệ Băng, em đến đó ư?” – Chị hiệu trưởng ngôi trường bước vào căn phòng, vợ và ngồi xuống hỏi cô.

“Dạ, lần này em đến là đón cháu Thiên Bảo đi”. – Cô vội lau nước mắt quay sang trả lời chị trông nom, sau đó quay ra cậu bé nói tiếp “Thiên Bảo, con ra thu gom đồ đạc, mẹ sẽ đưa con về”.

“Mẹ ơi, mẹ đưa con về ở với mẹ và hai đi đúng không?” – Cậu bé hớn hờ hỏi mẹ với đôi mắt trong sáng.

“Không, chỉ con với mẹ thôi. Chỉ chúng ta thôi, con sẽ đi với mẹ chứ?” – Cô vừa nói vừa rút hai hàng lệ, lại ôm chầm lấy cậu bé.

“Wow, thích quá! Con muốn được ở cùng mẹ lắm” – Cậu bé ôm lấy cổ cô vỗ tay hoan hô.

Cô suy nghĩ đến thời gian vội thả cậu bé ra, sau đó, hai mẹ con và chị trông nom cùng thu dọn đồ đạc cho cậu bé.

Lấy tạm mấy bộ đồ và số ảnh treo tường nhét vào chiếc cặp bé xíu cho cậu bé đeo trên lưng. Còn những thứ cồng kềnh, quên góp lại cho Ngôi Trường.

“Mẹ ơi, cái cặp này không để vừa cái chân này” – Thu xếp một hồi, Cậu bé giơ cái chân nhỏ đã gấp gọn mà cậu bé hay đập lên và nói.

“Không vừa thì con để lại, đến nhà mẹ sẽ mua cái mới cho con” – Cô nhẹ nhàng lấy cái chân trên tay cậu bé đặt xuống sàn.

“Nhưng mà, “ – Gương mặt cậu bé phụng phịu ôm vội cái chân rồi nói với cô.

“Lệ Băng, đây là cái chân bằng bé hay đập. Vì nó có hơi ấm của em”. – Chị trông nom cậu bé vừa nói, vừa rom róm nước mắt,

Cô nghe thấy vậy, đôi đồng tử chững lại. Một tay khẽ nắm lấy bàn tay nhỏ bé đang ôm chiếc chân nhỏ của cậu bé. Một tay vuốt lên má cậu bé, nói “Con trai từ bây giờ mẹ sẽ mãi ở bên con đúng không nào?”

“Mẹ hứa sẽ không bỏ con lại nữa nhé!” – Cậu bé ôm chặt lấy cô, một giọng nhỏ nhắn khê cất lên, khiến cô ôm xiết lấy cậu bé với hàng nước mắt.

“Ừ, mẹ hứa. Đương nhiên mẹ hứa!” – Cô vừa nói, vừa đẩy khẽ hai vai cậu bé ra. Vợ và đeo chiếc cặp đã soạn đủ một vài thứ cần thiết lên lưng cậu bé. “Nào giờ mẹ con mình đi phưu lưu nhé!”. Cô vội vả đứng dậy một tay xách túi lớn của mình, một tay cầm chặt lấy tay cậu bé dắt đi.

“Lệ Băng, em cầm lấy số tiền này!” – Hai mẹ con cô bước ra khỏi cổng Ngôi Trường. Chị trông nom khê đặt vào tay cô một chiếc phong bì. “Đây là số tiền em thường xuyên gửi để chăm sóc cho thằng bé, chị đã chi tiêu những thứ cần thiết cho nó, nhưng vẫn còn thừa rất nhiều. Nên em hãy cầm lấy nó”.

“Chị, em đã chuẩn bị đầy đủ rồi, mấy năm qua cảm ơn chị đã yêu thương nó giúp em. Số tiền này, như em đã nói. em quên góp hết cho Ngôi Trường này” – Cô cương quyết đưa lại phong bì vào tay chị trông nom.

“Vậy giờ em định đi đâu” – Chị trông nom vừa thờ dai, vừa nhìn cô, nói.

“Cha nó giờ đã đang cho người tìm đến đây, em không thể để chị phải chịu liên lụy. Càng không thể để nó lọt vào tay cha nó”. – Cô nhìn chị trông nom rom róm nước mắt khê nói thêm “Chị yên tâm, đừng lo lắng gì. Em đã chuẩn bị mọi thứ cho tình huống xấu nhất” – Cô vừa nói vừa áp đôi tay vỗ vỗ vào đôi tay chị trông nom.

“Hai mẹ con nhớ đi mạnh giỏi. khi nào mọi thứ ổn thỏa nhớ về thăm bác” – Nghe xong câu từ biệt của chị trông nom. Hai mẹ con cô ôm tạm biệt chị ấy một giây lát, rồi cô dắt vội thằng bé lên xe bus đi về hướng đã được cô sắp xếp sẵn.

Vừa lên chiếc xe bus, một người trong 3 người đàn ông lạ mặt, cùng đồng hành trên tuyến xe bus với cô tiến lại gần hai mẹ con cô vui vẻ chào hỏi một hồi. Trên đời cũng có nhiều chuyện bất ngờ đến trùng hợp. Cô dắt cậu bé bước sâu vào bên trong, hai mẹ con ngồi xuống chiếc ghế dài, đặt cậu bé lên đùi, mặc kệ cho chiếc xe lăn bánh, mẹ con cô vui vẻ kể cho nhau nghe những câu chuyện. Cậu bé có phản ứng động mỗi lúc lại vừa vai nghịch ngợm nhảy múa khắp xe khiến cho mẹ vừa lo lắng lại vừa không thể không bật những nụ cười lớn.

Tính cách của cậu bé hình như có phần giống mẹ nhiều hơn cha. Nghịch ngợm một hồi, lại nằm gọn trên chiếc đùi của mẹ mà ngủ thiếp đi. Cô nhìn cậu bé ngủ vừa mỉm cười vừa lấy tay ôm sát hai bên má của cậu bé. Khuôn mặt càng nhìn càng y hệt như cha này, thật khiến người khác lo lắng không yên mà. Khỏe mi cô lại rom róm hàng lệ ôm cậu bé mà thở dài.

3 người cùng 2 mẹ con cô đồng hành khiến cô có phần lo lắng. Nhưng họ cũng có những câu chuyện của riêng họ, và không để ý đến mẹ con cô nhiều nên cô cũng yên tâm hơn, mà chắc gì đã cùng chung một bên đồ.

Lúc này ở trong công ty đã gần 10h, trong khi nhóc Trang Linh cứ loay hoay gọi điện cho cô mà không thể liên lạc được, thì Phó Chủ Tịch cầm một tệp phong bì vội vã bước vào tầng 77, anh ta nhìn sang bàn làm việc của cô, biết cô không đi làm. liền nhanh chóng vào văn phòng chủ tịch.

“Cậu xem vợ bé của cậu đã làm gì?” – Phó Chủ Tịch vào phòng chỉ thấy bóng dáng đằng sau của anh, anh ta bước sâu vào bàn làm việc của anh, lia mạnh tập ảnh chụp cô và Hoàng Khải trao đổi với nhau tấm phong bì hôm qua, khiến chúng bay từa tung trên bàn làm việc của anh.

Anh vẫn vậy, vẫn một tâm trạng khoanh tay nhìn đăm chiêu ra cửa sổ, anh ta bực tức bèn nói lớn “Hạ Thiên, đêm hôm qua, tôi vừa gửi cho bên khách sạn NY bản kế hoạch, cậu biết họ gửi lại cho tôi cái gì không? Bản kế hoạch của chúng ta, bên Hoàng Khải đã gửi rồi. Và họ quyết định không hợp tác với chúng ta nữa”. “Sáng nay khi tôi đến công ty những tấm ảnh này được chuyển thẳng hết cho CEO của công ty”. “Lần này cậu khó lòng bảo vệ được vợ bé của cậu rồi”. “Các CEO còn bảo tôi vào kiểm tra máy vi tính của cô ta đó!”.

“Không cần kiểm tra, nhất định là có!” – Anh thấy Thần Nghiệm thao thao một hồi khể nói lớn, khiến đôi mắt Thần Nghiệm chùng lại. Anh quay ra nhìn anh ta, nói tiếp “Thần Nghiệm, cậu nhìn vào đây đi!” – Anh vừa nói, vừa lia chiếc điện thoại vẫn ở trên mặt bàn từ hồi nào đến giờ cho Thần Nghiệm xem.

“Cậu, tại sao lại?” – Thần Nghiệm chùng đôi đồng tử to tướng lia qua lại màn hình chiếc điện thoại. Tất cả đều là vóc dáng quen thuộc của một cô gái. Thậm chí còn là chi tiết rất nhỏ nhặt các hành động của cô gái đó.

“Cậu còn nhớ, tuần trước chúng ta đi HongKong chứ?” – Thần Nghiệm, ngược lên nhìn anh, gật một cái. Anh mỉm cười nói thêm “Lần đó, tôi đi mua một cái dây chuyền, vài carat nhưng lại lên đến vài trăm tỷ đồng, cậu còn nhớ cậu nói tôi bị điên chứ? Và cứ tưởng tôi chỉ là đang nói đùa với cậu đúng không?” – Lại một lần gật dù không chớp mắt trên chiếc hàm của Thần Nghiệm, anh nhếch nhẹ khóe miệng cười mỉm một cái “Chiếc dây chuyền đó, là tôi giao dịch với Công Ty SKYNETFREE”.

Câu nói cuối cùng khiến đôi đồng tử của Thần Nghiệm hoàn toàn bất động. SKYNETFREE là công ty vệ tinh và điện tử quy mô lớn hàng đầu thế giới, Những người giao dịch được với họ, hoàn toàn chỉ là các cấp cao của chính phủ bên Mỹ, và một số cường quốc khác.

“Cậu đã nghe nói, về thiết bị mới nhất của họ có tên là SKYDAY chưa?” – SKYDAY vừa được công bố vào đầu năm nay, và trên thế giới những người có thể xài được ứng dụng thiết bị này chưa có một ai. Không để gương mặt anh bạn thân trắng bệch thêm nữa, anh mỉm cười trả lời “Gọi tóm gọn là Vệ Tinh theo dõi trên trời”. - Nhất cử nhất động của người đang nắm giữ thiết bị này, đều được cả một hội đồng những người trong công ty SKYNETFREE truyền thẳng mạch vào cho Chiếc điện thoại của người chủ.

“Hạ Thiên, cậu bị điên hả?” – Thần Nghiệm, từ đâu trên người đầy mồ hôi hột rớt xuống, ngược lên hỏi anh bạn thân trước mặt “Cô ta, tại sao lại quan trọng với cậu đến thế?” – Anh ta hỏi xong, chỉ thấy anh mỉm cười, anh ta nói thêm “Tôi biết cô ta là mối tình đầu của cậu, hôm trước tôi đã nghe Đức Minh nói lại, nhưng cậu đầu nhất thiết phải .....”. Đúng vậy, chỉ là tình yêu đầu, thậm chí bây giờ anh đã có cô vợ độc nhất vô nhị, nhưng tại sao lại phải tâm, chất thương tổn chỉ vì cô gái nhỏ nhoi đó

“Cậu biết vì sao, tôi yêu cô ấy đến vậy mà không lấy cô ấy không?” – Anh nhú mày lại hỏi anh bạn thân

“Hơn 4 năm trước, không phải là lúc mẹ cậu đã mất sao?” – Thần Nghiệm mở to mắt.

“Và người đã giết chết mẹ và con trai tôi. Chính là cô ấy” – Anh một hồi vô định, đáp.

“Con trai cậu và cô ấy sao?” Thấy Thần Nghiệm như bị tiếng sét choáng qua tai, nói lớn, anh không trả lời, chỉ khề đáp lại bằng ánh mắt nhắm nhẹ lại.

Một hồi, anh nói tiếp “Cậu có biết cô ấy đã rời xa tôi bao nhiêu lần không?” – Đôi mắt anh nhú lại vì đau đớn, những lần cô rời xa. Là một lần trái tim anh nát vụn. Những lần đó, anh chỉ muốn chết đi. Nhưng là vì cô vẫn sống để anh còn có cơ hội trả thù cho những nỗi đau mà cô mang lại cho anh. Nên anh đã gượng dậy sống tiếp, Với mỗi hận ở trong tim. Nhưng càng hận cô bao nhiêu lại càng yêu cô nhiều bấy nhiêu. Càng dằn vò cô bao nhiêu anh càng đau đớn bấy nhiêu.

Điều khiến anh hận cô đến điên loạn nhất không phải là những tội lỗi cô đã chót gây ra, mà chính là, sau mỗi sai lầm, sau mỗi vết thương tổn lớn cô để lại là sự lạnh cảm không chịu nói nửa lời, không chịu giải thích hay van xin anh dù chỉ một từ của cô. Anh càng ngày càng hận cô sâu hơn vì nghĩ rằng tình yêu đó với cô chẳng là gì. Chẳng đáng để cô phải van xin cúi lạy anh.

.....

Bạn đang đọc truyện *Hận Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 16

Giăng Bấy ;

Ký Úc Hề Lộ

“Sau tai nạn đó, cô ấy không nói gì mà bỏ trốn khỏi tôi, tôi đã hận cô ấy đến chết đi sống lại” – Hạ Thiên khẽ đáp , “Nhưng 2 tuần trước, có tin báo từ chị gái tôi Hạ Đình Thu, cho sự việc hơn 4 năm về trước. Tôi đang bắt đầu cho điều tra lại”

Anh quyết định không để cô rời khỏi anh, không một lý do nữa. Mà sẽ trực tiếp đi tìm hiểu chúng.

“Cậu nhìn những cử chỉ cô ấy ngày hôm qua “ – Anh lật lại những tấm hình theo dõi cô từ buổi sáng hôm qua. “Những người gửi cho cô ấy tấm ảnh này, và uy hiếp cô ấy. Rất có thể liên quan đến sự việc 4 năm về trước”. “Và mỗi lần cô ấy chuẩn bị rời xa tôi, là một lần cô ấy nói yêu tôi “ Anh cười khềnh một cái. Giống như đang diễn tả cô là một con chuột ngốc nghếch vậy. Vừa nói yêu tha thiết lại phản bội một cách không chớp mắt.

“Cậu hãy kể hết nỗi đau mà cậu đã phải trải qua khi không có tôi , cho tôi nghe được không “- Thần Nghiêm bộ dạng nghiêm nghị nói với anh.

“Chưa thể là lúc này, nhưng Thần Nghiêm cậu hãy giúp tôi điều này” – Hạ Thiên vừa nói, vừa để tay lên tập tài liệu trên bàn, nói thêm “Công Ty, hãy quản lý giúp tôi một thời gian”.

“Cậu tính đi đâu?” – Thần Nghiêm mở to mắt.

“Tôi đang có dự định , giăng bấy một mẻ “ – Hạ Thiên khẽ mỉm cười, nói “Trong thời gian tôi đi, nếu có sự cố bất thường xảy ra. Cậu hãy vì thế mà viện cớ tôi phá sản và dùng những tài liệu này để chứng minh cậu đã mua lại công ty của tôi”. Thần Nghiêm lặng người không hiểu tên quý xú này đang tính làm trò gì. Nhưng vẫn cứ là đồng ý giúp đỡ hần.

Một hồi, anh đưa một tấm ảnh trên màn hình điện thoại lên cho anh bạn thân xem, anh bạn thân mở to mắt , áp ứng đáp “Đây, đây, chả phải , chả phải là cậu , cậu hồi bé sao?”

“Đúng là bạn thân từ nhỏ của tôi” – Anh mỉm cười vỗ vai anh bạn thân rồi bước ra ngoài. Để lại anh bạn thân trong phòng làm việc.

Đi thêm suốt hơn 2 tiếng đồng hồ nữa, đến một vùng quê xinh đẹp, mẹ con cô bước xuống và đi vào một căn nhà cấp 4 xinh xắn. Bên trong đã đầy đủ tiện nghi cho mọi thứ. Cô đặt túi xách của hai mẹ con xuống sàn nhà rồi dắt tay cậu con trai đi mua thức ăn về nấu đồ ăn trưa.

Mọi thứ ở đây , đều là cô đã chuẩn bị sẵn. Căn nhà này thực ra là căn nhà cha cô đã mua cho cô từ rất lâu rồi. Cha cô nói rằng mỗi khi muộn phiền ông thường đến một vùng hẻo lánh, câu cá và chăn nuôi để thư giãn. Hồi cô bé xú cũng được cha đưa đến đây rất nhiều lần.

Và đột nhiên anh trở về , cô cũng đã ở đây một thời gian để sinh bé Bảo. Biết thế hai mẹ con cứ sống mãi ở nơi đây, để cuộc sống không bị đảo lộn. Biết thế không trở về xây dựng lại doanh nghiệp của cha để một lần nữa phải rơi vào lưới tình không dứt khoát. Nhưng giờ có muốn cũng không đánh đổi được gì. Chỉ mong mọi chuyện từ nay sẽ được yên ổn.

Cô ra chợ, gặp 3 người kia, đang loay hoay tò mò, thì họ đến bắt chuyện và nói họ là 3 anh em hàng xóm của cô. Không có gì khả nghi nên 2 mẹ con cô chào hỏi họ vui vẻ.

Đi chợ mua đồ xong xuôi, cô cũng cậu bé trở về nhà. Như thói quen, 3 món 1 canh vẫn được dọn trên bàn. Và nhẹ nhàng dứt từng miếng cơm ngon lành cho cậu bé.

Cả hai mẹ con ăn uống no nê trong vui vẻ, thì cũng đến một giờ, cô vỗ về cậu bé ngủ, rồi đi dọn dẹp mâm bát, nhà cửa. Xong xuôi mọi công việc , cô ôm cậu bé ngủ một giấc no say.

Bỗng nhiên cửa bị khóa chặt ở ngoài, có một đám người loay hoay làm gì đó, cô thấy động khẽ mở mắt ra thì khói lửa đã bập bùng. Cô vội vã hét lớn , đập vào cửa nhưng không thể ra được ngoài nữa, cô chạy vào ôm chặt lấy cậu bé đang say giấc. Bất giác khóc nức lên “Em xin lỗi, Đình Thiên, em xin lỗi”

“

Cô ấy vẫn an toàn thưa Ông Chủ” – Một trong 3 người đàn ông hàng xóm của cô , khẽ trả lời điện thoại.

Sau đó nhìn sang bên nhà cô, một ngọn lửa lớn từ đâu cháy to, Hốt hoảng quá. Vợ vàng chạy sang , biết là khó dập được lửa bèn phá cửa xông vào, một anh phá cửa, còn 2 anh kia đỡ lấy hai mẹ con cô.

“Ông chủ, hai mẹ con cô ấy vẫn thờ nhưng bị bất tỉnh” – Sau khi cứu xong hai mẹ con, một anh theo dõi. Khẽ báo cho anh biết.

“Được rồi. tôi đã gửi máy bay riêng đến đó, trong thời gian sớm nhất, 2 người hãy đưa cô ấy trở về Hà Nội, Còn một người, hãy ở lại đó, phòng trường hợp những tên phóng hỏa quay lại kiểm tra” – 3 người nghe hiệu lệnh vâng dạ đồng thanh. sau đó không chần chừ, làm theo luôn.

“Thiên Bảo, Thiên Bảo, Thiên Bảo .....” – Cô loay hoay trong cơn mơ, khẽ giật mình tỉnh giấc. Đầu óc đau nhức lác quắc lại. Đôi đồng tử lơ mơ mở to, đập vào chúng là một căn phòng mãi mãi cô không bao giờ quên. Cô ngỡ ngàng nhắm mạnh chúng vào, rồi mở ra. Lại nhắm mạnh vào lần nữa. Lần này thêm hai bàn tay dụi dụi như muốn sạch hết bụi bẩn trong chúng. Sau đó, khe khẽ mở ra, vẫn y như vậy. Căn phòng đầy màu sắc xinh xắn ngộ nghĩnh giống như dành cho một nàng công chúa nhỏ nghịch ngợm, vẫn hiện hiện trước mắt cô. Không chút biến mất, thậm chí là di chuyển.

Cô thần thờ cười mỉm một cái. Giống hiện tượng hình như bản thân đã được lên thiên đàng.

Đôi đồng tử cúi xuống nhìn chiếc giường xinh đẹp, lấy bàn tay xoa xoa vào chiếc nệm có họa tiết giống như những câu chuyện cổ tích xa xưa.

(“Lệ Băng, hôm nay mẹ sẽ kể cho con nghe một câu chuyện mới nhé “

“Dạ!”

“Ngày xưa, ngày xưa, trên một vùng đất lạ, có một nàng công chúa Tuyết .....”)

Hình ảnh người mẹ xinh đẹp với nụ cười hiền dịu, Tối nào cũng dành thời gian ở bên cô con gái đáng yêu của mình, kể cho cô bé những câu chuyện hay. hát cho cô bé những bài hát ru ấm áp của tình mẹ.

Nhưng, một ngày .....

(“Mẹ, tại sao lại phản bội lại cha? Tại sao lại yêu người đàn ông khác? .....

Mẹ, đừng lại gần! Mẹ đi đi, Con hận mẹ, nếu mẹ không đi, con sẽ chết trước mặt mẹ! “ .....

Cô gái cầm một con dao nhỏ đâm vào lớp da thịt trên cổ tay, quất lớn, vào người phụ nữ đang đứng trước mặt,

“Lệ Băng, rồi một ngày nào đó .... Con sẽ hiểu tình yêu là gì! Mẹ Xin Lỗi,

Con nghe mẹ, đưa con dao đó ra đây ngay, Mẹ xin con!”

Bàn tay bà mẹ yếu ớt đưa ra, cầu xin cô con gái.

“Con không hiểu, và không bao giờ hiểu.

Mẹ đi đi, đi ngay đi! .....

“Phu Nhân! Có tin báo, ông chủ và Hạ Lão gia đã .....

“Đã xảy ra chuyện gì?” – Bà mẹ quay ra nhìn quản gia trong đôi mắt vẫn vẫn chảy xiết lệ nhòa.

“Họ cùng ngã xuống từ tầng thượng của Công Ty chúng ta

Và đã qua đời ngay sau đó” - Bà quản gia, nấc nghẹn từng tiếng.

“Cái gì? Không thể nào, Hạ Đình Phong, Hàn Gia Kiệt!” – Người mẹ vừa chạy ra ngoài vừa nói,

Sét đánh ngang tai hai mẹ con, Lệ Băng tay cầm con dao, bỗng nhiên xòa xuống như không còn xúc cảm hay linh hồn.

Một hồi, đứng giây chạy nhanh theo mẹ:

“Cha ơi, không được! Tất cả đều là do mẹ, do mẹ hết!”

Cô vừa chạy, vừa khóc thét đằng sau bà mẹ.

“Phải, tất cả là do mẹ!” – Bà mẹ vừa nghe tiếng cô con gái hét, chợt thần thờ trong suy nghĩ, sau đó, ngã xuống chiếc cầu thang lớn, lúc nào không hay.

“Phu nhân, Phu nhân! “ – Những người giúp việc thi nhau la hét, đỡ Bà mẹ dậy.

“Mẹ nhất quyết không được xảy ra chuyện gì, Nếu có chuyện gì xảy ra con sẽ không tha thứ. Không bao giờ!” – Cô thấy mẹ nằm dưới sàn, đầu óc chảy xuống bao nhiêu dòng máu. Liên thờ gấp, vội vã chạy xuống trong hoảng sợ. Vừa lấy tay ôm lấy mặt bà mẹ, vừa nói.

“Lệ Băng, hứa với mẹ, dù có ra sao, con cũng phải chăm sóc hai em” – Bà mẹ, hấp hối nói.

Nói xong, ngắt lịm. Cô và mọi người đưa mẹ cô vào bệnh viện cấp cứu.

“Tiểu Thu, Phu Nhân đã qua đời!” – Nhưng mọi chuyện đã quá chậm trễ, cô ngồi sụp xuống khi vừa nghe bà quả gia dứt một câu báo.)

Khoảng khắc một mảnh ký ức đau đớn hiện về, khiến cô dường như nghẹt thở,

“Tất cả là tại con, cả cha , cả mẹ , cả bác Hạ và sau này lại cả Hạ phu nhân. Đều là vì con !”

Cô úp bàn tay xuống đầu gối, khóc nức nở thật lớn, Tiếng khóc mà cô đã luôn phải giấu đi.

Một hồi, cô ngẩng đầu lên, nhìn xung quanh căn phòng. Thật lạ là nó, không có một chút gì khác biệt, ngay cả đồ đạc cũng được bài trí y như cũ, ngăn nắp và mới toanh không vương chút bụi.

Cô bước chân xuống, đi vòng quanh căn phòng. Nhưng bức ảnh được treo chỉ chít trên các góc tường. Nào là góc Family, toàn những bức ảnh của cô và gia đình mình.

Sờ tay vào một bức ảnh hai cha con cô đang vui vẻ mặc bộ quần áo bộ đội với nón lá, ngồi trên một chiếc thuyền nhỏ câu cá. Trên cái ảnh đó, có dính một chiếc vòng vô sò nhỏ xinh.

(“Đồng chí nhỏ. Hôm nay, đội của cha con ta sẽ câu cá, con sẵn sàng chưa, cha sẽ chỉ con cách câu cá ” – Người cha lấy cần câu ra nói với cô con gái nhỏ đang đứng trước mặt

“Rõ thưa , sếp Kiệt !” – Cô con gái, gương mặt đáng yêu đồng dạng đưa bàn tay nhỏ xinh lên trán, nói.

“Đây, lấy cần, rồi cài mồi lên đầu dây .....” – Người cha ngồi xuống chỉ vào xô mồi, sau đó, lấy một con mồi đặt vào đầu chiếc cần câu.

“Mồi là mấy con run đang nghoe nguẩy này hả cha, Plè!” – Cô bé nhìn vào xô mồi, nhăn nhó , nịt mũi, khẽ nói,

“Ừ, nghe tiếp này, sau đó con thả dây kéo cần sâu xuống nước, rồi ngồi đợi cá cắn câu thôi “ – Người cha vừa nói vừa làm động tác hướng dẫn.

“Phải ngồi không đợi nữa hả cha? Thôi, con sang đội bác Khôi, cọ vô sò với chị Lê Hân đây” – Cô bé với đôi mắt lém lỉnh , chạy tốt đi.

“Cái con bé này, dám bỏ đội hả?” – Người cha lấy bàn tay kéo vội đằng sau áo của cô bé, khiến cô bé không thể chạy được nữa.

“Hajzzz, thôi được rồi” – Cô bé vung vẩy mãi không thoát khỏi được cha mình, khẽ xoay người xuống, bước ra lấy cần câu của mình , đặt vào tay người cha , nói thêm “Đây, cha câu cần của cha bên tay này, còn cần của con , cha trông bên tay kia” – Vừa nói vừa liếc nhìn hai tay của cha mình đã không được rảnh rồi, cô bèn quay nhanh lại, ôm chiếc mũi lá chạy một mạch sang đội bên kia.

“Con bé này, thông minh quá nhỉ ! NHớ cẩn thận nha con!” – Người cha vừa lắc đầu , vừa mỉm cười nói theo hướng cô bé.

Một hồi, cô bé trở về chỗ của cha mình, thấy cha đang che mũi vào mặt ngủ say sưa, vội nói lớn “CHA OI!”

“Gi , gi , sao , sao , con làm sao?” – Cha cô giật mình.

“Cha câu cá như vậy. thì đội ta sẽ chết đói mất!” – Cô bé vênh mặt, cha cô thấy vậy, vội thờ dài mỉm cười, cô bé lém lỉnh đưa tay ra nói thêm “Đây, con có cái này tặng cha!” Trên tay cầm chiếc vòng vô sò to tướng đã được cô mài dũa trở nên trắng sáng , nói xong cô vội đeo vào cổ cha cô.

“Con gái cha giỏi ghê , cha cũng có thứ này cho con” – Người cha giờ chiếc xô có 3 con cá lớn ra cho cô con gái xem. Sau tiếng “Wow” và đôi mắt sáng rực vì khâm phục của cô con gái, Người cha khẽ xoa đầu cô , mỉm cười nói “Về trại thôi, cha con ta còn hưởng thụ thành quả”.

“Cha cũng con đi, con chơi cả buổi mệt quá” – Cô bé phụng phịu nói với cha mình.

“Con bé này đi bộ đi! Cha cũng mệt lắm !” – Người cha xùy xùy đưa tay rra định dắt tay cô bé.

“Không chịu , Cha toàn ngủ mà!” – CÔ bé nhõng nhẽo, hất nhẹ bàn tay cha cô ra.

“Thôi được rồi, bảo bố nhỏ này hư quá! Lên đi nào”

Người cha mỉm cười , vừa công cô bé vừa cầm hai chiếc cần câu và xách cái xô cá về trại.

Còn cô bé vừa , đi cả buổi chỉ hát hò , quẩy phá trên lưng cha mình. Không khỏi cho mọi người một trận cười lớn)

Cầm tay lên chiếc vòng vô sò, nước mắt rớt không ngừng. Cha cô rất thương cô, dù cho bất cứ chuyện gì xảy ra , vẫn luôn đặt cô lên hàng trên hết.

.....

Bạn đang đọc truyện *Hận Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 17

Phải Ở Bên Anh

Giống như Lê Trần đã nói, cha cô luôn lạnh nhạt với cô nhóc. Đúng vậy, hình như cha cô cũng biết cô nhóc không phải con ruột của cha. Mọi thứ trong gia đình chỉ có một mình cô không biết.

Những lần mẹ khóc nức trên đầu giường cô và hai em, những lần cha đi uống rượu về muộn, cả những lần cha mẹ đóng cửa to tiếng, sau đó, cha dùng đòn bẻ cô ra khỏi nhà để đi giải khuây. Lúc là cấm trại câu cá, lúc là trồng trọt chăn nuôi, lúc lại đưa cô đi mua sắm. Nhiều lúc cô cũng không hiểu tại sao cha luôn bẻ cô đi, mà không phải hai cô em nhỏ. Lúc nào cũng dành tình cảm đặc biệt hơn cho cô. Nhưng dù là như thế, tại sao lại bỏ mẹ con cô mà đi biệt mấy năm trời?. Việc có lẽ sang Mỹ gây dựng sự nghiệp cho Gia Tộc, nhưng cũng có cần phải đi 6 – 7 năm không trở về lấy một lần như thế không? Mà không trở về thì chớ lại còn chỉ gọi điện và nói chuyện với một mình cô.

Lúc nhỏ cô không biết chuyện gì nhưng cũng đã để ý nhiều lần mẹ đi gặp một người đàn ông khác. Cô đã nhiều lần tự hỏi không biết cha bỏ đi có phải vì chuyện này, nhưng không dám nghĩ đó là sự thật. Vậy mà mọi nghi hoặc đều được giải đáp, lần đầu tiên cha về lại trong hơn 6 năm cách biệt cũng là lần cuối cùng cô được gặp ông ấy.

Ngày đó, mọi thứ đều là do cô, nếu không vì cô quá ngốc nghếch, cha cũng đâu phải vội vã trở về. Cũng đâu hẹn gặp bác Hạ mà cãi nhau dẫn đến kết cục bi thương. Cả 3 đều mất đi, cứ nghĩ đến họ là lại khiến lòng cô đau đớn khôn xiết.

Cô vừa tìm lại những tiềm thức lâu nay đã mất, vừa bước chân đến góc ảnh của Best Friends,

Chạm nhẹ đầu ngón tay vào những tấm ảnh trên tường.

“Đan Tiên, mình xin lỗi. Mình biết cậu đã rất thích thầy, nhưng mình đã cố.....”

“Lê Băng à, không sao đâu, Mình biết trong đôi mắt của thầy Hạ Thiên chỉ có mình cậu. Nếu như mình chen vào giữa hai người thì đó là điều thực sự không nên”

Một ngày hai cô gái nhỏ ngồi trên chiếc ghế đá bên sân trường trò chuyện, đó là lần anh và cô chính thức hẹn hò công khai

Nhưng rồi tình bạn cũng đột nhiên bị vỡ vụn thành trăm nghìn mảnh trong từng khoảng khắc.

Một lần, cô nghe được anh và cô bạn thân trò chuyện

“Hạ Thiên, không phải anh làm tất cả đều là vì trả thù việc mẹ cô ấy cướp cha anh đi sao? Anh nói rằng anh chỉ muốn làm cô ấy đau khổ thôi cơ mà? Em đã cố lặng câm để anh thực hiện mọi thứ. Nhưng những việc anh làm đã đi quá xa rồi, em không thể chịu được, em sẽ nói với cô ấy. để chúng ta chấm dứt chuyện này. Và để chúng ta có thể ở bên nhau”.

“Không được, đừng nói gì cả. Giờ chưa phải lúc”

“Vậy anh nói cho em biết, anh có yêu em không?”

“Yêu!”.

“Được, em sẽ chờ anh”

Còn nỗi đau nào đau hơn người bạn thân từ nhỏ ôm người mà mình hết mực yêu thương.)

Từ đó, cô quy xuống. Suy sụp hoàn toàn. Bị hai người mình coi trọng nhất lừa dối. Đau, đau thật. Cô thậm chí chỉ muốn cứa thẳng một phát vào tim nhưng không làm được.

Cô tránh mặt anh, nói rằng không yêu anh nữa, không muốn gặp anh nữa. Như thể cái vết thương xé da xé thịt này của cô, cũng coi như anh đã đạt được ước muốn của mình rồi. Thì để anh đến với người anh yêu thực sự. Nhưng anh không buông tha cô, cô càng trốn tránh anh càng kiếm tìm,

Ngày cuối cùng của buổi lễ tốt nghiệp Trung Học, anh đến đón cô, anh cứ chờ đợi cô cả ngày trời nhưng cô không ra, không nói với anh dù chỉ một từ. Sau đó, không chịu đựng được nữa, anh bước vào trường, lôi cô đi, và hỏi cô rằng tại sao?. Cô đành trả lời rằng cô đã yêu người khác, và lúc đó Hoàng Khải từ đâu xuất hiện nói rằng người khác của cô là anh ấy. Anh vừa mỉm cười vừa rơi những giọt lệ, những giọt lệ mà cô chưa từng nghĩ có một ngày nó sẽ rơi xuống vì cô. Người con trai này thật lạ mới hôm trước còn nói yêu người khác mà hôm nay còn khóc vì cô sao? Anh diễn đạt thật đó.

Sau đó, khi chờ tay không kịp, anh với Hoàng Khải đánh nhau như điên dại trước con mắt của những người khác. Khi mọi chuyện không thể cứu vãn, không thể để hai người đàn ông kia chịu đau khổ vì cô thêm nữa, và cũng không thể chịu được trái tim rỉ thêm nhiều máu nữa, cô đã tự mình chạy ra

đường lớn, rồi bị một chiếc ô tô con đâm phải,

May mà chiếc ô tô chỉ gây tai nạn nhẹ cho cô, nên cô chỉ bất tỉnh 2 ngày sau đó hồi phục, cũng chính vì lý do đó mà cha cô trở về, cũng chính vì lý do đó mà giọt nước tức giận của cha cô không thể chịu thêm được nữa mới tràn ly.

Tội lỗi đầu chỉ dừng ở đó. Người đã hận lại càng hận nhiều hơn, còn người đã đau lại càng đau nhiều hơn.

Quá khứ đau đớn cứ bóp nghẹt trái tim của cô. Cô biết bản thân không thể yêu anh nữa, nhưng trái tim không dừng vẫn nhiều lúc cứ bất giác kêu tên của anh. Cô lại ngồi sụp xuống khóc nức thành tiếng, “Lệ Băng, đừng khóc, có anh ở đây mà”. – Những lời nói của anh, là giả dối hay thực sự vẫn luôn vang trong đầu cô mọi lúc. Hơn 10 năm yêu anh, những thứ trái tim còn lại cũng chỉ là hai chữ khắc tên anh.

Một hồi, cô chợt bừng tỉnh trong quá khứ, “Thiên Bảo, Thiên Bảo, Thiên Bảo, ...”

Cô đứng dậy, chạy vội ra cánh cửa, cố gắng mở ra nhưng không được. Cửa đã bị khóa chặt. Ông Trời, nếu là thiên đàng hãy trả con của cô lại cho cô. Một hồi, vừa khóc vừa gọi tên con trai khiến cô kiệt sức, ngã sụp xuống cánh cửa với nước mắt. Cô biết cô chưa làm tốt bổn phận của người mẹ. Nhưng lý do mà cô tồn tại chỉ có duy nhất người con trai này. Bây giờ ông trời cũng lấy nó đi mất, ngày tháng sau này sẽ phải ra sao.

Bỗng nhiên, bên ngoài cửa bắt đầu vang lên những tiếng lạ. Giống như ai đó đang mở cửa, khiến cô giật mình ngược lên.

Đập vào đôi mắt đêm lệ nhòa là bóng dáng quen thuộc đến xót lòng, cô nhủ đôi lông mày đứng dậy nói “Anh! Con trai tôi đâu rồi?”

“Con Trai em, con trai nào của em?” – anh đứng dựa vào cánh cửa khoanh tay, cười mỉm nói

“Anh trả con cho tôi! Trả thằng bé lại cho tôi!” – Cô vừa quát vừa giằng co lấy cánh tay của anh.

“EM!” – một hồi, anh lấy hai bàn tay nắm lấy cổ tay cô, “Tại sao lúc nào cũng rời xa tôi?” – anh cúi xuống sát gương mặt cô, trợn mắt nói thêm “Thằng bé, là con ai?”

“Là con tôi!” – cô quay vội đi, rớt hàng lệ xuống khẽ nói.

“Được, là con riêng của em. Tại sao tôi phải cho em gặp thằng bé?” – Anh khẽ cười khênh, gương mặt không một chút cảm xúc nào.

“Đình Thiên, em xin anh! Van xin anh, anh làm khổ mình em thôi. Xin đừng làm gì thằng bé, nó là tất cả với em”. – Cô gương mặt nhăn nhó nhìn anh với giọng khẩn cầu.

“VẬY CÒN TÔI?” – Anh quát lớn, “TÔI, là gì của em?! Em, 5 lần 7 lượt muốn rời xa tôi? Em thực sự không cần tôi đến vậy hả?” – Anh nói to nhìn cô, thấy cô chỉ cúi mặt khóc không đáp lại gì nữa. Anh mỉm cười vuốt chiếc cằm cô lên, khẽ nói “Được, em muốn gặp thằng bé đến vậy. Thì hãy cố gắng mà hầu hạ tôi cho chu đáo!” – Vừa dứt câu, anh bế bổng cô lên, vứt thẳng cô xuống giường.

Điều cô sợ cuối cùng cũng đã đến, mọi thứ thất bại và giờ cô chỉ biết khóc. Lại để mặc cho anh dằn xéo cơ thể mình.

Sau cơn dục vọng ân ái, là một cái sầm cửa của anh bước ra. Cơ thể đau nhức, cô cố gắng ngồi dậy nhưng không kịp nói với anh một câu nào. Cô khẽ thở dài, lại là hàng lệ rơi ướt đầm hai má. Một hồi, mặc lại chiếc váy rớt dưới sàn.

Chiếc cửa lại khẽ mở ra, Một tiếng “Mẹ Oi!” Đập thẳng vào tai khiến cô không thể không quay lại nhìn.

Cậu bé thấy cô đang ngồi, chạy vội vào ôm chầm lấy cô.

Cô cũng ôm xiết lấy cậu bé, đôi mắt hạnh phúc không ngừng chảy xiết những giọt lệ xuống bờ vai con trai mình.

Một hồi, cô khẽ đẩy nhẹ cậu bé ra, vừa nhìn quanh cậu bé, vừa xoa xoa vào gương mặt và cơ thể của cậu bé, vội vã nói “Con trai, con không sao chứ?”, “Con đã ăn gì chưa?”. “Ai đã thay quần áo cho con?”. “Ai đưa con đến đây?”

“Mẹ ơi, mẹ hỏi nhiều thế? Sao con trả lời hết?” – Cậu bé nhăn nhó, ngãi chiếc đầu xinh xắn nói với mẹ.

Cô thấy vậy, mỉm cười với cậu bé một hồi, rồi lại ôm xiết lấy cậu bé. Thật sự nếu lúc đó xảy ra chuyện chẳng lành với cậu bé, làm sao cô có thể sống nổi.

“Tiểu Thư, là Thiếu Gia Hạ Thiên đã cản dận tôi chăm sóc cậu chủ nhỏ” – Một phụ nữ chừng tuổi mở cửa bước vào. Cúi đầu nói.

“Quản Gia Hoa Giới, Là thím ... thím .... sao thím lại ở đây?” – Đôi đồng tử chừng lại mở to ngay khi vừa nhìn thấy người quản gia năm xưa. Cô vui vẻ trong ghen ngào khẽ nói.

“Tiểu Thư, cô không nhớ đây là đâu sao?” – Bà quản gia khẽ nói, đôi mắt rung rung hoe đỏ.

“Con không dám tin .... Con đã tưởng người chủ mới nơi đây .... Đã đập nó đi” – Cô khẽ ngược đôi mắt của mình lên thần thờ nhìn xung quanh căn phòng. “Đã lâu rồi, con không dám quay lại nơi này, - Biệt Thự Hàn Gia” – Vừa nói xong cô khẽ cúi xuống nhắm nhẹ đôi mắt lại. Nơi chôn dấu những bí mật của riêng gia đình cô. Nơi hạnh phúc thì bất tận mà niềm đau thì vô bến. Nơi quá khứ nghiệt ngã cứ dày vò lấy trái tim bé nhỏ của cô.

“Có một điều Tiểu Thư không biết, đó là người chủ mới của Biệt Thự này , là Thiếu Gia Hạ Thiên” – Bà Quản Gia khẽ nắm đôi bàn tay cô, nhẹ nhàng nói.

Cô khẽ thở dài , không nói gì. Lại một cú lừa ngoại mục của anh đối với cô. Thật sự lúc nào cũng chỉ muốn dày xéo cô. Anh giữ lại những ký ức đau thương này, để một lần nữa khiến trái tim cô tê liệt vì đau đớn.

“Mẹ ơi, đây có phải là Thiên Bảo hồi còn nhỏ không?” – Một giọng nói riu rít cất lên, cậu bé thấy hai người trò chuyện nên vui vẻ chạy quanh căn phòng nhìn ngó từng bức ảnh trong mỗi góc, Đến góc My Love, cậu bé tò mò , ngó nghiêng, sau đó hớn hờ quay ra nói với mẹ.

Cô không nói gì chỉ khẽ mỉm cười, bước ra chạm tay vào khung hình , bên trong có hai cái anh của cô bé , cậu bé xinh xắn được dán ghép lại với nhau

(“Đình Thiên cho em bức ảnh của anh hồi nhỏ” – Thấy Đình Thiên say sưa nhìn ảnh của cô hồi bé, cô bé Lệ Băng khẽ nói

“Làm gì?” – Đình Thiên liếc hỏi.

“Để xem hồi nhỏ anh có xinh đẹp bằng em không?” – Cô bé mỉm cười lên xuống đôi lông mày khiến anh cũng khẽ mỉm nhẹ một nụ cười. Một hồi, anh không trả lời chỉ giấu nhẹ chiếc ảnh của cô về nhà.

Ngày hôm sau, khi mở tủ đồ của cô trong trường , đã thấy ảnh ghép của hai người bên trong một khung ảnh xinh đẹp.)

Ký ức cứ vậy mà dội về, mặc dù lúc cô biết chuyện anh và người bạn thân lừa dối cô. Đã khiến cho 2 góc ảnh của cô tanh bành mọi thứ. Nhưng điều kỳ lạ là hiện tại, chúng vẫn nguyên vẹn y như ngày xưa, điều mà chỉ có anh mới có thể mang lại được. Cô khẽ nhún đôi lông mày lại mỉm cười một cách miễn cưỡng.

“Cậu chủ nhỏ , là con của Tiểu Thư và Thiếu Gia Hạ Thiên, đúng không?” – Bà Quản Gia khẽ liếc nhìn cậu bé , sau đó nhìn cô hỏi.

Cô nghe thấy câu hỏi của bà quản gia, đôi mắt chỉ chững lại mà không đáp một lời. Như thể có gì đó nghẹn lại không thể nói ra. Bà quản gia hiểu ý , chỉ nhắm mắt thờ dài không nói gì thêm.

.....

Bạn đang đọc truyện *Hận Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Một Phần Quá Khứ

Một tiếng “Cha” lớn phát ra từ cái miệng bé nhỏ của cậu con trai, khiến cô giật mình quay sang cậu bé, cậu bé nở một nụ cười lớn, chỉ tay vào tấm ảnh của anh , nói thêm “Mẹ ơi, đây là cha con! Lúc này, con ngủ dậy , không thấy mẹ , con sợ lắm ! Nhưng cha bước vào , nói phải gọi cha là cha. Xong, đặt con ngồi lên vai, cho con sang phòng mẹ, thấy mẹ vẫn ngủ. Cha với con xuống chơi bóng dưới sân nhà. Vui lắm! Mẹ ơi, có cha thật là vui quá !” . “Chơi xong, cha bảo bà kia cho con ăn và tắm rửa sạch sẽ cho con để cha lên gọi mẹ dậy, cha bảo phải thật ngoan thì cha mới cho gặp mẹ”. “Mẹ ơi, Thiên Bảo rất ngoan đúng không mẹ?”

Cô thấy cậu bé nói vậy, gật gật chiếc cằm, mỉm cười ôm cậu bé vào lòng. Cảm xúc này thật xót xa khó diễn tả.

Một hồi, một chị giúp việc mang một khay đồ ăn lên và nói “Tiểu Thư , Thiếu Gia bảo tôi mang đồ ăn lên cho Tiểu Thư”. Cô khẽ lau nước mắt đứng dậy, bước ra chiếc bàn ghế nhỏ của căn phòng, chị giúp việc đặt khay đồ ăn lên bàn nói thêm “Tiểu Thư thật có phúc, Thiếu Gia tự tay xuống bếp nấu đồ ăn cho Tiểu Thư đó”.

Cô khẽ nhìn vào khay đồ ăn, một bát cháo hầm ngũ quả, và hai ly sữa nóng. Cô thờ dài nói ”Tại sao lại có hai ly sữa nóng?”

“Một ly là Thiếu Gia bảo chuẩn bị cho Cậu Chủ nhỏ uống trước khi đi ngủ” – Chị giúp việc vừa nói vừa đưa vào tay cô chiếc thìa để múc cháo “Tiểu Thư ăn đi, tôi sẽ giúp cậu chủ nhỏ uống sữa và đi ngủ” – Chị giúp việc vừa cầm một ly sữa, vừa dắt tay cậu bé tính sang phòng bên cạnh.

“Thằng bé, sẽ ngủ ở đây với tôi” – Cô chặn vội lại, nắm lấy tay con trai mình.

“Tiểu Thư, lát nữa Thiếu Gia sẽ trở về phòng, như thế sẽ không tiện lắm “ – Chị giúp việc thấy vậy, khẽ liếc nhìn bà quản gia, cuối cùng bà quản gia cúi xuống lên tiếng.

“Vậy thì để tôi cho thằng bé uống sữa và đi ngủ” – Cô lại nhắm mắt khẽ thờ dài. Nói với hai người đối diện. Bà quản gia và chị giúp việc khó xử nhìn nhau. Cô khẽ nói thêm “Có gì tôi sẽ chịu trách nhiệm. Tôi chỉ muốn ở gần con trai tôi” – cô nói dứt câu, Hai người kia thờ dài cúi xuống đi ra ngoài.

“Thiên Bảo, con với mẹ ăn cháo, uống sữa , sau đó đi ngủ nhé” – Cô nhắc cậu bé lên ghế, bẹo nhẹ một bên má cậu bé, khẽ mỉm cười nói

“Vâng!” – Cậu bé mỉm cười trả lời thêm “À, đúng rồi, Cha còn bảo con phải ngủ ngoan , mai còn chơi với cha” Cô không nói gì, chỉ mỉm cười gật gù cùng cậu bé.

Hai mẹ con ăn uống vui vẻ một hồi, Sau đó, cậu bé vui vẻ kéo cô sang phòng bên cạnh . Bật đèn lên, đập vào đôi đồng tử của cô là căn phòng quá đồi xinh đẹp được thiết kế riêng cho một cậu bé.

“Mẹ ơi, đây là phòng của con, đẹp không hả mẹ?” – Cậu bé vui vẻ nhảy nhót trên chiếc giường có hình thù máy bay , ô tô xinh đẹp.

(“Lệ Băng, sau này anh sẽ dành cho con chúng ta những thứ tốt nhất”)

Chạm tay vào những đồ đạc trong căn phòng, cô biết anh đã thực hiện tốt lời hứa đó, Một hồi cậu bé , nói “Mẹ ơi, con buồn ngủ quá” – vừa nói cậu bé vừa lấy hai tay dụi dụi lên đôi mắt lim dim nhỏ xinh của mình.

Cô mỉm cười , lấy trên kệ sách nhỏ trong phòng, một quyển truyện nhỏ, ra đọc cho cậu bé nghe.

Vài phút sau, thấy cậu nhóc đã gáy nhẹ lên những tiếng bé nhỏ. Cô mỉm cười, lấy bàn tay mình vuốt lên trán cậu nhóc. Thật là một ngày quá mệt mỏi cho cậu con trai này của cô.

Cô vỗ vỗ chiếc mông xinh xắn của cậu bé, và mỉm cười, ôm lấy cậu bé trong tay. Giây phút này tuyệt vời tới mức khó có thể muốn nó trôi đi một cách dễ dàng.

“Em không trở về phòng mình sao?” – Tiếng nói, nhỏ đủ nghe hắt vào từ cửa, Cô quay ra thì đã thấy anh vẫn điệu bộ đáng ghét đứng dựa vào cánh cửa khoanh tay. “Nếu em thương yêu nó đến vậy, sao lại gửi nó đến một trại trẻ mồ côi heo lánh” – Khóe miệng anh chưng diện một nụ cười chế giễu. Thấy cô không nói gì, chỉ chực cúi xuống, anh khẽ nói lớn hơn giọng lúc nãy một chút “Về Phòng ngay!” Vừa nói dứt câu, anh vừa thả tay xuống bước vội về phòng cô.

Cô nghe thấy vậy , thờ dài , nhìn cậu con trai của mình và đặt nụ hôn sâu vào gương mặt cậu bé. Cô bước ra và nhẹ nhàng đóng cánh cửa lại. Những động tác không thể hoàn hảo hơn.

Cô bước trở về phòng. Vừa mở cánh cửa ra chưa kịp bước vào, đã bị một cánh tay chắc khỏe lôi mạnh vào trong nhà tắm, anh áp cô vào tường, đối diện mặt cô, nói “Nghe đây!” – vừa nói dứt câu, vừa bế bổng cô lên, vứt sạch những thứ vướng bận trên cơ thể cô, vật cứng lại vào trong cô mạnh mẽ, anh từ từ cạo sát đầu lông xuống bầu ngực cô và nói “Em phải trả lời những câu hỏi này của tôi, nếu em không trả lời hay trả lời sai sót, tôi sẽ trừng phạt em” – anh cắn mạnh sâu vào một bên xương quai xanh của cô, khiến cô đau quá giật thót người. Anh mỉm cười ghì chặt cơ thể cô cô để hai thể không tách rời nhau.

Từ từ đưa bờ môi lên chạm nhẹ vào làn môi đang thờ gấp của cô, khẽ nói “Thằng bé là con của tôi, đúng không?”. Vừa nói dứt câu vừa đóng đưa làn môi của cô. Đôi môi cô quyến luyến không rời đôi môi anh, không dám nói gì chỉ nhe nhai lại với đôi lông mày sột xà, không dám gật gù. Anh thấy cô không nói gì dù chỉ một cái gật gù ám chỉ, anh nhủ đôi lông mày, nắc thật sâu vào trong cơ thể cô, vừa cắn phạt một tiếng nhỏ vào đôi môi nhỏ xinh của cô. Khiến chúng kêu nhẹ lên một tiếng, “Tại sao em lại giấu giếm và lừa dối tôi?”. “Em làm như vậy để dối lại được gì?”. “Tôi là gì của em?”. “Vài năm ở bên Mỹ với nhau, thực sự em không hiểu trái tim tôi?”. “Tại sao em lại luôn khiến tôi đau đớn như vậy?”.

Hàng ngàn những câu hỏi vì sao, hiện lên trog đầu anh, anh biết dù thế nào cô cũng sẽ không trả lời, dù có dày xéo cô ra sao bờ môi này vẫn nhát nhát chỉ cảm nín, mặc cho dòng lệ chảy xiết. Bao năm qua, là cô giấu giếm anh bao nhiêu nỗi đau, không muốn chia sẻ cho anh biết. Chỉ tự mình suy nghĩ ôm trọn hết những chính kiến riêng mà không chịu hiểu anh lấy một lần. Anh muốn chính miệng cô một lần sẽ chia những vết thương của cô cho anh. Giống như những lần cô bị ngã hay bị đau đớn ngày trước đó. Cô vẫn chỉ tìm đến anh và nói với duy nhất một mình anh.

Nhưng anh đâu biết rằng, trái tim cô đã chịu quá nhiều thương tổn vì anh. Đã bao giờ anh hiểu một người chứng kiến tận mắt cha mẹ hai bên lìa xa cõi đời vì bản thân, đã bao giờ anh hiểu được một người nhìn thấy anh và người bạn thân của mình âu yếm ôm ấp , và đã bao giờ anh hiểu được, người chị họ bán mình đi cho kẻ hận mình thấu xương tủy. Đã bao giờ anh hiểu được, bản thân ôm đứa con mới sinh được một tháng mà đã phải chứng kiến cảnh cha nó lấy người bạn thân của mẹ nó chưa?. Tại sao anh lại hỏi cô, nó là con ai, trong khi rõ ràng anh đã biết.

Những vết thương mà cô gánh chịu đó, hình như chúng đã ăn đi hết chiếc lưỡi bé nhỏ hay nói, hay hôn của cô năm nào. Giờ cô chỉ còn lại vết thương tồn lớn dày vò trong tim.

Dù anh có cấn xé cô thế nào cũng không còn cảm giác nữa, hoặc dù có đau đớn thì chúng sẽ lành lặn lại rất nhanh chóng, nhưng còn vết thương mà tim cô cứ rỉ máu mỗi ngày. Làm thế nào có thể băng bó lại đây?.

Hai người ôm xiết dày vò nhau trong đau khổ, không một ai chịu hiểu người bên cạnh muốn điều gì, vết thương quá lớn khiến hai trái tim yếu ớt chỉ có thể đập mạnh ôm xiết lấy nhau.

“Lệ Băng, anh yêu em , anh rất yêu em!” – Sau khi tắm rửa ân ái, anh bế cô ra chiếc giường, ôm xiết lấy cô không rời, bắt giắc thốt lên.

Lời nói của anh cũng khiến cô xiết chặt lấy anh không chịu buông rời. Lời nói của anh có phải là thật hay là giả dối, thì nó vẫn nhất nhất khiến trái tim cô thổn thức không rời.

“Ngày hôm đó, có phải, em đã nghe thấy anh và Đan Tiên nói chuyện? “– Anh nhẹ nhàng hỏi, câu hỏi mà 7 năm qua, anh có nghi đoán nhưng không dám thốt ra. Cô không nói gì, chỉ ôm xiết lấy anh khóc nức từng tiếng, nước mắt ướt sũng ngực anh, anh biết cô đau đớn, cũng ghi chặt lấy cơ thể cô “Lệ Băng, anh sai rồi, anh xin lỗi! Tất cả là do anh! Nhưng thề với Trời, Hạ Đình Thiên anh, kiếp này chỉ yêu một mình Hàn Lệ Băng, em thôi!”.

Cô khẽ nhủ đôi lông mày, tính dầy cơ thể anh ra nhưng không thể, cuối cùng chỉ đắm lấy lưng của anh. Lời nói này, đã bao nhiêu lần cô nghe anh nói. Nhưng cuối cùng tất cả chỉ là giả dối, chỉ là lừa dối. Anh biết cô cảm thấy ra sao “Anh không phủ nhận tiếp cận em là vì hận thù, nhưng yêu thương em là thật lòng”. Anh nhiều lúc thậm chí còn không dám thừa nhận là đã yêu cô hơn chính bản thân anh. “Đã có một thời gian anh không dám gặp em” nhưng cuối cùng vẫn là bất giác đi đến đứng trước cửa nhà cô, nhìn vô hồn vào phòng cô đến khi cô tắt đèn. Anh đã cố để bản thân không yêu cô quá nhiều, cố không làm tổn thương cô nhưng không được. Là anh đã không thể dừng được dòng cảm xúc và chuỗi thời gian trong bản thân. “Nhưng anh không làm được, anh quá yêu em!”

Mọi chuyện đã qua, cô một khắc cũng chưa dám nghĩ lại. Sợ trái tim lại xé lòng vì đau khổ. Không dám nhìn lại bước đường đã qua. 7 năm yêu anh, đi theo đó là 7 năm dằn vặt trong đau khổ, 14 năm qua đã cho cô biết được tình yêu là gì nhưng cũng khiến cô hiểu khổ đau là ra sao.

Tình yêu đầu đời, thứ được ví với từ bất diệt không thể quên, thật khiến người ta cảm thấy náo nức quá mà.

Năm đó, nói với mẹ là cô sẽ không bao giờ hiểu được tình yêu là gì. Nhưng, thực sự lúc đó cũng là lúc cô hoàn toàn suy sụp vì nó. Hoàn toàn không định hướng được cuộc đời sẽ đi về nơi đâu. Người con trai lúc nào cũng ở bên cô. Túc trực và chăm sóc cô từng giây phút lại thành một con quỷ độc ác, dối gạt trái tim cô.

Trong lúc đau khổ tột cùng, hơi thở còn lại yếu ớt duy nhất trên giường bệnh của cô chỉ có thể phát ra tiếng gọi của một từ “Cha!”. “Cha, con sai rồi! Con đã thực sự sai rồi! Con cứ tưởng người đó sẽ yêu thương con như Cha, sẽ ở bên và chăm sóc cho con trong những năm con thiếu vắng cha! nhưng con đã sai rồi!” – Từng tiếng nức, từng tiếng nghẹn trong điện thoại khiến cha cô vội vã quay về. Cứ ngỡ rằng sẽ được ôm lấy người cha thân yêu của mình mãi mãi, không xa rời nữa. Nhưng nào ngờ, hình ảnh tiếp đó đập vào mắt là bóng dáng người cha nằm bất động kèm theo hàng ngàn giọt máu rơi xuống. Chưa thể hoàn hồn vì choáng váng lại đến tin người mẹ không thể sống nổi.

Tội lỗi, sự sợ hãi. Nỗi đau, bao trùm lấy cô. Cô thậm chí không dám bước ra khỏi căn phòng dù chỉ một bước, không dám đi đến tang lễ của cha mẹ dù chỉ một lần. Cô một mình ôm ảnh cha mẹ, mà khóc, khóc, chỉ khóc cho đến khi quá mệt mỏi, nhưng không dám nhắm đôi mắt, vì một lần nhắm mắt là một lần cảnh tượng cuối cùng cha mẹ lại xuất hiện trong đầu cô. Không ăn không uống, thậm chí không chớp mắt, cứ thế 3 ngày cô ngất lịm đi. Sau đó, khi mở mắt ra đã thấy bản thân đang ở trong bệnh viện.

Hai cô em gái, một cô thì ngủ gục xuống cánh tay cô, còn một cô thì ôm bàn tay cô mà dụi dụi đôi mắt khóc lóc. Cô nhìn trong một hồi trong suốt xa. Cuối cùng, quyết định bỏ lại sau lưng mọi thứ, cùng Hoàng Khải sang Mỹ với Lệ Hương để cùng vực dậy chuỗi Nhà Hàng của Doanh Nghiệp Hàn Gia bên đó.

.....

Bạn đang đọc truyện *Hận Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19

Bé Bảo Lâm Bánh

“Đình Thiên, anh về rồi! Em nhớ anh nhiều lắm đó! Có quà cho em không?” – Sau cái ôm nồng ấm là một nụ cười lớn và đôi bàn tay chìa ra trước mặt anh.

“Lệ Băng” – anh mỉm cười, lấy tay mình nắm lấy tay cô, vừa dắt cô bước đi vừa nói tiếp “Nếu một ngày, anh khiến trái tim em đau khổ, em phải hứa sẽ tha thứ cho anh!”

“Tại sao? Anh đã làm sai điều gì với em đúng không?” – Đôi mắt ngây thơ mở to, Cô ngó lên gương mặt của anh, hỏi.

“Không”- Anh nhìn cô mỉm cười khẽ nói thêm “Nhưng chúng ta là con người. Con người đôi lúc cũng phải mắc sai lầm, Anh sợ vì sai lầm sẽ mất em!”

“Đình Thiên, có phải anh bị say tàu bay không?” – Cô lấy đôi bàn tay nhỏ bé của mình vuốt nhẹ lên gương mặt anh.

“Thứ nhất, là máy bay!” - anh nắm lấy tay cô, mỉm cười cúi xuống đối diện khuôn mặt bé nhỏ của cô, một cái búng nhẹ vào trán cô “Thứ 2, em có hứa với anh không?”. Định giờ thêm một cái búng nữa.

“Được rồi, em hứa, em hứa mà! “– Cô nhanh chóng quay mặt đi và lấy đôi bàn tay nhỏ bé của mình chặn lại những ngón tay đang chực chờ hành động của anh.

“Dám né anh hả?” – Anh mỉm cười, lấy vòng tay nhấc bổng cô lên, vừa cấn vừa cù nhẹ lên cơ thể cô.

“Em sai rồi , em sai rồi mà! Haha không chịu được nữa rồi, không chịu đâu, Đình Thiên à, thả em xuống đi ! Haha “ – Anh cứ cù mãi một hồi, khiến cô vừa vui mừng vừa quây thỏa thích trong vòng tay anh.

Ngày đó, là ngày anh trở về sau một tuần, anh nói, anh đi sang Mỹ với cha anh. Cô chỉ biết có vậy nhưng thực sự là lúc anh muốn rời xa cô để sau này cả hai không lún sâu thêm nữa. Để cô chỉ xem anh giống như rung động đầu đời nhanh chóng quên đi. Nhưng cuối cùng , vẫn không làm được. suốt một tuần, du sơn ngoạn thủy, gặp biết bao nhiêu người con gái đẹp khác. Dự biết bao nhiêu tiệc tùng lớn nhỏ trong các Thành Phố Xa Hoa nhất Thế Giới . Anh vẫn là không thể gạt bỏ hình ảnh cô , dù chỉ một giây phút. Và rồi lại sai bước vội vã quay về bên cô.

Từ một nửa thế giới không ngừng nghĩ bay về. Tiếp đó là chạy thẳng đến trước cửa nhà cô. Khi cửa nhà cô được mở , bóng dáng và giọng nói bé nhỏ quen thuộc đáng yêu cất tiếng gọi tên anh. Trái tim không thể không thổn thức hơn, chạy lại ôm chầm lấy cô. Xiết chặt trong âu yếm từng chút không dám rời xa. Đó chính thức là lúc anh biết bản thân đã yêu cô nhiều như nào.

Hơn một tiếng, trùng phùng vui vẻ. Kể hết mọi điều cho nhau nghe trong sân vườn xinh đẹp của nhà cô. Thì anh phải về , còn cô cũng là lúc phải đi ngủ.

Hai người dù không muốn nhưng cũng phải tạm biệt nhau trong tiếc nuối. Anh lái xe ra khỏi biệt thự còn cô mỉm cười vẫy tay chào anh ra về, sau đó , ngậm ngùi bước vào căn phòng. Cô bước vào căn phòng trống, tâm trạng trống rỗng thờ dài dựa vào cánh cửa một hồi.

Vài phút sau, chiếc cửa sổ bỗng có tiếng động lạ, Cô giật mình đi ra , thì thấy anh đã trèo lên lan can từ lúc nào. Thật là khó xử , anh làm gì mà lại đột nhập vào phòng cô giữa đêm tối như vậy. Cô nhìn anh tròn mắt một hồi , định không cho anh vào nhưng ngoài trời đang là mùa đông lạnh giá . Cuối cùng thờ dài, mở hé 1 bên cửa sổ , thò chiếc đầu nhỏ ra nói với anh “Anh làm gì ngoài này?”

“Con nhỏ này, không cho anh vào hả?” – Anh một tay đẩy nhẹ chiếc đầu cô vào trong, một tay giằng mạnh một bên cửa , bước vội vào.

“Giờ này, anh đột nhập phòng em có ý đồ gì bất chính?” – Cô vừa nói, vừa đẩy anh ra xa.

“Bảo bối, em đề cao bản thân quá rồi đó. Em có gì mà anh không biết nữa” – Anh mỉm cười, thấy cô xoắn người xuống, ngồi đầu. ừ cô có gì mà anh không biết, Thậm chí bài sinh lý đầu đời cũng là anh dạy cô.

“Anh đừng có lại gần” – anh dần dần tiến lại, cô vội nói. Tại cứ nghĩ đến lời nói của anh lúc nãy nên có phần cảnh giác không yên.

“Anh buồn Ngủ!” – Anh cởi áo khoác tiến lại chiếc giường của cô, nằm ngủ say một giấc, Cô nhìn anh một hồi. Thấy anh ngủ say khê vuốt gương mặt anh, say sưa nhìn chúng. Cuối cùng là bị vòng tay của anh ôm lấy không rời.

Hai người lúc đó chỉ có vậy. chỉ ôm nhau ngủ một giấc no say. Mà không suy nghĩ gì).

Những ký ức quá hạnh phúc lại hiện về trong giấc mơ. Khiến cô mỉm cười trong giấc ngủ . Ánh sáng của cửa sổ đã chiếu rọi vào căn phòng khiến cô không thể không lơ mơ tỉnh giấc.

Giấc mơ quá khứ , hạnh phúc tưởng chừng như vô tận đó khiến cô ngây ngô trong nỗi tiếc. Bao năm qua, có quá nhiều sự việc đã xảy ra. Quá nhiều đau khổ cách chia hai người , vậy mà trái tim vẫn không thể thôi hướng về nhau. Không thể không có nhau dù chỉ là một phút. Đầu phải cô không dám mơ đến một ngày anh và cô sẽ mãi ở bên nhau.

Chỉ là vì cứ nghĩ đến điều đó dù chỉ một chốc lát thôi. Cũng đủ làm trái tim cô chết lặng. Cô sợ vì tham vọng của bản thân mà phá vỡ đi hạnh phúc của bao người. Đặc biệt là anh , người cô yêu hơn tất thảy mọi thứ. Tuy là vậy , nhưng trái tim đã bao lần vẫn không dừng được ước muốn của nó và lại bắt giấc ôm xiết anh vào lòng.

Cô ngồi dậy, vươn vai, nhẹ nhàng đưa đẩy chiếc đầu và cơ thể để chúng thoát khỏi cảnh lơ mơ lơ mơ. Suy nghĩ đầu tiên của cô vào mỗi buổi sáng là tên cậu con trai bé nhỏ. Cô xuống giường, vội vã đi vào phòng vệ sinh, nhanh chóng sửa soạn mặc đồ, rồi mở chiếc cửa bước ra khỏi căn phòng.

Một luồng ánh sáng hắt xuống gương mặt xinh xắn của cô , sau khi cô vừa bước chân ra khỏi cửa phòng , cô nheo đôi mắt lại nhìn lên. Đôi đồng tử mở to vì cảnh tượng lạ lẫm đến lố lố. Một vòm tròn trần nhà được đặc chế từ thủy tinh sáng bóng nhìn xuyên thấu nhưng không thể vỡ , Xung quanh chiếc kính vòm đó được chạm khắc tinh xảo bằng những đôi cánh thiên thần đang bay cao bay xa.

Ánh nắng hắt vào khiến những hình khắc chạm đó thêm phần tuyệt sắc. Nhưng điều đặc biệt ở đây là chúng được khắc chạm tinh xảo đến mức không hề in ấn những vết bóng của những đôi cánh đó vào trong ngôi nhà. Tất cả chỉ làm rạng rỡ thêm những ánh nắng rực cháy đó. Giống như một cầu vồng lửa đang hiện hữu trong đôi mắt của cô.

Nhìn xung quanh ngôi nhà. Có tầm hơn 10 phòng 3 tầng. Các phòng được bao tròn lại với nhau , ở giữa là khoảng không cho cầu thang cùng các lan can bao quát trước cửa phòng. Mọi thứ trong đó, như sân nhà hay thậm chí các cánh cửa phòng đều sơn bằng nền trắng được vẽ thủ công những dây leo xanh lá kèm theo đó là những bông hoa hồng màu hồng ngọc nhẹ nhàng nhỏ nhắn không kém phần tinh tế đến sắc sảo.

Không gian xung quanh khiến người ta có cảm giác như bước vào một vườn hoa trong cung điện. Không quá dày đặc cũng không quá thưa thớt.

(“Đình Thiên, em thích sau này có một ngôi nhà giống như một tòa lâu đài nhỏ nhắn ấm cúng nhưng rất hiện đại và lố lố. Em muốn căn nhà của chúng ta phải có thật nhiều kính để sáng ra mọi người được đón ánh nắng mặt trời rực rỡ. Tối đến luôn được ngắm nghía, chỉ trừ những vì sao trên cao. Hay khi mưa xuống em sẽ được ngắm những giọt mưa rơi tí tách. Đặc biệt em còn rất yêu thích cầu vồng và những chú chim xinh đẹp “).

Những lời nói mỗi khi hẹn hò hay đi chơi, anh nằm gối đầu lên đùi cô, cô lại trò chuyện với anh, cứ ngỡ là anh đã quên mất rồi. Hay anh chỉ xem chúng giống như lời ru anh vào giấc ngủ. Vậy mà anh đã thực hiện, thậm chí còn thực hiện một cách xuất sắc đến đáng nể.

Đôi mắt cô long lanh thẫn thờ, mỉm cười đưa nhẹ ngón tay ra, nhìn lên tầng 3, và đếm, đúng 10 căn phòng nhỏ bao quát vây tròn lấy nhau, tầng 2 là tầng cô đang đứng, có 6 căn phòng lớn như được xây cho những người chủ. Còn tầng 1 là không gian rộng lớn. Đang chực chờ bước chân ngo xuống cầu thang thì một giọng nhỏ nhất quen thuộc riu rít vang lên tai cô. Khiến cô không thể không vội vã bước chân xuống.

Tầng 1, là nơi có cả một không gian rộng lớn. Cầu thang ở bên phải, bước xuống đối diện cầu thang là một bộ bàn ghế mang phong cách Pháp để tiếp khách. Toàn bộ không gian bên trái đó đều được bài trí với những thứ hiện đại và thoáng đãng nhất.

Sau không gian lớn là 4 căn phòng lớn, mỗi căn phòng đều có một lối đi nhỏ cách ngăn và bước ra sân chơi. 2 Căn phòng bên chân cầu thang là phòng xem phim. Và phòng nhạc. 2 căn phòng bên trái là phòng thể thao và phòng bếp.

Cô đi xuống, quay sâu vào chân cầu thang, đang thẫn thờ bước đến phòng nhạc, thì tiếng riu rít của cậu con trai lại một lần nữa kéo chân cô lại.

Cô quay vội ra, bước chân tiến lại ngó nghiêng 2 phòng bên phải:

“Cha ơi, Thiên Bảo phải nhào bột đến bao giờ mới làm được bánh?” – Giọng cậu bé cất lên.

“Sắp xong rồi đây!” – anh vội đáp lại

Tiếng nói từ phòng bếp phát ra, khiến cô ngó nghiêng chiếc đầu xinh xắn vào căn phòng. Thấy cậu bé đang ngồi dưới đất, lấy đôi tay nhỏ xinh quậy tanh bành cả đồng bột mì. Tay chân và quần áo bị chúng làm cho lấm lem, cả gương mặt mồm mím đáng yêu cũng bôi đầy bột nhem nhuốc.

Còn anh thì đang đứng bời bời vào một khay bánh nhỏ. Cái tên đàn ông đáng ghét đã không trông được thằng nhỏ lại còn muốn biến nó thành con mèo điên xấu xí giống anh ư? Cái kia gọi gì là nhào bột. có mà là nghịch bột ý chứ. Cô suy nghĩ liếc nhìn sau đó bước vào.

“Mẹ, Thiên Bảo với cha đang làm bánh, mẹ nhìn con nhào bột có đẹp không?” – Cậu bé thấy cô ngồi xuống, riu rít chỉ vỗ vỗ vào đồng bột lớn nói với cô.

“Thiên Bảo của mẹ giỏi lắm, để mẹ chỉ con cách tiếp theo nhé!” – Cô mỉm cười, bẹo má cậu bé nhẹ nhàng nói.

Sau đó cô lấy một chút nước vào chiếc thau nhỏ, đặt xuống đồng bột cậu bé đang quậy. rồi cô vén chỗ bột thành một đồng to như ngọn núi. Tiếp theo là đào giữa ngọn núi một cái hố.

“Con xem mẹ đổ nước vào núi lửa nhé!”. – Cô vừa đổ nước vào hố nhỏ vừa nói.

“Wow!” – Cậu bé vừa riu rít vừa chăm chú xem mẹ làm.

“Còn thiếu gì nữa nhỉ?” – Cô nhìn cậu bé mỉm cười nhún mày, nói.

Cậu bé đang lắc lắc cái đầu thì chiếc máy say nhỏ từ đâu xuất hiện giữa hai mẹ con. Anh gương mặt bình thản, đưa tay ngồi xuống, đổ hỗn hợp trứng đã say nhuyễn vào chiếc hố bột. Thì ra anh đã cho mẹ trước vào nướng. Và đã nhanh tay đập trứng chuẩn bị cho mẹ con cô.

“Giờ thì chúng ta trộn nó nhé!” – Cô thấy anh đã đổ hết, mỉm cười nói với cậu con trai. Sau đó lấy bột ở ngoài đắp vào trong chiếc hố ở giữa. Cậu bé mỉm cười đắp cùng mẹ, nhưng bàn tay nghịch ngợm khuấy khuấy khiến cho một chỗ bột bị vỡ ra, Sau tiếng “Vỡ ðề” to tướng của mẹ cậu bé là hai bàn tay của cha mẹ cậu bé vội chặn lấy chỗ bị vỡ.

Anh nắm lấy bàn tay cô cùng cô đắp lại chỗ đó, rồi từ từ nhào bột ra. Thấy cậu bé chăm chú nhìn mà không dám động vào cchúng nữa cô mỉm cười lấy bàn tay bên kia nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cậu bé và mỉm cười nói “Con làm cùng mẹ nhé con trai!”.

Ba người cùng nhau nhào chỗ bột lớn thành một khối bột hỗn hợp đẹp ðẽ. Tiếp đó là cùng nhau nặn chúng. “Mẹ nặn gì đó?” – Cậu bé nhìn hình thù trên tay mẹ hỏi.

“Người làm con lấm lem bẩn thỉu” – Cô liếc anh nói.

“Sao con thấy giống mèo vậy?” – Cậu bé mở to mắt hỏi cô, khiến cô chỉ mỉm cười đáp lại. Cậu bé lại liếc sang hỏi cha “Cha nặn gì đó?”

“Con chuột chỉ được cái trốn chạy” – Anh mỉm cười với cậu bé rồi liếc nhìn cô.

Cậu bé nhìn chúng chăm chú rồi cũng nặn tiếp phần của mình. Anh và cô thì không ai nhìn ai chăm chú nặn mà bánh mèo chuột của riêng mình. Trong nhau đội lên một niềm thích thú khó tả. Ngày đó, cũng là anh dạy cô đắp ðề lấp núi bột, cũng là anh dạy cô nhào chúng ra sao. Ngày đó, rất vui vẻ và hạnh phúc, hai người vừa nặn bộ mèo chuột của riêng mình, vừa chốc chốc lại xoa bột vào nhau. Kết quả là bộ bánh mèo chuột vừa ra lò thì cả hai cũng lấm lem không khác gì hai thứ vừa nặn ra.

“Cha mẹ xem Thiên Bảo nặn có đẹp không?” – Tiếng nói của cậu bé cất lên làm cho hai người thoáng giật mình nhìn ra chiếc khay nhỏ cậu bé chỉ vào “Đây là cha, mẹ và Thiên Bảo ở giữa” – Cậu bé đưa tay lên vỗ vỗ rồi nói thêm “Mẹ ơi, Hôm nay Thiên Bảo vui lắm!”.

Cô nghe thấy cậu bé nói vậy, chừng lại một hồi, anh liếc nhìn thấy cô như vậy nhanh chóng lấy chút bột lót xoa lên má cô. Một bên má vương chút lem của cô khiến cho hai cha con anh cười không ngớt. Cô thấy vậy khẽ cúi xuống lườm yêu cậu con trai của mình định lấy chút bột xoa lên mặt cậu bé, nhưng cuối cùng thấy cậu bé lấm lem hết chỗ mắt rồi, nên đành thờ dài. Vừa thờ dài xuống, cô lại bị bàn tay của anh xoa bột vào nốt bên má còn lại. Tiếp một tràng cười lần nữa cho hai cha con.

Cô lại thờ dài không nói gì nặn tiếp, anh liếc nhìn cậu bé một hồi, sau đó cả hai cha con nhào vào bôi lấm lem mặt cô và tay cô. Lần này khiến cô không chịu được nữa, đẩy mạnh anh ra, rồi bôi cho anh nhem nhuốc hết gương mặt. Cả 3 người cứ vậy quậy tành bành sần bếp, Thật là cảnh tượng đầm ấm khiến con người ta khó thể quên.

Xong xuôi mọi thứ, trong khi quét mặt ong lên bánh, thì cô lấy nước lau mặt và chân tay cho cô cùng cậu bé. Tiếp đó, anh cho mẻ bánh vào nướng và lấy mẻ bánh cũ ra. Anh bế cậu bé lên chiếc bàn ăn trong bếp. Bê một chiếc bánh nóng vừa ra lò, làn môi chu lên thổi thổi, sau đó đút cho cậu bé ăn. Cậu bé vui vẻ há miệng ăn ngon lành. Thấy cô đứng đằng sau chăm chú nhìn hai cha con họ, không nói gì, anh khẽ lấy tay đẩy cô lên rồi cúi vai cô ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh “Ăn đi!” – vừa nói anh vừa đưa cho cô một chiếc bánh.

“Mẹ ơi, mẹ ăn đi! ngon lắm!” – Cậu bé thấy vậy khẽ riu rít nói. Khiến cô mỉm cười cầm lấy chiếc bánh trên tay anh.

Nhìn hai cha con anh vui vẻ bên nhau thật làm cô nửa xúc động nửa sốt xa. Anh thì là trù mị trong việc chăm sóc và lấy lòng con nít rồi. Nên trông thật vừa khiến người ta có cảm giác không nở rời xa. Vừa khiến người ta sợ sệt khoảng khắc này sẽ biến mất. Thay vào đó, chỉ còn là chuỗi ngày thương đau.

.....

Bạn đang đọc truyện *Hận Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20

Thôn Thức Đầu Đồi của Quá Khứ

3 người ăn uống no nê ngon lành xong thì anh bảo Quân Gia Hoa Giới dẫn cậu bé lên phòng tắm rửa thay đồ. Thấy cậu bé cùng quân gia đã lên phòng, anh dắt tay cô đi trong căn nhà lớn.

“Đình Thiên, anh đã ...” – Cô vừa bước cùng anh, vừa lên tiếng.

“Anh đã thay đổi mọi thứ nơi đây” – anh như đoán được lòng cô, khẽ nói chen vào. Anh quay lại thấy cô chỉ thờ dài cúi đầu, nhắc khéo miệng khẽ nói tiếp “Tại sao em không hỏi, mọi thứ đều được thay đổi ngoại trừ căn phòng của em?” – Cô không nói gì chỉ chực cúi xuống thờ dài, đôi môi nhẹ cong hờn dỗi, không phải anh muốn dằn vò cái ký ức đau thương của cô sao. “Anh không muốn em quên đi những thứ thuộc về chúng ta” – Anh dăm chiêu nói dứt câu, thì cô vội vã thờ thần ngược lên nhìn anh. Thật sự nơi đó, đã từng có rất nhiều quá khứ hạnh phúc. Một hồi, đôi tay anh lại nhắc bông cô lên, anh bước chần nhẹ nhàng vào phòng nhạc. Đặt cô ngồi xuống chiếc đàn Dương cầm xinh đẹp.

Chiếc đàn mà cha cô đã mua tặng cho cô vào sinh nhật 10 tuổi. Cô nhẹ nhàng đã lâu như vậy rồi mà nó vẫn bóng và sáng như mới.

Cô nhẹ nhàng thả lỏng đôi bàn tay, đưa từng ngón tay lướt qua các nốt. D R M F S L S, D R M F S L S. Ngày đó, sau khi tặng cô chiếc đàn, cũng là lúc cha rời khỏi nơi đây để sang Mỹ.

Một hồi, đánh nhịp, bắt giắc một bản nhạc cất lên ....

“S L L L L, you use to call me that your angel. ....

I miss you, I miss your small... “

Dòng lệ chảy xiết không ngớt, cuối cùng là bị bàn tay đánh những nốt nhạc trầm bên cạnh thức tỉnh. Ngày đó, anh đến, với cương vị một thầy dạy nhạc đẹp trai nhưng chỉ luôn hướng về những nốt nhạc trầm tư còn cô lại là một cô học sinh chỉ luôn thích những nốt nhạc vui nhộn, Cả hai đối ngược nhau hoàn toàn nhưng cũng hình như cân bằng cho nhau. Và chính điều này làm cho họ nhận ra được thế giới không chỉ có riêng niềm vui hay riêng nỗi buồn. Mà phải là trộn vào xào nấu mới là xúc cảm thực sự. Giống như một bản nhạc, phải hòa quyện giữa âm trầm, âm cao thì mới ra được một tuyệt phẩm.

Thật vậy, từ ngày có anh. Cuộc sống xoay vần từng ngày. Các cung bậc cảm xúc cũng hòa quyện chung với nhau. Đôi khi mãnh liệt bùng cháy, đôi lúc lại trầm lặng ưu tư,

Mỗi khi vui vẻ là âm điệu cùng nhau cất vang trong niềm hạnh phúc. Còn mỗi khi giận nhau là lại bùng nổ một trận cuồng tấp của mây đen với gió bão. Một người thì đưa những đầu ngón tay qua lại những nốt cao một cách vừa nhanh vừa mạnh, Còn một người mạnh mẽ không kém phần uyển chuyển đưa ngón tay từng nốt lên xuống. Giống như những đoạn cao trào của một bản giao hưởng lớn.

“Tại sao thầy chỉ luôn đánh những nốt nhạc bên trái?” – Cô bé trống khủy tay xuống bàn dương cầm đưa đôi bàn tay lên ôm lấy 2 má của mình, nhìn đối diện mặt anh, hỏi

“Thích!” – Anh nhẹ nhàng nói, không biểu cảm cũng không liếc nhìn cô bé một cái.

“Vậy em cũng chỉ thích đánh những nốt nhạc bên phải thôi” Vừa nói, cô bé vừa đưa đầu ngón tay trở ra nhấn vào một nốt D của các phím đàn bên phải. “Thầy chỉ em được không? “ Cô bé nhìn thầy, sau đó vội vàng ngồi xuống sát với anh, mỉm cười năn nỉ. “Đi! Đi! Đi mà! Thầy dạy em đi mà! La là la la...” Vừa quây vừa năn nỉ tung búng.

“Thôi, thôi được rồi, tôi sẽ chỉ dẫn, còn em làm theo!” – Cô bé đạt được nguyện vọng, gật gù lên xuống chiếc đầu nhỏ, kèm theo nụ cười tinh nghịch. “Đây, đánh đi! D R M P S L S “ – vừa nói, anh vừa chỉ dẫn cho câu nói của mình. Cô bé đánh nhanh nhẹn theo anh chỉ dẫn nhưng ngón tay bé nhỏ đánh sai rất nhiều nốt

“Thầy chỉ thế thì sao em hiểu?” – Cô bé phụng phịu nói.

“Tôi đã chỉ dẫn rất rõ ràng, là do em quá ngốc nghếch” – Anh khoanh tay nói. Thấy cô bé quay ra nhìn những nốt nhạc thờ dài.

“Em muốn đánh được bản Happy Birthday rồi gửi cho cha vào ngày sinh nhật của cha, Những nốt thầy hay đánh rất buồn. Em cũng rất buồn khi không có cha nhưng em muốn cha thấy rằng em vẫn luôn vui vẻ” – Cô bé vừa nói ngập ngừng vừa lấy tay sờ nhẹ vào những nốt nhạc.

“Em có vẻ thương cha em nhỉ?” – Anh liếc đôi mắt buồn sang một bên, nói với cô bé.

“Dạ, cha là tất cả với em. Nhưng có người con nào không thương cha mình chứ?” – Cô bé quay sang nhìn anh.

“Tôi!” – Anh nhìn cô, nói dứt khoát.

“Vậy thì thầy sẽ không hiểu được, Thôi vậy, ngày mai, em sẽ cố gắng học tiếp” – Cô bé cúi đầu lẳng lặng đứng dậy, Tính bước ra, nhưng cổ tay bỗng nhiên lại bị bàn tay anh nắm lấy. Anh không nói gì khẽ đẩy nhẹ cô bé ngồi xuống đùi mình. đưa vòng tay mình ôm chiếc lưng của cô bé, đôi bàn tay anh nắm lấy đôi bàn tay bé nhỏ của cô lúc đó, rồi đưa nhẹ nhàng chỉ dẫn cô. Đó là lần đầu tiên anh đánh những nốt nhạc bên phải. Một hồi anh tựa cằm vào vai cô. Đến đoạn cuối của bản nhạc anh khẽ hôn lên má cô một cái. Và đó cũng là lần đầu tiên cô biết thế nào là cảm giác ấm nồng bùng cháy trong trái tim.

Anh không những là thầy dạy nhạc trong lớp của cô. Còn được chị Lệ Hường giới thiệu đến kèm học riêng cho cô vào mấy ngày trong tuần.

Vài hôm sau, anh đến lớp học của cô và tình cờ nghe được cuộc nói chuyện giữa cô và hai cô bạn thân. Nên biết rằng cô đã cá cược với họ sẽ khiến anh đánh trên những nốt nhạc bên phải. Biết mình bị đem ra làm trò cá cược, anh trong lòng dằn khí nóng nhưng vẫn một biểu cảm, một vẻ vào lớp học dạy tiết của mình. Trong giờ học, cô giờ tay rất nhiều nhưng thường bị anh gạt phăng ra một chỗ. Thậm chí có câu hỏi chỉ cô giờ tay vẫn bị anh đánh sang một trong hai cô bạn thân làm khó.

Sau tiết của anh, là tiếng trống tan trường. Trùng hợp hôm đó là Valentine nên mấy bạn trai cả lớp quây vào tặng quà cho cô. Anh một tay xách chiếc đàn nhỏ, một tay cho vào túi quần ra về.

Một hồi, cô riu rít nói chuyện với các bạn trong lớp xong thì bước cùng hai cô bạn thân trở ra về. ra cổng trường Đan Tiên thấy Tổ Linh đi khuất bèn đưa vào tay cô một hộp quà nhỏ, và cúi đầu ngại ngùng nói với cô “Lệ Băng, hôm nay cậu có buổi học với thầy Hạ Thiên, cậu đưa dùm mình cho thầy được không?”. Cô đôi mắt mở to, đó là lần đầu tiên cô khẳng định được rằng cô bạn thân này thực sự đã rất thích anh. Trong lòng không xác định được cái cảm giác xéo nhẹ lướt qua tim, nhưng vẫn vui vẻ nhận lời thậm chí còn trêu đùa cô bạn thân của mình. Sau đó mới ra về.

Buổi tối, như thường lệ anh đến dạy học, cô thấy anh hôm nay rất lạ, giọng nói và mọi hành động anh làm đều giống như đang tức giận ai đó. Anh thậm chí chỉ giảng dạy rồi kết luận sau đó bắt cô chép lại một cách nhanh chóng, không hỏi han ý kiến và đáp án của cô như trước. Và ngay đến bài học còn kết thúc sớm hơn gần một tiếng.

Sau tiếng chào của cô, anh vẫn không ừ ừ một tiếng, lẳng lặng ra về. Cô nghĩ đến món quà ngập ngừng gọi anh lại, anh không quay lại vẫn bước đi, Cô chạy đến nắm lấy tay anh, nói “Thầy, em biết hôm nay thầy bận rộn nhưng thầy có thể nhận nó giúp em không?” – Cô ngược nhìn anh, đưa hộp quà xinh xắn lên trước anh, và nhẹ nhàng nói.

“Em, lại giờ chiều trò gì nữa đây?” – Anh nhắc khéo miệng lên nói với cô.

“Chiều trò?” – Cô đôi đồng tử chững lại, không hiểu anh nói gì. Khẽ nói.

“Em, tôi nghĩ rằng không hề ngẫu thơ “ – Anh lại một lần nói mĩa cô. Khiến cái đầu óc bé con mới chỉ 11 tuổi rưỡi của cô không thể định hướng nổi anh đang nói gì.

“Thầy, đây là quà Đan Tiên nhờ em đưa giúp cho thầy “ – Một hồi nhìn anh chững lại, cô nhẹ nhàng chớp đôi mắt, cúi xuống nói. Khí nóng ở đầu xông tới cơ thể anh giằng lấy hộp quà trên tay cô và ném mạnh đi “Thầy làm gì thế? Nếu thầy không thích bạn ấy, thầy cũng phải nghĩ đến tấm lòng của bạn ấy chứ?” – Cô vừa bám lấy cánh tay mới vứt hộp quà của anh vừa lớn tiếng.

“Vậy em có nghĩ đến tôi không?” – Anh nắm chặt cổ tay cô. Trong khi cô đang sững sờ vì lời nói của anh thì anh nói thêm “Em có biết tôi suy nghĩ gì khi những việc làm dành cho em hôm trước bị đem ra cá cược không?”. Anh thấy đôi lông mày cô nhú lại khẽ hất nhẹ cổ tay cô ra nói thêm “Những thứ em

tâm sự với tôi, đều là giả dối, bây giờ em còn muốn cá cược gì đây?”.

“Thầy, em xin lỗi! Em sai rồi! Nhưng những điều hôm đó đều là thật”. – Cô cúi xuống, nói. Không biết từ đâu bờ môi chảy xuống giọt lệ mặn chát. Bỗng nhiên anh nhấc bổng cô lên. Một tay ôm chặt vòng eo nhỏ nhắn của cô. Còn một tay nhẹ nhàng áp bờ môi xinh xắn của cô vào làn môi anh. Cô dù cố gắng gượng dậy nhưng vẫn là không làm gì được. hai tay bám lấy vai anh. Dần dần hai người quyền luyến ôm lấy nhau trong nụ hôn đưa đẩy ăm ắp).

Nụ hôn đó sau nụ hôn đầu bờ ngỡ giạt mình trước kia, Nhưng là nụ hôn cô cũng không thể quên . Lần đầu tiên. Tất cả mọi thứ đều là lần đầu tiên. Đã bao nhiêu lần anh nói. Cuộc đời đầu chỉ có riêng những niềm vui , mà phải có cả nỗi buồn. Và anh chính là người đầu tiên khiến cô biết đến cảm giác của những điều đó. Còn ngược lại cô cũng nói với anh như vậy , cuối cùng vẫn là cô khiến anh yêu thương hơn cả chính mình.

Một hồi, chìm trong những tiềm thức về quá khứ . Tiếng gọi của cậu con trai khiến hai người giật mình. “Mẹ ơi cha hứa cho con ra vườn chơi!” Cậu bé từ cửa nhanh nhẩu chạy vào, Hai bàn tay xách chiếc giỏ xinh xắn có vài chiếc bánh nhỏ. Giơ lên nói với cô “Mẹ đi cùng nhé!”. Cô nhìn nụ cười vui vẻ nở trên môi cậu con trai khẽ lấy tay vuốt lên má cậu bé, sau đó mỉm cười khoe miếng đánh lên đôi đồng tử khiến khóe mi rớt rra một hàng lệ hạnh phúc. Cô gật gật, đứng lên rồi một tay nắm lấy tay cậu bé. Một tay cầm chiếc giỏ bánh nhỏ của cậu bé. Đang định tiến ra khỏi căn phòng nhạc thì cậu bé bị đôi tay anh nhấc bổng lên. Anh bế cậu bé sang một bên cánh tay, còn bàn tay kia anh nắm lấy tay cô bước đi. Cậu bé ôm chắc cổ anh, vui vẻ ríu rít bên tai hai người.

Nhìn anh và cậu con trai vui vẻ trêu đùa cợt mĩu với nhau khiến cô có cảm giác khôn nguôi khó tả. Cô , đã lâu lắm rồi không thấy anh cười nhiều như vậy. Cả những nụ cười hạnh phúc trên gương mặt cậu bé cũng khiến cô chạnh lòng.

Thực sự, có phải cô đã sai khi giấu giếm anh về cậu bé?. Có phải cô chính thức lại có thêm một tội nữa đó là chia cắt hai cha con họ?. Suy nghĩ day dứt không yên. Nhưng cô vẫn không khỏi lo sợ. Hạnh phúc đã lâu lắm rồi chưa bao giờ mỉm cười với cô, hoặc có mỉm cười cũng chỉ đến vài giây lát thôi.

Những cảnh tượng đẹp đẽ này , sợ rằng không lâu nữa nó sẽ biến mất. Sợ rằng cô phải chia cắt với hai người cô yêu thương hơn chính bản thân này. Cậu con trai này là điều hạnh phúc duy nhất cô có. Khi thế gian tội lỗi ngập tràn xung quanh cô. Khi mọi thứ chỉ giống như bóng đêm một màu. Thì tiếng khóc đầu tiên của cậu bé đánh thức cô. Tiếp theo là tiếng cười ríu rít không yên của cậu bé khai sáng cô rằng phải sống. Phải tồn tại để yêu thương đứa bé đứt ruột cô đã sinh được. Cậu bé không chỉ là ánh sáng, niềm tin , cuộc đời , sự sống của cô. Mà còn là minh chứng cho cái tình yêu bất diệt mà cô dành tặng cho anh. Nếu sau này không còn những điều tuyệt vời này trong đôi mắt cô nữa , mà thay vào đó lại là một mảng đêm tối không lối thoát thì cô sẽ phải sống ra sao.

.....

Bạn đang đọc truyện *Hận Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Trở Về Công Ty

Mặc cho hai cha con anh vui đùa ríu rít, những ý nghĩ sâu muộn khiến cô không dám ngẩng đầu lên nhìn hai cha con anh nữa. Mà chỉ cúi đầu đi theo hướng anh dắt cùng đôi mắt mờ ảo nhạt nhòa.

“wow, đẹp quá ! Cha ơi!” – Cậu bé vui vẻ nói lớn. Sau đó quay vội ra nhìn cô “mẹ ơi, nhìn kia!”. Cô nghe thấy giọng phấn khởi của cậu bé. Lau xong hai mí, vội vã ngẩng đầu lên. Lại một cảnh tượng khiến cô khó lòng không bất ngờ. Chung quanh ngôi nhà mọi thứ đều thay đổi.

Không còn là khoảng sân vườn trống rỗng với một loạt là cỏ xanh êm ái ở dưới nữa . Không chỉ là có 2 cái xích đu và vài chiếc ghế dựng ở hai bên sân vườn nữa.

Thay vào đó là bể bơi, sân chơi, sân thể thao, sân vườn hoa , ... mọi thứ thiết bị đều đẹp đẽ tinh tế và hiện đại nhất có thể.

Cô đang thần thờ và choáng ngợp bởi những thứ xung quanh, thì anh dẫn cô đến một khoảng sân vườn nhỏ. Nơi đó, đã trải sẵn một chiếc khăn trải thảm lớn. Với đầy đủ những đồ ăn và sách truyện để vui chơi.

Lại nhớ về ngày xưa , vào những dịp cuối tuần. Cô , anh và một vài người bạn của nhau lại tụ tập ngồi chơi vui vẻ thành một nhóm.

Cậu bé thấy mình được cha thả nhẹ nhàng từ trên tay xuống, vội chạy ra, nhanh nhẹn ngồi lên chiếc xích đu nhỏ ở cạnh đó. Cô thấy vậy mỉm cười bước ra chỗ cậu bé. Vừa đưa cho cậu bé giỏ bánh vừa nhẹ nhàng đu đưa chiếc xích đu. Chú cún nhỏ xù lông trắng đang nằm một góc sân vườn , thấy anh , chú cún con vội vẫy đuôi chạy ra .

Một hồi, vẫn là anh nằm gối đầu trên chiếc đùi nhỏ xinh của cô , đọc sách. Còn cậu con trai tinh nghịch chơi bóng cùng chú cún lông xù nhỏ nhắn. Cậu bé vui vẻ chơi đùa khiến anh và cô không khỏi nở những nụ cười vui vẻ . “Anh đã nghĩ nó là bản sao của riêng anh, nhưng có vẻ anh đã nhầm” Anh vừa nói, vừa nhìn cô mỉm cười, khiến cô chột conghỏ khóe môi. “Dù sao thì thằng nhỏ cũng rất thông minh giống anh , không như ai đó” – anh lại cố tình mỉm cười nói thêm,

“Dù sao , thằng bé cũng rất tinh nghịch và đáng yêu giống em , chứ không có lầm lì một mặt như ai đó” - Lần này cô tỏ rõ thái độ khó chịu ra mặt. Liếc nhìn anh nói.

Lời nói của cô , khiến anh có một trận cười lớn. “Em nhìn thằng nhỏ 4 tuổi mà đã cao vượt ngực em rồi, em còn nói nó giống em” . Hết chuyện để nói, anh cuối cùng vẫn là chê cô thấp bé. Khiến cô không khỏi chau mày, lườm anh lên xuống. Anh mỉm cười , xoay đầu cắn vào đùi cô. Khiến giật thót lại. anh ngồi dậy bẹo lấy một bên má cô , nói “Đạo này, em lại bị búong rồi đấy!”. Cô nhăn mặt liếc nhìn nụ cười của anh, Anh không chịu được cảm giác khi nhìn thấy khuôn mặt đáng yêu , ôm nhẹ cô vào lòng.

“Mẹ ơi, Cha ơi, Thiên Bảo buồn ngủ quá!” – Nghịch ngợm một hồi, cậu bé đi ra chỗ cô dụi lấy đôi mắt bé nhỏ, lim dim nằm gọn vào lòng cô. Say vào giấc ngủ lúc nào không hay.

Bàn tay cô vuốt lên khuôn mặt cậu bé, nhìn cậu bé ngủ trong no say, lát sau đôi mắt chùng lại khẽ nói với anh. “Đình Thiên , anh không về?” – Thế giới của anh đâu chỉ có riêng nơi đây.

“Ngoài câu đuổi anh đi, em còn câu nào khác không?” – Anh thờ dài nói, thấy cô chỉ chực cúi đầu , anh tựa đầu vào vai cô , nhắm mắt thản nhiên nói “Anh phá sản rồi!”.

Đôi đồng tử mở to nhìn anh, cổ họng nghẹn lại như không thể nói được lời nào. Không thể có chuyện như thế, cô là thư ký của anh. Những tài liệu quan trọng của công ty cô đều biết, không hề có chút sơ suất thì làm sao có thể. “Nhưng, Em thấy mọi thứ vẫn ổn”

“Là em thấy thế, chứ không phải như thế” – Anh thấy cô như vậy, đoán được tâm ý. Nhếch một bên khóe miệng lên nói thêm “Vì cô gái này luôn ngu dốt” Anh vừa nói vừa lấy ngón tay hất trán cô, khiến chiếc đầu nhỏ bị hất nhẹ ra sau.

Cô biết anh nói mịa, chỉ cong môi xoa xoa vầng trán của mình “Em chả tin” – Tiếng nói nhỏ nhẹ hắt ra như không để anh nghe thấy.

“Em thì có bao giờ tin người chồng này của em?” – Anh liếc cô nói. Cô mở to đôi mắt, chồng ? chồng này là chồng nào. Ai là chồng, chồng là của ai. Một hồi suy nghĩ cô vội ức nghẹn cổ họng , ho ra vài tiếng. Kkhiến anh mỉm cười, lấy 2 tay bẹo cả hai bên má cô , nói “Em có cần phải ngạc nhiên thế không?”.

Cô không trả lời chỉ khẽ nhăn mặt, anh hôn lấy hôn để vào khuôn mặt của cô, khiến cô run lên vui sướng. cười khúc khích một hồi, đến lúc cậu con trai khẽ loay hoay. Hai người mới dừng lại , cô vừa vỗ vỗ chiếc mông xinh xắn của cậu bé , vừa nhìn anh mỉm cười. Bất chợt anh bế cậu bé lên đi vào nhà, cô cũng vội vã bước theo hai cha con anh. Đi lên phòng của mình. Anh đặt cậu bé lên giường ngủ.

Sau đó bước ra xem những bức ảnh xưa cũ. “Nếu em muốn bỏ một số chúng đi, thì cứ làm” Anh khẽ nói với cô. Thấy cô không nói gì anh kéo cô ra chiếc giường, ngồi xuống đùi của anh “Anh phá sản rồi, em còn muốn gả cho anh không?” Vòng tay anh ôm lấy cô. Khẽ thì thầm bên tai cô. Cảm giác này lâu rồi cô mới cảm nhận lại được. Thật nồng nàn không kém phần ấm áp. Có chút sốt xa về quá khứ nữa.

“Đình Thiên” – Cô khẽ nhìn anh, bất giác nói. “Em sợ , sợ cảm giác ở bên anh tan biến” – Vừa dứt cậu, trái tim lại chệch đi một cái vì suy nghĩ gì đó, khẽ thờ dài “Nhưng Đan Tiên , cô ấy ..... “

“Em đừng nói gì hết! Ở đây chỉ có riêng chúng ta thôi” – Hạ Thiên khẽ chặn lại bờ môi cô. Anh nhìn đôi môi ngọt ngào của cô khẽ đóng đưa chìm đắm đôi mắt , làn môi anh một lần thứ bao nhiêu nữa cũng không thể nhớ rõ , lại co sát vào lớp da thịt đỏ ửng đó. Quấn quít bên nhau không rời xa. Trong cơn men tình ái. Vòng tay đan xen, thân hình nóng hổi, tiếng tim đập mạnh hơi thở gấp gáp. Giờ thì chả cần biết trên thế gian này có bao nhiêu trắc trở ngăn cách hai người cô cũng không màng tới nữa. Chỉ một lòng xiết lấy anh thật chặt. Xin thời gian này ngừng trôi dù chỉ một lần.

Gần gũi thân mật không rời , anh lại đặt cơ thể cô lên thân hình của mình , cũng không biết là bao nhiêu lần nữa. Sau đó kéo cậu con đang ngủ say sưa ra cánh tay mình, hai tay anh ôm xiết lấy thân hình hai mẹ con. Cô nhìn cậu con trai đang ngủ , khẽ nói với anh “Đình Thiên, xin anh , dù sau này có ra sao. Đừng mang Thiên Bảo của em đi. Đừng bắt em rời xa nó”. Đôi mắt cô ngược lên như lời thỉnh cầu tha thiết.

“Chỉ cần em ngoan ngoãn nghe lời anh “ – Anh khẽ mỉm cười xoa mái tóc cô. Câu trả lời như đã được đoán trước. Cô chỉ biết áp mặt lên ngực anh , thờ dài.

Thời gian khiến quá khứ quay về một cách không ngọt trong trái tim cô. Giờ cô không biết bản thân phải làm gì nữa.

Cô sợ phải chịu thêm nhiều tội lỗi nữa. Cô đã phải chịu quá nhiều tội lỗi rồi. Nếu như để cô được hạnh phúc những người khác sẽ ra sao. Còn lời hứa ngày trước của cô sẽ phải bị trừng phạt như thế nào. Càng nghĩ nước mắt cô càng chảy xuống không thể dừng trên ngực anh.

Anh biết cô đau lòng, nhưng vẫn chỉ có thể ôm xiết lấy cô chứ không biết thực sự cô đang nghĩ điều gì. Vết thương trong cô đã quá sâu , khiến anh sợ mình không thể làm được gì nữa. Lỗi lầm ngày xưa, cộng dồn vào sau này, đã khiến cô chịu quá nhiều thương tổn. Giờ chỉ đành để thời gian nắm quyền mọi thứ. Sự thật là cô và anh đã có quá nhiều khoảng cách, sự trống trải, làm sao có thể bắt cô tâm sự hay tỏ lộ với anh như ngày xưa nữa. Nhưng vẫn may là tình cảm của cô dành cho anh vẫn không phai nhạt. Điều đó khiến anh hạnh phúc khôn nguôi. Những ngày tháng này anh sẽ cố gắng để cái miệng bé nhỏ của cô chịu nói chuyện thoải mái trở lại với anh. Như vậy những đắng cay cô phải gánh suốt thời gian qua. Anh cũng có thể chia sẻ một phần nào.

Ba người họ ôm xiết lấy nhau, say sưa trong giấc ngủ trưa hạnh phúc.

Một tuần bên nhau lặng lẽ trôi qua. Trong khi gia đình nhỏ nhắn của anh hạnh phúc ngập tràn trong lâu đài nhỏ của nhau.

Thì ở công ty những chuyện lớn liên tiếp xảy đến khiến anh Phó Chủ Tịch chóng choáng hết cả người lẫn mặt. Cái tên bạn thân đáng ghét giao cho anh ta bao nhiêu là việc để thoải mái vui chơi bên cô vợ bé nhỏ của hắn.

Nhưng hẳn thật đáng nể, mọi tai liệu hắn để lại đều giải quyết nhanh gọn những sự việc thất thường xảy ra. Cứ như là hắn đoán biết được mọi thứ. Tất cả đều nằm trong cái đầu hắn dù hắn không có ở đây. Giờ giải quyết thêm vài việc nữa là anh ta chính thức đứng đầu công ty của hắn.

Hắn làm như vậy mà bên phía Mỹ, chị gái hắn Hạ Thu cũng không hề phản bác hay lên tiếng bất cứ điều gì. Không biết hắn đang có ý đồ gì đây. Cơ mà thôi, tên này rất đáng sợ. Nếu không làm theo hắn thì đảm bảo sau này sống không bằng chết. Mà bản thân làm Chủ Tịch cũng tốt đó chứ. Món quà hắn tặng thì cứ nhận trước đã, Còn sau này phải đợi hắn về mới có thể rõ hết mọi chuyện.

Chủ Nhật, mọi chuyện vẫn tiếp diễn trong niềm vui hạnh phúc. Nhưng không kém phần lo sợ. Đã hơn một tuần. Trong lúc gia đình 3 người nồng ấm bên nhau. Trong lúc anh chơi và dạy dỗ cậu con trai mọi thứ, trong lúc anh chăm sóc vợ con từng chút từng chút một.

Thì ở công ty và mọi phương tiện, sự kiện lớn nhỏ trên truyền thông đều bán loạn hết lên đúng như những gì cô dự đoán và suy nghĩ. Nhưng mọi thứ nơi đây đã bị anh phong tỏa hết. Kể cả tivi, máy tính, điện thoại... tất cả đều không được hiện diện trong căn nhà này. Như mọi thứ trên thế giới chỉ thuộc về riêng hai người.

“Lệ Băng, ngày mai anh sẽ trở về công ty.” – Đêm hôm đó, Hạ Thiên khẽ lên tiếng, vòng tay vẫn chỉ ôm xiết lấy cô. Chuyện gì đến cũng phải đến. Đã đến lúc anh rời khỏi. Không thể níu giữ và cũng không biết phải níu giữ ra sao. “Sáng mai, em hãy mở tivi lên xem anh phá sản thế nào” – Anh thấy cô không nói gì chỉ có hơi thở nặng nhọc hơn. Anh mỉm cười nói. Khiến cô nhẹ cong bờ môi lên. Trên đời này chả ai lại muốn người khác xem mình lụy bại ra sao. Mà bản thân anh lại muốn vậy. Thật quá nực cười mà.

“Em không sợ anh sẽ không trở lại nữa?” – Lại một câu nói đột xuất khiến cô không kịp chuẩn bị tâm lý bất giác rơi khẽ một giọt lệ. Những ngày qua, mọi thứ đã dần như hoàn hảo. Không có anh, sẽ ra sao. Cô cũng không thể dám nghĩ tới. Anh nhìn cô, khẽ mỉm cười mãn nguyện, coi như chiêu trò lấy lòng cô đã hoàn tất. Anh xiết chặt lấy cô “Em yên tâm, anh phá sản rồi, chỉ còn cách ăn bám em thôi”.

Câu nói của anh lại làm đôi môi cô cong cong. Đánh nhẹ một cái lên vai anh. Con người này, trước giờ vẫn là chẳng ai đoán được tâm ý. Thực sự dù anh có phá sản, cũng đâu đến lượt cô chăm sóc. Còn cô vợ xinh đẹp tài giỏi của anh. Để đâu chứ?. Con người dù có ngu dốt cũng biết lựa chọn nào là tốt hơn. Mà anh lại là người có một bộ não khó người sánh được.

“Nhưng, em không có tiền nuôi anh đâu” – Cô suy nghĩ một hồi, cong môi quay đi nói.

“Cùng lắm thì chúng ta cày ruộng, chăn nuôi. Chịu không?” – Anh xoay người cô lại, càng ôm cô chặt hơn thân nhiên nói. Khiến cô cũng chỉ biết mỉm cười ôm anh mà say vào giấc ngủ. Đôi lúc dù hạnh phúc có ngắn ngủi thì con người cũng chỉ muốn giữ chút yêu thương đến phút cuối cùng.

Sáng hôm sau, sau khi ăn uống xong, Cậu con trai lên phòng học bài theo lời của anh. Cô đi ra cửa cùng anh. Anh mỉm cười nắm lấy tay cô đưa lên làn môi của anh đặt một nụ hôn. Sau đó tỷ mỉ bước ra cổng rồi đi khuất. Cảm giác này khiến cô chạnh lòng thật sự. Cô chỉ muốn ôm chặt đằng sau lưng anh nhưng cuối cùng vẫn là không dám. Nếu anh vì cô mà bỏ bê thế giới của anh ngoài kia, thì thực sự cô lại phải gánh thêm một tội lỗi nữa.

.....

Bạn đang đọc truyện *Hận Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Rút Khỏi Thương Trường

Chị Gái “Mèo Hiếm” Ghé Thăm

Cô cúi đầu đi vào nhà lặng vào nhà. Ngồi trên chiếc nệm sofa rồi khẽ lấy điều khiển bật tivi lên. Chiếc tivi cả tuần chỉ có đúng 1 kênh hoạt hình duy nhất cho cậu con trai xem. Đúng là chỉ có anh mới làm được cái chuyện nực cười đó. Tivi bật lên, khoảng chừng một tiếng cô xem hoạt hình. Thật ra giờ trong nhà cũng chẳng có gì để làm. Vừa xem, cô vừa nhìn chung quanh nhà suy nghĩ. Nếu lỡ anh không trở về nữa có lẽ vài ngày sau, cô và cậu con trai cũng thu dọn đồ để ra khỏi đây. Một hồi ngẩn ngơ, bỗng nhiên tivi tự động chuyển sang kênh thời sự tin tức nóng.

“Sau hơn một tuần vắng bóng, Chủ Tịch Hạ Đình Thiên của tập đoàn lớn Hạ Gia đã xuất hiện trở lại. Sau nhiều sự cố xảy ra, hôm nay anh chính thức họp báo, ký kết và chuyển nhượng lại cổ phần cho Phó Chủ Tịch của anh, Trịnh Thần Nghiêm. Và tuyên bố sẽ rút khỏi thị trường khóc liệt hiện nay.” – Cô MC Lan Trần xinh đẹp nói.

“Thật lạ đúng không Lan Trần, một người tài giỏi như Hạ Đình Thiên mà cũng có ngày phải rút khỏi giới thị trường” – Cô MC Thúy Quyên nói thêm.

“Theo một nguồn tin chính xác thì là do vụ việc một tuần trước, lúc truyền thông đang bán loạn vì anh mất tích chưa nguôi. Thì ngay sau đó, trong công ty của anh xuất hiện một Quỹ Đen lớn. Không những khiến cho tài chính của công ty anh bị thất thoát nặng nề. Mà còn khiến tất cả các nhà đầu tư liên kết

với công ty đều rút lui khỏi dự án mới. Mọi người đều hiểu nhầm chính anh là người đã ôm gọn Quỹ Đen chạy trốn. Nên cổ phiếu công ty thật giảm quá nặng nề, Ảnh hưởng cả cho Tổng công ty bên Mỹ của chị gái anh - Hạ Đình Thu” – Lan Trần khẽ nói với Thúy Quyên.

“Nhưng, đến nay, cục điều tra đã phát hiện chính xác người thành lập Quỹ Đen chính là Giám Đốc Điều Hành Nguyễn Ngọc Khang” – Thúy Quyên quay sang Lan Trần.

“Tuy vậy, nguồn tin cho biết thêm, trong công ty đã thất thoát quá nhiều nên cách giải quyết duy nhất mà anh nghĩ ra là bán cổ phần.” – Lan Trần nói.

“Dù sao thì tôi cũng rất tiếc nuối khi một Nam Thần như vậy mà giờ sẽ không còn xuất hiện trong các bản tin của chúng ta nữa “. – Thúy Quyên khẽ cong môi tiếc nuối.

“Đó có lẽ là niềm tiếc nuối chung của các cô gái đang xem bản tin này “ – Lan Trần khẽ bật cười. “Giờ thì mời mọi người cùng xem cuộc họp báo lớn này”.

“Và cùng ngắm thần tượng của chúng ta trước khi anh rút khỏi thị trường kinh doanh “ – Thúy Quyên mỉm cười.

Thật là không thể tin vào mắt mình là anh đang ký xác lệnh giao mọi thứ lại cho Thần Nghiêm. Chuyện Quỹ Đen của công ty do Giám Đốc Điều Hành làm ra chẳng lẽ là khởi xuất từ sự việc bạn gái anh ta bị đuổi xuống phòng nhân sự. Nhưng dù cái Quỹ Đen đó có lớn đến đâu. Nếu anh muốn giải quyết đau phải là chuyện có thể làm khó anh. Anh thật sự là từ bỏ mọi quyền hành. Không hiểu trong đầu người đàn ông này rốt cuộc là đang nghĩ gì. Cô suy nghĩ thần thờ đi lại trước cái ghế sofa ở phòng khách.

“Cô đã biết mình đang làm gì chưa?” – Trong khi đang lấy bàn tay xoa vào trán, một giọng nói chững chạc , thân quen đến đáng sợ, cất lên đằng sau cô.

Cô quay lại , đập thẳng vào đôi đồng tử sững sờ là một người đàn bà cũng đã gần tứ tuần nhưng vẫn không kém phần xinh đẹp trẻ trung đến tuyệt trần. “Chị , chị , chị , chị là , chị Hạ Thu, chị Hạ Thu?”

“Nó luôn vì cô mà làm những chuyện ngu dại” – Hạ Thu đi vào chiếc ghế sofa, thông thả đưa cơ thể mảnh khảnh không kém sắc nét ngồi xuống, vắt một cái chân dài lê thê không kém ông mọt lên cái còn lại . “Nhìn xem nó làm mọi thứ cho cô này” – chị gái anh vừa nhìn xung quanh ngôi nhà vừa mỉm cười nói.

(“Cô là Lệ Băng? Người yêu của em trai tôi?”

Lần đầu tiên gặp người chị ruột thịt của anh, là lần Hạ Thu về nước thăm gia đình sau chuyến du học của chị ấy từ nhỏ. Lần đó, Hạ Thiên giới thiệu cô với chị gái anh, cô đã có phần sợ hãi khôn nguôi. Một người chị có đôi mắt và nụ cười giống hệt anh nhưng nó lại có phần đáng sợ và khinh biệt khi nhìn cô. Khiến cô chỉ biết cúi đầu không dám nói gì. Giống như trên đời có những người bản thân không thể dám đối diện hay thích nghi. Từ ngày gặp chị ấy cô mới tin đều này là sự thật.

“Là con gái của Ngọc Linh San”. – Cô chị nâng nhẹ chiếc cằm cô lên. “Thật là giỏi quyến rũ”. – Mỉm một nụ cười mỉa mai.)

Dù là lúc đó, có anh đỡ lời hay phá tan cái cục diện đáng sợ trước mắt cô. Thì cũng khiến cô ghi nhớ suốt đời . Thật vậy, cho dù cố gắng đến đâu giữa chị gái anh và cô đều không thể mặt đối mặt. Vì thật sự người chị gái ấy của anh chưa bao giờ chấp nhận cô. Cũng may mắn là chị gái anh luôn ở bên Mỹ. Học hành, lấy chồng, sự nghiệp . Mọi thứ đều ở đó. Nên lúc đó không có nhiều dịp đối mặt.

Những lời nói của chị gái anh khi đó , cô thực sự không hiểu gì. Sau này, cô mới hiểu ra.

Hơn hai năm bên Mỹ của cô. Những lúc chị ấy gặp cô đều luôn dằn vò cô. Điều này không thể trách chị ấy. Mọi thứ lúc đó đến bản thân cô còn không thể tha thứ cho mình huống chi là chị ấy.

Chị ấy là người luôn thích Đan Tiên, đầu tư sự nghiệp hay cho Đan Tiên sang Mỹ với anh , đều có phần lớn công lao của chị ấy. Ngay từ đầu chị ấy đã muốn kết hợp cho Đan Tiên ở bên em trai mình. Thêm việc của hai người cha năm đó, khiến ham muốn của chị càng tăng cao. Nhưng dù cao đến đâu nếu anh không bằng lòng thì cũng đâu làm được gì.

Giờ không biết chị ấy muốn nói gì với cô nữa đây. Chắc dù nói gì cũng không phải điều tốt đẹp . 14 năm qua, những chuyện cô làm trời đất không dung tha. Chị ấy sao có thể.

Cô thần thờ suy nghĩ rồi thờ dài. “Cô đang suy nghĩ gì vậy? ” – Tiếng nói của Hạ Thu làm cô giật mình nhẹ, về lại với hiện tại. “Ngồi xuống đi , tôi có chuyện muốn nói” – Ly trà đã trên tay cô chị gái anh từ lúc nào. Cô nhẹ nhàng ngồi xuống.

“Mẹ ơi, con học xong bài rồi” – Thiên Bảo , tíu tít chạy trên cầu thang xuống. Lon ton nhanh nhẩu đi ra chỗ cô. “Mẹ ơi ai đây ạ?” – Cậu bé nhìn cô mỉm cười rồi quay sang đối diện cô. Lạ lắm rồi.

“Là Bác” – Trong khi cô thần thờ nhìn Hạ Thu, không biết trả lời con ra sao thì chị gái anh lên tiếng. “Là Bác của con. Con lại đây!” – Cô mở to đôi mắt, long lanh giọt lệ bên trên chưa rút được xuống. “Con là Thiên Bảo đúng không?” – Cậu bé đi lại chỗ Hạ Thu. Hạ Thu mỉm cười đưa tay vỗ mông cậu bé .

“Dạ, bác là ai ạ?” – Cậu bé chu môi nói, với đôi mắt ngạc nhiên.

“Bác là chị gái của cha con. Tên là Hạ Đình Thu “ – Hạ Thu mỉm cười trả lời. Nụ cười của Hạ Thu khiến đôi mắt cô không dừng được nhẹ nhàng nhắm

lại rút hàng lệ đang đọng lại trên đó. Cô chị gái của anh tươi cười hỏi han cậu bé riu rít một hồi. Sau đó, cậu bé cùng bà quản gia ra sân vườn chơi bóng cho hai người nói chuyện. Cô chưa hề nhìn thấy nụ cười đó của Hạ Thu bao giờ. Thật ảm áp. Thử mà chắc chắn cả đời cô biết mình không thể nhận được từ chị ấy.

“Nó, thực sự rất giống em trai tôi. Nên muốn phủ nhận cũng là quá khó” – Nhìn cậu bé ở sân vườn, Hạ Thu khẽ nói. Sau đó quay lại nhìn cô nói thêm “Cô còn muốn níu giữ em trai tôi đến bao giờ?”. Khóe miệng một bên khẽ nhấc lên “Giờ có thêm thằng bé rồi, cô quả là đáng gờm”.

“Em” – Cô cắt ngang câu nói mĩa mai của Hạ Thu. “Đã cố gắng rời xa anh ấy” – Bộ dạng vẫn chững cúi xuống “Hai mẹ con em, thực sự không muốn làm gánh nặng của anh ấy”. “Bản thân em biết, dù có ra sao, cũng không thể chối bỏ hết tội lỗi em đã gây ra .....

“Cô ....” – Chị gái anh cắt ngang lời cô. “Tôi không đến đây để nghe cô thổ lộ những tội lỗi của mình” – Chị gái anh liếc nhìn cô một hồi, thấy cô thờ dài, khẽ nhăm đôi mắt nói “Cô, ai đã đưa cô rời khỏi chỗ đó?”. – Cậu nói vừa dứt. Cô ngạc nhiên ngược lên nhìn chị ấy. “Tôi hỏi, người nào đã đưa cô đi trong lúc tai nạn hơn 4 năm trước xảy ra?” – Một hơi nói đồng đặc cất lên. Khiến đôi đồng tử của cô chứng hẳn lại.

“Em, là em tự rời khỏi đó!” – Cô nói giọng nhỏ nhẹ.

“Một cô gái bụng mang dạ chửa 4 tháng. Bị tổn thương đến nỗi ngất ngay tại chỗ. Làm sao có thể tự rời khỏi?” – Chị gái anh, nhắc nhẹ khóe miệng. “Cô còn muốn giấu giếm đến bao giờ?”.

“Em xin lỗi, tất cả là tại em, nếu em không ở bên anh ấy. Bác gái đã không bị như vậy” – Ký ức ứa về khiến trái tim cô xé lại. Cô vừa khóc nức lên vừa nói với chị gái anh.

“Thôi được rồi, giờ cô hãy rời xa nói đi. Nếu không muốn có ai phải hy sinh nữa” – Cô chị thờ dài nói với cô. Thấy cô gật gật trong nước mắt. Khẽ mỉm cười nói “Cô thật sự muốn rời xa nó?” – Tiếng khóc chợt mạnh hơn, khi chị gái anh dứt câu. “Cô biết điểm yếu của bản thân cô là gì không? Quá ngu ngốc, quá yếu đuối, và quá tin tưởng người khác” – Cô chị khẽ nói thêm

“Tôi cũng vậy, hình như tôi đã sai, khi không chịu chấp nhận cô” – Cô nghe thấy vậy, cổ họng nghẹn lại, người lên nhìn Hạ Thu. Hạ Thu không nói gì. Mỉm cười đứng dậy nói thêm “Giờ tôi xin cô, hãy ở bên cạnh nó. Dù có chuyện gì xảy ra, đừng làm nó khổ đau thêm nữa” – Cô chị nói xong khẽ bước ra sân vườn mỉm cười vui vẻ với cậu bé. rồi đi khuất ra cổng.

Trong lúc cô đang thần thờ khóc nức vì không hiểu những điều chị ấy nói. Thì anh bước về “Lệ Băng!” – Giọng nói anh cất lên khiến cô quay ra, bắt giác ôm chầm lấy anh. Anh thấy vậy, xiết chặt lấy cô. Cảm giác đã lâu rồi không ủa về. Mỗi lần gặp chuyện không vui người con gái này ngày xưa vẫn luôn ôm chầm anh như thế. “Đã có chuyện gì?”

“Đình Thiên, chị gái anh, vừa đến đây” – Cô ngược lên nói.

“Sao? Chị ấy làm gì em? Chị ấy lại nói gì khó nghe?” – Anh mỉm cười, một bước quay lại quá khứ ngoạn mục, Thật đáng nể với kết quả cố gắng của anh, hơn một tuần qua.

“Không, chị ấy lạ lắm! Chị ấy nói em phải ở bên cạnh anh” – Cô khẽ nói đôi mắt mở to cùng hàng lệ

“Thế sao em phải khóc?” – Anh lấy bàn tay ôm vào khuôn mặt cô.

“Em sợ lắm! Em sợ cảm giác tội lỗi. Nhưng em càng sợ phải rời xa anh hơn” – Cô úp mặt vào ngực anh. Bàn tay vẫn đan xiết lấy lưng anh. Vừa nói, vừa thút thít. Hình như là vì anh vừa trở về nơi đây. Hình như là một pphần cô sợ hãi anh sẽ rời xa cô. Nên mọi thứ không chịu được khi anh trở về, lại bắt giác biến thành cô bé luôn tâm sự với anh mọi thứ như ngày xưa.

“Lệ Băng, em ngốc quá! Đừng sợ, anh ở đây mà” – Anh mỉm cười ôm chặt lấy cô. Thật là câu nói của anh ngày xưa khiến cô không thể dùng được những giọt nước mắt.

“Cha ơi! Thiên Bảo vừa học xong. Cha lên phòng kiểm tra cho Thiên Bảo đi!” – Một hồi, Cậu bé chơi xong riu rít bước vào phòng, chạy đến dắt tay anh lên phòng. Anh theo đó cũng dắt cô bước lên.

“Đêm dài mình anh bật khóc, sao lòng vẫn cố kiếm tìm. . .

Tìm về 1 nơi ảm áp, giấc mơ ngọt ngào...

Vì người ra đi lặng lẽ .... Vì người ra đi để anh đón đau ....

Hằn sâu vết thương riêng mình anh thôi ...

Không còn ai bên đời nữa ... Không còn ai chia nỗi buồn ...

Không còn ai chia khoảnh khắc sướng vui ngọt ngào ....

Dù lòng vẫn biết là thế... Mà vì sao anh vẫn không thể quên

Anh không thể quên được người...”

Ngoài trời đang mưa tí tách , Tiếng hát dịu nhẹ du dương hòa quyện vào với đêm mưa. Khiến cô xiết chặt vòng tay lấy anh nhiều hơn.

“Ngày đó, em ra đi ... không nói một lời ... Lặng lẽ ôm trọn mọi thứ. Em nghĩ anh cảm thấy ra sao?”.

Nước mắt lại như vậy, khóc nức lên. Cô không biết nói gì hơn. Ngoài việc úp mặt vào lồng ngực anh mà khóc. Nhịp đập trái tim tương đồng, cô biết anh cũng rất đau đớn. Không kém cạnh nỗi đau trong cô. Cô biết tất cả là lỗi do cô. Mọi thứ đều bắt đầu từ cô.

“Anh đã đến sân bay, khi đó” – Anh khẽ hôn lên trán cô , nhắc nhẹ khoe miệng. Nhắm khẽ đôi mắt trong tiềm thức. “Không chỉ là ở sân bay” – Anh ôm chặt lấy cô như chưa bao giờ muốn rời xa vậy. Cô ngược đôi mắt ngạc nhiên lên nhìn anh, chỉ thấy anh nở một nụ cười nhạt. Sau đó lại ôm xiết lấy cô như không có chuyện gì. Một hồi , đánh tan những suy nghĩ trong cô là một tiếng sấm lớn ngoài trời. Cơ thể cô theo đó giật thót. Anh biết trước là cô sẽ như thế. Vòng tay vẫn đan chặt cơ thể cô không để cô quá sợ hãi mà run lên. Thật giống anh ngày đó.

.....

Bạn đang đọc truyện *Hận Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23

Ngày Tháng Hạnh Phúc

“Đình Thiên! Anh làm gì ở đây?” – Trời mưa tầm tã , Cô gái bé nhỏ, cầm chiếc ô ngó nghiêng thân hình đang ngồi trước cửa nhà cô.

“Lệ Băng!” – Anh ngẩng đầu lên nhìn thấy cô. Đứng vội dậy, gọi tên cô. Sau đó, bám mạnh lấy bờ vai cô, anh đưa nhẹ cơ thể ôm chặt lấy cô. Nước mắt anh cứ thế không chịu được rớt xuống vai cô. Đó là lần đầu tiên cô thấy anh rơi những giọt lệ đau lòng.

“Đình Thiên! Anh làm sao thế? Sao lại ngồi ở đây? Người anh ướt hết rồi! Đi vào nhà đi anh!” – Cô hỏi han lo lắng một hồi, khẽ kéo tay anh tính bước vào nhà.

“Anh, không muốn vào đó! “- Anh chặt tay cô . Sau đó, kéo vội cô lại cơ thể anh “Anh chỉ muốn ở bên em thôi” – Vòng tay vẫn không chịu xa rời cô dù chỉ một chút “Xin em, dù sao này có ra sao, cũng không được rời xa anh” câu nói khiến cô khẽ mỉm cười nhắm đôi mắt mãn nguyện trong hạnh phúc

Bỗng một tiếng sét đánh xẹt qua tai. Khiến cô giật thót lấy cơ thể “Đình Thiên, Đình Thiên, vào nhà đi! Em sợ lắm !” – Cô run rẩy nói. “Đi mà!” – Một bàn tay cô nắm lấy bàn tay anh đưa lên xoa xoa, đôi môi nhỏ bé chu lên với con mắt sợ sệt xen lẫn thỉnh cầu.

“Chỉ có những ai làm chuyện xấu mới sợ sấm sét như em thôi “ – Anh thấy cô như vậy , đôi môi ẩn hiện một nụ cười nói mỉa .

“Không phải thế, là do em quá nhạy cảm “ – Cô vút nhẹ bàn tay anh xuống, cong môi quay đi “anh không vào thì thôi!”.

“Dám bỏ anh mà đi hả?” – Anh thấy vậy đẩy khẽ cô quay lại , lấy vòng tay mình bắt chợt bé cô lên. Chiếc ô trên tay cô theo đà mà rớt xuống. Anh vừa bế cô vừa chạy thẳng vào ngôi nhà.

“Đình Thiên! Anh bị điên rồi, làm em ướt hết rồi nè ! Haha!” – Cô vừa nói, vừa nhẹ nhàng quây trong vòng tay anh. Đôi môi cô mỉm cười hạnh phúc cùng những giọt mưa tí tách rơi xuống cơ thể hai người.

Chạy một quãng nhỏ hạnh phúc , Hai người vui vẻ bước vào nhà. Trong thế người ướt sũng, Bà quản gia chuẩn bị giúp anh một bộ quần áo để đi tắm. Mỗi người một phòng tắm riêng. Bỗng , tiếng hét của cô trong phòng khiến anh giật bắn người chạy vội sang . “Em làm sao thế?” – Anh gõ cửa phòng tắm của cô khẽ nói.

“Anh không được vào! , gọi thám Hoa Giới dùm em!“ – Cô đồng giọng nói lớn trong sợ sệt.

“Thám Hoa Giới đi ngủ rồi!” – Anh thản nhiên nói. Thấy cô không nói gì anh khẽ đẩy cửa “Lệ Băng, em làm sao? Nói đi, không anh phá cửa đấy” – Lực đẩy cửa cứ mạnh dần.

“Đình Thiên” – Thấy cô khẽ mở cửa, anh dừng động tác. Một hồi , chiếc đầu cô khẽ lộ ra “Em bị chảy máu!” – Đôi mắt cô , vừa sợ sệt vừa ngập ngừng.

“Chảy máu? ở đâu? “ – Anh vừa nói vừa vội vã đẩy toang cửa nhà tắm. Cô ngập ngừng chỉ vào bồn cầu. Anh liếc ra nhìn nó , khẽ mỉm cười như linh cảm đã đúng. “Em có bị đau bụng không?” – Hai tay anh bám lấy hai vai cô, cúi xuống nhẹ nhàng hỏi. Thấy cô chỉ lặng gật gật. “Đau ở đây đúng không?” Anh lấy bàn tay áp lấy bụng dưới của cô.

“Dạ , đau mấy ngày rồi “ – Cô khẽ nói thêm “Tại mẹ đưa các em đi nghỉ dưỡng hết rồi, nên em chưa dám nói với ai”.

“Anh biết!” – Anh thờ hất ra nói như đã biết trước. Sau đó, nhìn đôi mắt ngây thơ của cô , vội nhìn cô mỉm cười nói thêm “Lệ Băng, em đừng sợ. Không sao hết! Có anh ở đây rồi! Em tin anh chứ?” cô khẽ gật gật, anh mỉm cười bước ra ngoài. Mở cửa phòng cô, nói gì đó với Thím Hoa Giới ở dưới nhà rồi vội đi vào phòng tắm.

Anh tới gần chỗ cô đang đứng, khẽ ngồi xuống. Định lấy tay cởi nhẹ chiếc áo choàng tắm của cô ra. Cô bám nhẹ lấy tay anh , anh mỉm cười nói “Giờ em đã là con gái. Phải để chuyên gia chỉ dẫn”

“Anh nói đi, em tự làm được !” – Cô khẽ nhăn mặt.

“Em phải để chuyên gia thực hành trước chứ?” – Cô vẫn nhăn mặt lắc đầu. Anh khẽ trợn mắt nói “Nhanh! Có nghe anh không nào?! Bám lấy vai anh!” – Cô thấy anh như vậy nhắm mắt , ngáp ngừng bỏ tay khỏi chiếc quần bám vào đôi vai anh. Anh từ từ lấy đôi tay cởi áo choàng rồi đến chiếc quần nhỏ của cô. Gương mặt cô đỏ ửng hơn trái cà chua của cô , sau khi cả thân hình nõn nà đều bị anh nhìn thấy. Chưa dừng lại ở đó, anh đưa cô ra vòi hoa sen. Lau rửa thật kỹ càng sạch sẽ mọi thứ trên người cô.

Một hồi, Thím Hoa Giới gõ cửa đưa một tấm băng vệ sinh cho anh. Anh làm mọi thứ một cách hoàn hảo nhất có thể rồi mặc nhẹ đồ ngủ mới cho cô. Sau đó, bế cô ra chiếc giường nằm, nhẹ nhàng ôm lấy cô. Anh khẽ nói “Lệ Băng à? Sau này em chỉ có thể gả cho anh thôi” anh vừa nói vừa chọc chọc nụ cười lớn trên môi. Cô cong nhẹ bờ môi đánh một cái lên vai anh. Sau đó chìm sâu vào giấc ngủ).

Ký ức 13 tuổi, về Bài học sinh lý đầu tiên của cô là như vậy, anh ở lại chăm sóc cô một tuần, trước khi mẹ và các em cô đi nghỉ mát về. Sau này cô mới biết mẹ cho các em đi gặp cha ruột của chúng, cũng là cha anh, Hạ Đình Phong.

Đôi lúc cô không dám tưởng tượng nếu không có anh , cô sẽ ra sao nữa. Nhưng yêu thương và hạnh phúc ra sao thì khi tỉnh giấc trong giấc mơ đó, càng khiến người ta đau đớn.

Sáng hôm sau, Cô tỉnh giấc , nhẹ nhàng loay hoay bước xuống giường. Cô đi ra cửa sổ, thấy ánh nắng đã lên gần đỉnh đầu, bầu trời trong xanh , những hàng mây trắng sáng như đã ráo nước. Cô cây hôm qua đã khô sạch sẽ. Thật là may quá, vì hôm qua cứ lo cho cậu con trai tinh nghịch của mình sẽ buồn khi không có chỗ để quậy vui về mọi ngày.

Cô nhẹ nhàng mỉm cười , bước vào phòng vệ sinh. Vài phút sau, sắm sửa mọi thứ, như thường lệ cô đi xuống nhà. Bước được nửa cầu thang , cô nghe thấy tiếng riu rít của rất nhiều trẻ con. Chứ không còn là của riêng cậu con trai cô như những ngày trước đó. Không hiểu chuyện gì đang diễn ra , cô nhún lông mày, chân bước vội hơn ra vườn.

Cảnh tượng cậu con trai chơi đùa với 3 cô bé , cậu bé người tây hơn mình vài tuổi khiến cô ngỡ ngàng. Trông cậu bé thật là thích thú và đáng yêu. Mấy hôm cậu bé chỉ biết nghịch bóng với con cún Xù Bông. Hoặc chơi đùa với cha . Chứ không được vui đùa thỏa thích với bạn bè cũng khiến cô có chút muộn phiền nhưng anh rù được 3 cô cậu trẻ con đáng yêu đó ở đâu?. Quanh khu biệt thự này , nhà nhà rất ít trẻ con. Và thườn họ dạy con họ rất quy củ nề nếp.

Đang thần thờ suy nghĩ thì cô nhìn xa xa thấy chị gái của anh và anh đang trò chuyện vui vẻ bên chiếc bàn ngoài sân. Mọi thứ mới vỡ lẽ.

“Chị Lệ Băng!” – Trong lúc không định hướng được cảnh tượng trước mắt. Giọng nói quen thuộc khẽ gọi tên cô. Cô liếc đôi mắt lên một chút. Trước cái bếp nướng to lớn là hai cô em , mỗi người một bên vừa làm đồ ăn vừa vẫy gọi cô.

Cảnh tượng thần tiên gì thế này, tại sao lại có thứ hạnh phúc này đến với cô?. Cô khẽ dụi nhẹ đôi mắt một hồi , xem có phải là giấc mơ không thì anh tiến lại. Chỉ ngón tay hất nhẹ cái trán xinh xắn của cô, Sau đó, dặt tay cô ra ngồi chơi đồ chơi với mấy đứa nhỏ đáng yêu. “Việc của em là ở đây đó, đồ nướng “Câu nói của anh vừa dứt. Khiến cô vội vã cong môi. Không để giấc mơ ngọt ngào hơn mà cứ nói mịa cô mới chịu lòng mà.

“Mẹ ơi, hôm nay hai dì lên phòng gọi con đây! Ra vườn chơi thì con thấy bác dẫn 3 anh chị vào chơi cùng con”. Cậu bé riu rít nói với cô. Thì ra đúng như suy nghĩ đây là các con của Hạ Thu. Chị ấy cho chúng sang đây chơi với cậu nhân dịp nghỉ hè. Thật là đứa nào đứa nấy cũng giống mẹ thanh tú, khôi ngô. Nhưng rất trưởng thành và tây hóa.

Một cậu con trai 7 tuổi , và 2 đứa con gái sinh đôi 5 tuổi. Cô nhắm đôi mắt khẽ nở một nụ cười mãn nguyện vì cậu con trai cô tuy mới 4 tuổi, nhưng cũng bắt kịp với sự phát triển của anh chị. Không kém cạnh một chút nào. Cũng có một chút cảm ơn anh.

“Chị, hold on, Let’s play with us!” – Cậu bé vừa nói vừa đưa vào tay cô một khối xếp hình. Khiến cô mở to mắt cùng một nụ cười.

“Là Mẹ!” – Tiếng nói của chị gái anh cất lên “Johnny , con phải gọi là mẹ!” – Chị gái anh vừa dứt câu, khiến tim cô đập thình thịch như vỡ tan khỏi lồng ngực. Chị gái anh, thực sự đã chấp nhận cô.

“Cứ gọi là chị cũng được!” – Anh vừa cười vừa nói khiến cô vỡ òa , quay ngoắt 180 độ, lờm anh 1 cái , xong liền quay đi! Khiến anh thêm một trận cười không thể đỡ nổi. Lúc nào cũng chỉ coi những cuộc chế giễu cô là thú vui.

Cuộc chạy đuổi để bám víu vào đích của hạnh phúc. Tuy là chưa thể kết thúc nhưng chúng ta vẫn có thể ngừng nghỉ vài giây phút để có những niềm vui về nho nhỏ. Dù kết quả có ra sao. Được hay mất, thắng hay thua. Thì sau này vẫn sẽ không hối hận. Vì thời gian này, cô đã có quá nhiều thứ tuyệt vời để lại trong trái tim bé nhỏ mong manh của cô.

Mọi người vui vẻ , chơi đùa đến chiều. Cô và hai người em ngồi trên chiếc thảm nhỏ vừa trông tụi nhỏ vừa nói chuyện. Còn anh bước đi trong sân vườn nói chuyện với chị gái anh.

“Nhìn mấy đứa trẻ chơi đùa chị lại nhớ về chúng ta ngày nhỏ” – Hạ Thu vừa bước đi vừa mỉm cười nói.

“Ngày chị đi sang Mỹ học, em đã rất cô đơn” – Anh khẽ đáp lại.

“Chị đâu còn lựa chọn nào khác. Cha tính đầy cả hai đi để ở bên người đàn bà đó!” – Chị anh mỉm cười, nhìn anh không thấy nói gì.

“Chị, bên đó thế nào rồi?” – Một hồi anh khẽ nói.

“Đã điều tra chính xác mọi chuyện. Những nghi vấn của em đều không có sai sót” – Chị gái anh khẽ mỉm cười “Chị đã không thể chấp nhận cô ấy, nhưng có lẽ chị đã sai. Giờ chị đã hiểu. Vì sao em lại yêu cô ấy nhiều đến vậy” – Một nụ cười nhấc lên mĩa mai “Ngọc Linh San dù sao cũng đã nuôi dạy con gái rất tốt”

“Ngày hôm đó, ai đã đưa cô ấy đi? Là cô ta?” – Anh mỉm cười đáp lại rồi khẽ hỏi.

Chị gái anh lắc đầu. “Lệ Hường, đã trở về Việt Nam” - Sau đó nói tiếp. “Thực sự không chỉ có một người” – Lại khẽ mỉm cười ủy dị nói thêm “Thật là đau đầu khi có người em đẹp trai như này” – áp tay lên gương mặt của anh.

Anh mỉm cười quay mặt đi, một hồi anh khẽ nhìn ra cô, nói “Chị, em không muốn cô ấy phải chịu thêm bất cứ đau khổ nào nữa”. – Anh vừa nói vừa nhắm đôi mắt, khiến chị gái anh thờ dãi chỉ biết nhìn theo anh. “Nhưng em phải kết thúc chuyện này thôi” – Nước mắt anh rơi xuống, cô chị khẽ mỉm cười lấy tay vỗ vỗ vào vai anh như một lời an ủi. Đã lâu rồi cô chị không thấy anh rót một giọt lệ, cái thứ chỉ có cô mới có thể mang lại.

“Đình Thiên, hôm nay em rất vui!” – Đêm xuống, trong căn phòng nhỏ. Cô ôm lấy anh, vui vẻ nói.

“Lệ Băng, hứa với anh. Cho dù xảy ra điều gì cũng không rời xa” – Anh mỉm cười, lấy bàn tay ôm chặt khuôn mặt bé nhỏ của cô. Cô không nói gì chỉ mỉm cười. “Mọi chuyện ở bên Mỹ, anh đã biết hết”

“Anh sao lại?” – Cô mở to đôi mắt.

“Em không cần nói gì cả, đừng vì người khác nữa!” – Anh thấy cô đôi mắt long lanh, khẽ nói thêm “Đã đến lúc anh phải kết thúc mọi chuyện. em phải hứa, sẽ không dễ dàng rời xa anh nữa”.

Câu nói này, cuối cùng cũng phải nghe. Cô ôm chặt lấy anh. Gật gật trong hàng lệ chảy xiết, tiếng khóc nức lên không ngớt.

Đừng xa em đêm nay khi bóng trăng qua hàng cây

Đừng xa em đêm nay đêm rất dài

Vòng tay em cô đơn đêm khuya vắng nghe buồn hơn

Con tim em khát khao yêu thương.

Đừng xa em đêm nay hãy nói anh sẽ ở đây

Đừng để em một mình nơi chốn này

Hãy ôm em trong tay cho em biết anh cần em

Và hãy nói anh vẫn yêu em

Điệu tăng gô buồn cất lên nhẹ nhàng, anh và cô hòa nhịp trái tim và đôi chân bên nhau. Những lời hát cứ như chảy xiết vào trái tim cô. 14 năm qua, trái tim cô đã bao lần lặng thầm hòa quyện trong câu ca này. Cô rất sợ, vòng tay cứ đan xiết lấy anh. Bờ môi anh cứ chạm sâu vào lồng ngực cô. Hai người giống như hai mà một. cứ thế yêu thương cho dù không cần biết ngày mai sẽ ra sao.

.....

Bạn đang đọc truyện *Hận Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24

“Kitty” Vừa Đi,

“Sự Cố” Lại Đến

Hai ngày tới, vào thứ 4, anh sang Mỹ với chị gái. Lần này anh nói là anh đi dài hạn, chừng một tuần gì đó. Nghe mà có vẻ buồn cười. Một tuần thì dài hạn nổi gì. Lệ Nhung và Lệ Trân theo chỉ định sắp “trùm sò đầu bò” của ngôi nhà. Sáng nay cũng mang đồ đạc chuyển lại về nơi đây sống.

3 chị em, ngồi nói chuyện mà nay, mai rồi cũng không hết những tâm sự muốn nói. Biết hai cô em đã có người trong mộng mà khiến trái tim cô hụt hẫng. Mỗi ngày nào một đứa còn nằm gục dưới tay, một đứa còn khóc lóc nức nở trên giường bệnh của cô.

Thời gian thực sự chưa bao giờ dừng lại để chờ người. Bao nhiêu năm qua, việc lớn lao nhất mà cô làm được chỉ có duy nhất một chuyện đó là đã sinh được bé Bảo. Còn đối với hai cô em gái này, tuy là cô đã cố gắng kiếm tiền để chúng được hưởng những điều tốt nhất có thể. Nhưng, thời gian qua vẫn có thứ ngăn chia cả 3 chị em đó là sự xa cách. Không ai dám sẽ chia với ai, dù là đã rất muốn. Giờ phải bù lại những thiếu thốn ấy cho dù là đã muộn. Tuy vậy cũng cảm ơn trời đất đã ban cho cô hai cô em gái rất hiền chuyện.

Dù trong gia đình có hiềm khích hay cãi vã. Nhưng cuối cùng vẫn là tha thứ. yêu thương và không thể rời xa nhau. Và nghĩ đến đây thôi cô lại chột mím cười. Hình như là đã từ rất lâu rồi, anh ngự trị trong trái tim cô không phải chỉ đơn thuần là một người bạn trai, người tình, hay người yêu. Mà là một nhân tố quan trọng trong cái gia đình nhỏ mà cô luôn khao khát. Suy nghĩ một hồi, khiến cô thờ dài trông ra cánh cửa ngôi biệt thự.

“Chị, uống đi!” – Lệ Trân đi ra sân vườn chỗ cô đang ngồi chơi cùng cậu con trai, đưa cho cô ly nước trái cây. Cô mím cười cầm lấy chúng rồi nhấp một ngụm. “Chị đang nhớ anh Hạ Thiên” – Cô em gái hỏi tiếp.

“Lệ Nhung, đang làm gì đó?” – Cô chỉ đáp lại câu hỏi của cô em bằng 1 nụ cười. sau đó liếc vào nhà hỏi.

“Đang nấu cơm” – Lệ Trân mím cười.

“Chị đang nghĩ” – Cô cũng cười đáp lại “Thời gian trôi nhanh thật”

“Đúng vậy!” – Cô em mím cười nhẹ nhàng.

“Năm đó, lúc mẹ cho hai em đi nghỉ mát, có phải em đã biết?” – Một hồi cô khẽ liếc hỏi cô em gái. Lệ Trân lúc đó 10 tuổi, Việc ý thức mọi chuyện đã có phần nhanh nhẹn hơn Lệ Nhung 8 tuổi. Có thể cô bé đã biết từ lúc đó chẳng.

“Không” – Cô em gái đáp. “Lúc em 15 tuổi, cha trở về và cãi nhau với mẹ. Lúc đó em mới biết” – Cô em nói thêm “Ban đầu em có nghi ngờ, nhưng không phải sớm đến vậy”

“Vậy tất cả thì ra vẫn luôn là lỗi do chị” – Nghe cô em nói xong, cô chừng đôi mắt lại một hồi, Cô mím cười, vuốt nhẹ khóe mi giọt nước mắt và nói.

“Chị! Chị gái của em! Tại sao sau bao năm chị vẫn luôn yếu đuối. Và tự trách bản thân mình?” – Cô em ôm mặt cô. Khiến cô nhìn em gái mình ngỡ ngàng. “Chị, chị phải mạnh mẽ. Bởi vì giờ chị không có một mình” – Cô em gái nhìn sang cậu bé đang vui vẻ chơi bóng bên sân vườn “Chị Phải chiến đấu vì gia đình nhỏ của chị chứ?”

Cô nghe những lời nói của cô em gái, khẽ cảm thấy trong trái tim có một luồng hơi ấm áp thổi qua. Cô mím cười nắm nhẹ đôi bàn tay của cô em gái. Cô cũng luôn muốn chiến đấu cho hạnh phúc riêng của anh và cô nhưng định mệnh thật chó chêu làm sao, mỗi khi cô cố gắng để bản thân trở nên mạnh mẽ thì lại mất đi những thứ cực kỳ quan trọng khiến tia hy vọng trong trái tim cô vụt tắt.

Cô cũng muốn bảo vệ cái gia đình nhỏ của cô nhưng sợ lại phải một lần nữa tự mình gánh chịu lấy đau thương. Cô muốn giữ anh là của riêng lắm chứ. Nhưng sợ sẽ cướp mất hạnh phúc của những người khác. Bao nhiêu ý nghĩ trong đầu khiến cô sợ sệt và chỉ dám bao bọc bản thân trong sự yếu đuối. Đúng thật là hèn nhất có phải không.

Suy nghĩ một hồi. Lệ Nhung ra gọi mọi người vào ăn cơm. Khiến cô bình tĩnh lại với thực tại. Nhìn ra sân vườn đã thấy Lệ Trân ra đùa nghịch với cậu con trai từ lúc nào. Hai di cháu bật vòi tưới cỏ để nghịch ướt hết cả người. Nhưng thật là cảnh tượng quá hạnh phúc. Hai chị em cô nhìn nhau rồi cũng ra vui chơi với hai di cháu. Đã lâu rồi niềm vui sướng chưa ngập tràn trong trái tim họ như lúc này.

3 ngày vui vẻ đi qua nhanh chóng trong hạnh phúc của mấy chị em cô. Mấy hôm các dì và mẹ đưa bé Bảo đi chơi công viên và đến những nơi lý thú, bổ ích cho trẻ con. Khiến cậu bé vui mừng khôn xiết. Hôm nay, thứ 7 mọi người lại định đưa cậu bé đi đến nhà các bác họ hàng để chơi với các anh chị. 3 di cháu họ đã lái chiếc xe nhỏ của cô đi trước. Còn cô, dự định chuẩn bị xong quà cáp thì sẽ nhờ tài xế anh để lại đưa đi sau.

Đang cùng bà quản gia bê đồ xuống nhà thì vài người bê bức tranh lớn gì đó bước vào cửa nhà cô. Một người đàn bà xinh đẹp khoanh tay bước đi sau họ, vừa nhìn thấy cô ta tim cô đập mạnh, cả mạch máu cơ thể dường như đều lạnh toát. Giống như thần chết ghé qua mà cô chỉ biết đứng nhìn nghe phán xử. Thím Hoa Giới thấy vậy, bèn sai bảo các cô giúp việc làm hết giúp cô. Cô ta thấy cô như vậy mím cười, nói lớn “Tôi đến để tặng cô một món quà” Quay ra nhìn tấm khung ảnh “Nên để nó ở đâu đây” – Sau đó cô ta chỉ vào cái cột như ra hiệu cho mấy người bê vác đặt ở đó.

Những người bê vác xoay nhẹ bức khung ảnh lại, đôi đồng tử cô thực sự không còn xúc cảm gì nữa rồi. Chưa hết bàng hoàng này lại đến vàng hoàng khác, cô thần thờ nhìn vào bức ảnh đã được đặt nhẹ nhàng xuống.

“Cô còn nhớ bức ảnh này chứ?” – Trông thấy bộ dạng của cô, cô ta lên tiếng. Đôi mắt cô vẫn long lanh chưa kịp hoàn hồn thì cô ta mím cười nói thêm “Đây là bức ảnh của cô trong lễ tốt nghiệp”

Đúng rồi, là nó. Hôm đó, cô trong bộ áo dài chính anh đã sắm cho cô, cầm một bó hoa ly thơm ngát chính anh đã mua tặng. Và nở một nụ cười cũng

chính anh là người tạo ra để nhìn vào chiếc máy ảnh đang cầm trên tay anh.

“Ảnh của em đâu cho em xem với chứ!” – chụp xong, cô cong môi nói với anh .

“Không được , từ từ đã !” Thấy bàn tay nhỏ bé cứ với lên giằng co với máy ảnh của anh, anh bèn nói.

“Ừ đâu, ảnh của em, sao không cho em xem được” – Cô nhăn mặt nhõng nhẽo anh một hồi

Anh thấy vậy, một tay giơ cao, một tay bẹo má cô nói. “Bé ngoan , hôm nay anh sẽ tặng em một món quà! Lát em ra sân sau cùng lấy quà, và xem ảnh nhé!”

“Thôi được rồi, em nghe anh lần này” – Cô hất nhẹ bàn tay đang với xuống, vênh mặt lên nói với anh.

Sau đó, cô ra chơi cùng các bạn. Còn anh chụp ảnh cô và mọi người. Rồi ra chỗ hẹn đợi cô. Khi cô hoàn tất buổi chào hỏi thân mật với mọi người cũng là lúc vội vã ra chỗ hẹn với anh. Và đập vào mắt cô là cảnh tượng cô mãi mãi không thể quên được.)

Đó cũng chính là ngày cô đau đớn nhất.

“Thấy cô như vậy, xem ra cô còn nhớ” – Cô ta thấy cô đôi mắt thất thần rớm lệ khẽ nhấc một bên khóe miệng mỉm cười.

“Đan Tiên, cô còn chuyện gì nữa?” – Cô khẽ nhắm đôi mắt lấy lại tinh thần rồi nói với cô ta.

“Hình như cô đang bận. Tôi đang muốn đưa cô đến một nơi” – Cô ta lắc đầu thờ hất ra nói.

“Đúng vậy , tôi đang có chuyện quan trọng. Có điều gì muốn nói, xin cô hãy để sau” – Cô thờ dãi đáp lại.

“Có quan trọng bằng chuyện của anh ấy?” – Cô ta nói khiến cô giật mình, thấy vậy, cô ta mỉm cười nói thêm “Cô không tò mò khi tôi có tấm ảnh này?” – Đôi mắt cô giờ giống như một chú cún con , chỉ biết đưa chúng lên để nghe xem cô ta nói gì thêm “Tấm ảnh này là ở trong phòng anh ấy, và còn rất nhiều thứ tôi muốn cho cô xem, cô sẽ đi với tôi”.

Cô nghe thấy vậy, trong lòng cũng bồn chồn không yên. Chẳng lẽ những thứ về cô, anh còn giữ. Cuối cùng vẫn là bị lời nói của cô ta như bùa chú mê hoặc mà bước theo.

Về đến cung điện Hạ Gia giữa trung tâm thành phố , ngôi nhà cầu kỳ tráng lệ nhất Cả nước với thiết kế xa hoa quyền quý không khác gì các vương thân quý tộc xưa kia. Cô đã có lần nghe được bản tin về căn nhà này. Nhưng chưa một lần cô dám bước chân vào. Và anh cũng chưa bao giờ cho cô hay để cô bước vào đây.

Cô từ từ đi theo bước vào phòng của anh. Mùi hương nước hoa hồi xưa anh hay mua cho cô , tự dưng xông vào mũi khiến cô cảm thấy nhẹ nhàng nhưng không kém phần cảm xúc. Phong cách của căn phòng này không khác gì ngôi biệt thự lớn của Hàn Gia. Vài giây lát sau, cô ta mở một căn phòng ở trong phòng của anh. Sau đó cô ta nhìn cô. Như ra hiệu cho cô bước vào đó. Khiến cô cũng tò mò nhìn ngó. Rồi bước vào.

Đập vào đôi đồng tử đang sờ sững là một căn phòng, chi chít những tấm ảnh của cô. Những đồ cô tặng cho anh, và những bức thư tình chính tay cô đã cầm bút viết. Mọi thứ mọi kỷ niệm xưa kia tự nhiên ùa về dạt dào trong trái tim cô. Khiến cô khóc nức thành tiếng.

Một hồi , Đan Tiên lên tiếng “Tôi đã cố gắng cảnh báo cô, rời xa anh ấy” – Câu nói của cô ta khiến cô bừng tỉnh trong tiềm thức. Lại ngược mắt quay sang nhìn chăm chăm vào cô ta. “Chắc cô thấy anh ấy còn giữ những thứ này chứng tỏ anh ấy yêu cô đúng không?” Cô ta nhấc miệng “Cô nhầm rồi, hãy xem đi!” – Vừa nói tiếp vừa chỉ vào gian phòng bên tay phải của cô ta.

Cô từ từ bước vào. Tất cả như vỡ òa trước mắt cô. Mọi thứ ccủa 7 năm trước kia ở Mỹ giữa anh và cô đều ở trong đó, Như những đồ dùng cá nhân của hai người. Nhưng thứ hai người cùng nhau dùng chung, những thứ mình chứng hai người sống với nhau như vợ chồng đều có mặt ở đây. Nhưng mọi thứ, tất cả đều bị bao quanh bởi màu đỏ chữ hận to lớn khắp gian phòng đó của anh.

“Lệ Băng ơi Lệ Băng, cô quả là ngốc nghếch, quả là giống một con rối của chồng tôi” – Cô ta lắc đầu rồi đưa một tờ giấy chứng nhận gì đó ra trước mặt cô. “Cô biết đây là gì không?” – Mỉm cười khênh một cái “Là giấy khai sinh của con trai cô, và tên mẹ nó là ai cô thấy không?” – Cô ta chỉ vào chữ Lâm Đan Tiên bên cạnh chữ mẹ của giấy khai sinh cho con trai cô. Thần chí cô bắt đầu choáng váng, cô đột nhiên quy xuống, “anh ấy chỉ đang lừa cô, để trừng phạt cô đã giết mẹ của anh ấy thôi” – Cô ta ngồi xuống trước mặt cô nói thêm. “Tôi đã cảnh báo cô, là do cô tự chuốc lấy”

“Tôi không tin, không tin! Cô đừng nói nữa!” – Sét đánh ngàn tai cô nửa lắc đầu, nửa hét lớn. “Thằng bé là con tôi, không ai mang được nó rời khỏi tôi” – Cô khóc lóc hoảng loạn

“Tôi thấy cô bị anh ấy làm cho hồ đồ rồi!” – Cô ta cười lớn “Thằng bé cũng là con của anh ấy. Ra tòa, liệu người ta sẽ xét xử cho thằng bé sống với người cha tỷ phú của nó, hay là sống với bà mẹ vô nghề vô sản. Còn là loại phụ nữ bất cứ lúc nào cũng có thể lên giường với đàn ông đã có vợ? Thậm chí còn bị đuổi khỏi công ty vì dục ân bối bội gian dối.” – Cô ta nói xong cười lớn.

“Cô biết anh ấy sang Mỹ làm gì không? Anh ấy đang có dự định sẽ sống bên đó với tôi và hai đứa con của chúng tôi. Cô nghĩ anh ấy thực sự tốt với cô như vậy, Ngôi nhà đó, coi như tiền đề thuê của cô” – Cô ta quay đi nói thêm “Tôi đã cảnh báo cô rồi, là cô không chịu nghe tôi, giờ thì cô hãy sống với con trai cô thêm vài ngày nữa đi!”

Thì ra mọi thứ là như vậy, Tiền đề thuê? Phụ nữ lúc nào cũng có thể lên giường với đàn ông đã có vợ? Những lời nói sắc nhọn như đâm thủng trái tim cô. Cô lắc đầu, mọi thứ xung quang như mờ nhạt vì giọt nước mắt của cô. Thì ra mọi thứ chỉ là vì anh muốn trả thù cô mà làm nên. Thì ra anh chỉ coi cô như vậy, không hơn không kém. Nụ cười chế giễu hiện diện trên khuôn mặt cô. Bỗng từ đâu tiếng vọng trong đầu, khiến cô chấn tỉnh lại khẽ nói với cô ta “Tôi không tin cô”

“Sao?” – Cô ta mở to đôi mắt nhìn cô.

“À không, cho dù là tôi tin cô. Nhưng tôi sẽ đợi anh ấy về. Chính thức nói sẽ từ bỏ tôi. Lúc đó, tôi sẽ chấp nhận mọi thứ anh ấy yêu cầu” – Cô nhắm đôi mắt nói. Ván bài này, đã quá muộn để ngừng chơi tiếp. Thắng hay thua, được hay mất liệu có còn quan trọng.

“không ngờ mới 3 tuần không gặp, cô đã thay đổi” – Cô ta mỉm cười nhợt nhạt nói,

“Tôi không thay đổi. Chỉ là tôi đã chẳng còn gì để mất. Và cũng đã nợ anh ấy quá nhiều, Đã từ lâu. tôi đã nghĩ rằng, Anh ấy thậm chí muốn giết chết tôi, tôi cũng cam tâm tình nguyện”. – Đôi mắt vô hồn của cô đứng dậy nhẹ nhàng nói. Sau đó quay bước đi ra cửa.

“Cô không sợ tôi sẽ không đối xử tốt với con cô sao?” – Cô ta nhếch miệng, nói.

“Nếu cô là hại nó, tôi sẽ giết chết cô” – Cô quay lại nói với vẻ mặt cương quyết. Khiến cô ta như toàn thân bất động. Lúng túng run rẩy nhìn cô thần thờ bước ra cửa phòng của anh.

“Lệ Băng! Coi như tôi cầu xin cô! “ – Cô ta quỳ xuống bám lấy tay cô từ sau. “Cô hãy đem con cô rời xa anh ấy. Không vì tôi, cũng vì đứa bé trong bụng này “ – Cô ta ôm bụng nói.

“Đâu phải tôi không cố gắng rời xa anh ấy?” – Cô khẽ thở dài nhắm mắt nói.

“Được vậy để tôi giúp cô!” Một hồi, cô ta lên tiếng rồi kéo vội cô đi thêm vài bước chân ra cầu thang. Cô bình tĩnh, giằng co với cô ta một hồi.

“Đan Tiên, cô làm sao thế? Cô điên rồi!” – Cơ thể đang bị ép vào lan can, cô gượng gạo nói.

“Tôi không bị điên! Tôi đã cảnh báo cô, nhưng nếu cô không làm được, tôi sẽ giúp” – Hai người thở gấp giằng co một hồi. “Tôi không có được anh ấy, thì cô cũng không có được, anh ấy sẽ phải hận cô mãi mãi.” Bỗng, Đan Tiên trượt chân ngã xuống, lòi cả thân hình cô vội ngã theo.

.....

Bạn đang đọc truyện *Hận Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Thửa Nhỏ Của Anh

Cả hai lần mạnh xuống các bậc cầu thang lớn. Thấy Đan Tiên bị đập đầu, máu chảy không ngớt, khiến cô sợ hãi không nguôi. (“Lệ Băng, cháu và con trai bác, mãi mãi không thể ở bên nhau! Hứa với bác, bỏ đứa bé đi! Hứa với bác, rời xa nó”) Hình ảnh của người đàn bà máu hòa với nước mắt khiến cô sợ hãi “Bác Hạ, cháu sai rồi! Cháu đã hại quá nhiều người chịu khổ vì cháu. Cháu xin lỗi vì chút tham lam này. Xin bác hãy mang cháu đi và cứu lấy Đan Tiên, Người đáng bị trừng phạt phải là cháu! “ – Cô lảo bảm trong tiềm thức, không biết bản thân cũng bị đập đầu mà ngất lịm đi.

“Cậu cũng quá thiên vị rồi đó. Hạ Thiên, Đã 3 hôm rồi, cậu còn không đi thăm Đan Tiên?” – Thần Nghiêm ở trong phòng bệnh của cô. Khẽ nhấc một nụ cười nói thêm “Bây giờ ngoài kia ai cũng biết cậu yêu thương vợ bé hơn rồi. Cậu không cần phải thể hiện nữa đâu”. – Anh ta chỉ tay vào tờ báo, lắc đầu nói “Giờ truyền thông đã làm rùm beng hết mọi chuyện. Cậu sẽ làm gì để bảo vệ cho cô vợ bé của cậu nữa đây?”.

“Cô ta đã tỉnh chưa?” – Anh nhìn vào tờ báo mỉm cười hỏi cậu bạn thân.

“Tôi còn tưởng cậu không một chút quan tâm?” – Anh ta nhìn anh, chỉ thấy chực diện một nụ cười nhạt, khẽ nói thêm “Nghe nói đã tỉnh “ – Anh ta đưa một bàn tay lên cầm xoa xoa “Tôi không biết cậu sẽ dàn xếp mớ hỗn độn này ra sao?” Rồi đặt bàn tay kia xuống bàn để tờ báo. Chỉ ngón tay vào dòng chữ tin nóng. “Sau sự cố xảy ra, hội điều tra đã phát hiện những tấm ảnh của Hạ Đình Thiên và người tình, trong phòng của Lâm Đan Tiên” “Nguồn tin cho rằng cô đã bị người tình bé nhỏ của chồng đẩy ngã xuống cầu thang”. “Siêu Mẫu Lâm Đan Tiên nhập viện – xảy thai”.

Vậy là sự cố đã xảy ra ba hôm. Mọi chuyện từ sự cố đó, tự nhiên lan truyền ra khắp nơi. Khiến cho báo chí tốn không ít giấy mực về nó.

“Cái thai đó, chắc chắn không phải của tôi” – Một hồi anh khẽ lên tiếng. Thần Nghiêm như có con dao chặn giữa họng chỉ biết nhìn anh không chớp mắt. Thật là khó tin. “Tôi và cô ta chưa từng ngủ với nhau” – Lại một tiếng sét ngang tai. Ai có thể chối bỏ một cô vợ xinh đẹp tuyệt sắc như thế. Thằng bạn thân này quả là một kẻ không bình thường.

“Chep chep, dù vậy cậu cũng không thể tuyệt tình đến vậy chứ?” – Thần Nghiêm một phen hú vía. Đến vài giây mới hoàn hồn, lắc đầu nói tiếp.

“Cô ta thậm chí còn định giết chết con trai tôi” – Anh khẽ lên tiếng.

“Là thật ?” – Thần Nghiêm ngờ ngạc hỏi. Cuối cùng là bị cái gật đầu nhẹ của anh làm cho điều đúng “Nhưng tôi cảm thấy , Đan Tiên là một người tốt”

“Không chỉ cậu cảm thấy vậy. còn rất nhiều người như cậu “ – Anh nhìn sang phía cô đang nằm trên giường bệnh. “Cả tôi cũng vậy” – “Nhưng con người khi yêu sẽ luôn mắc phải sự mù quáng”. “Thậm chí tôi còn không ngoại lệ , huống chi một cô gái như cô ta”

“Cậu càng nói vậy lại càng khiến tôi tò mò về chuyện của cậu” – Thần Nghiêm lắc đầu. “Có thể kể cho tôi nghe?”

“Mẹ cô ấy, là người đàn bà thứ 2 của cha tôi” – Anh vừa nói vừa nhìn xa xăm ra cửa sổ, như tìm lại những ký ức đã mất. “Cậu, đã bao giờ phải nghe thấy những tiếng khóc nức của mẹ trên đầu giường của bản thân? Không chỉ một hay hai lần mà thậm chí là ê chề thường xuyên. Và Cậu đã bao giờ biết là bà đau khổ nhưng không thể an ủi hoặc thậm chí chỉ có thể giả vờ ngủ sâu? .....”

Ngày bé, mọi chuyện thật phức tạp và khó hiểu , tại sao con người có thể sống với những người mình không yêu thương?. Tại sao lại phải dằn vò lẫn nhau vì cuộc hôn nhân không hạnh phúc

“Cha mẹ tôi , là những người sống trong thời hôn nhân chính trị” Mọi thứ trở nên ăn sâu hơn khi anh ý thức được cuộc sống xung quanh , cuộc hôn nhân không tình yêu mà mẹ phải cam chịu trong vùi dập tất cả đều là vì hai chữ con cái. Đã nhiều lần anh hỏi bà , nếu không yêu tại sao lại sinh các con ra. “Cha tôi, và mẹ cô ấy là mối tình đầu của nhau. Nhưng mẹ cô ấy rất nghèo và luôn bị ông bà nội tôi khinh bỉ. Họ đã quyết định chạy trốn với nhau nhưng bị kịch xảy ra khi ông nội tôi bị ung thư , cha tôi phải khuất phục quay về và làm theo di nguyện cuối cùng của ông tôi là lấy mẹ tôi, để vực dậy sản nghiệp Hạ Gia”.

“Cậu có biết vì sao Hạ Gia lại luôn tranh đấu với Hàn Gia? Nhưng người cha tôi hận thấu xương lại chỉ là Hàn Gia Kiệt, chứ không phải Hàn Gia Khôi?” – Thấy Thần Nghiêm mở to đôi mắt , anh mỉm cười, kể tiếp.

“Sau khi kết hôn cha mẹ tôi sang Mỹ, 10 năm sau, cha trở về và lúc bấy giờ, cha tôi đã có mọi quyền lực, ông đã có thể muốn gì làm nấy và không cần chịu áp lực về phía gia đình ông bà ngoại tôi nữa. Nhưng ông đã không thể đoán được rằng, mẹ cô ấy lại lấy Hàn Gia Kiệt, người cũng đã có khối tài sản kếch xù không kém ông”. –

Lúc đó, anh đã 6 tuổi, còn chị gái anh 9 tuổi. Cuối cùng để chiếm lại được trái tim người ông ta yêu thương, ông ta quyết định định cư lại tại Việt Nam. 2 năm ổn định, Mọi chuyện cứ thế diễn biến, hai người gặp lại không rõ nguyên cơ ra sao, hay là tình cũ không rủ cũng tới, cuối cùng họ lại ở bên nhau.

“Cậu biết Lê Trần và Lê Nhung chứ?” – Anh khẽ liếc hỏi, thấy anh ta lắc đầu, anh khẽ mỉm cười nói “Chúng không phải là con của Hàn Gia Kiệt”

“Cha lẽ là .... Cha cậu?” – Anh ta mở to mắt hỏi, cuối cùng bị cái gật đầu của anh làm cho thần hồn bay tung tứ phía. Câu chuyện của anh quả giống bị kịch tam thương tiểu thuyết.

“Tôi đã không thể hiểu nổi, tại sao sau khi biết chuyện mà Hàn Gia Kiệt lại bỏ đi mà không chịu lý dị. Cả cha mẹ tôi cũng vậy. Cuối cùng sau một cuộc gặp gỡ giữa mẹ tôi và mẹ cô ấy , tôi mới biết tất cả đều là vì chúng tôi” –

Là vì con cái của họ. Nhìn cảnh mẹ phải quỳ gối trước người đàn bà của cha van xin khiến tim anh như vỡ nát. Dù là lúc đó, anh mới chỉ 9 tuổi. Từ đó anh nảy sinh một sự căm hận điên cuồng. Anh ghét cha anh, thậm chí là hận . Anh vùi đầu vào sách vở. 8 năm sau , thành công ngoài sức tưởng tượng. Và sau khi biết chồng của người đàn bà đó cuối cùng cũng bỏ đi , anh tìm cách tiếp cận cô con gái của người đàn bà đó.

“Vậy là cậu đã tìm cách tiếp cận cô ấy để trả thù. nhưng lại bị phương thức trả thù phản tác dụng” – Một hồi nghe Hạ Thiên nói chột khiến Thần Nghiêm mỉm cười mỉa mai. Sau đó anh ta miên man luân chuyển theo Hạ Thiên về quá khứ. “Tôi còn nhớ ngày nhỏ , lần đầu khi gặp cậu. Là lúc cậu và anh họ cậu chuyển vào lớp 1 của chúng tôi, anh họ cậu rất tuyệt vời. Cậu ta dũng cảm, niềm nở ....” – Thần Nghiêm nhắm đôi mắt của sự thống khổ nhưng không nói gì thêm “ còn cậu, lại khác hẳn cậu ấy, rất ít nói chuyện. Lúc đó, chúng tôi đã nghĩ cậu chánh với thân phận thiếu gia con nhà giàu , không thêm để ý đến ai”.

Khi ấy, cho dù là còn ít tuổi nhưng Thần Nghiêm nhớ như in , cái ngày hai cậu bạn thân của anh ta xuất hiện. Một phần là vì anh họ của cậu ta giống như siêu anh hùng vượt thời đại và phần khác là vì tính cách trầm lặng nhưng đầy sự nhiệt huyết trong đôi mắt hấn khiến cậu bé như anh ta phải tò mò. Và thực chất cũng là vì ánh hào quang của hai bọn hấn lấp liếm hết cái vinh quang mà ba cậu tiểu hotboy khi ấy đã luôn vun đắp.

Khiến cho Hoàng Khải cũng không ít lần than thở. Nhưng nếu chuyện chỉ dừng lại ở đó thì đâu còn gì là hay. Đâu còn những câu chuyện phiêu lưu cực bấn của năm người bạn thân.

Năm cuối lớp 1, hấn bị mấy đàn anh nói khích . Cái kiểu đã đẹp trai ngoài sức tưởng tượng lại còn cao trội hơn cả mấy đàn anh lớp lớn. Thậm chí lúc nào gương mặt cũng lì lợm chánh chọc khiến mấy chị hotgirl than phiền ê chề. Kiểu đó mà không có chuyện hiềm khích, đồ kị hay ngứa mắt mới là khó tin.

Nhưng cũng phải nể phục hấn vì dù khích bác cỡ nào hấn cũng không hề phản ứng lại , và điều đó hình như càng làm người ta ghét bỏ tới nỗi lao vào đánh hấn hỗn hào.

Một hồi hấn không làm gì, chỉ tránh né, đến khi chiếc vòng tay của hấn bị một đàn anh lớp 5 giằng đứt đôi , hấn mới như giọt nước bị trào dâng. Lao vào đánh đấm tên đàn anh đó túi bụi mà người khác cũng không thể can ngăn.

Đến khi anh họ hấn và một đám lớp 5 lao vào cố gắng lôi hấn ra, hấn mới chịu thôi. “Chúng tôi và những người ở đó, đã không thể hiểu được chiếc vòng đó quan trọng đến thế nào. Dù nó đã rất cũ, và đơn giản chỉ làm từ vài đan bằng tay”

Đầu dừng lại ở đó tên lớp 5 bị hấn đánh cũng ghé lăm , muốn thể hiện lại . Định cùng đàn em lao vào hai anh em hấn rửa hận thì bị ba cậu nhỏ Thần Nghiêm , Hoàng Khải và Tommy hời đó xả thân cứu nguy. Cuối cùng cả đám mặt mày bầm tím không bỏ sót chỗ nào , ngồi vừa quỳ vừa gờ hai tay chịu phạt trong phòng hiệu trưởng. “Tôi còn nhớ như in câu nói của Thầy Hiệu Trưởng ‘Các cậu mới tí tuổi đầu đã, thật là không còn coi luân lý ra gì mà ‘Bản thân tôi lúc đó còn chưa thể hiểu nghĩa của hai từ luân lý, thật sự là quá nực cười mà “ – Thần Nghiêm lắc đầu mỉm cười. Khiến anh cũng nhắc nhẹ khóe miệng.

Lúc đó, thầy Hiệu trưởng gọi cho phụ huynh, mẹ anh đã chạy đến sớm nhất với anh. Bà tỏ ra rất lo lắng, không kém quát mắng anh vì tại sao lại làm vậy. Anh không nói gì. Chỉ chực diện đối mặt cương quyết không một câu xin lỗi. Một hồi khiến mẹ anh phát bực vì cậu con trai ương bướng, đã định gờ tay oánh anh , thì anh họ anh bước đến đưa ra chiếc vòng tay bị đứt của anh. “Còn tôi thì bước lại và kể lại cho mẹ cậu là cậu không hề có lỗi. Cuối cùng, cả ba mới biết chiếc vòng đó là do mẹ cậu làm để tặng cậu”.

Mọi người đều bị cảnh tượng mẹ con anh làm cho cảm động, và anh cũng bị ba cậu bạn nhỏ làm cho xúc động “Từ đó, cậu dần dần mở lòng hơn. Nhưng con người trầm tính thì dù ra sao vẫn như vậy”.

5 cậu bạn thân nhưng tính cách hoàn toàn khác nhau. Một người luôn giỏi giang, một người luôn tinh quái, một người hoạt bát, một người luôn lao đầu vào học còn một người lại luôn trầm lặng. “Ngày sinh của cậu sinh vào 9/8 , và những cô gái theo lý thuyết chiêm tinh thường nói cậu không thể là một người trầm tính, chỉ có thể có điều gì đó tác động sâu vào con người cậu. Tôi không hề tin chuyện đó. Cho đến khi Hoàng Khải nói rằng, cậu ta phát hiện ra một điều đó là cậu rất ít khi nói chuyện về gia đình cậu. Dù là ba chúng tôi đã cố tình có nhắc đến nhưng cuối cùng cũng là bị nụ cười nhạt của cậu hất đi. Từ đó tôi mới hiểu sự tổn thương của cậu xuất phát từ đó. Nhưng để tránh chạm vào vết thương của cậu, tôi và Hoàng Khải cũng rất ít khi nhắc đến nếu cậu không trực tiếp kể. Tôi không ngờ mọi thứ lại phức tạp đến như vậy”. –

Vừa kể về thâm giao tình bạn của 5 người, Thần Nghiêm vừa nói lặng trong tâm sự. “Cuối cấp một anh họ cậu – Khang Đình ra đi vì sự cố năm đó” – Sống anh ta cay cay. “Cấp hai Tommy đi du học, vài năm sau đó cũng là tôi” – Anh ta mỉm cười “Tôi đã nghĩ rằng cậu và Hoàng Khải phải thân thiết hơn sau khi tôi đi, vì ngoài anh họ cậu, thì cậu ta luôn là người hiểu cậu hơn cả. Nhưng điều gì đã khiến khả năng suy nghĩ này của tôi thất bại” – Anh ta vừa nói vừa nhắm đôi mắt mỉm cười lắc đầu.

.....

Bạn đang đọc truyện *Hận Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Kế Hoạch Thừa Thiếu Niên;

Sai Lầm

“Sau khi cậu đi ít lâu, cha cô ấy rời khỏi. Tôi bèn xác lập kế hoạch tiếp cận cô ấy. Những thông tin về cô ấy. Cậu có biết ai đã cung cấp cho tôi?” Nhìn đôi mắt như đã đoán trước của Thần Nghiêm , anh nhẹ mỉm cười nói tiếp “ Lê Hường, cô ta đóng một phần quan trọng trong kế hoạch của tôi”.

Năm đó , anh đỗ đại học lớn. Vì cậy nhờ một vài người bạn và gia thế anh bước vào dạy nhạc cho lớp của cô “Cũng thật là nực cười, tôi không hiểu là do cô ấy quá ngốc hay do cô ấy tin tưởng tôi tuyệt đối, một thầy dạy nhạc đến 4 năm chỉ dạy cho lớp cô ấy học từ đó đến hết trung học phổ thông cũng không chút nghi ngờ” Thậm chí anh còn trở thành gia sư cho cô, một chút xíu cũng chỉ nghĩ đó giống như một sự trùng hợp. Cũng một phần sau này là do anh muốn ở bên cô.

“Cô ấy là một người thích gì làm nấy. không để ý đến những suy nghĩ của người khác về bản thân. Nhưng luôn tự dặn lòng dù làm điều gì cũng không được làm người khác chịu tổn thương. Cô ấy tỏa sáng từ mọi góc nhìn. Là thần tượng của rất nhiều người trong trường . Thậm chí còn được gọi là Hotgirl với nụ Cười tỏa nắng. Thường thì chẳng hay làm nhưng đã làm là phải hoàn mỹ từng chút một. Yêu đuối , ngốc nghếch nhưng thường xuyên cho bản thân là thông minh và mạnh mẽ. Và tuy rằng cô ấy rất thu hút và nổi bật nhưng cũng rất buồn phiền và cô đơn” –

Trước khi gặp cô ấy, anh cứ nghĩ rằng yếu tố bên ngoài tác động vào nội tâm của con người. Nhưng không , chúng là do chúng ta thể hiện. Cách chúng ta đang cười không thực sự nổi lên trái tim chúng ta đang khóc. Hay cách chúng ta khóc không thể đọc được trái tim chúng ta cười.

“Tôi đã từng nghĩ rằng , cô ấy quá giả tạo khi che giấu mọi thứ trong tim bằng một nụ cười thánh thiện nhưng cô ấy nói rằng ‘Cười cũng qua một ngày, khóc cũng qua một ngày. Tại sao không chọn nở nụ cười, vừa khiến chúng ta có thể cảm thấy vui vẻ hơn và cũng vừa khiến những người xung quanh yên tâm về chúng ta hơn’. Từ đó, không biết từ lúc nào mỗi khi ở bên cô ấy tôi lại nở nụ cười nhiều hơn”.

Anh biết cô không hề giả tạo. Chỉ là cô đang che đi sự cô đơn trong trái tim cô bằng những thứ tự an ủi bản thân. Và cũng chính là cô luôn muốn người khác không phải chịu tổn thương về cô. Khi anh nhận ra được điều này, điều đầu tiên anh chỉ muốn làm đó là khiến cho sự cô đơn trong cô biến mất. Và

thay vào đó là nụ cười thật sự của trái tim cô. Cuối cùng cũng chính là lúc anh hiểu cô hơn bất cứ ai. Anh mới nhận ra rằng bản thân đã thực sự có tình cảm với cô.

“Vào valentine năm cô nhóc ngang bướng này này chuẩn bị bước sang 12 tuổi. tôi đã biết chắc rằng mình nắm chọn trái tim cô ấy. Và rồi cứ thế tôi càng tham lam hơn về việc muốn cô ấy lún thật sâu hơn trong tình yêu với tôi. Tôi mù quáng, thậm chí còn tự dằn lòng là chỉ vì lòng hận thù. Mà không nhận ra rằng tình cảm đã dành cho cô ấy quá sâu đậm” –

Sâu đến nỗi anh không muốn làm tổn thương cô dù chỉ là một lúc. Anh lúc đó, giống như bàn tay đã có cả trái tim cô nhưng dù là chết đi vẫn không bao giờ muốn nắm bàn tay bóp nghẹt nó. Phân vân giữa hận thù và tình yêu. Cuối cùng vẫn là mang trái tim ấy áp vào trái tim anh.

Năm cô lên lớp 9, cha cô làm ăn bên Mỹ và xích mích với một ông trùm bên đó, họ cho người về định bắt cóc cô để uy hiếp cha cô. Cuối cùng là nhờ anh luôn ở bên xa thân bảo vệ cho cô nên cô mới luôn được an toàn. Còn anh và anh bạn thân thì nhiều lần bị thương. Tình cảm giữa anh và cô càng ngày càng được khẳng định rõ rệt và cũng vì lý do này mà cha cô đã không phản đối về tình yêu của đôi trẻ.

Anh và cô yêu nhau rất trong sáng, anh chăm sóc và dầy bảo cô từng chút một. Thậm chí là bảo vệ để cô không phải chịu bất cứ một thương tổn nào. Anh biết tình ý của những người con gái khác đối với anh. Kể cả có người thân, bạn thân của cô. Nhưng mọi chuyện khi chưa có chắc chắn anh vẫn như tản lơ và coi như không biết một điều gì.

Đến khi hận thù tan biến hết, Lệ Hường bỗng tỏ tình và nhắc lại chuyện với anh. Nhưng cô ấy cũng đã biết trái tim anh thuộc về cô nên rút lui không có chút bàn cãi. Chỉ là cô muốn anh phải thừa nhận tình yêu của anh mà thôi. Cuối cùng, sau khi tình yêu đã nảy nở quá sớm, khi cô tốt nghiệp lớp 10 vào trường cô luôn mơ ước. anh quyết định công khai tình yêu giữa cô và anh.

Tương chừng, mọi thứ viên mãn. Nhưng cuộc nói chuyện giữa anh và Lệ Hường đã bị Đan Tiên nghe được. “Cô ta biết chuyện tôi vì thù hận nên mới tiếp cận Lệ Băng. Cuối cùng là ra một điều kiện. có được tôi, ví như bịt miệng cô ta. Tôi lúc đó, mù quáng đến mức dù có gì đó chỉ cần làm cô ấy tổn thương một chút thôi cũng không muốn. thà chết cũng không thể. Nên đã chấp nhận yêu cầu đó của cô ta” –

Anh trở thành kẻ hai lòng, trước hẹn hò với cô ta, sau yêu thương cô ấy. Và cuối cùng sau nhiều lần thất bại vì việc tính rời xa cô ấy, thì anh quyết định ở bên cô mãi mãi. Và chấm dứt hết với Đan Tiên.

Ngày cô tốt nghiệp, cũng là lúc cô chuẩn bị bước sang tuổi 18 trưởng thành, anh mua một chiếc nhẫn tặng cô. Anh đã định tặng cô xong sẽ phân trần hết với cô và mong cô tha thứ. “Nhưng cuối cùng tôi lại không thể ngờ Đan Tiên đến trước và nói hết ra mọi chuyện. Niềm tương mọi thứ đã xong xuôi, đã an ủi để Đan Tiên đã đi khuất và không phanh phui mọi chuyện trước tôi. Sau đó, Tôi đã chờ và gọi điện cho cô ấy rất lâu nhưng cô ấy bỗng dưng không đến cũng không trả lời điện thoại. Không nói một câu nào”.

“Có phải cô ấy đã ... nghe được “ - Thần Nghiêm chợt nói.

“Đúng vậy!” – Anh khẽ nhắm đôi mắt, lặng một hồi. “Điều này trước tôi đã đoán được nhưng gần đây cô ấy mới chịu thừa nhận”

“Nếu là thật sự, thì đúng là cô ấy quá đáng thương” – Thần Nghiêm lắc đầu nói.

Anh khẽ nhắm đôi mắt “Và cô ấy cũng thật rất biết cách làm người khác đáng thương theo cô ấy” – Nở một nụ cười xa xăm. “Cô ấy không một lời, không gặp mặt tự ôm trọn mọi thứ và lặng tránh tôi”

cô thậm chí bỏ số điện thoại. không gặp anh, từ chối để anh dạy kèm trong đợt thi tuyển đại học. Và cuối cùng sau một lần được bồi dưỡng trong trường kết thúc anh đợi cô vẫn trốn tránh, sau đó con tức như bộc phát anh vào lời cô ra hỏi rõ mọi chuyện “Câu có thể đoán được điều gì đã xảy ra lúc đó” –

Anh thấy anh ta chỉ chực lắc đầu, khẽ nói thêm “Hoàng Khải đã xuất hiện và nói rằng người cô ấy yêu là cậu ta. Lại còn tặng kèm cho tôi một câu, không muốn trốn tránh hay giấu giếm nữa” – Cõi lòng của anh như vậy mà chết lặng. Bao nhiêu kỷ niệm trước giờ với cô đều không là gì, kể cả người bạn thân hiểu anh nhất cũng phản bội lại anh và dăm có tình cảm với người anh yêu duy nhất. Người mà mãi mãi chỉ thuộc về anh. “Một cuộc xô xát giữa tôi và cậu ta đã xảy ra ngay lúc đó”.

“Ra là vậy!” – Nụ cười nhẹ bật nở trên môi Thần Nghiêm. Giờ thì anh ta đã đoán được vì sao hai người bạn của anh ta không còn như trước nữa. “Tôi nghĩ Hoàng Khải không sai. Một người như tôi, nghe chuyện còn thấy xót xa cho cô vợ bé này của cậu. Huống chi người chứng kiến mọi chuyện như Hoàng Khải. Và lại vợ bé của cậu không những xinh đẹp mà còn tốt bụng ai mà không phải lòng. Đến người lòng dạ sắt đá như cậu còn phải điên loạn, huống chi đa sầu đa cảm như chúng tôi?” - Anh ta bật thêm nụ cười khêu khích.

“Tôi đã nói cô ấy rất giỏi lấy lòng người khác mà” – Anh cũng bị người bạn này làm cho bật một nụ cười ần ỉ.

“Sau đó?” – Một hồi, Thần Nghiêm khẽ hỏi tiếp.

“Sau đó ...” – Khuôn mặt anh chững lại, bỗng chốc biến thành hơi bị nhột nhạt “Cô ấy hoảng loạn, chạy ra đường cái và bị đâm khiến hôn mê bất tỉnh”. Anh và Hoàng Khải đã đưa cô vào viện. anh không dám ở cạnh cô khi có mẹ cô và các em cô ở đó. Vì anh không muốn gặp họ. Hoặc do anh sợ phải gặp họ. Nhưng anh vẫn luôn túc trực nơi đó với cô hằng đêm. Khi y tá trông nom đi hết. 2 ngày cô bất tỉnh cũng là 2 ngày anh không ăn không uống, chỉ ở bệnh viện với cô cả ngày đêm.

“Cha cô ấy đột nhiên vì chuyện này mà xung đột với cha tôi, đến nỗi hai người hận càng thêm hận. Cùng nhau giằng co và tử vong. Sau đó, mẹ cô ấy quá sốc vì nên đã ngã cầu thang mà qua đời” – Anh khẽ kể lại. Cậu bạn nghe mà đôi mắt cũng thần thờ. Trên đời thực sự có những thứ bị kịch xót xa mà chẳng ai có thể đoán được hay cứ tưởng chỉ có trong tiểu thuyết.

“Tôi biết cô ấy sợ hãi và đau đớn cỡ nào, vì chính cô ấy đã gọi cha cô ấy trở về” Anh biết tất cả mọi sự việc xảy ra lúc đó. Biết cô không dám đến dự tang lễ của cha mẹ cô. Biết cô bị ngắt vì đói vì mệt.

Anh biết rõ hơn ai hết. Những lúc không có ai túc trực bên cô trong bệnh viện hoặc là thím Hoa Giới, thì anh lại ngồi xin chăm sóc cô. Hình ảnh cô luôn miệng nói (Cha, con sai rồi, cha đừng đi! Cha về với con) kèm bàn tay yếu ớt đưa lên như vớt vát điều gì đó hư ảo khiến anh chua xót.

Cuối cùng cô tỉnh dậy và lại không một lời với anh, mà quyết đi sang Mỹ với Hoàng Khải càng khiến anh đau hơn. Anh không hận cô vì đã gián tiếp hại chết cha anh, Vì lỗi cũng là một phần của anh trong đó. Nhưng anh hận cô vì đã rời đi với người đàn ông khác. Không phải anh. Cuối cùng khi mọi thứ ở bên này xong xuôi. Anh cũng về tổng công ty bên Mỹ đi kèm với mẹ, chị gái và Đan Tiên.

“Ngày cô ấy rời khỏi, tôi đã ở sân bay, khi đó”. Cảnh tượng nhìn cô trong vô hồn rời đi với một người đàn ông khiến anh chua xót. Cô, thậm chí quay nhìn lại một chút cũng không. “Tôi đã suy sụp trong một tuần, sau đó mới tiếp tục bước tiếp, vì cô ấy”

“Sau khi sang Mỹ, tôi nhanh chóng vực dậy công ty và tìm kiếm cô ấy. Cuối cùng vẫn là giằng bẫy để cô ấy trở thành người đàn bà của tôi, và chỉ thuộc về một mình tôi thôi. Vì cô ấy mà tôi cuối cùng cũng lại trở thành một kẻ máu lạnh như vậy” – Anh khẽ mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Hận Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Bị Bắt Cóc

Những hình ảnh ký ức mơ màng hiện về trong giấc mơ ...

(Cô gái nhỏ mặc bộ váy trắng, tay cầm chiếc điện thoại màu hồng. Bước đi trên một con phố nhỏ, vắng người tại Thành Phố Los Angeles xinh đẹp.

Ngó nghiêng gì đó, cô cầm điện thoại lên và gọi “Lệ Hường, em đến quán cà phê đó rồi, chị đang ở đâu?”. Nghe ngóng gật gật với chiếc điện thoại. Sau đó, đang đưa ra khỏi tai tất máy thì bỗng sau lưng có 2 người phụ nữ cao lớn bịt mảnh vải trắng vào mũi cô. Vài giây sau, khi cô chưa kịp định hướng được tình hình ra sao thì vội vã ngất lịm

Khi tỉnh giấc cũng là lúc trời đã tối, cô lơ mơ thấy mình đang nằm trên một chiếc giường xinh đẹp. Hoay hoay ngồi dậy, lắc lư chiếc đầu để nó được tỉnh táo hơn. Một hồi, khi đã thực sự định hình được tâm trạng của bản thân cô giật mình nhẹ “Đây là đâu?” cô tự hỏi, và nhìn xung quanh căn phòng nhỏ. Chúng được trang trí rất đẹp và cầu kỳ bắt mắt. Cô vội vã bước xuống giường đi ra cánh cửa, nhưng dù nhấn mở cỡ nào nó cũng không chịu mở ra.

Lúc đó cô mới biết bản thân đã thực sự bị nhốt trong căn phòng này. Cô ngồi sụp xuống cánh cửa. Sự sợ hãi, sự hoảng hốt bao trùm lấy cô. Khiến tim cô đập mạnh. Cả người toát mồ hôi. Đôi mắt tròn xoe không biết phải làm sao cho đúng. Một hồi, cô nghĩ đến chiếc điện thoại của mình. Cô hít một hơi thật sâu để hoàn hồn trở lại. Cô loay hoay tìm kiếm nó cả buổi. Lật tung mọi thứ trong căn phòng cũng không tìm ra được tung tích của chiếc điện thoại.

Lúc này hơi thở của cô đã ngày một gấp hơn. “Mày ngu thật đấy! Đã là bắt cóc hà cớ chi chúng để lại điện thoại cho mày”. “Nhưng điều chúng muốn là gì?” “Tại sao lại bắt cóc cô” “Chắc giờ mọi người đang lo lắng” “Nếu do tổng tiền thì thả bản thân tự sát luôn đi cho xong” – Từng đợt, từng đợt suy nghĩ khiến cô co rúm sợ hãi ngồi sát vào một góc trong căn phòng.

Một hồi sau, cánh cửa tự động có tiếng động. Khiến cô giật thót trong lo sợ. Tiếng mở cửa dần sâu hơn khiến cô sợ hãi, à cuối cùng tên bắt cóc cô đã lộ diện. Chắc chúng mang cơm đến cho cô. Giờ chắc cũng muộn rồi còn cơm canh nổi gì. Ăn no sợ hãi rồi. Khỏi cần cơm cháo. Cô vừa nghĩ vừa lia đôi mắt ra chân giường. Thấy cánh cửa chuẩn bị mở. Vội vã bò quyết liệt núp vào chỗ mình mới tìm được đó là chân giường. Phòng trưởng hợp tên đó không chú ý, chạy lẹ mà thoát thân.

Cánh cửa mở ra và có tiếng chân bước vào, cô lấy bàn tay bịt lên miệng, nín một hơi để có thể thở nhỏ nhẹ hết sức.

“Ông Chủ, đặt chúng ở đâu đây?” – Một giọng nam lạ lẫm bỗng nói.

Tên kia không nói gì, cô cũng không dám nhòm ngó lên. Mặc dù cũng rất tò mò. Cuối cùng, tiếng bước chân đi nhanh dần về phía cô. Bước chân này có vẻ nặng nhọc hơn bước chân lúc đầu. Chả lẽ hẳn đã phát hiện ra cô. Chết mất, giờ phải làm sao. Tiếng thở dần dần không thể kìm được nữa như sắp bị vỡ ra thì đột nhiên bước chân đó dừng lại ở sát gần chiếc giường, hẳn ta loay hoay gì đó. Rồi vội vã đi nhanh ra cửa. “Chúc ông chủ ngon miệng!” – Hẳn ta nói xong, tiếng cửa như đóng lại.

Lúc này, cô mới dám bỏ bàn tay ra, thở dài một hơi. Lại một lần nữa trong căn phòng phát ra tiếng động. Trời đất quỷ thần, thiên địa. Chúng chưa đi hết. Cô lại bịt miệng cúi gầm xuống, không biết tên đó có nghe được tiếng thở cô vừa phát ra không. Hẳn lại đi sâu vào trong phía chiếc giường. Lần này thật sự cô khó thoát rồi. Cơ thể run rẩy như không thể chịu thêm được nữa. Cuối cùng lại là tiếng cửa đóng mở nhà vệ sinh khiến cô như bàng hoàng chụp lại hồn vía. Tiếng cửa nhà vệ sinh đã đóng chặt. Khiến cô xoay người đỡ hai tay trông lấy cơ thể. Vài vụ như này chắc cô sẽ chết vì bệnh sốc quá.

Vài giây đã nhanh chóng lấy lại được tinh thần cô nhẹ nhàng đứng dậy vuốt ngực. Mùi thức ăn dậy sóng thơm phức trên chiếc bàn nhỏ gần giường. À, thì ra là có một tên mang thức ăn vào cho một tên khác hẳn gọi là “Ông Chủ”. Sau đó đi ra. Còn tên ông chủ đang làm chủ phòng vệ sinh. Cô vừa nghĩ vừa

nhìn hết ra bàn lại ra cánh cửa phòng vệ sinh. Có thể chúng không biết hoặc tên bắt cóc đặt cô vào nhầm phòng. Giờ tên này đang không chú ý, lại đang đội nước ầm ầm, bây giờ không chạy luôn thì sẽ không có cơ hội thứ hai. Ý nghĩ vừa vụt qua khiến cô lại chạy tót ra chiếc cửa phòng.

Đôi môi cong lên, cái mặt nhăn như tất cả sức lực đều đổ dồn vào đôi bàn tay đang kéo xiết cái then chốt cửa. Thậm chí là cho cả hai chân đu dây như một chú khỉ cũng không thể lung lay được cánh cửa dù chỉ một chút. Và vâng, giờ thì chính thức cô bị nhốt dù là có hay không có tên đang hi hục trong nhà vệ sinh cô cũng không có lối thoát ra. Trong phòng chỉ có thiết bị thông gió hiện đại mà không có một cánh cửa sổ nào. Để cô treo mà thoát thân. Đúng là họa vô đơn chí.

Cô bủi nhục bờ môi, cúi xuống thờ dài. Nhìn vào bàn thức ăn. Cái bụng cô bỗng nhiên cồn cào, lên tiếng. Cô khẽ áp bàn tay vào bụng. Thậm chí còn chẳng biết bây giờ là mấy giờ. Và cô đã ngủ được bao nhiêu tiếng. Chỉ biết bản thân đang rất đói. Mà những thức ăn kia, lại toàn là những món ăn cô thích. Thậm chí là ba món một canh cũng đúng cách mà cô luôn chuẩn bị.

Cô nhẹ nhàng tiến ra bàn đồ ăn, Có độc không đây? Cô tự hỏi. Mà có độc thì làm sao. Giờ nếu sống như thế này thì ngang bằng chết còn hơn. Không! KHÔNG thể chết, trên đời vẫn còn nhiều việc để làm, sao có thể chết dễ dàng. Nhưng đói quá cũng sẽ chết thôi! Nhưng mà dù sao đây chắc có lẽ là thức ăn của cái tên trong kia. Mà nếu hẳn là “Ông Chủ” thì ai dám tẩm độc?.

Lệ Băng ơi là Lệ Băng không ngờ cũng có một ngày mày phải đau đầu vì miếng ăn. Cô vừa nghĩ vừa lắc đầu lia lịa. Nhưng mà thôi kệ đi, cứ nhìn kỹ hơn đã.

Cuối cùng là vẫn bị cái hương vị và chiếc bụng cồn cào của mình lôi đi. Cô cúi xuống nhìn kỹ hơn. Thơm thật, khiến cô không thể cầm lòng. Thịt kho nước dừa, canh xương ninh khoai, khoai tây chiên giòn, và gà hầm ngũ quả. Những món này là những món cô rất thích, thích thực sự thích. Nhìn vào cách chế biến và mọi thứ. Đôi mắt cô bỗng nhiên chững lại.

Có gì đó quen thuộc khiến cô không thể cầm lòng, vẫn là cảm một đôi đũa chấm chấm vào nước cốt kho trong bát thịt, đưa lên nếm nếm. Bất giác nước mắt từ đầu chảy xuống. Nó thực sự là những món mà ngày xưa anh vẫn làm cho cô. Đã vài tháng rồi. Mặc dù rất nhớ nhưng cô chưa dám ăn chúng. Dù là có nấu lại nhưng lại để một xô mà chẳng hề dám ăn. Mà thực sự thì cô nấu dù giống nhưng cũng không thể sánh bằng hay hoàn hảo được như anh.

Tại sao nơi đây lại có đồ ăn nấu giống anh như vậy?. Cô vừa nghĩ vừa bỏ đôi đũa lại trong thõn thức. Cô sợ, trái tim cô như bị đánh một cú đau, không thể làm gì hơn chỉ biết suy nghĩ. Anh và cô giờ đây đã rất xa. Dù cô có biết anh đã sang Mỹ, nhưng anh định cư ở New York cách nơi đây vài giờ đồng hồ, làm sao anh có thể.

“Còn không ăn?” – Cô đang nghĩ ngợi lung tung với hàng lệ thì cánh cửa vệ sinh mở ra lúc nào không hay. Đập vào tai cô, là giọng nói quen thuộc đến chua xót của anh. Cô nhẹ nhàng lau vội nước mắt trên mí, quay ra. Đúng, đúng là anh rồi. Thân hình trắng lợt đang lau nước trên tóc. Cùng một chiếc khăn tắm quấn trên hông.

“Anh, tại sao lại ở đây?” – Cô ngập ngừng hồi lâu mới nhỏ nhẹ lên tiếng.

Anh bước ra chiếc bàn ăn, ngồi xuống thản nhiên gấp từng miếng, ăn một cách thản nhiên “Tôi, tại sao không được ở đây?”

“Vậy, tại sao tôi lại phải ở đây với anh?” – Cô khẽ nói. Chả lẽ anh đã bắt cô đến New York với anh.

“Em, phải ở bên cạnh tôi!” – Anh mỉm cười.

“Tại sao?” – Cô hỏi.

“Tại sao?” – Anh nhẹ cười “Nếu em muốn biết lý do, thì hãy ngồi xuống đây và ăn đi đã” – Anh đáp. Cuối cùng vẫn chẳng hề nhìn cô một cái.

“Tôi sẽ ăn ở nhà, phiền anh hãy cho tôi trở về” – Cô nhắm nhẹ đôi mắt. Trông bộ dạng thật đáng ghét của anh, khiến cô thẫn con mắt.

“Từ giờ em sẽ phải ở đây!”

“Tại sao?”

“Tại sao ư? Tôi đã nói rồi! Tôi sẽ nói cho em biết lý do, sau khi em chịu nghe lời tôi”

“Đình Thiên, em đã là của người khác” – Cô nhìn anh một hồi, thờ dài, nhủ đôi lông mày nói với anh.

Đôi mắt anh chợt chững lại mọi hoạt động theo đó mà không tiếp tục nữa. Anh đứng dậy, đôi đồng tử sát khí chĩa thẳng vào gương mặt cô. “Em!” - Một giọng nhấn mạnh một cách đầy nội lực “Nghe đây!”. Cơ thể tiến thẳng đến trước mặt cô “Nghe cho kỹ” Lấy bàn tay đưa mạnh chiếc cằm của cô lên “Cái tên Đình Thiên, ai cho phép em có thể được gọi dễ dàng”. Đôi mắt của anh khiến cô run lên vì sợ hãi. Cô chưa bao giờ nhìn thấy nó xuất hiện. Bỗng vòng eo của cô nhanh chóng bị đôi tay anh nịt chặt một cách mạnh mẽ khiến cô phải nhíu đôi lông mày vì đau đớn. “Càng không thể để câu nói sau đó đặt vào cái tên của tôi!”

Bạn đang đọc truyện *Hận Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Lần Đầu Tiên

Phút chốc, anh nhấc bổng cô lên. “A, bỏ ra, đau quá! Anh bỏ ra” – Đôi tay nhỏ bé của cô cào cào bờ vai anh, nhưng chẳng hề hây hấn gì. Khiến cô sợ hãi. “Anh buông tôi ra!”. Anh cứ thế đi về phía chiếc giường. Mặc cho sự công kích mạnh mẽ từ phía đôi chân, đôi tay cô.

Anh vút mạnh cô xuống giường, lấy hai bàn tay ghì chặt cổ tay cô. Mặt đối sát mặt “Để tôi cho em biết, ai mới thực sự sở hữu em!”. Anh bắt đầu đặt nụ hôn xuống môi cô. Cô quay đi không để anh đắc ý. Khiến anh càng bức tức, anh bàn tay xé thật mạnh chiếc váy trên người cô. Hai chân đều bị anh chế ngự, còn hai tay dù có với với ấy bờ vai anh cỡ nào cũng không thể một chút khiến anh lung lay.

Anh đưa khuôn mặt xuống, cọ sát bầu ngực cô. Hôn lấy hôn để không chứa chỗ nào. Cô lắc đầu giãy giụa trong nước mắt “Xin anh, anh đừng như vậy, đừng vậy! Không được”

“Tại sao?” – Anh nhíu mày kéo căng đôi tay cô. “Tại sao, tôi không được?”. Rồi lại nâng cơ thể cô lên, hôn tiếp chúng. Những nụ hôn này sâu hơn dày hơn và ác ý hơn những nụ hôn trước.

“Đình Thiên, xin anh! Không được” – Cô khóc lóc đưa đôi tay đẩy cơ thể của anh. Mặc dù vẫn biết không thể.

“Tôi đã nói, không được gọi tên tôi” – Anh vừa nói vừa cắn mạnh lấy núm ngực cô. Khiến cô đau quá, giật mạnh cơ thể. Cô thở gấp. “Em đau chứ?” Anh khẽ mỉm cười. “Nếu không muốn phải chịu thêm đau đớn thì ngoan ngoãn đi!”. Đó là lần đầu tiên anh khiến cô đau đớn, thực sự anh đã quá nuông chiều cô. Khiến cô nghĩ dù trời có sập anh cũng không thể tổn hại cô. Nhưng giây phút này, cô đã sai!, và thực sự anh đã biến thành một con người khác. Một con người đáng sợ. Đang ngự trị trên cơ thể cô. Như một con thú hoang cần quét mạnh mẽ con mồi trong sự đói khát. Đây chính là anh bây giờ.

Một hồi, cả cơ thể cô đỏ hoe. Cô dần dần đuối sức trong sự giãy giụa và tra tấn ngọt ngào mạnh bạo của anh. Anh thả cô xuống, giật chiếc khăn che hông của bản thân, Cả cơ thể trắng lè cũng hiện nguyên lồa trong đôi đồng tử của cô. Cô nhắm đôi mắt không dám nhìn. Anh thấy vậy, con nóng xông lên, đưa vội đôi tay nắm chiếc quần lót của cô. Thì cô nắm lấy, lắc đầu “Xin anh! Xin anh!”

“Lệ Băng, chị gái em đã bán em cho tôi rồi!” – Anh khẽ mỉm cười “Nếu em không muốn nhìn người tình của mình vì vụ làm ăn phi pháp gần đây mà bị tổn hại thì hãy ngoan ngoãn nghe lời đi!”

Lời nói của anh khiến cô chứng đôi mắt. Thì ra những vụ lùm xùm gần đây đều là do anh nhúng tay vào. Thật đáng sợ. Anh thấy cô như vậy, khẽ mỉm cười giật tung chiếc quần của cô rồi nhìn cơ thể của cô cười khinh như mỉa mai.

Cô thấy nụ cười của anh vội bừng tỉnh. Khẽ giãy giụa đập anh lên xuống. “Tại sao anh không giết tôi đi!”

“Giết em, còn gì trò hay!” Vừa nói anh vừa ghì chặt cơ thể cô. Khiến cô không thể làm gì. Anh quấn lấy cơ thể cô như một con thú hoang lên con đoi khiến cô không thể làm gì hơn. Cảm xúc này vừa quá đau đớn lại vừa quá say đắm. Nó khiến cô nửa muốn vút bỏ nửa muốn ghì chặt lấy anh. Bao tháng qua cô đã cố gắng quên nhưng vẫn là hoàn toàn thất bại. Anh cố tình để cô chìm đắm không chú ý mà một phát, vật cứng nào đó đi sâu thẳng vào cơ thể cô.

“A!” – Cô hét lên một tiếng trong đau đớn. Thực sự là rất đau. Từ bé đến lớn cô chưa hề có cảm giác như thế. Anh mỉm cười. Đây nhẹ cơ thể cô ra. Thấy hai thể đã là một. Bản thân cô vì quá đau đớn nên giãy giụa nhẹ thôi cũng không thể nữa, Càng khiến anh như điều gặp gió. Lại vẫn là ôm chặt, ghì sát lấy cơ thể cô.

Anh nhẹ nhàng lên xuống. Toàn thân cô giờ Không thể làm gì hơn ngoài việc gục xuống giường mặc anh dày xéo.

“Em có biết anh đã phải chịu đựng bao nhiêu?” – Anh nhấn mạnh khiến cô vội vã ôm lấy anh mà rên rỉ. Trong sự ảm áp đau đớn cô bỗng nghe thấy lời anh nói nhẹ nhàng. Nhẹ đến nỗi khiến cô ngỡ là mơ.

Giờ thì không thể rũ bỏ cái cảm giác này nữa rồi, nước mắt cô chảy xuống ướt hết khóe mí. Cô chỉ biết lấy đôi tay bám víu lấy cơ thể anh mà nhắm mắt.

Mọi thứ trên cơ thể giống như bị xé toạc ra, theo từng nhịp nấc của anh. Sâu hơn, đau hơn. Nhưng có chút gì đó quyến luyến không muốn tách rời, mặc dù toàn thân đang co rút, trong trạng thái sợ hãi, thở gấp từng nhịp. Nhưng vẫn không thể chối bỏ nhịp tim hòa quyện giữa cả hai. Không thể chối bỏ cái cảm giác ảm áp đến nồng nàn anh mang lại.

Tối lỗi, sợ sệt, bao trùm lấy cơ thể cô. Khiến nước mắt cô cứ chảy xiết. Đôi bàn tay nửa muốn đùn đẩy nó ra xa, nửa lại muốn bám víu vào cái thứ tình yêu ngọt ngào này.

Anh, cũng vậy. nửa yêu thương, nửa dày vò cô khiến cho cả hai không thể tìm được ra lối thoát cho riêng bản thân. Nhưng vẫn cứ là đôi tay mạnh mẽ xiết chặt lấy cô. Không để cô có một sự thoát thân nào. Mà chỉ biết nhủ đôi lông mày chưa sót hòa nhịp vào anh mà rên rỉ, từng chút từng chút. Anh biết cô rất đau nhưng bản thân đã không còn đường lui nữa.

Là vì quá yêu ư? Là vì không muốn mất cô thêm lần nào nữa? Hay chỉ là vì cô rời khỏi không một lời. Anh giận cô. Giận đến nỗi muốn đẩy nỗi oán hận vào sâu thật sâu trong cô để cô biết anh đã phải cảm thấy ra sao. Nhưng thực tế thì không chỉ là nỗi oán hận mà còn là tình yêu, thứ tình yêu anh đã khắc cốt ghi tâm trong ngàn vạn lời oán trách bao năm qua.

Cô cảm nhận từng nhịp mạnh mẽ của anh. Cảm nhận đôi môi anh cọ sát dày đặc và sâu thẳm lấy cơ thể cô như muốn ăn tươi nuốt sống cô vậy. Khiến trái tim cô thổn thức trong khổ sở không biết bao nhiêu lần. Tại sao chứ? Tại sao lại là cô? Tại sao anh cứ muốn dày vò cô. Anh đã có cuộc sống mới. Và khó khăn lắm cô mới lao đầu vào công việc để quên anh. Vậy mà giờ đây anh lại xuất hiện và mang nỗi oán giận tưởng như vô tận chút lấy cơ thể cô. Chẳng lẽ bao năm qua là chưa đủ với anh. Anh còn muốn cô phải khổ sở đến bao giờ? Mới chịu buông tha.

Một hồi suy nghĩ khiến nước mắt từ con tim bé nhỏ cứ rỉ máu ra đến nấc nghẹn. Bỗng anh càng ngày càng như mãnh lực. Quạt thẳng mặt ngọt vào sâu trong cơ thể cô. Cô cảm thấy có gì đó trào dâng nóng hổi trong cơ thể cũng vội vã co rút bản thân. Vừa giống như nhuệ khí của sự sung sướng bất tận, lại vừa khiến cô sót xa đến nỗi không thể cảm cự hơn được nữa.

Cô siết chặt lấy cơ thể anh trong sợ hãi. Anh thấy cô quẩn lấy anh trong sợ sệt, mỉm cười mãn mê cặp mông nhỏ bé của cô. Lúc này, cả cơ thể theo phản xạ như thờ ngày một gấp. Không thể làm theo ý chí của bản thân nữa rồi. Mà chỉ biết bám chặt lấy anh. Cô giống như bị anh làm cho mê đắm. Chưa bao giờ cô lại có những xúc cảm sâu xa đến như vậy. Cuối cùng, sau tiếng “ỪM” lớn của cô là tất cả sức quyến rũ trong cô đều tuôn siết ra. Giờ muốn chối bỏ cảm giác này cũng không thể.

Anh biết đã xong nhiệm vụ, khẽ nhẹ nhàng đặt cơ thể cô xuống, anh thấy những giọt máu tươi chảy nhẹ xuống giường, vì biết đã chiếm trọn sự trinh trắng trong cô. Gương mặt anh tự mãn một cách thật đáng ghét. Đôi đồng tử không chịu buông rời khỏi thân hình xinh đẹp của cô. Thấy cô trong trạng ngất ngây vì những khoái cảm kia khiến anh rất muốn yêu thương cô không ngừng nghỉ nhưng cũng biết rằng cô rất đớn đau. Cuối cùng vẫn chỉ là không để hai thể tách rời mà xiết lấy cô.

Trong lúc cả cơ thể anh chỉ biết di chuyển nhẹ nhàng quẩn lấy cơ thể cô thì anh khẽ nghe thấy, hơi thở yếu ớt của cô lên tiếng “Đình Thiên, tại sao, tại sao chỉ luôn làm khổ em?” Nước mắt cô chảy xuống, cơ thể cô giờ mềm nhũn không thể gượng dậy, chỉ biết để mặc thân hình anh quây phá “Không phải, anh đã có người khác? Tại sao chứ?”.

“Tại vì anh muốn thấy em như vậy” – Anh khẽ lên tiếng, trong tiếng cười mãn nguyện. Anh thực sự là hận cô đến vậy. Lời nói của anh khiến trái tim cô bỗng dưng loạn nhịp. Cô không biết rằng anh yêu cô ra sao. Cô chỉ nghĩ rằng anh đang rất hận cô. Không những vì mẹ cô mà anh không có một ngày vui vẻ. Thậm chí còn là vì cô mà cái cảm giác ám áp gia đình mà anh luôn mong muốn, mãi mãi cũng không thể có được nữa. Mọi thứ đều là tại cô.

Nhưng tại sao anh không quên cô đi. Mất mát đâu chỉ riêng bản thân anh. Cô đã phải khổ sở đến thế nào. Cô vừa suy nghĩ vừa chìm sâu vào giấc ngủ với đôi mắt nhạt nhòa hàng lệ và con tim giằng xé nội tâm. Giờ thì cô đã chính thức thuộc về anh. Mọi thứ. Là vì cô sợ anh có được cô rồi sẽ rời xa cô. Chỉ để mình cô lại với đớn đau. Và giờ thì anh sẽ làm gì cô tiếp theo đây?.

Nhưng, cô đã không biết được anh đã vì quá yêu cô mà trở nên như vậy. Anh chỉ không muốn cô thuộc về bất cứ ai. Dù là thế nào, dù là ra sao, anh vẫn chỉ là người duy nhất sở hữu cô. Định luật này đã từ lâu ăn sâu vào tiềm thức của anh. Tại sao cô lại ở bên người đàn ông khác? Nói anh ích kỷ cũng được nhưng dù là chết anh cũng sẽ không để cho cô là của ai ngoài anh.

Cả hai người, cả hai suy nghĩ riêng, chìm đắm vào vòng tay nhau mà ngủ. Đã lâu lắm rồi cảm giác này không về lại trong nhau. Tuy là bây giờ mọi thứ đã thay đổi. Nhưng cũng không mất đi cái cảm giác ám áp mà họ dành trọn cho nhau.)

“Đình Thiên, Đình Thiên, Đình Thiên” – Nước mắt cô chảy xiết với gương mặt khẽ động đậy. Anh thấy vậy, đang ngồi với Thần Nghiêm, hoảng hốt chạy ra giường bệnh nắm tay cô.

“Anh đây! Lệ Băng!” – Anh hốt hải nói. Còn cậu bạn thân thấy tình hình và nhịp tim bất thường nhanh chóng nhấn vào máy khẩn cấp gọi cho bác sỹ.

“Xin anh đừng như vậy. Em rất yêu anh ! Em thực sự rất sợ. Sợ mất anh!” – Cô lắc đầu loay hoay trong nước mắt. Giọng nói thê lén trong yếu ớt. Tuy là rất muốn nhưng cũng không thể tỉnh lại. Còn anh chỉ biết nắm chặt lấy bàn tay cô trong tiếng gọi thất thanh.

Một hồi, bác sỹ và các y tá chạy vội đến. Khám cho cô qua lại. Sau đó, tiêm vào lọ truyền một liều thuốc bổ. Khi nhịp tim đã dần ổn định. Bác sỹ mới lên tiếng với anh. “Anh Hạ, mọi chuyện đều ổn! Dấu hiệu này có thể là phản xạ tốt cho việc bệnh nhân dần dần hồi phục và tỉnh lại”.

“Bác Sỹ, anh nói cô ấy chỉ bị tổn thương nhẹ vậy mà tại sao đến giờ vẫn chưa tỉnh?” – Thần Nghiêm khẽ nói.

“Đúng là bệnh nhân không có gì đáng ngại nhưng như tôi đã nói với anh Hạ đây, đó là việc tỉnh lại hoàn toàn là do bệnh nhân” – Bác Sỹ khẽ nói thêm. “Sau khi khám và điều trị cho bệnh nhân chúng tôi kết luận, vết thương của cô ấy không sâu, cũng không tích tụ máu. Nhưng có lẽ cô ấy đã gặp phải một cú sốc nên tình hình mới trở thành hôn mê sâu như vậy”.

“Giờ thì chỉ tùy thuộc vào ý chí của cô ấy, tôi có một lời khuyên là người nhà hãy thường xuyên đến và trò chuyện với cô ấy. Như thế sẽ là liều thuốc tốt nhất cho nghị lực của cô ấy” – Bác sỹ nói xong, cùng vài y tá đi theo ra ngoài.

“Hạ Thiên, thật như vậy? Chuyện này, lỡ như .... Liệu có phải tác động từ Đan Tiên” – Thần Nghiêm thấy bác sỹ đã đi ra ngoài, khẽ lên tiếng.

“Thần Nghiêm, cậu về đi! Giờ cũng đã muộn ! Tôi muốn ở với cô ấy” – Hạ Thiên đôi tay vẫn chỉ chực nắm chặt lấy tay cô. Khẽ nói.

“Được, cậu nhớ giữ gìn. Tôi sẽ còn đến nghe tiếp câu chuyện của cậu” – Thần Nghiêm đặt nhẹ một tay lên vai anh, và nói. sau đó nhẹ nhàng bước ra ngoài trở về.

“Lệ Băng của anh, nhất nhất em phải trở về với anh và con chúng ta” – Anh khẽ đưa một bàn tay lên ôm lấy khuôn mặt của cô và nghĩ. Cuộc đời thật chớ chiều, khi con người tưởng chừng sắp kết thúc mọi thứ thì một trận bão táp lại xảy ra. Không biết anh và cô còn phải gặp bao nhiêu trắc trở, cũng

không biết định mệnh sắp đặt con người sẽ đi về đâu. Tại sao anh và cô lại gian nan đến vậy, tại sao chỉ hạnh phúc đến rất nhỏ nhoi.

Bạn đang đọc truyện *Hận Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Lỗi Lầm

Nếu là vì tội lỗi năm xưa đó, hãy để mình anh gánh lấy. Xin đừng làm khổ người con gái anh yêu nữa. Anh không thể chịu đựng được khi nhìn cô ấy như vậy. Từng đợt suy nghĩ khiến anh nấc nghẹn trong bàn tay cô. Giờ chả thể làm gì ngoài việc chờ đợi. Thậm chí nếu thời gian không mỉm cười thì anh nhất quyết sẽ không để cô tự ý rời đi một mình.

Trong một ngôi nhà lớn,

“Cô không ngủ?” – Hoàng Khải khẽ bước đến gần một người phụ nữ xinh đẹp để nói chuyện

“Tôi đang nhớ lại chuyện năm xưa?” – Cô gái xoay chiếc ghế trên bàn làm việc nói với anh ấy.

“Chuyện năm xưa “ – Hoàng Khải mỉm cười.

“Lệ Băng, giờ như vậy, chắc anh sốt lắm” – Cô gái khẽ nhìn anh ấy mỉm cười. Anh ấy không nói gì chỉ chực diện bộ mặt chững lại một cách thần nhiên. “Nhớ về chuyện năm đó, tôi nghĩ chúng ta thực sự đã có lỗi với nó”

“Chúng ta?” – Anh ấy liếc con mắt nhìn cô gái.

“Ừ là tôi! Tất cả đều do tôi” – Cô gái thấy đôi mắt của anh ấy bèn mỉm cười nói. Sau đó chững lặng lại “Nhưng, tôi đã bị trừng phạt. Không những không có được người đó. Mà cuối cùng còn mất luôn cả anh”. Thấy anh ấy chỉ nhấc miệng cô gái khẽ nói tiếp “Hoàng Khải, thực sự anh không muốn có con bé?”

“Tôi đã từng muốn. Đâu phải cô không biết?” – Anh chững đôi mắt, quay đi xa xăm nói. “Tôi cũng là con người, đâu phải là không muốn có người mình yêu”

“Vậy tại sao khi đó anh lại dâng con bé cho hắn ta?” – Câu hỏi của cô gái khiến anh chực hoảng hốt, mở to đôi mắt. Cô gái thấy vậy khẽ mỉm cười nói “Chả phải anh tự mình sập bẫy và cuối cùng để tôi phải bán em gái mình cho hắn. Là vì anh luôn để tôi đóng vai ác! “

“Lệ Hường” – Hoàng Khải khẽ gọi tên cô gái rồi nói thêm “Tôi và cô đã khiến cô ấy đau khổ quá nhiều. Giờ tôi chỉ muốn chuộc lỗi và để cô ấy hạnh phúc. Nếu còn kịp”.

“Anh thì luôn muốn con bé hạnh phúc, còn tôi lại luôn phá hoại nụ cười của con bé” Cô gái vừa nói vừa mỉm cười chế nhạo bản thân. “Tôi biết, Anh không phải chuộc lỗi cho bản thân mà là cho tôi. Tội nghiệt mà tôi gây ra cho nó là quá lớn!” Cô gái cười lớn nhấp lên một ngụm rượu. Thấy anh ấy nhắm đôi mắt quay đi, cô gái vội đứng lên, ôm lấy sau lưng anh ấy. “Hoàng Khải” – Vòng tay ngày một chặt hơn “Tôi biết, là bản thân có lỗi với anh. Từ nhỏ tôi lợi dụng anh để tiếp cận hắn” Nước mắt từ đâu chảy xiết “Không phải là do anh không biết mà là vì anh biết nhưng vẫn cố tình bao dung tôi. Tôi hiểu” – Một hồi khóc nức “Đến khi tôi biết anh có tình cảm với con bé. Tôi trở nên hận nó, ghen tức với nó” Anh ấy bước thêm, mặc kệ lời nói của cô gái “Hoàng Khải, tôi đã sai! Tôi đã làm nhiều điều có lỗi vì sự ghen tức này” – “Nhưng, xin anh hãy ôm tôi như ngày xưa, tôi thực sự rất cô đơn”.

“Lệ Hường” – Anh ấy nắm đôi bàn tay của cô gái “Những điều cô làm tôi đều biết” – Khẽ quay ra nhìn thẳng vào cô gái “Ngày đó, cô cung cấp mọi thứ về cô ấy cho Hạ Thiên. Ai cũng thấy được cô vì những chuyện đó mà được ở bên hắn nhiều hơn. Sau đó, khi biết mọi thứ đổ bể. Cô cố tình khiến Đan Tiên biết được việc làm của cô và hắn” – Anh ấy nắm chặt cổ tay cô gái “Và sau đó, khi ở Mỹ, tôi đã nghĩ cô thay đổi. Cuối cùng là cô đã nhúng tay vào vụ tai nạn đó”. “Xin cô! Chúng ta đã hại quá nhiều người rồi!” Anh nói thêm “Cô làm thế để đòi lại được gì? Khi Hạ Thiên mất đi cô ấy, người hắn đến bên sẽ là cô?”

“Hoàng Khải” – Cô gái khẽ lên tiếng, “Là vì tôi sợ, tôi sợ nhìn thấy con bé hạnh phúc. Từ nhỏ nó luôn được yêu thương và hạnh phúc hơn tôi”.

Hoàng Khải thờ hất ra. Vứt đôi tay cô gái xuống, “Tôi hiểu con người Hạ Thiên, hắn đã yêu ai sẽ không để một ai khác chạm đến trái tim hắn”

Định bỏ đi thì lại bị cô gái bám lấy “Hoàng Khải, xin anh. Đừng rời bỏ tôi. Đừng lạnh nhạt với tôi”. “Hạ Thiên, đã lâu tôi biết điều đó. Giờ tôi trở về là để chuộc lỗi.”

“Thật chứ?”

“Thật, xin anh đừng để tôi lại một mình” – Lệ Hường ôm xiết lấy anh ấy. Khiến trái tim anh ấy dường như ấm lại.

“Được, tôi sẽ tin cô!” – Hoàng Khải nói thêm. Đôi tay cũng dần bị vòng tay xiết chặt của cô thuần hóa. Khẽ đặt tay lên người cô gái. Vợ chồng anh từ khi lấy nhau. Đây là cái ôm đầu tiên. Có phải là do sự cô đơn đè nặng lên trái tim hai người.

Ngày đó, thuyết phục cô sang Mỹ là Hoàng Khải. Anh ấy muốn một ngày trái tim cô sẽ thôi rỉ máu, nhưng dù cố gắng ra sao cũng không thể. Cái tên bạn thân đáng ghét đã chiếm lĩnh hết chúng.

Anh ấy biết, anh ấy luôn chỉ là người đứng ngoài cuộc mà dõi theo cô. Dù có là tìm cách nào hay cố gắng ra sao anh ấy cũng không thể là một phần của người trong cuộc với cô. Anh ấy luôn giúp cô cười dù chỉ là những nụ cười nhỏ nhoi.

Thứ tình yêu duy nhất ấy, anh ấy đã từng thấy được và hiểu nó ra sao. Thế Giới càng ngày càng khốc liệt, bản thân anh ấy từ nhỏ cũng sống trong một hoàn cảnh thực tế oái oăm nên anh ấy đã dần dần mất đi niềm tin vào tình yêu chân chính. Nhưng. 7 năm quen biết cô. Và 7 năm nhìn cô hứng chịu nó trong đau khổ. Khiến anh ấy cũng khao khát có thứ tình yêu như vậy cho riêng bản thân anh ấy.

Những tháng ngày Lệ Hường đưa anh ấy và cô sang Mỹ, là lúc anh ấy cảm nhận rõ rệt được thứ tình cảm khắc cốt ghi tâm của cô.

Mặc dù cô luôn giấu mình. Nhưng bao lần kiệt sức vì công việc, bao lần cố gắng khiến bản thân trở nên bận rộn không ngừng nghỉ để quên đi người nào đó. Anh ấy đều rõ, rõ như ánh sáng chiếu rọi tâm hồn cô không chút mờ tối. Cô là kẻ không thể che giấu cảm xúc của bản thân. Nhiều lần ngất lịm đi vì mệt mỏi, nhưng cái tên cô luôn gọi trong bất giác vẫn là “Đình Thiên” của cô. Không có bất kỳ thêm một ai khác.

Sang Mỹ được vài tuần, biết tin hần cũng sang bên này để tiếp nhận và điều chỉnh lại hệ thống tổng công ty Hạ Gia tại New York.

Anh ấy biết trái tim cô thất vào khi cầm trên tay tờ báo có in hình hần. “Mong rằng anh ấy sẽ quên em, và có một cuộc sống mới” – Câu nói đầu tiên cô nói về hần khi ở bên đó là như vậy.

Anh ấy biết một kẻ như hần sẽ không dễ dàng bỏ qua, nếu thực sự tìm hần có cô. Và đúng như dự đoán hần nhanh chóng trở nên vững mạnh sau vài tháng. Một kế hoạch thuế má được lập ra quá rạch ròi. Không một kẻ hồ khiến anh ấy bỗng chốc biến thành một con nợ lớn hàng chục triệu đô la.

“Kế hoạch mày sắp đặt quá kỹ lưỡng đó” – Một cuộc điện thoại trong đêm giữa hai người đàn ông từng hiểu rõ nhau hơn mọi thứ trên đời.

“Tao nghĩ nó không có gì làm khó mày, tao chỉ muốn thử sức người bạn bao năm qua của tao thôi” – Tiếng nói vọng lại trong điện thoại, Một hồi khẽ nói thêm “Có một điều tao không hiểu, tao chỉ muốn mày cho tao vài triệu đô, tại sao cuối cùng lại trở thành vài chục triệu đô?”

“Tao nghĩ tiền không phải thứ mày muốn” – Hoàng Khải khẽ đáp.

“Vậy sao?” – Anh chực một nụ cười châm biếm.

“Nếu như không thỏa hiệp, mày sẽ dễ dàng bỏ qua? Từ sau, muốn làm gì hãy làm đến cùng đừng lấp lửng quá như vậy”

“Tao còn muốn chơi”

“Nhưng tao chịu đủ rồi, Hãy đối xử tốt với cô ấy” – Hoàng Khải lên tiếng, sau đó dập máy luôn.

Ngày hôm sau, đúng như dự đoán, Lệ Hường vì số nợ vài chục triệu đã mang tất cả giấy tờ giám hộ của cô đến để bàn giao lại cho anh. Mọi mưu đồ của anh đã rõ. Người sập bẫy thì sập bẫy, không đường trốn chạy. Người cố tình để bị bắt tóm gọn cũng để nó tóm gọn mà còn cố tình để tổn thương nặng nề hơn.

Anh ấy biết cô sẽ dễ dàng thỏa hiệp với hần, vì gia đình, vì công ty, vì anh ấy. Nhưng cũng là vì cô. Chỉ có ở bên hần trái tim cô mới thôi rỉ máu. Nếu người cô yêu là Hoàng Khải. thì dù có phải đấu tranh đến cùng anh ấy cũng sẽ không để cô rơi vào tay hần. Nhưng không người cô yêu là hần. Người cô khắc cốt ghi tâm ở trong từng lớp máu thịt của tim là hần. Giờ anh đã mệnh danh là kẻ đem người mình yêu dâng cho kẻ khác. Thực sự quá nhục cười mà. Chỉ mong hần sẽ không làm cô đón đau thêm nữa.

Hoàng Khải nhấp ngụm rượu khẽ nghĩ ngợi một hồi về quá khứ trong đêm tối. Nỗi lòng của kẻ thứ ba chỉ có thể ẩn dấu trong một ly rượu đầy.

“Ngày buồn, tháng nhớ, năm đau khổ.”

Vương quốc đơn côi, Thế Kỳ Sầu.

Đã một tháng rồi xa em, mọi thứ nơi đây đối với anh chỉ còn lại giá lạnh. Dù cho thời tiết có nắng, mưa hay ẩm, rét ... anh vẫn chỉ có cảm giác là cô đơn.

Sau những chấn động đã xảy ra, sau những u uất cả hai phải gánh chịu. Anh vui mình vào công việc cho quên đi hết mọi thứ đã trải qua.

Nhưng cuối cùng vẫn là không thể quên được em, người con gái anh yêu mãi. Chiếc nhẫn này anh đã định tặng nó cho em nhưng giờ chỉ có thể gán nó vào tấm hình của em hôm tốt nghiệp để tưởng nhớ.

Anh muốn tìm em, muốn hỏi em vì sao, muốn hỏi em tại sao lại là Hoàng Khải, muốn em nói cho anh biết trái tim em đã từng thay đổi từ lúc nào. Nhưng không thể. Nơi này còn quá nhiều thứ níu chân anh lại.

.....

Đã 3 tháng trôi qua, công việc đã dần ổn định, và cuối cùng anh cũng đã tìm thấy em. Anh đang lập một kế hoạch điên rồ . Điền hết sức có thể.

Anh biết bản thân anh giờ không còn là chính mình nữa. Anh đã trở thành muốn kẻ điên loạn vì em. Nhưng làm thế nào đây cái cảm giác này cứ bóp nghẹt trái tim anh. Anh không thể dừng lại lòng ham muốn này nữa. Em hãy ngăn anh lại đi ! Nếu em ở nơi đây thì tốt quá. Ngày đó dù chết anh cũng không muốn làm tổn thương em. Nhưng giờ đây , anh làm sao thế này?.

.....

“Anh muốn em quay về, dù là đi đến chân trời góc bể, anh muốn em mãi chỉ có thể trở về bên anh . Nếu như em không trở về, anh sẽ bắt em nhốt lại trong đó mãi mãi . Người ta cho anh là ích kỷ cũng được nhưng đã từ lâu, trái tim anh chỉ có hình bóng em ngự trị. Nếu em không trở về , vĩnh viễn sẽ không ai có thể thay thế ”.

“Xin em, đừng để chúng ta xa nhau thêm nữa. Đừng để bóng tối lại một lần bao trùm lấy trái tim anh. Lần này có lẽ nó sẽ không thể chống cự thêm nữa. Lần này có lẽ nó sẽ không rí máu mà chỉ là ngừng đập. Nếu định mệnh là quyết chia xa. Anh sẽ tiếp tục tìm em, bám riết lấy em ... cho dù là kiếp sau hay kiếp sau nữa. Hay là muôn vạn đời đời kiếp kiếp, cho đến khi chúng ta chỉ còn là cát bụi, anh vẫn sẽ là hạt cát dính chặt lấy hạt bụi là em không tách rời!”

.....

Những lời nói vang vọng nhún vào sâu trong trái tim cô. Đưa nhịp chân cô tiến bước vào giấc mơ xa xôi về kỷ ức đã muốn quên lãng đó....

Bạn đang đọc truyện *Hận Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Hàu Hạ Ông Chủ

(Ngày hôm sau , cô tỉnh giấc với thân hình đau nhức. Toàn bộ chúng đều cứng đơ và tê liệt. Kết quả của trận “ấu dả” ngày hôm qua. Cô không dám cử động mạnh hay thậm chí là nhúc nhích dù đã gắng gượng nhưng cuối cùng vẫn không thể. Anh hoàn toàn đã thành công trong việc khiến cô ra nông nổi như này. Kỷ ức theo đó mà chảy về , cô nhớ lại chuyện ngày hôm qua.

Trái tim cô đập mạnh thổn thức. Cùng những giọt lệ bất giác long lanh trên khóe mi. Cô nhẹ nhàng ôm mặt nức từng tiếng. Anh thật là quá độc ác mà. Làm sao anh có thể? Chẳng nhẽ đây mới là bộ mặt thật sự của anh. Đáng lẽ ra cô phải biết. Giờ anh đâu còn gì để giấu giếm nữa. Cần gì phải che giấu những hành động từ tế và khuôn mặt thánh thiện nữa. Thật sự là quá tàn nhẫn mà.

Cô nằm quằn quại trong nỗi đau thể xác lẫn tâm hồn. Một hồi, anh khẽ mở cửa phòng bước vào. Anh mang theo một bát gì đó đặt lên bàn. Thấy anh tiến lại. cô vội vã quay nhẹ đi. Lấy chăn trùm kín đầu. Nhúi đôi lông mày vì đau nhức nhưng cũng vẫn cố gắng để không phải nhìn thấy cái người “động vật” máu lạnh của anh nữa. Một phần cũng là vì sợ hãi anh.

“Dậy ăn chút cháo, hôm qua đã không ăn gì rồi” – Anh thấy vậy, khẽ mỉm cười bụng bát cháo đến lại gần chiếc giường, nói với cô.

“Không đói! Anh mang đi đi!” – Câu nói hết sức lực của cô nhỏ nhẹ đến mức như là giọt thờ cuối cùng. Vài giây khi tiếng nói kết thúc, cái bụng bé nhỏ của cô theo đà mà lún bất giác kêu oanh liệt. Tất cả là vì cái mùi thơm sực hết căn phòng của bát cháo chết tiệt khiến cô bần loạn.

“Em còn không dậy? Muốn chết đói?” – anh thấy bộ dạng cô , mỉm cười nói.

“Mặc kệ tôi! Anh đi đi!” – Cô vẫn cương quyết.

Anh thờ dãi đặt bát cháo xuống giường, đi nhẹ ra phía cô. Một bàn tay nhấc bông cơ thể cô lên. Khiến cô bàng hoàng, quát mắng anh trong thất thanh. “Còn nhớ những lúc em búống? Biện pháp tốt nhất là trói em lại như này!” Anh nói dứt câu chực nụ cười lớn. Bế cô đặt lên đùi ngồi xuống giường. Anh bụng bát cháo vừa đặt xuống. Khẽ đưa nhẹ miếng cháo mới mức lên miệng cô. Cô vẫn cương quyết ngậm búng bờ môi “Còn không chịu thỏa hiệp?”.

Thấy cô khẽ cong môi như trách cứ anh nói thêm “Em , giờ đã thuộc về anh rồi! Không nhớ sao? Giờ có làm gì cũng không thể thay đổi”. Cô cúi nhẹ chiếc đầu xuống. Khuôn mặt giống như than khóc. “Được, nếu em muốn chết đói. Để mặc gia đình em, anh sẽ chiều” Anh vừa nói vừa đưa thìa com xuống bát. Nhưng bàn tay đi được nửa đường thì bị cô chặn lại. Cuối cùng thì yêu sách của anh cũng có tác dụng.

“Anh sẽ buông tha cho Hoàng Khải và gia đình tôi chứ?” – Cô ngược đôi mắt lên . long lanh mềm yếu giống như một chú cún con đáng thương hại.

“Quả nhiên, em cuối cùng vẫn chỉ lo cho hần ta” – Anh mĩa mai cô. Thìa cháo trên tay vội rút xuống bầu ngực cô khiến nó bông rớt, Cô đau quá, giật bắn người với đôi lông mày nhúi lại. Chưa kịp kêu la thì bất gặp ngay bàn tay anh nâng nhẹ chiếc cằm cô “Em yên tâm “ – Anh đưa ngón tay dần xuống ngực “Chỉ cần em ngoan ngoãn làm người đàn bà của tôi” Ngón tay anh dần dần miết mạnh vào chỗ cháo rớt trên đó, “Ng ngoan nghe lời “ nhẹ nhàng đưa vào miệng lấy lưỡi quét sạch chúng một lượt “Thì tất cả sẽ được an toàn” – Anh nói dứt câu, vội đưa lại bàn tay xuống bóp chặt bầu ngực cô , khiến cô đau đốn khôn xiết, anh kéo nó lên bờ môi anh , rồi cạo sát chiếc lưỡi một lượt sạch sẽ không còn một dư vị của miếng cháo vừa rồi. Rời khỏi cơ thể cô , anh đưa tay mức nhanh gọn miếng cháo đưa vào miệng cô. “Giờ thì ăn đi, còn có sức hàu hạ tôi. Lần này tôi sẽ không để em yên nữa đâu”

Miếng cháo giờ lên trước mặt, dù có nắc nhen, không dám ăn. Cũng phải nhú đôi lông mày, nhẹ nhàng mở đôi môi nhỏ xinh, đón nhận miếng cháo. “Đình Thiên, anh thực sự nhất nhất muốn làm khổ em?” cô nhẹ nhàng hỏi khiến anh mỉm cười không trả lời. Chỉ chực đưa những miếng cháo ngon lành vào đôi môi xinh xắn của cô.

“Những giấy tờ này, chứng thực em thuộc quyền sở hữu của tôi” – Một hồi ăn xong, anh nhẹ nhàng lấy những tờ giấy trong chiếc vali nhỏ ra. Hàng loạt những giấy tờ giám hộ và chứng thực đau mỏi cả mắt. Khiến cô không muốn nhìn quay vội đi. “Từ giờ em không được gọi tên tôi nữa, hãy gọi tôi là Ông Chủ vì giờ em thuộc quyền sở hữu của tôi”. Thời buổi này rồi, còn chế độ giai cấp nô lệ. Đúng là nực cười mà. “Đến khi nào tôi chán em, tôi mới có quyền buông tha cho em” – Cuối cùng thì câu nói chủ chốt cũng được thốt ra. “Em đừng quá vội mừng, vì điều này gần như là không thể!”.

Anh dứt câu, quăng mớ giấy tờ sang một bên, ôm xiết lấy thân hình nhỏ bé, chực diện bờ môi ánh mắt sâu muộn của cô. Hôn xiết những nụ hôn ngọt ngào sâu dày dâng xéo cô xuống giường. Bầu ngực cô hình như là nơi anh chực mọi phiền muộn của mình. Chưa hết vết thương hôm qua, hôm nay đã mẩn đỏ vì những vết thương sâu đậm khác. Cả lồng ngực thổn thức mạnh mẽ của cô, anh cũng không tha. Chỉ luôn ấy sát những yêu hận như anh muốn nghe nhịp đập của chúng.

Một hồi, anh định lấy tay cho vật cứng vào, cô khẽ chặn lại lên tiếng “Đình Thiên, em ....” Đôi mắt cô vừa phiền muộn vừa sợ hãi. Anh biết cô sợ sệt vì lần đầu tiên gần gũi. Nhưng vẫn không thể dừng lại cái cảm giác vừa rồi.

“Đã nói không được gọi tên tôi” – Một tay xiết chặt cơ thể cô. Một tay đưa thẳng chúng vào.

“Ưm” – Một lần nữa lại giống như bị xé mạnh lớp da thịt nhạy cảm nhất cơ thể. Anh thấy cô thở mạnh trong nước mắt. Nhuê khí tuôn trào lại vẫn cứ là nắc nhen và sâu trong cô. Đến mức bản thân anh cũng phải nhú đôi lông mày vì đau đớn. “Đình Thiên, à không... Ông ... chủ .... Xin hãy .... Nhẹ nhàng ...” – từng nhịp mạnh mẽ của anh, khiến cô chỉ biết run rẩy cầu xin anh. Vết thương hôm qua anh để lại, mảnh da thịt bị rách khiến cô chưa hết xót xa này lại phải nếm chịu đớn đau khác. Đến nỗi cô không thể chịu được.

“Ngoan” – Anh mỉm cười, vội vã nhẹ lại. uyển chuyển từng nhịp trong cơ thể cô. Như thưởng cho cô. Cô vẫn ghi sát lấy cơ thể anh không chút buông bỏ. Cảm giác dịu nhẹ của anh càng khiến cô quyến luyến anh mãi không rời.

Hai người bên nhau. Quên cả không gian thời gian, không ngừng nghỉ. Giây phút này chính là lúc cô biết được dù có ý chí đến đâu cô cũng không thể một ngày sống thiếu anh. Nước mắt cô rơi xuống. Cô thực sự đã quá yêu anh. Giờ nếu anh thực sự cố ngày vứt bỏ cô. Thì chỉ có cái chết mới khiến cô thanh thản hoặc quên anh.

Một tháng bên nhau, trôi qua thật nhanh chóng.

Cô bước xuống giường, tay cầm cuốn tiểu thuyết đã đọc hết. Đi ra kệ cất nó. Rồi nhìn xung quanh căn phòng thờ dài.

Đã một tháng, kể từ lúc anh đưa cô tới đây. Mọi thứ đều được anh lo lắng thật chu toàn. Những bộ ngủ xinh xắn, những đồ ăn anh cho chuẩn bị sẵn. Cô vừa nghĩ vừa nhìn những đồ đạc trong căn phòng mà thờ dài. Cả những cuốn tiểu thuyết trên chiếc kệ lớn, cô cũng đã đọc gần hết.

Công việc ngày ngày của cô chỉ là ăn, ngủ và đọc sách, cộng thêm cả việc đợi tiếng mở cửa phòng của anh.

Anh hoàn toàn tách biệt cô với Thế Giới ngoài kia. Phong tỏa mọi thứ, điện thoại, máy tính hay lễ cả là sự hiện diện của tivi trong căn phòng đều không thể có. Và giống như cô là một chú chim trong cái lồng son bị anh nhốt vào.

Cô có lo lắng, có dám hỏi anh nhiều lần về những người thân của cô. Nhưng anh không trả lời hoàn toàn chỉ là thể hiện duy nhất một biểu cảm trên khuôn mặt đáng ghét đó. Kiểu như “Cứ hầu hạ cho tốt, mọi thứ đều sẽ ổn”.

Vậy nếu “Hầu hạ” không tốt thì sẽ như thế nào?. Không phải là sẽ “Chu Di Tam Tộc”? Thật quá đáng sợ mà!

Cô mong là mọi thứ vẫn ổn. Tháng này cũng đã qua ngày gửi tiền về cho tại nhà. Không biết chúng sống thế nào rồi. Cứ mỗi tuần cô lại nói chuyện qua video với chúng, giờ đã một tháng không có cuộc điện thoại nào của cô. Liệu chúng có lo lắng?. Còn chuyện của công ty, mọi thứ liệu đều ổn thỏa? Có nhiều lúc cũng muốn mở miệng hỏi, nhưng tất cả đều là bị nắc nhen lại ở trong tim.

Lại nhớ đến những ngày ở bên anh trước kia, cô một chút cũng không có những xúc cảm này ở trong tim. Ngày ngày, giờ giờ được ở bên anh, là những lúc cô hạnh phúc nhất. Khi đó, chuyện gì cũng nói. Dù chỉ là những chuyện đơn giản như một hạt cát. Hôm nay trong lớp có những ai gọi tên cô hay những ai hỏi bài và chơi đùa với cô. Những ai ghen ghét hay đố kỵ cô. Những ai thương thầm nhớ trộm cô. Có những chuyện cô còn không hề biết hay chú ý nhưng còn anh. Anh thì luôn nắm trọn chúng trong lòng bàn tay.

Thực sự nếu được cô bớt ngu ngốc và một phần được như anh. Giờ đâu đến nỗi ra nông nỗi như này. Suy nghĩ một hồi, cô khẽ bật một nụ cười khênh chế nhạo bản thân. Chiếc mũ xe xé và khóe mi cay cay như đang rớt hàng lệ xuống má.

Bỗng, tiếng mở cửa nhanh chóng được hắt vào tai cô. Khiến cô giật thót người quay vội lưng về phía nó. Bàn tay đưa vội lên lau lau nhẹ bờ má.

Anh bước vào, nhìn thấy bộ dạng cô như vậy. Khẽ nói “Còn không ra?”

Cô vội vã, quay đầu lại bước ra. Cầm chiếc vali trên tay anh đặt nhẹ xuống bàn. Sau đó, cởi chiếc áo khoác trên người anh. Treo nó lên chiếc thanh móc. Mọi việc làm đều hoàn hảo như một bà vợ đảm đang.

Vài giây sau khi anh ngồi xuống chiếc ghế trong căn phòng, cô khẽ đi lại, cời chiếc cà vạt trên cổ anh “Hôm nay ... anh về sớm” – Một tiếng nói ngập ngừng nhỏ nhẹ qua tai làm đôi mắt anh khẽ nhắm lại trong giây lát. Sau đó, anh khẽ mỉm cười.

“Em ... Làm sao biết tôi về sớm?” – Anh đưa cánh tay vòng qua sau eo cô, áp sát vào cơ thể mình. Rồi tra hỏi. Cũng đúng thôi, Ở trong căn phòng, đồng hồ và cửa sổ đều không có. Lấy gì mà cô biết anh về sớm hay muộn hơn mọi ngày.

“Là do cảm nhận thôi” – Cô nhẹ nhàng cong môi. Hành động của anh khiến cô thở gấp hơn. Nhịp tim đập nhanh hơn. Cũng thật buồn cười. sống với nhau như vợ chồng đã một tháng. Vậy mà những cảm giác này cô vẫn cứ là bị anh không chế đến nỗi không thể gắng gượng.

“Lấy chiếc cặp kia lại đây” – Một hồi, không nói gì. Anh khẽ đẩy cô ra và chỉ vào chiếc cặp mà cô vừa cất cho anh.

Cô không nói gì, nhẹ nhàng quay bước làm theo lời anh. Khi chiếc cặp đã đến tay, anh cho nó lên bàn. Mở ra và lấy một tệp giấy tờ kèm theo chiếc máy tính xách tay. Anh cầm tệp giấy tờ lên nói với cô “Chẳng phải đây là thứ em đang lo lắng?”

Cô mở to đôi mắt cầm lấy chúng trên tay anh. Đang loay hoay nhìn ngó không biết chuyện gì thì những dòng chữ trên đồng giấy tờ khiến cô hoàn toàn ngỡ. Đó đều là những khoản tiền thanh toán. Những giấy tờ chứng thực vụ thuế má là do sai sót. Và hàm oan cho Hoàng Khải. Lật lật thêm đến đoạn cuối. là số tiền vài nghìn đô được chuyển vào tài khoản của hai cô em.

Tất cả những thứ cô lo lắng, đều nhanh gọn được giải quyết trong đồng giấy tờ của anh.

Cô xem chúng qua lại. rồi thở dài trong sự thanh thản. Khẽ đưa đôi mi ra nhìn anh và nói “Cảm ơn”.

Anh từ lúc nào loay hoay đôi mắt trên chiếc máy vi tính. Khẽ thân nhiên nói với cô. “Không cần phải cảm ơn tôi. Tôi đã nói chỉ cần em hầu hạ tôi chu đáo” – Anh khẽ quay chiếc vi tính ra, nói thêm “Đây là phần thưởng cho em”.

Cô mở to đôi mắt nhìn anh, chưa thể định hình được cảm xúc và câu nói của anh thì trên màn hình vi tính hiện lên hai gương mặt thân quen đang mỉm cười với cô: “Chị! Em và chị Lê Trần đã nhận được tiền!”. – Trong cuộc gọi thoại, gương mặt và nụ cười thân quen của Lê Nhung khẽ nói.

“Công ty bên đó, phát tài hay sao mà chị gửi nhiều vậy?” – Gương mặt cô chưa kịp bắt nhịp với cảm xúc trong trái tim thì Lê Trần lại hỏi “Có phải chị đang bù đắp cho tội em vì một tháng nay chị không thêm gọi điện hay nhắn tin cho tội không?”

“Chị rất nhớ hai đứa” – Lê Trần vừa dứt câu, Cô khẽ mỉm cười nói. đôi mắt nhắm lại với hàng lệ.

“Chị đừng gắng sức làm việc quá!” – Lê Nhung lo lắng nói chen.

“Mày không khuyên nhủ được bà dờ hơi đó đâu, nhóc con” – Một cái chi tay ấn lên trán Lê Nhung, Lê Trần khẽ nói với cô nhóc. Khiến cô bật một nụ cười.

Anh thấy vậy, liền đứng lên. Không nói gì bước ra ngoài. Cửa phòng đóng lại. Anh để cô nói chuyện với hai em bên trong. Trên môi chực khẽ một nụ cười. Thật là muốn làm cô cười quá đơn giản mà.

“Ông Chủ, mọi thứ đã chuẩn bị xong” – Một bà quản gia lớn tuổi, khẽ nói với anh. Anh gật đầu không nói gì. Khẽ đứng đó, một hồi anh bước lại vào phòng.

“Giờ chị phải đi rồi! Nói chuyện sau nhé!” – Cô thấy tiếng mở cửa, biết là anh. Vợ vã chào hỏi hai cô em gái rồi tắt phần mềm cuộc thoại. Cô thở dài miễn nguyện. Thật tốt khi được nhìn thấy chúng và càng tốt hơn nữa khi chúng chưa hề biết những gì đang xảy ra với cô. Một hồi, cô quay ra nói với anh “Em xong rồi!”. Thấy bộ dạng anh bước vào lại gần, không nói gì. Cô khẽ nói thêm “Cảm ơn” Tiếng nói này lại có phần nhỏ nhẹ hơn tiếng nói trước.

Bạn đang đọc truyện *Hận Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Hạnh Phúc Lại Lần Nữa Gọi Tên

Anh bước chân, một nhanh hơn đến chỗ cô. Bế bổng cô lên. Lại một lần thứ bao nhiêu anh khiến cô giật thót trong bối rối. Anh hôn lấy hôn để gương mặt cô. Cảm giác này thật sự khiến cô cứ ngỡ đang là mơ. Đã bao lâu rồi nó chưa trở về. Ngày trước, mỗi ngày gặp nhau là anh lại khiến cô không thể thờ được mà bật cười trong những nụ hôn đó.

Cô cuối cùng vẫn là không chịu được mà bất giác nở nụ cười trên khuôn mặt nhăn như một chú khỉ của cô. “Hôm nay, em sẽ phải nấu ăn cho tôi” – dứt những hành động vừa rồi, mặt vẫn đối mặt anh khẽ nói. Đôi mắt cô nhắm lại nhìn anh. Anh theo đà, bế cô di chuyển vội vã. Mở cửa, bước ra khỏi căn phòng.

Động tác của anh quá nhanh nhẹn đến nỗi cô chỉ biết bám chắc vào cô của anh trong thần thờ. Cuối cùng cũng được ra khỏi căn phòng. Nhưng điều chẳng thể ngờ là chính anh lại là người đưa cô ra khỏi đó.

Anh nâng chiếc đùi cô mà bước đi nhẹ nhàng. Còn cô chỉ biết ôm cổ anh mà nhìn ngơ ngác. Gương mặt của anh có đôi chút lạ lẫm. Một tháng bên nhau biểu cảm vui vẻ trong đôi mắt này rất khó khi bắt gặp anh chung diện. Mặc dù là ở bên nhau nhưng hai người hình như chỉ có thể xiết lấy nhau trong từng hơi ấm và nhịp thở chứ rất khó để có những cảm xúc ân ái thân thương như lúc trước thường xuyên trao đổi bên nhau.

Điều đó cũng là thứ khiến cô đón đầu. Cứ nghĩ rằng lúc đó chỉ là vì anh đang lừa dối cô nên mới chực để lộ những cảm xúc tươi vui đó. Còn giờ đã đạt được mục đích chiếm hoàn toàn lấy cô và xem cô như trò chơi trong lòng bàn tay nên không còn cần biểu thị những cảm xúc như vậy nữa.

Cứ nghĩ rằng bản thân sẽ không được nhìn thấy sự ấm áp trên khuôn mặt và cử chỉ của anh nữa. Vậy mà hôm nay lại thấy được chúng. Cảm xúc của cô bây giờ thật hỗn hợp quá mà. Vừa không dám nhìn, vừa muốn nhìn gương mặt anh lúc này. Cuối cùng vẫn là bất giác đưa bàn tay đi sát chạm nhẹ lên bên má anh. Sợ khung cảnh tuyệt đẹp này sẽ biến mất nên trái tim không chịu được sự thôi thúc nhất nhất vẫn là chỉ muốn giữ nó lại. Hoặc cũng là một phản theo thói quen.

Anh cảm nhận đưa đôi bàn tay nhỏ của cô. Khẽ chững lại như có gì đó rất quen thuộc của hồi ức. Khẽ mỉm nhẹ một nụ cười, nhìn khuôn mặt đang nửa cúi nửa đỏ hồng của cô. Thực là cũng đáng cười quá mà. Quấn lấy nhau, chạm sâu vào con người nhau đã được một tháng. Thứ gì chiếm được đều đã có hết. Chẳng còn gì để giấu giếm nữa. Thậm chí cơ thể của cô còn bị bế sát vào thân thể của anh. Vậy mà chỉ một cái chạm nhẹ cũng khiến cả hai thốn thức không thôi. Cảm giác giống như chỉ mới yêu nhau thế này đúng là không thể không bật một nụ cười ngốc nghếch.

Cả hai ả áp nhìn nhau một hồi. Đôi mắt anh liếc nhẹ ra hướng đi, sau đó bước tiếp. Còn cô chỉ chực cúi xuống bám siết lấy cổ anh. Ừ bây giờ chắc anh có dẫn cô đi bán. Cô cũng vừa ý đẹp lòng quá.

Anh bước ra chiếc cầu thang. Cô khẽ nhìn lên ngôi nhà mà anh đã cho cô ở suốt một tháng qua. Chúng khá nhỏ, không rộng lớn như biệt thự của hai nhà ở Việt Nam. Nhưng cũng có sân vườn, và vài căn phòng bao quát nhau. Ngó ra khu vườn bên những cửa sổ, cô thấy có khá nhiều vệ sỹ và bảo vệ xung quanh đây. Ở dưới tầng 1 cũng có 3 – 5 cô giúp việc lớn nhỏ.

“Đình Thiên” – Cô nhìn một hồi khẽ quay lại nhìn anh, nói. sau đó cúi nhẹ xuống ngập ngừng “À không, Ông Chủ, nơi này là nhà của anh?” – Cô lại nhẹ nhàng đưa đôi mắt cún con ngốc nghếch lên nhìn anh.

“Nơi này là chỗ để tôi giam giữ phạm nhân của tôi” – Anh trả lời thản nhiên. Nhìn nét mặt thờ dài của cô, anh có thể đoán được cô đang nghĩ gì. Anh khẽ hỏi tiếp “Em còn gì thắc mắc?” – Đôi chân vẫn đưa cô xuống tầng một trong nhẹ nhàng. Bộ dạng cô chực lắc đầu. Không dám nhìn anh nữa, bước chân lại ngay một nhanh hơn với gương mặt mẫn nguyện.

À thì ra anh đã chuẩn bị sẵn một nơi để nhốt cô ở lại. Phạm nhân của anh, vậy ra từ trước đến nay anh luôn coi cô là như vậy. Mà anh cũng ngốc nghếch thật. Một cô gái nhỏ nhắn như cô. Anh cần chi phải lao tốn nhiều sức lực đến vậy? Thật ra chỉ muốn ép người ta không thể có một ý nghĩ thoát thân nào thôi đúng không.

Một hồi trong suy nghĩ mà không biết đã được anh đưa xuống căn bếp xinh đẹp dưới tầng 1. Anh nhẹ nhàng đặt cô đứng xuống. “Thím Chi!” – Một tiếng gọi đồng dục của anh.

“Dạ, Ông Chủ!” – Cô nhìn thấy một phụ nữ chừng tuổi bước đến. Giống như một quản gia của ngôi nhà.

“Thím hãy chỉ cô ấy những thứ cần thiết! Tôi sẽ lên phòng làm công việc của mình. Khi nào tôi gọi, hãy chắc rằng mọi thứ đều được chuẩn bị xong xuôi”.

“Dạ, thưa Ông Chủ” – Thím Chi nhẹ nhàng cúi đầu.

Anh liếc qua chỗ cô, nói thêm “Em đã rõ” – Thấy cô ngơ ngác vài giây sau đó chực cúi đầu với anh, khiến anh khẽ mỉm cười. tiến lại gần chỗ cô “Nhớ làm cho tốt, giống như những lần tôi phục vụ em” sát đến bên cô, anh cúi áp mặt cô. Khóe miệng chực một nụ cười xảo trá hết sức “Và đừng có hòng sẽ chạy trốn khỏi tôi”.

Nói xong, anh khẽ bước đi khuất lên tầng. Cô thấy vậy, khẽ thở dài. Dù có trốn cũng đâu thể thoát, điều này ai ai cũng rõ như ban ngày. Vài giây định hình được hoàn cảnh. Cô bỗng đưa gương mặt mỉm cười với Thím Chi.

Hai người, trao đổi mọi thứ. Cô ấy hướng dẫn và chỉ bảo cô nơi để đồ và cách sử dụng những vật dụng trong nhà bếp. Cuối cùng, sau hơn một tiếng cũng đầy đủ 3 món 1 canh cho anh.

Mọi thứ đã được bày biện trên khay để bưng lên thì cũng là lúc tiếng gọi của anh đồng dục như báo hiệu cái công việc anh giao đã đến lúc phải được hoàn thành. Cô tính bê khay lên thì Thím Chi đã bưng lên trước cô vài bước. Cô theo sau trong tâm trạng hỗn loạn. Chẳng lẽ cuối cùng anh bắt cô đến đây là để sống như một người vợ dâm của anh. Chẳng phải anh đã có người trong lòng. Người thực sự anh yêu thương. Tại sao lại cứ phải hành xác cô với những công việc giống như thế này.

Nhưng cũng không thể đoán được tâm ý của anh. Nhờ đâu hôm nay anh bắt cô làm những điều này nhưng hôm sau lại vẫn là nhốt cô yên ổn trong phòng như thường ngày thì sao. Thực ra cô công việc để làm cũng là điều tốt khi cứ phải suốt ngày hết ăn rồi đến nằm sau đó lại ngồi chờ anh. Chi là cô sợ, sợ sẽ yêu cái cảm giác phục vụ người đàn ông độc ác nhất trên thế giới kia giống như một người chồng. Sợ một ngày cảm xúc ức nghẹn trong trái tim cô khiến cô lại thêm một lần nữa giằng xé lòng dạ vì anh.

Đâu mới là hướng đi mà định mệnh sắp đặt cho cô. Chẳng lẽ định mệnh đã sắp xếp cô ở trong bàn tay anh không thể thoát khỏi. Thôi giờ nghĩ nhiều cũng đâu làm được điều gì. Chi đành để anh phán quyết vận mệnh thôi. Cô khẽ nhắm mắt thờ dài trên bước đi đến căn phòng ngủ.

Anh đã đợi sẵn cô trong chiếc áo choàng ngủ. “Lần sau, hãy để cô ấy tự mang lên” – Anh khẽ ra lệnh khi thấy bà quản gia bưng đồ ăn vào phòng.

“Dạ, Thưa Ông Chủ! Chúc Ông Chủ ngon miệng!” – Bà quản gia đặt nhanh chóng khay đồ ăn lên bàn. Sau đó, bước nhẹ nhàng ra ngoài. Để còn lại hai người trong căn phòng.

Vậy là còn có lần sau, cuối cùng cô đã rõ ý đồ của anh. Cô khẽ thở dài. “Còn không lại đây ăn đi!” – Giọng nói của anh khiến cô bùng tỉnh. Cô bước về phía anh. Ngồi xuống chiếc ghế đối diện. Múc com cho anh. Sau đó là đến cô. Mọi thứ diễn ra như thường ngày. Thật giống như một cặp vợ chồng trẻ đang ngồi ăn com với nhau.

Không chỉ có thế nha,, ông chồng này còn thể hiện đặc biệt quan tâm đến vợ. Gắp chỉ chút đồ ăn vào bát của vợ. Và lại còn rất hiểu sở thích của vợ mình, nào là ăn thịt phải có mỡ, ăn rau phải chấm nhiều hay ít. Ăn đồ có xương thì gỡ cho vợ một cách tỉ mỉ. Không thể chê trách vào đâu. Thật đúng là khiến người khác phải đau khổ vì sự thực là hai cái từ vợ chồng đó chỉ ở trong ngoặc kép mà thôi.

“Từ giờ em có thể đi lại trong căn nhà này” – Mọi việc xong xuôi hết, cuối cùng chỉ còn màn đêm nhẹ buông xuống. Đôi tay anh trong lúc chực ôm xiết lấy cô, khẽ nói. Thấy cô không nói gì, anh lại nói thêm “Từ giờ em sẽ phải phục vụ tôi mọi thứ”. Một cái gật đầu nhẹ nhàng từ cô, trông bộ dạng co người lại về mặt như vương chút muộn phiền khiến anh mỉm cười khẽ nói “Em là đang muốn rời bỏ tôi? Nhưng không được”

Nghe xong câu anh nói, cô lại nhắm mắt thở dài, giống như kiểu được vậy thì tốt quá. Cô bắt giác nói “Bao giờ anh sẽ buông tha cho em?”.

Nụ cười của anh biến mất, bỗng chốc thay vào đó là đôi mắt băng lãnh đến rùng mình “Nếu như em không muốn, thì hãy cứ ở trong này” – Anh xiết chặt lấy cô. Giống như một hơi thở cũng không cho thoát ra “Và tuyệt đối không được hỏi câu hỏi đó. Nhớ cho kỹ!” – Anh thấy cô không thờ được khẽ thả lỏng.

“Không, em sẽ làm! Em xin lỗi” – Đôi lông mày cô nhíu lại, nhưng cuối cùng vẫn cố nói với anh trong tiếng nhẹ nhàng thất thanh.

“Vậy ư? Liệu có phải đang tìm cách bỏ trốn?” – Anh khẽ dí sát đôi mắt dữ tợn vào cô.

“Liệu em có thể?” – Cô thấy vậy, khẽ quay nhẹ đi. Giấu đôi mắt muộn phiền trong bối rối.

“Được, vậy thì hãy ngoan ngoãn nghe lời” – Anh nói xong, lại ôm xiết cô vào lòng trong yêu thương.

Tên đàn ông trắng kiện độc ác đó. Chỉ luôn thích làm những điều mình muốn. Chẳng bao giờ chịu nghe xem trái tim người khác đang thực sự muốn điều gì. Mà anh hận cô như thế. Làm sao có chuyện lắng nghe nhịp tim của cô đây?).

“Sorry you, vì con cậu không còn!” – Anh trong phòng bệnh của cô. Nói chuyện điện thoại với người nào đó. Người đó không trả lời, anh khẽ nói thêm “Khi nào cậu sẽ sang đây?”.

“Not your fault! Tôi hiểu cô ta!. Ngày mai, Tôi sẽ đáp chuyến bay sớm” – chiếc điện thoại khẽ phảng giọng một người đàn ông.

“Tommy! Thank you!” – Một hồi anh khẽ lên tiếng.

“For what?”

“Because, cậu đã giữ lại con trai tôi”

“Nothing can’t hide you! Even me and Đan Tiên” – Anh ta khẽ cười. Your girl, it’s ok?”

“She’s ok, now! But can’t awake!”

“Don’t worry! When I come there, I’ll check her!”

“Thank you! And có thể kể cho tôi mọi thứ?”

“Ummmm... I think you know everything”

“Muốn xác nhận! Ok?”

“Ok! Can’t wait to see you”

Nói chuyện với anh ta một hồi, anh khẽ quay lại nhìn cô. Đôi mắt anh chững lại trong suy nghĩ rồi thở dài.

Ngày hôm sau, người thân và bạn bè vẫn ra vào thăm cô như thường lệ. Cậu con trai cứ thần thờ nhìn cô nằm trên giường bệnh một cách ủ rũ khiến ai cũng phải xót xa. Một hồi cậu nhóc khẽ bước ra ôm lấy hông của anh, hỏi:

“Cha ơi, bao giờ thì mẹ mới dậy chơi với con?”

Anh không nói gì, nhẹ nhàng ngồi xuống, nắm lấy tay cậu bé “Thiên Bảo, hôm nay con học có ngoan không?”

Cậu bé nhẹ nhàng gạt đầu, đôi mắt cún con nhìn anh hết như mẹ cậu nhóc. Nào , ai bảo là cậu nhóc chỉ giống anh?. Anh nhìn cậu nhóc mỉm cười nói thêm “Chỉ cần Thiên Bảo ngoan ngoãn, mẹ sẽ tỉnh lại chơi với con”

“Cô giáo bảo con đã ngoan giống này này “ Cậu nhóc vừa nói , trên tay vừa mở vòng tròn .

“Con cần phải ngoan nhiều và lớn hơn thế “ – Anh mỉm cười khẽ xoa đầu cậu nhóc.

“Vậy thì con sẽ cố gắng ngoan bằng cả quả đất luôn” – Cậu bé gật gù , lại lém lỉnh nói thêm “ Lúc đó mẹ sẽ tỉnh dậy và chơi với Thiên Bảo đúng không cha?”

Anh mỉm cười không nói gì. Chỉ khẽ bẹo má cậu nhóc.

“Đương nhiên mẹ con sẽ tỉnh lại. Vì mẹ rất yêu Thiên Bảo. rồi mẹ sẽ không chịu được vì nhớ Thiên Bảo thôi” – Thấy chút muộn phiền vương trên mắt anh. Lệ Trần nhanh nhẩu bước ra nói với cậu nhóc. Sau đó cô em liền kéo cậu nhóc ra chỗ cô và nói thêm “Giờ thì Thiên Bảo phải về nhà tắm rửa ăn uống và học bài với đi rồi. Mau thơm mẹ một cái rồi về thôi!”

“Dạ” – Cậu bé nói với đi , rồi nhẹ nhàng leo lên giường bệnh của cô. Đôi bàn tay nhỏ ôm lấy gương mặt cô. Sau đó cúi xuống thơm lấy thơm để thật đáng yêu. Một hồi, cậu nhóc nằm nhẹ xuống ngực cô. “Mẹ ơi con yêu mẹ lắm!” – Một câu nói giống như gió thổi qua trên chiếc môi nhỏ xú. Bà tay nhỏ ghì sát lấy bờ vai như chẳng muốn xa rời , khiến cho ai nhìn vào cũng cảm thấy đau lòng. Cái thứ Mầu Tử Thiêng Liêng ấy thật khiến cho con người ta xốn xao.

Một hồi, đi cậu nhóc dịu nhẹ cậu nhóc xuống giường “Chào cha đi!” – Cậu nhóc liền ôm lấy cổ anh . Sau đó thơm vào má cha một cái. “Anh nhớ giữ gìn” – Lệ Trần dắt cậu nhóc khẽ nói với anh.

“Nhờ cả vào hai đi!” – Anh khẽ lên tiếng.

Một từ “Vâng” nhẹ nhàng được phát ra từ cô em gái. Khiến anh cũng mỉm cười mà an lòng một phần nào.

Bạn đang đọc truyện *Hận Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Đi Công Tác

Cửa phòng bệnh đóng lại , anh đứng lặng người.

Đôi mắt lại chăm chăm nhìn về phía cô. Đã bao năm như thế. Dù anh đã cố gắng để cô không phải chịu bất kỳ thương tổn nào nhưng vẫn cứ là không làm được để hôm nay cô lại như thế này. Một lần nữa , anh thực sự bất lực với cô.

Dù là kẻ lăm tiền nhiều của , hay là kẻ cả thế giới phải sợ hãi , tôn sùng thì cũng làm được gì . Giờ anh lại muốn mình giống như một anh nông dân trẻ tuổi. Ngày ngày đeo cày làm ruộng đến trưa được vợ mang cơm ra đồng yêu thương chăm sóc. Đã có rất nhiều lần anh ghen tỵ với những con người bình dị hết sức như vậy.

“tôi còn nhớ những tháng ngày bên đó, tôi chỉ muốn ở bên cạnh cô ấy từng giây phút” – Suy nghĩ một hồi, anh quay ra kể tiếp câu chuyện của mình với anh bạn thân. “Giống như bản thân bị sức quyến rũ làm cho điên dại , Cậu biết không, lúc đó hầu như tôi bỏ hoàn toàn công việc. Tôi viện cớ đi lại vài ba tiếng rồi lại trở về nơi cô ấy đang ở. Nói đúng hơn là nơi tôi nhất cô ấy”. – Anh trông xa xăm lại mỉm cười trong từng đợt khura hồi “Nếu không phải là do mẹ và chị hối thúc thì tôi đã chẳng thiết tha gì” – “Tất cả những điều tôi muốn lúc đó, là cô ấy ... chỉ cô ấy mà thôi!”

Khi ấy, Anh biết có quá nhiều thứ trong cuộc sống níu chân anh và cô. Vì vậy điều cốt lõi đem triệt hạ ý nghĩ đó của anh chôn sâu vào mơ ước là những suy nghĩ của cô. Của chính cô. Bởi vì cô luôn muốn rời xa anh. Và trong trái tim cô, còn có quá nhiều thứ hiện hữu chứ không để chứa riêng mình anh.

Thâm tâm anh, là yêu thương, là siết lại những thứ chỉ là của riêng anh.

Nhưng thâm tâm cô. Lại là chói buộc, lại là sự khổ đau day dứt không yên.

Anh phải nắm được những thứ hiện hữu đó trong trái tim cô. Nắm được chúng là anh biết bản thân đã sở hữu cô hoàn toàn. Đó cũng là thứ cốt yếu anh không thể buông bỏ những thứ xung quanh anh. Nếu một ngày , anh vứt bỏ mọi thứ. Liệu cô có chịu ở yên bên anh. Hay là giống như điều gặp bão , bị đứt dây chổi mà bay xa mãi. Tất cả đều là vì cô. Tiền bạc, địa vị , danh vọng , sự nghiệp.. Tất cả đều là những sợi dây xích để trói cô lại bên anh, không một khe hở thoát thân nào.

(Hai tháng bên nhau, trôi qua quá nhanh chóng. Từ ngày bản thân bị bắt làm vợ “hồ” của anh khiến cô cảm thấy anh có chút dịu dàng với cô hơn hẳn. Người ngoài nhìn vào. Chắc chắn sẽ tưởng anh và cô là cặp vợ chồng son không thể tách rời.

Anh mỗi ngày chỉ đi làm có vài ba tiếng là lại trở về bên cô. Khi trở về không ai hỏi cũng chẳng ai nói, lại cứ thế lấm le quần lấy cô như sam vậy. Tháng trước, khi mới bắt cô về đây. Anh còn thường bỏ mặc cô mà đi công tác vài ba ngày mới trở về. Vậy mà sau một dịp anh cho cô phục vụ bữa ăn cho anh, đã thấy anh hoàn toàn khác. Không hiểu liệu cô có bỏ lỡ bữa mê gì vào thức ăn cho anh không nữa. Tại sao lại quay ngoắt thay đổi ngoạn mục như vậy.

Lại nghĩ đến thức ăn. Mấy hôm nay, không hiểu cô ăn phải thứ gì mà hoàn toàn trong người cảm thấy nôn nao không khỏe. Toàn cơ thể cứ bủn rủn như bị thiếu nước loại nhẹ.

Cô biết, bụng dạ và thân thể cô có phần yếu kém. Nên những chuyện như này cũng sẽ thường xảy ra nhưng thật sự chúng có phần nặng hơn ngày trước.

Hay là do cô bị "hầu hạ" anh làm cho bị lao lực. Thật nực cười mà. Ngoài việc đó ra thì cô cũng đâu phải làm gì nhiều. Nói đúng hơn là cô thậm chí còn nhàn hơn lúc anh chưa hành xác cô như này. Mà cũng thật may cho cô là gần đây anh có phần nhẹ nhàng và dịu dàng hơn hẳn. Chứ anh lại dày dả cô giống dập tỏi như tháng trước thì chắc cô chỉ còn nước đi xuống âm tào.

Cũng có thể là vì cô đã dần dần biết thân phận của cô. Cô chưa thể rời khỏi dương thế vì còn quá nhiều thứ đang níu chân cô lại.

Suy nghĩ trong căn phòng chốc lát, có tiếng mở cửa. Đôi mắt cô mở to vì không biết là ai đang mở cửa. Anh mới đi làm có hơn một tiếng thôi. Còn nếu là Thím Chi thì bây giờ mới hơn 3h là quá sớm để chuẩn bị bữa tối.

Một hồi ngó ngơ lơ ngơ, bóng dáng anh bước vào. "Sao em không muốn tôi trở về sớm hả?" – Nhìn đôi mắt tròn xoe với gương mặt tác tượng của cô khiến anh khẽ nhấc khóe miệng.

Cô có chút bưng bít nhẹ. Bước xuống giường lại phục vụ anh như thường ngày. Cất túi xách, cởi áo khoác, tháo cà vạt, lấy khăn lau mặt .... Thực ra, nhất nhất phải xét cô vào những người vợ đảm đang nhất mọi thời đại. Giờ còn cô vợ nào thuộc kiểu người "Nâng khăn, sửa túi" từng ly từng chút cho chồng mình. Giống cô không?.

Sau khi xong xuôi mọi thứ, anh ôm cô vào lòng. Bế nhẹ thân hình cô trong đôi vòng tay. "Đạo gần đây, anh thấy sắc mặt em không tốt" – Anh bế cô đặt vào chiếc giường. "Có phải em cảm thấy không khỏe?"

"Vâng, em cảm thấy hơi khác bình thường" – Cô khẽ nói. "Nhưng chắc không sao đâu. Em chỉ cần nghỉ ngơi vài ngày".

"Thế bây giờ đối với em, không giống nghỉ ngơi?"

"Không phải!"

"Thôi, được rồi. Theo dõi vài ngày. Sau đó anh sẽ mời bác sỹ đến khám cho em"

"Không cần phải thế đâu!"

"Lại dám cãi?"

Câu nói cuối cùng của anh phát ra khiến cô chững lại một hồi. Cũng đã lâu rồi, mới có một cuộc bất đồng nhẹ như vậy diễn ra. Cô lại bất giác nở nụ cười. Sống với nhau như vợ chồng lại chẳng thể so bì được với cặp tình nhân nhỏ bé ngày xưa. Người ta yêu nhau thẹn thùng ngượng ngùng ít nói. Lấy nhau hay trao thân mới oanh tạc bung tỏa. Đằng này ngược lại, hồi trước, hai người giống như cái chợ, nay lại trở thành một phẩm kịch câm bị hài lẫn lộn. Đúng là làm con người ta dờ khóc dờ cười.

Cô giây lát nghĩ suy mà không biết anh đã đặt nụ hôn trên gương mặt cô lúc nào.

"Em chuẩn bị, ngày mai anh sẽ đi công tác vài ngày" – Ôm cô vào lòng anh khẽ nói. "Chắc là em đang giống như mớ cò trong lòng" – Sau đó lại ản ỉn hiện nụ cười nửa mai. Cô không nói gì. Anh thì lúc nào cũng vậy mà. Chịu đựng cho qua chuyện là giải pháp bây giờ của cô. Cuối cùng cô cũng đã thay đổi được phần nào sau những biến cố.

Sau một đêm triu mến và nồng nàn, sáng sớm hôm sau, trong khi anh đang tắm rửa trong phòng tắm. Cô chuẩn bị mọi thứ cho anh. Chăm chút chu đáo một cách rất hoàn hảo và thuần thực, đúng là công sức "Phục vụ" vài tháng nay. Cô nhẹ nhàng đặt bộ quần áo, đồng hồ cà vạt ... đặt lên giường chờ sau khi anh tắm rửa ra xong thì sử dụng chúng. Còn cô ra chuẩn bị và sắp xếp đồ vào vali cho anh.

Một hồi, anh ở trong buồng tắm bước ra. Như thường lệ chỉ còn cái khăn tắm quấn trên hông. Anh nhìn thấy mọi thứ đã đầy đủ hết ở trên giường. Còn cô đang hí hục xếp đồ. Trông bộ dạng của cô ở tù đồ. Khiến tâm trạng anh có chút xao xuyến.

Anh mỉm cười bước ra mặc quần áo vào người. Mặc xong chiếc quần. Và đã đang tra hàng khuy trên cái áo. Bỗng một cái khuy bị lung lay. Anh mỉm cười thân nhiên nói lớn đủ để vọng ra chỗ tủ đồ mà cô đang chuẩn bị "Có người hình như không muốn để anh đi".

Tiếng nói của anh vọng ra khiến cô quay sang nhìn anh với đôi đồng tử lơ ngơ. Anh lại được nước gờ chiếc khuy anh đã giật ra từ lúc nào. Như báo hiệu cho cô là đã chọn cái áo không ra gì, và ý đồ của anh là ám chỉ vào cô.

Một hồi, hiệu lệnh của anh đã rõ nhưng cô không nói gì. Chỉ nhẹ nhàng đứng lên "Anh cởi nó ra đi, để em chuẩn bị chiếc khác cho anh. Sau đó sẽ khâu lại nó". Cô vừa nói, vừa với tay lấy một chiếc áo khác trên tủ xuống.

Anh bật nhẹ một nụ cười, là cô lảng tránh ý đồ trong câu nói của anh, hay là cô chu đáo cho anh thật. Anh đặt chiếc áo xuống giường, bước nhẹ ra phía cô. Ôm lấy chiếc eo thon gọn, Sau đó, chợt nói vào tai cô giống như một con gió “Anh muốn giặt đứt mọi chiếc khuy áo anh có, để em giữ chân anh ở lại”. Anh nhẹ cúi xuống hôn lên chiếc vai gầy của cô.

Cô đứng im một hồi , sau đó, khẽ đánh tan cái không khí đó bằng một giọng nói nhẹ nhàng. “Anh không sợ bị trễ?”

“Ngoài câu đùa anh đi lạ, Em không còn gì để nói với anh” – Thấy bộ dạng nhát nhát không nói thêm điều gì của cô. Anh khẽ mỉm cười nói thêm “Dự tính sẽ đi vài ngày, như có thể anh sẽ về sớm. Em đừng có mơ mộng sẽ trốn khỏi ngôi nhà này” – Một cái thờ dài hết ra từ miệng nhỏ bé của cô. Khiến anh chực mỉm cười lấy chiếc áo cô đưa mặc vào. Sau đó xách chiếc vali , Quay nhẹ đi ra cửa.

“Ông Chủ, anh đi đường bình an” – Khi chiếc cửa đã được đóng lại . Một tiếng nói nhẹ như gió thoảng cất lên trong cái miệng bé nhỏ của cô. Trước mặt anh, những lời nói này hình như không thể thốt lên mà cứ ức nghẹn lại.

Cô thờ dài quay vào trong, đi sâu bên chiếc tủ nhỏ lấy ra một hộp kim chỉ , rồi đi ra chiếc giường khâu lại tí mĩ chiếc khuy vừa bị đứt ra, à không nói đúng hơn là vừa bị giặt ra. Cô biết là anh muốn bắt tội cô thôi chứ đối với anh một chiếc áo đâu có đáng gì. Nhưng nếu những suy nghĩ đó của cô mà nói ra chắc chắn sau này cô sẽ trở thành thợ khâu khuy áo cho anh hàng ngày mất.

Nhịp tim của cô vẫn còn thổn thức từ lúc anh áp nhẹ cơ thể vào thân hình cô. Thật là, bao nhiêu lâu rồi mà vẫn như thời mới yêu thương. Cô thực sự rất muốn ở bên anh mãi. Cái thứ cảm giác trước giờ chưa bao giờ thay đổi hay biến mất. Chỉ là bị chủ nhân của chúng là cô, giấu nhẹ đi.

Một hồi, chiếc khuy áo đã không thể không chắc chắn hơn, cô cất gọn mọi thứ vào đúng chỗ của chúng. Sau đó thì không biết cô đã thiếp đi ngủ từ khi nào.

Bạn đang đọc truyện *Hận Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Mất Đứa Con Đầu

Đến lúc, Thím Chi lên phòng gõ cửa bước vào tay mang khay đồ ăn lên cho cô. Cô mới chợt bừng tỉnh. “Cháu đã ngủ lâu vậy sao?, thím tại sao không đánh thức cháu dậy chuẩn bị đồ ăn cùng thím?”

“Ông chủ đặc biệt căn dặn hôm nay làm món cá cho nhóc bồi bổ chất đạm” – Thím Chi bước vào mỉm cười đặt khay đồ ăn lên bàn ăn. Nhìn thấy bát cá kho thật ngon lành.

Nhưng, ôi một mùi kinh khủng sộc lên mũi khiến cô nôn nao trong cơ thể. Cô khẽ xoa bụng bước vội xuống giường vào nhà vệ sinh thì vừa bước chân ra khỏi giường đầu óc cô liền choáng váng. Ngã ngay xuống chân giường.

Thím Chi hét hoảng , vội vã chạy ra đỡ cô lên giường. “Cháu đi thế nào dễ bị ngã” – Thấy đôi mắt cô lơ lơ với gương mặt tái nhợt, Thím Chi vội gọi người pha nước đường gừng mang lên cho cô.

Nửa tiếng sau, cơ thể cô cùng dần dần hồi phục lại. “Lệ Băng làm ta sợ chết khiếp. Cô nhóc có mệnh hệ gì. Ông Chủ sao tha cho chúng ta?” – Thím Chi khẽ lên tiếng.

“Giờ cháu hoàn toàn ổn rồi! Thím không cần lo quá, cháu sẽ nghỉ ngơi thêm” – Vài người giúp việc chăm sóc cô ăn uống , mọi việc xong xuôi đều bước ra ngoài để cô được nghỉ ngơi.

Vài phút sau khi họ đi hết cô lại nằm xuống mà ngủ li bì một mạch. Đạo gần đây cô cứ cảm thấy trong người khác lạ. Có thể là do lối sống bị thay đổi chăng?.

Gần chiều tối, tiếng động ồn ào gì đó rất lớn ngoài cửa khiến cô bừng tỉnh trong giấc ngủ. Thím Chi quát nạt âm ỹ ở dưới nhà khiến cô nghĩ rằng Thím ấy lại mắng mỏ những người giúp việc. Cô khẽ thờ dài , nghĩ cũng đã muộn nên xuống chuẩn bị cơm cùng Thím Chi sau đó xem tình hình ra sao luôn.

Cô bước ra khỏi phòng, bỗng nhiên có một đám những người đàn ông đứng trước mặt cô. Họ đang tính vào phòng cô.

Phía dưới tầng một là một số cận vệ đang ầu ẩu đã với đám người đó . “Cô là Lệ Băng?” – Cô đang thần thờ nhìn xuống dưới nhà, sau đó bị câu nói của hấn làm cho bừng tỉnh khẽ gạt đầu hét hoảng , chưa kịp định hình được tâm trạng của mình thì hấn nói tiếp “Phiền cô đi theo tôi, chủ nhân của tôi, muốn gặp”

“Chủ nhân của mấy người?” – Cô khẽ nói.

“Cô không cần biết , chỉ cần theo chúng tôi!” – Anh ta vừa dứt câu, hai tên đứng sau hấn bỗng bước lên. Kéo hai bên cánh tay cô đẩy đi.

“Mấy người là ai?” – Cô hét hoảng hỏi, lúc này tâm trạng đã bắt đầu bối rối sợ sệt.

Bọn người đó không nói gì , chỉ nhất nhất lời mệnh cơ thể cô đi xuống cầu thang.

Những cận vệ anh để lại không thể đối chọi được với số đông những tên đó. Còn mấy cô giúp việc chỉ có thể chịu trôi mà ngồi một chỗ la hét tên cô.

“Các người định đưa tôi đi đâu?” – Cả cơ thể đã có chút khổ sở lại bị lời tha đi nhiệt tình. Khiến cô chỉ biết quát chúng trong thất thanh lo sợ.

Chúng không nói gì nhất nhất chỉ có đúng một công việc là đẩy mạnh đôi tay cô.

Chúng lôi cô một hồi ra chiếc xe ô tô , chúng lấy băng dính bịt miệng cô lại, sau đó đẩy cô ngồi vào chiếc xe chờ đi.

Đoạn đường cao tốc của Los Angeles kéo dài sang bờ biển Malibu. Nơi những tay đua nghiệp dư so tài. Thì ra trước giờ cô vẫn luôn ở trong Los Angeles chứ không hề bị chuyển đi đâu xa.

Chúng đi được vài phút thì hình như có một chiếc xe đuổi theo. Khiến chúng sợ sệt “Mày ơi , phía sau hình như cái xe sang kia đuổi theo chúng ta” – Tên lái xe ngó nghiêng kính chiếu hậu nói.

“Shit! Liệu có phải là xe của hắn. Rõ ràng hắn đã đi rồi!” – Tên ngồi cạnh giữ cô, khẽ lên tiếng.

“Phải làm gì đây? Mợ Chủ nói không được để hắn biết” – Một tên nữa lên tiếng.

“Mợ chủ” – Trong đầu cô chợt nghĩ. Là ai, là ai chứ? Không lẽ là cô ta? Không thể nếu là cô ta sao lại được gọi là “mợ chủ?”

“Mẹ kiếp, hắn đuổi kịp nhanh quá.” – Chúng nó đang loay hoay, thẳng lái xe hốt hoảng.

Một tiếng va chạm xe khiến tay thẳng cầm lái chệch choạng. Cả bọn bị va vào cánh đường cao tốc.

“Làm sao đây?” – Thẳng ngồi sau sợ hãi. Biết chắc là không thể thoát được chiếc xe đua hạng sang đó. Mà dừng lại thì ngang bằng thú tội. Thế nào cũng là tiền thoát.

Trong lúc đó. Cô dù là được thẳng bên phải đỡ lấy những vẫn không thể nào chịu được cái cảm giác choáng váng ngột thở này. Chiếc xe vừa nảy dích thực là xe của anh. Anh chưa đi? Anh đang muốn làm gì? Muốn đẩy cô vào chỗ chết? Chẳng lẽ đã đến lúc anh bày ra màn kịch này để rồi bỏ cô?. Bao nhiêu suy nghĩ sợ sệt áp trùm lấy cô. Bỗng bụng của cô có gì đó không ổn. Rất đau nhức.

“Không kịp nữa rồi!” – 3 thẳng trong xe đang loay hoay còn cô thì đang nhủ thầm thì thẳng lái xe vội vã phanh gấp chiếc xe lại. Khiến tất cả đẩy về đằng sau một cách thình lình.

Cô vội vã nâng gương mặt nhìn lên, chiếc xe của anh đã ngay sát với đầu xe chúng, chỉ một tý nữa thôi có lẽ tất cả đều sẽ xảy ra chuyện. Là anh đang tính làm gì.

Một tiếng sầm cửa lớn, anh tiến ra chiếc xe của bọn chúng “Chúng mày xuống xe!” – “Xuống ngay!” – lại tiếng đập lớn vào cửa kính bên trái của xe ô tô, khiến nó vỡ tan tành , chẳng ngần ngại hay sợ hãi. Thậm chí đôi bàn tay bị thương đến bắt máu, cũng nhất quyết đưa vào lõi cổ tên lái xe ra một cách thật mạnh. “Ai sai chúng mày đến?!” Một tiếng quát mạnh như vũ bão vào trước mặt tên lái xe, khiến hắn run lay bầy.

“Anh, anh ... tụi em ... anh bình tĩnh ....” – Tên đó đã bị lôi ra cả nửa người , sợ sệt đôi mắt như bị chĩa một khẩu aka lớn vào mặt đến co giật chỉ dám ăn nói nghẹn ngào .

Hai tên kia thấy bạn của mình bị như vậy. Vội vã đạp hai bên cửa bước xuống. Mới đầu còn khệnh khạng cười cười nhưng sau cùng là bị một tay anh ghi chặt một thẳng còn hai chặt anh quắp lấy 2 thẳng nhanh như chớp. Khiến chúng còn chẳng kịp trở tay. Thậm chí bàn tay anh còn đang bị thương lấm lem máu. Con giận của anh quả là quá đáng sợ mà.

Cô trong xe ngày một thờ gấp, Một tay bám víu vào chiếc bụng đau rã rích còn một tay bám lên cần xe để trống đỡ cơ thể. Bỗng, cô cảm thấy có gì đó chảy ra từ chỗ kín của mình. Đôi tay cô run run không thể bám víu được bèn ngã dài xuống sàn ô tô. Nghe thấy chúng đang van xin anh rồi rít, Cô gắng hết sức lớn tiếng gọi “Đinh Thiên!”

Tiếng gọi của cô trong thất thanh , thể hiện sự đớn đau tột độ. Khiến anh vội vã hét bọn chúng ra , sau đó chạy đến . Thấy bộ dạng cô, anh vội vã bế cô ra khỏi chiếc xe.

Đang vội vã bế cô trên tay mình thì một tên trong ba tên đó , có vẻ bất mãn lấy con dao trong tay, chạy đến đâm định đâm anh. Một lần nữa trong lơ mơ , cô nhìn thấy hắn. Cô cố tình gây gổ la hét thất thanh trên tay anh để ra hiệu cho anh. Cuối là phải lấy bàn tay cầu mạnh vào tay anh. Khiến anh vội vã di chuyển cơ thể , cuối cùng tên đó chỉ đâm trượt con dao qua cánh tay của anh. Cô vừa sợ hãi vừa chịu không được cơn đau bụng đã man nên đã ngất lịm.

“Mày điên hả? Mợ chủ sẽ giết chết chúng ta đó!” – Một tên lao nhanh ra, đánh vào người tên đó. Khiến hắn rơi con dao trên tay.

Còn anh biết mình bị thương nhưng càng sợ hãi gấp nhiều lần hơn khi thấy cô ngất lịm, vẫn là đỡ chắc lấy cô trên tay mình mà chạy nhanh ra xe . Anh đặt cô vào xe, sau đó đóng cửa lại. Vội vã sang bên ghế còn lại . Trong bước đi nhanh nhẹn sang ghế bên kia, anh khẽ liếc nhẹ một cái qua một chúng. Như đã đoán được gì đó.

Anh chở cô đi nhanh chóng, cuối cùng là đã đến một bệnh viện lớn gần đó.

Mọi người nơi đó vội vã cấp cứu ngay cho cô.

Trong lúc đẩy xe cấp cứu, một vị bác sỹ chạc tuổi anh bước đến, anh khẽ nói “Tommy! Cậu hãy cứu cô ấy”

“It’s ok? Cậu bình tĩnh!”. – Người bác sỹ trấn an anh, sau đó chỉ thị y tá băng bó vết thương cho anh rồi đi vào phòng cấp cứu.

Tầm hơn 1 giờ sau, đèn phòng cấp cứu tắt. Vị Bác sỹ bước ra, anh cũng vội vã đi đến “Sao rồi?” Một câu hỏi hết sức lo lắng.

“Cậu là gì của cô ấy?” – Anh bác sỹ đó khẽ nói.

“Là chồng, cô ấy là vợ tôi!” – Anh trả lời.

“What? Không phải cậu đã...?” – anh bác sỹ tròn đôi mắt định hỏi gì đó

“Cậu hãy nói cho tôi biết, cô ấy làm sao?” – Anh khẽ chặn lại.

“Thảm nào cậu như này”.- Anh bác sỹ mỉm cười. “Cô ấy đã ổn định nhưng giờ cậu phải đi theo tôi!” – Vừa nói vừa đưa tay bước cùng anh đến văn phòng của mình.)

.....

“Vậy là cô ấy xây thai?” – Khứ hồi cùng lời kể của anh, Trần Nghiêmkhẽ lên tiếng.

“Đúng vậy, đó là đứa con đầu của chúng tôi” – Anh khẽ đắm chiều “Nhưng không ai được biết! kể cả cô ấy!” – Anh cuối cùng lại bị cho quá khứ làm ảo ảnh. Lúc đó, anh Bác sỹ Tommy đã nói rằng cô còn quá nhỏ bé và yếu ớt để sinh con. Còn nói rằng sự cố lần này một phần cũng do anh.

Vì 3 tháng đầu thai phụ phải hết sức cẩn thận. Còn anh thì. Thôi chẳng nói, mọi người cũng hiểu. Một người suốt ngày chỉ muốn ở bên và ân ái với cô. Chả thể quá ngốc để rõ như ban ngày cái tỷ lệ tội ác vừa gây nên của anh sao. Tommy còn nói, Nếu muốn sinh con phải đợi vài năm nữa mới có thể. Và kể từ đó, anh bắt đầu chú ý hơn. Anh không yêu thương cô vào những chu kỳ cô rụng trứng nữa. Mà những chu kỳ như vậy của cô, là điều anh nắm rõ trong lòng bàn tay rất lâu rồi.

“Sau khi nói chuyện với Tommy, tôi chuyển cô ấy trở về nhà luôn” – Anh khẽ kể thêm “Và tôi nói dối rằng cô ấy vì bị thay đổi nội tiết, do lần đầu tiên ‘gắn gủi’” – Và cô ấy thì luôn tin anh. Anh bắt gặp nở nụ cười trong dĩ vãng.

“Vậy, ai đã làm ra chuyện đó?” – Trần Nghiêmkhịu lông mày liếc hỏi anh.

Thấy anh không nói gì, gương mặt có gì đó không vui, anh ta liền hỏi thêm “Là cô ta?” – Anh nhẹ nhàng lắc đầu, anh ta bỗng chốc nhắm nhẹ đôi mắt.

“Trong mấy tên bắt cô ấy đi, có 1 tên là bạn của anh Jimmy Kim” – Anh khẽ đáp

“Jimmy Kim, chả phải là anh rể cậu” – Đôi đồng tử Trần Nghiêmkhẽ mở to nhìn vào Hạ Thiên. “Chả lẽ là chị Hạ Thu?” – Thấy anh gạt nhẹ đầu, Trần Nghiêmnói thêm “Không phải vậy chứ? Cậu đang đùa? Sao chị ấy có thể?”

“Tôi đã gọi điện và to tiếng với chị ấy một hồi”. – Anh nói tiếp “Chị ấy không biết cô ấy có thai nhưng sau khi biết được cậu biết chị ấy nói gì không?” – Anh nhìn Trần Nghiêmbộ dạng không biết gì lắc đầu mỉm cười nói thêm “Chị ấy bảo rằng, xem ra đã làm được một tốt hơn dự định”.

“Không đến nỗi như vậy chứ?” – Trần Nghiêmkhịu mày lắc đầu hỏi anh.

“Cậu còn nhớ lúc này tôi kể gì với cậu không?” – Hạ Thiên như bị chọc bèn nhắc khéo miệng.

“Chả lẽ ... là do cậu chèn ép việc công ty?” – Trần Nghiêmlại hỏi

Anh không nói gì chỉ đáp lại bằng một nụ cười xem ra người bạn này không đến nỗi ngốc “Lần đầu tiên hai chị em tôi to tiếng với nhau” - “Và cũng không hẳn là do chèn ép việc công ty. Chị tôi, từ rất lâu rồi đã có thành kiến với cô ấy” – Anh khẽ đáp, và hai người thừa hiểu đó là vì điều gì. Chả ai có thể yêu thích được con gái của người đàn bà đã cướp cha mình khỏi mẹ mình. “Nhưng cuối cùng, tôi cũng phải ra điều kiện với Hạ Thu”

“Điều Kiện gì?” Lại một câu hỏi chực chờ trên bờ môi hách lên của Trần Nghiêmkhẽ

“Còn gì ngoài việc tôi sẽ chú tâm hơn vào công ty, và chị của tôi sẽ không làm hại cô ấy nữa” – Thực ra khi đó, cũng dự liệu sẵn mọi thứ rồi. Anh không thể không làm theo hoặc phản bác. Là bởi vì cô. Sản nghiệp quan trọng nhưng mọi thứ không có gì quan trọng bằng cô. “Chị ấy thậm chí còn nói chi tiết ‘Phiền cậu đi làm đúng 8 tiếng và đi công tác đúng lịch trình’ Như vậy chị ấy sẽ không làm khó tôi và cô ấy nữa”.

“Tôi có thể hiểu được vì sao chị cậu lại làm vậy” – Trần Nghiêmkhẽ nói thêm “Cậu không những quá tài giỏi mà lại là con trai duy nhất của dòng họ. Chả có điều, tôi không hiểu ...” – Anh ta chậm lại sau đó khẽ hỏi “Đó là những việc làm của cậu bây giờ, chị tôi không hề can thiệp”.

“Vi chị tôi biết chị tôi đã sai” – Anh đáp. Thấy Thần Nghiệm lại lần thứ bao nhiêu không rõ chừng đôi đồng tử nhìn anh , anh nói tiếp “Chị tôi mới chính là người đã đầu tư và nâng đỡ cho Đan Tiên”.

Sau khi cha anh qua đời cũng là lúc anh chính thức kết thúc mọi chuyện với Đan Tiên, thực ra anh chỉ là đang cố ý để cô ta không nói ra sự thật với cô. Tránh làm cô chịu thương tổn. Nhưng lúc đó mọi chuyện như không thể cứu vãn , anh cũng không hề yêu cô ta nên không níu kéo hay giằng buộc.

Nhưng chị của anh lại một mực muốn tác hợp anh với cô ta. Và cũng chính vì cô rời bỏ mọi thứ để tay trong tay bên Hoàng Khải sang Mỹ , nên anh mới chịu đồng ý để chị của anh làm như vậy.

“Chủ nhân của cái thai trong bụng của cô ta, ngày mai sẽ đến đây “ – Hạ Thiên lại một phen làm Thần Nghiệm nuốt chửng nước bọt .

Bạn đang đọc truyện *Hận Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Sự Cố Lớn

Hạnh Phúc Lại Ra Đi

(Sống với anh được gần 2 năm, chuyện gì làm được anh cũng làm hết cho cô. Mọi thứ cô muốn, dù là không nói ra , anh cũng luôn hiểu được , luôn khiến cô mỉm cười. Và luôn yêu thương chở che cho cô. Lúc nào cũng vậy.

Cái quá khứ đau lòng xé ruột dày vò cô , cuối cùng cũng bị anh làm cho mờ nhạt. Lỗi do ai , lỗi tại ai , tội nghiệt , đau khổ , cô cũng đã dần dần quên đi mà chấp nhận anh. Chấp nhận rằng định mệnh và trái tim cả lý trí của cô cũng phản bội lại cô mất rồi. Giờ nếu không có anh, không có vòng tay của anh. Cuộc sống của cô. Chắc cũng chỉ là toàn một màu đen tối. Cô làm sao có thể không yêu thương cái cảm giác ngày ngày anh đem đến cho cô chứ. Làm sao có thể chối bỏ, khi trái tim cô luôn luôn ngóng chờ anh từng giây phút. Anh thật sự đã thành công trong việc nắm giữ cô ở trong trái tim mà không thể đi rời.

Hai người lúc đó cứ giống như một đôi vợ chồng hạnh phúc. Khó ai sánh kịp.

Cứ nghĩ rằng cuộc sống sẽ cứ như vậy mà trôi đi, không để ý đến thời gian và không gian, quên hết mọi thứ, chỉ đổ dồn hết vào tình yêu và hạnh phúc của cả hai .

Rồi một ngày ra tết dương lịch năm đó, khi Bác Sỹ Tommy theo định kỳ đến khám bệnh cho cô, cuối cùng thông báo rằng cô đã mang được hai tháng .

Chỉ cần mọi thứ suôn sẻ , chăm sóc và bồi bổ cô chu đáo mọi thứ đều không cần phải lắng lo.

Cô cảm thấy trong trái tim là xôn xao là lo lắng không yên, nhưng anh thì hoàn toàn đối ngược. Anh cười nhiều và tâm trạng cũng rất vui vẻ. Cứ luôn ôm sát cô trong tay mà dịu dàng hôn lấy hôn để.

“Đình Thiên , à không Ông Chủ, anh .... Vui đến vậy?” – Cô ngược lên nhìn anh, tâm trạng và đôi mắt vẫn giống một chú cún nhỏ. Đôi bàn tay nhẹ ôm lấy bụng.

“Vậy , em muốn anh phải như thế nào?”

“Anh , thực sự muốn có con?”

“Công sức nuôi heo của anh bao ngày , giờ đã có thu hoạch em nghĩ chẳng lẽ anh không vui “ – Vòng tay ôm xiết lấy cô, anh thần nhiên nói. khiến cô cảm thấy cứng họng tròn xoe con ngươi. Từ bao giờ cái con người thích châm chọc đã trở về. Từ ngày sống chung , anh cũng hay châm chọc nhưng toàn là những câu hần học ác ý, vậy mà hôm nay quả nhiên sự việc này khiến não anh tổn thương không hề nhẹ nha .

“Anh còn muốn em sinh cho anh một đàn heo , chạy lon ton khắp nhà giống mẹ của chúng “

“Em đâu có béo nấy !” – Cô cong môi. Khiến anh bật một nụ cười lớn.

“Phải, em chỉ giống một con voi tí hon thôi “ – Cô nhăn mặt, nào chuột, voi lợn , cún, mèo ... tất cả động vật không bỏ sót con nào là anh không ví von với cô. “Từ sau em không cần gọi anh là Ông Chủ nữa”.

“Dạ?” – Cô suy nghĩ lơ mơ một hồi, bỗng bị câu nói của anh làm cho bừng tỉnh.

“Không cần phải tròn xoe con ngươi như thế” Trong bộ dạng thần nhiên anh khẽ mỉm cười. “Con heo của anh giờ đã sinh thêm lãi. Nên anh phải thăng chức cho nó chứ? “ – Cô tròn mắt ra nhìn nụ cười quỷ dị của anh, không hiểu người đàn ông này trong đầu đang nghĩ gì “Anh muốn thăng chức để nó trở thành ‘Bà Chủ Heo Nái ’”. Vừa nói dứt câu. Một âm thanh giòn tan từ tiếng cười hả hê của anh hất vào tai cô. Vừa có chút hờn yêu , lại vừa có chút mơ hồ.

Anh quả thật chỉ thay đổi ngay sau một câu nói. Cô đã nghĩ khác, nghĩ là anh sẽ không thích. Và có thể sẽ bắt cô bỏ đứa nhỏ đi. Nhưng không, anh thay đổi. Không trầm tính, không hằn học mà chỉ vui vẻ cười đùa. Thậm chí còn nhiều hơn lúc trước khi còn yêu thương nhau.

Không biết là niềm hạnh phúc hay là khổ đau. Ngày tháng sau này sẽ ra sao. Cô, đôi khi cũng sợ hãi. Anh lúc đó luôn là điểm tựa cho cô. Cô sống bằng mọi thứ của anh. Thiên Hạ nói gì không quan trọng, quan trọng là cô đang được ở bên Hạ Thiên của cô.

Gần hai tháng trôi qua, thì cái thai ngày một trưởng thành. Cô thường hít thở thật sâu mỗi khi không có anh ở nhà. Hai tháng này thật sự là hai tháng hạnh phúc nhất của cuộc đời cô. Khiến cô thậm chí đã mất dần dần đi cái cảm giác xé lòng trong tội lỗi của trước kia.

Giờ cô chỉ muốn cố gắng bao bọc sinh linh bé nhỏ đang lớn dần trong cơ thể cô. Và hình như cũng vì giọt máu của anh đang hiện hữu trong cô nên cô và anh dường như đã hiểu nhau hơn rất nhiều.

Trong cả thể xác lẫn linh hồn cô đều luôn hiện hữu những nụ cười hạnh phúc. Cô cũng rất mong muốn, đứa bé ra đời sẽ luôn được vui vẻ và ấm áp như cô).

“Ngày đó, tất cả những gì cô ấy muốn, dù thế nào tôi cũng làm. Dù là sao trên đời hay cát dưới lòng biển sâu, tôi cũng sẽ đi tìm cho cô ấy” – Hạ Thiên khẽ nhắm mắt mỉm cười nói. Khiến Thần Nghiệm cũng phải hiểu rằng anh đã thực sự hạnh phúc ra sao.

“Nhưng, sau đó ... đã xảy ra chuyện gì?” – Thần Nghiệm trầm ngâm một lúc rồi khẽ hỏi. Anh ta đã cố khiến tâm trạng của anh có thể đỡ hơn. Nhưng vẫn là không thể, gương mặt không tỳ vết kia bỗng nhiên biến sắc. Giống như một kẻ đang bay bổng lơ lửng trên bầu trời hạnh phúc bị tia sét tạt một cái làm cho rớt nhanh chóng một cách không ngừng nghỉ xuống đồng lầy lết đen tối.

Anh trầm ngâm một lúc không nói gì, bỗng nhiên tiếng bệnh có tiếng mở cửa. Đi kèm đó là một giọng nói, quen thuộc “Lion, How are you?”

Anh và Thần Nghiệm từ trong quay người ra “Tommy?” – THẦN Nghiệm đôi đồng tử chững lại nói lớn. “Cu Long? Là cậu hả?”

“You’re Thần Nghiệm” - Hai người như kẻ mới bị xa cách vài năm trời, bước vội lại bắt tay mỉm cười với nhau một cách vui vẻ.

“Bác Sỹ! Đừng, cầu xin bác sỹ. Anh đừng mang con tôi đi! Đừng hại con của tôi” – Một giọng yếu ớt nhẹ vang lên từ giường bệnh khiến cả 3 người đều chững đôi đồng tử lại nhìn cô. Anh vội vã đi ra chiếc giường. Nín lấy bờ vai cô. “Anh muốn gì cũng được, chỉ xin anh đừng cướp con tôi”. Nhịp tim ngày một nhanh hơn. “Tôi hứa sẽ rời xa anh ấy, sẽ không để ai biết về mẹ con tôi” Chiếc đầu của cô lắc mạnh cả cơ thể theo đó mà bị khiếp sợ đến co giật, Đôi đồng tử mãi không thể mở nổi cũng không thể nhắm mắt lại chỉ có thể rớt hàng nước mắt.

“Lệ Băng, Lệ Băng! Anh đây, anh ở đây!” – Anh lấy đôi bàn tay ghì chặt cơ thể cô. Sự sợ hãi bao trùm trái tim anh khiến chúng đập mạnh mẽ. Đôi đồng tử mở to với giọng nói thất thanh. Thật sự là cảnh tượng quá hy hữu xuất hiện trên con người đàn ông kia.

Hai anh bạn thân vội vã tiến lại. Một anh bấm nút cấp cứu sát đầu giường cô. Anh còn lại bám lấy vai anh như an ủi, sau đó nhau chóng sơ cứu nhẹ cho cô.

Một hồi, cô dần dần bình thường trở lại. Anh ôm lấy cô. Đôi vòng tay như chẳng dám buông bỏ.

“Là do tôi” Nụ cười ẩn hiện trên môi, cùng một tờ séc được lấy ra từ trong cặp sách tay của Tommy, Tommy đặt nhẹ lên bàn, sau đó nói với anh “Hạ Thiên, tôi có thứ này muốn trả lại hai người”

Anh liếc ra chiếc bàn nhìn nhẹ vào tờ séc 10 triệu đô la, một nụ cười nhẹ nhưng cảm tưởng như đau đớn xót xa vô tận, khẽ lên tiếng “Giờ thì cậu có thể kể cho tôi nghe khi đó đã xảy ra chuyện gì rồi chứ?”

“Lúc đó, cô ấy đến trong bộ dạng bất tỉnh” – Tommy trông nhẹ nhàng xa xa.

“Ai đã đưa cô ấy đến” – Anh khẽ hỏi. Tommy không nói gì. “Là cô ta?” – Câu hỏi tiếp của anh khiến Tommy như đã đoán trước, khẽ nhắm đôi mắt lại, như một cái gạt đầu nhẹ. “Tại sao cậu không làm theo ý của cô ta?”

“Lúc đó, tôi đã nói là không thể vì rủi ro rất lớn” – Tommy nhẹ nhàng trả lời “Nhưng cô ta vẫn cương quyết muốn như mặc kệ sống chết của cô ấy, sau đó vội vã rời đi, cố tình không để ai phát hiện”. “tôi đã đang chuẩn bị trong phòng phẫu thuật, thì cô ấy tỉnh dậy. Và cầu xin tôi”. “Tôi đã giằng xé rất nhiều, tôi yêu cô ta, muốn cô ta hạnh phúc nhưng cuối cùng tôi lại thả cho cô ấy đi với điều kiện sẽ không bao giờ được gặp lại cậu”. “Tôi đã nghĩ rằng bản thân phải làm điều đó”. “Sau khi tôi chuẩn bị ra thay đồ và đưa cô ấy rời khỏi để chắc chắn cô ấy không thể làm phiền cậu, Nhưng khi xong xuôi mọi thứ thì phát hiện cô ấy đã bỏ trốn. Và để lại tờ séc đó cho tôi”.

(“Em, đã nhận tiền để vứt bỏ đứa con của chính em, vậy thì giờ tôi cũng sẽ mua em bằng tiền. Em, cần bao nhiêu? Bao nhiêu là đủ cho một con điểm như em?”).

Bất gặp tiếng nói của chính bản thân anh trong quá khứ khiến anh nhẹ nhàng mỉm cười xót xa. Ngày đó, là anh đã hiểu nhầm chính cô nhận số tiền đó để rời bỏ anh và rũ bỏ con của hai người. Nhưng anh sai thật rồi.

“Muộn rồi, hai cậu hãy trở về đi! Ngày mai chúng ta sẽ gặp lại” – Anh nhẹ nhàng nói với hai người bạn của mình trong phòng bệnh.

Trời chưa tối, cũng không phải muộn. Chỉ là anh muốn ở bên cô. Hai người đều hiểu, sau đó bước chân mở cửa phòng ra về nhẹ nhàng. Để lại anh một

mình với đôi vòng tay ôm xiết lấy người con gái bé nhỏ của anh.

“Lệ Băng, anh sai Rồi! anh đã sai thật rồi. Em hãy tỉnh giấc trách móc anh đi! Xin đừng trừng phạt anh như này nữa”.

Tiếng nấc khê trong đêm khiến vạn vật đều sót xa thay. Sự run rẩy, sự sợ hãi, tiếng cầu xin trong thất thanh đau khổ của anh. Chúng chưa bao giờ thể hiện với bất kỳ ai. Nếu có, cũng chỉ là màn đêm tĩnh mịch và vẫn là lý do như vậy, vẫn là dành cho người con gái anh mãi yêu thương. Trước nay, cô vẫn luôn là kẻ chiếm trọn lời cầu xin của anh. Lỗi lầm đều là do anh, đều là vì anh mà hết ngang trái này đến trái ngang khác cô đều phải gánh chịu. Nhưng dù là ghét bỏ hay đau khổ trong uất hận thì mãi mãi anh cũng không bao giờ muốn rời bỏ cô.

Bạn đang đọc truyện *Hận Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Thay Đổi

Mối Thù Thật Sự

“Hoàng Khải, đã kể lại cho tôi nghe về Khang Đình” – Một hồi ngâm nga, Tommy khê lên tiếng “Cậu còn nhớ cậu ấy chứ?”

Anh ta gương mặt bỗng sầm sì lại, khê nói “Làm sao có thể quên, cậu ấy là bạn thân của chúng ta ngày nhỏ và là anh họ của Hạ Thiên. Kiều Khang Đình”

“Đúng vậy, và nếu giờ cậu ấy còn sống, sản nghiệp Kiều Gia cũng không gộp lại với Hạ Gia” – Tommy khê nở nụ cười nhạt, sau đó, nhướn mày hỏi Thần Nghiệm “Nghiệm Trón, cậu còn nhớ chuyện xảy ra năm đó?”

Anh ta không nói gì khê gật đầu trầm ngâm.

(Vài chục năm trước, cái thời cách đây khi các anh mới chỉ là những cậu nhóc học cấp 1. Có 5 cậu học sinh lớp 4 thân nhau giống như anh em ruột già.

5 cậu bé, mỗi cậu một vẻ đều khiến cho các bé gái trong trường hồng hào hai má.

Kiều Khang Đình là anh họ của Hạ Đình Thiên, cậu bé là con trai của bác Kiều Khang Nghiệm - anh ruột của mẹ anh là Kiều Trân Lan. Cậu bé giỏi mọi thứ nhưng khác biệt với Hạ Thiên thâm trầm ít thể hiện cảm xúc, cậu bé luôn tươi cười vui vẻ và hành hiệp trượng nghĩa.

Vào năm cả 5 cậu bé lên lớp 5, một tai nạn khủng khiếp đã xảy ra.

Những kẻ có thù oán với Hạ Gia và Kiều Gia muốn tiêu diệt huyết thống của hai nhà nên đã bí mật sai sát thủ đến ám sát hai cậu chủ vào ngày Kiều Gia đưa hai cậu chủ đi du lịch.

Trong khi bọn chúng tiêu diệt hết gia đình của Khang Đình thì cậu và Hạ Thiên đã chạy đi ra sau vườn chơi nên không hay biết chuyện gì. Khi 2 cậu trở về thấy cha mẹ Khang Đình nằm dưới sàn cùng một vũng máu, Hai cậu nhỏ sợ quá, kêu gào âm ỹ, khiến mấy tên sát thủ quay lại, nghe thấy tiếng xe của bọn chúng, Khang Đình liền bảo Hạ Thiên trốn vào chiếc tủ nhỏ bên kệ, còn cậu bé sẽ chạy vào trốn ở gầm giường.

Sau khi Hạ Thiên đã trốn vào tủ, anh thu nhỏ người lại ngồi trong đó, mà không hề dám nhúc nhích, kể cả thở thôi cũng phải dè chừng mà nhỏ nhẹ. Ngoài tủ phát ra vài tiếng nhỏ “Đình Thiên, em nhớ dù có thể nào cũng không được ra khỏi đây”.

Im lặng được vài giây một tiếng nói lạ hoắc lên giọng:

“Ê nhóc, mày là ai? Là con Họ Hạ hay Họ Kiều?” – Một tên cầm cổ áo cậu bé lôi lên

“Tại sao các ông nỡ sát hại bố mẹ tôi?” – Cậu bé vừa khóc vừa nói.

“À thì ra là Họ Kiều, họ Kiều nhà mày đã câu kết với Họ Hạ tuyệt đường ăn sinh của bọn tao, nếu như mày nói thẳng con trai Họ Hạ đang ở đâu, tao sẽ tha chết cho mày!”

“Tôi Họ Hạ, tôi chính là Hạ Đình Thiên!” – Cậu bé mặt đầm đìa sát khí, thờ ra những tiếng thờ căm giận trợn mắt nhìn thẳng vào tên vừa hỏi.

Hạ Thiên trong tủ nghe hết từng lời từng chữ của Khang Đình. Cậu mặt mày rục khí nóng, lấy tay đập thật mạnh vào cánh cửa tủ, cố để mở ra nhưng cuối cùng không thể. Cửa tủ đã bị Khang Đình khóa chặt. Cuối cùng Hạ Thiên đã hiểu, trước khi chạy vào phòng để nấp, Thời gian đó cậu bé giành để khóa kỹ cửa tủ chèn ép mọi thứ để không phát ra tiếng động và không ai phát hiện được, cuối cùng là bị bọn sát thủ bắt ngay lúc chưa bước được vào cửa.

“ÁÁÁÁÁÁ!!!!!!!!!!” – Tiếng hét đáng sợ chói tai cuối cùng cũng vang lên,

Hạ Thiên trong tú giấy giữa kêu ngào. “Khang Đình! Khang Đình!”

Bọn sát thủ sau khi thủ tiêu được Khang Đình, nghe thấy có động, đang tính đi ra ngoài, nhưng gần đi đến nơi, thì nghe thấy tiếng xe cảnh sát đi đến vang lên. Chúng hỗn loạn chạy từa tung, cuối cùng cũng không thoát khỏi lưới vây bắt của các chú cảnh sát.

“Cô, chú... Đình Thiên... ở trong... tù ngoài!” – Lời thờ cuối cùng yếu ớt của Khang Đình đã vội tắt ngay sau khi báo cho cha mẹ Hạ Thiên biết anh đang ở đâu.

.....

“Sau lần đó, Hạ Thiên vốn đã trầm tính lại càng trầm hơn, cậu ta thậm chí mắc trầm cảm một thời gian dài” – Trần Nghiêm đắm chiêu nói tiếp “Những trò chơi hay đồ đạc của Khang Đình, cuối cùng là không để ai có thể động tới” “Thậm chí cái tên Đình Thiên, cũng không ai được gọi từ đó!”.

“Cậu có biết vì sao Hạ Thiên đột nhiên thay đổi?” – Trần ngâm một chút Tommy lên tiếng. “là vì Lê Băng!” Một câu trả lời khiến cho Trần Nghiêm nhướng mày, “Hoàng Khải đã kể cho tôi nghe về chuyện Hạ Thiên đã từng gặp Lê Băng khi còn là một cậu bé”. “Và cậu ấy còn nói rằng, Hạ Thiên không chỉ tiếp cận cô ấy bằng hận thù”.

Hai năm sau khi tai nạn đó xảy ra, anh đã 12 tuổi. Lớp 6, vẫn vậy, vẫn là một cậu bé lầm lì trầm mặc khó ai lại gần.

Những người duy nhất có thể tiếp truyện với anh là chị gái và 3 người bạn thân, còn không một ai kể cả cha mẹ có thể mỉm cười, trò truyện thậm chí là lại gần.

Một ngày, chị gái anh đưa anh ra một công viên nhỏ gần nhà chơi. Chúng trầm cảm ngày một nặng, cách tốt nhất là để anh ra ngoài nhiều hơn. Đó là lời khuyên của bác sỹ tâm lý.

Sau khi anh và chị gái đã đến công viên và định vị được nơi trốn chơi đùa nghịch ngợm thoảng mát. Một hồi, hai chị em đã sắp xếp xong xuôi mọi thứ, 3 người bạn của anh cũng sắp đến, bỗng nhiên có một bóng dáng quen thuộc đang với tay chạy theo một người đàn bà lạ. Cảnh tượng đó, khiến chị anh không kiềm chế được, và theo sức thôi miên nào đó, chị gái anh quyết định chạy theo ngó nghiêng hai người họ.

Anh ngồi một mình trên chiếc khăn trải lên cỏ xinh đẹp, cả đồng hồ ăn cũng vẫn là chẳng muốn động đến một thứ gì, cuối cùng là tựa chiếc lưng gầy gò dài lêu khêu của một cậu bé 12 tuổi xuống một mép nhỏ của tấm thảm. Anh nhìn lên bầu trời, một màu trong xanh đẹp đến mê hồn mà bất cứ ai cũng muốn ngắm nhìn. Nhưng anh, anh thì lại muốn chối bỏ, cứ mỗi lần nhìn vào một thứ gì đó tưởng chừng quá đẹp để anh lại nhớ đến người anh họ vừa ngốc nghếch lại vừa đáng thương của anh.

Anh nhẹ một cái nheo mày, sau đó nhắm khê đôi mắt rồi quay sang một bên, cong người lại. Anh không ngủ mà chỉ là nhắm mắt, anh đã quen sống trong bóng tối từ lúc đó. Anh sợ mỗi lần ánh sáng hắt vào, là cái cảnh tường đau đớn đó lại đâm thẳng vào ký ức, sau đó trái tim của anh cũng không thể thôi rí rầu.

Đã bao lần anh ước người chết lúc đó là anh. Để anh không phải chịu thứ gọi là cùng cực của sự đớn đau dày vò nữa. Nhưng không thể, dù là mỗi ngày anh có ước hàng vạn nghìn lần không đếm xuê cũng không được. Tất cả đều chỉ còn lại thứ cảm giác như nghìn dao đâm vào con tim anh

“Ê mày, nhìn thấy con bé ngồi ở chiếc ghế đằng xa kia không?” – Một hồi co mình lại trong bóng tối, có tiếng nói của một vài tên đang lại gần, theo làn gió hắt nhẹ vào tai anh. “Nghe nói nhà con bé đó giàu lắm, cha mẹ nó lại cực kỳ thương yêu nó. Hôm nay nó lại chạy đến đây chơi một mình, thật là cơ hội quá tốt cho chúng ta kiếm chút đỉnh”. Hình như chúng tưởng anh đã ngủ, mấy thằng vội vã hí hửng lia bước chân đi qua vệ đường chỗ anh đang nằm gần đấy.

Nghe tiếng bước chân chúng đi qua, đôi mắt anh nhẹ nhàng mở, có chút muộn phiền của cảm chân mày, lại có chút hờ hững của mí mắt sâu,

anh ngồi nhẹ dậy, đưa hai khuỷu tay chống lên đùi, nhẹ nhàng thở một hơi hắt ra từ lồng ngực. Như có điều gì đó thu hút, anh khẽ quay gương mặt sang phía mấy tên đàn ông vừa nãy. Những tên đó, đã đi sát đến chỗ ghế tựa cách chỗ anh chừng hai ba mét. Trên chiếc ghế tựa có một cô bé chừng vài tuổi xinh xắn trên tay ôm con gấu bông còn dưới chân khê đóng đưa một quả bóng. Đôi mắt cô bé long lanh luân hồi theo chiếc cổ ngó nghiêng nhìn xa xăm như đang đợi chờ ai đó.

“Này cô bé, cha mẹ của cháu bảo chú ra đón cháu trở về” – Giọng của tên vừa nãy cất lên. Theo đó là một gương mặt cười cười giả tạo một cách không thể nực cười hơn.

“Mẹ bảo cháu phải ngồi đây đợi mẹ” – Cô bé ngước lên, với một đôi mắt to tròn thơ ngây, cùng bờ môi nhỏ nhắn khê lên tiếng.

“Mẹ cháu tên là Ngọc Linh San, còn cha cháu là Hàn Gia Kiệt đúng không?” – Tên đó giả vờ dịu dàng lại

“Dạ, sao chú biết ạ?”

“Chú là bạn của cha mẹ cháu mà, đây, chú cho cháu kẹo....”

Tên đó cùng một bọn đứng ưỡn ẹo cười cợt làm trò thân thiện với một cô bé vài tuổi trông thật đáng cười.

“Coi như hôm nay chúng mày xui xẻo” Anh nhẹ nhàng đưa vành tai nghe như không nghe nhưng cuối cùng vẫn là cố tình để nghe thấy những lời của bọn chúng, cuối cùng vừa nghĩ vừa nhấc một nụ cười khê bên trái khóe môi. Dù là nửa nụ cười nhưng đó là lần đầu tiên anh có cảm giác khác lạ trong trái

tìm ngoài sự đau đớn sau khi tai nạn đó xảy đến. Mà công nhận trên đời thứ anh căm ghét nhất lại hiện hữu ngay trước mặt anh, thử hỏi làm sao anh chịu nổi. Đứng là , lấy độc trị độc. Thứ bệnh của anh phải như thế này mới có thể biến chuyển.

“Tiểu Thư đây rồi!” – Một tiếng nói khiến cả bọn dừng hết động tác. Anh đưa đôi bàn chân nhẹ nhàng nhưng nhanh nhẹn như một con gió , tiến lại gần chỗ cô bé. “Ông bà chủ đã chuẩn bị sẵn đồ ăn cho em ở kia , mau lại ăn thôi!” Hẳn là đồng đồ ăn chứ không phải vài cái kẹo. Trong lúc bọn chúng đang ngần tò te như không rõ chuyện gì, Anh vội vã nắm chặt lấy đôi bàn tay nhỏ của cô bé, bước đi.

“Ồ, nhưng anh là ai thế?” – Cô bé khẽ ngược nhìn anh. Trong đôi mắt long lanh ngơ ngác kia thì anh cũng lạ lắm đâu khác gì mấy tên đầu trâu mặt ngựa đó.

Đôi đồng tử nhắm khế lại một cái. Như ám chỉ mọi việc đã công cốc.

“Này, thằng nhóc kia!” – Một tên khế quát. Như là chúng đã biết anh không phải người thân của cô bé.

“Tao biết chúng mày là ai” – Anh vội vã nắm lấy tay cô bé , kéo ra sau chân anh. “Nếu chúng mày không rút ngay khỏi đây, thì tao sẽ ....”

“Sẽ làm sao? khôn hồn thì tránh ra cho bọn này làm ăn” – Đôi mắt thâm thien của chúng dần biến sắc một cách đáng sợ khiến cô bé sợ hãi khôn nguôi, đôi bàn tay nắm chặt lấy 2 bên ống quần bò tối màu của anh.

“AAAAAAAAAAAAAAAA!!!!, các chú tha cho anh em cháu, chúng cháu sợ lắm !! Chúng cháu không có tiền đâu! AAAAAAAAAAAAA” – Anh khi ấy mới có 12 tuổi , tuy đã cao ngang bọn chúng, nhưng sức vóc còn quá thua kém. Lại thêm chứng trầm cảm biến ăn nên còi cọc sao đâu lại được. Nên bèn ra hạ sách cuối cùng.

Cô bé cuối cùng cũng hiểu ra vài điều trong đầu óc bé nhỏ, nên cũng tham gia vào chiến dịch cầu cứu của anh. Nó cứ ghì sát chân anh mà khóc nức nở.

“Mày giỏi lắm !” – Sự cầu cứu trong sợ hãi cuối cùng cũng được mọi người xung quanh chú ý. Những người làng tăng trong chốn công viên gần đó , dần dần đưa ánh mắt dò xét tiến lại. Khiến bọn chúng không cầm cự được những đôi mắt sợ sệt mà nhanh chân tẩu thoát khỏi đồng hỗn độn đó, cùng một câu nói loáng thoáng khen miệt anh trước khi bỏ chạy.

Sau khi mọi thứ đã ổn, mấy tên kia đã chạy đi khuất bóng, anh khế dắt cô bé đến và ngồi xuống chiếc khăn trải cỏ đầy đồ ăn của mình.

“Giờ thì chúng đi hết rồi, em không phải sợ nữa” – Anh đưa nhẹ đôi bàn tay lên má cô bé , khế vuốt những giọt nước mắt. “Cha mẹ em đâu rồi?”

“Em không biết, mẹ em nói ngồi đợi mẹ ở chiếc ghế kia” – Ngón tay nhỏ xiu đưa lên chỉ chỉ vào chiếc ghế vừa nãy. “Anh là ai vậy? Là người tốt?”

“Thế ai vừa nãy đã giúp nhóc ?” Anh khế vênh mặt “Nhóc nên cảm ơn thần tiên vì đã đưa anh xuống đây với nhóc “

“Vậy anh là thần tiên?” – Cô bé hớn hờ, sau đó, lia đôi mắt ngây thơ , quay 180 độ sang bộ dạng ủ rũ. “Thần tiên sao mà còm nhom vậy?”

“Còm nhom” – Anh thoáng nghĩ , à vậy ra trong mắt của một cô nhóc anh là một tên nhóc còm nhom ốm yếu , giống như mấy câu danh ngôn các cụ xưa kia hay nói.

“Là vì nhóc ăn hết của anh rồi!” Anh khế lắc đầu.

“Sao lạ vậy ạ? Em đâu có biết anh” – Đôi môi nhóc con chu lên khó hiểu.

“Vì anh là thiên thần hộ mệnh cho nhóc, cho nên nếu nhóc quá béo thì anh sẽ quá gầy” – Đặt những đầu ngón tay xuyết xa vào trán. Vừa nói anh vừa nở nhẹ nụ cười. Cái nụ cười bản thân anh cũng đã quên bồng mất nó ra sao.

“Thật ạ?” – Cô bé mở to mắt. “Vậy sau này em sẽ ăn ít đi! Để anh thiên thần được béo hơn” Cô bé nói trong đôi mắt cương quyết “Nhưng mà ...” Sau đó lại thêm 180 độ chuyển đổi chớp mắt ủ rũ

“Nhưng sao?” – Anh ngẩng lên hỏi.

“Nhưng nếu ăn ít đi, em sẽ đói” – Cô bé phụng phịu chu môi nói. Khiến anh bỗng bật cười lớn.

“Lệ Băng!” – Một tiếng gọi bỗng cả hai đều quay ra. Thân ảnh người đàn bà quen thuộc gọi tên cô. Sau khi hoảng hốt liếc ngang dọc vì không thấy cô bé trên chiếc ghế vừa nãy.

“Mẹ!” – Cô quay ra thấy mẹ vội vã gọi. Cuối cùng là chạy lon ton ra ôm lấy hông mẹ của mình. Bản thân như có gì đó tủi tủi mừng mừng vội vã khóc nức lên.

“Lệ Băng con sao thế? Đợi mẹ lâu lắm phải không? Mẹ xin lỗi con!” – Bà mẹ vội vã ôm đầu cô bé, xuyết xoa.

“mẹ ơi, vừa nãy có mấy người đáng sợ lắm, họ định đưa con đi theo” – Cô bé vừa khóc vừa kể lể run rẩy. Khiến bà mẹ cũng sợ hãi ôm chặt cô bé vào lòng “Nhưng may mà có anh thiên thần giúp đỡ” – cô bé ngược lên

“Anh Thiên Thần?”

“vâng, anh ấy kia !” – Cô bé đưa tay ra chỉ trỏ về phía anh. Mẹ của cô nhìn thấy anh, chẳng đợi đồng tử vài giây rồi khẽ bước ra cảm ơn anh. Sau đó quay đầu bước đi về, trong động tác vội vã.

“Anh thiên thần, sau này nhớ ăn thật nhiều nhé!” – Trên vai bà mẹ , một câu nói và nụ cười từ cái miệng xinh xắn của cô bé, vang lên một câu nói hắt vào tai của anh. Khiến anh có cảm giác như đã lâu lắm rồi mới quay lại.

Cuối cùng anh mới nhận ra rằng bản thân đã thay đổi trong vài giây phút. Những thứ đã lâu không còn nhớ , cuối cùng là bị những giây phút đó đưa về trong chốc lát. Và không biết từ khi nào anh đã ghi nhớ gương mặt và nụ cười đó như của chính bản thân anh.

“Đó là người đàn bà của cha” – Một hồi, nhìn cô bé và mẹ cô bé đi khuất. chị anh bước ra và đập tan cái cảm giác đó.

Thì ra này giờ chị ấy đi theo dõi cha và người phụ nữ đó. Hai bóng dáng mà khiến chị ấy bỏ cả em trai mình trong phút chốc mà vội vã bước đi theo.)

.....

“Hoàng Khải đã kể cho tôi nghe mọi thứ, cậu biết đấy sau khi chúng ta rời khỏi người thân nhất với Hạ Thiên là cậu ấy, và người hiểu Hạ Thiên nhất cũng là cậu ấy” – Mạc Long nhẹ nhàng thuật lại mọi thứ. “Cuối cùng cậu ấy hỏi đã tôi rằng tôi đã bao giờ thấy hắn từ bỏ điều gì chưa? Hắn một khi đã lưu giữ điều gì sẽ mãi mãi giữ chặt lấy điều đấy mà không bao giờ buông tha. Và cậu ấy đã cầu xin tôi hãy nói hết sự thật để không làm khổ thêm bất kỳ ai!”. Nhấp một ngụm rượu cay khé thêm một nụ cười “Có phải tôi quá ích kỷ?”

“Không Phải” – Thần Nghiêm khẽ nói “Cậu chỉ là đã bao dung nhầm người”.

Một câu nói xuyên thấu trái tim mà trước nay Mạc Long Tommy không dám thừa nhận. Anh ta nở một nụ cười bật khóc.

Bạn đang đọc truyện *Hận Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: hận thù càng đậm

Yêu Càng Sâu

(Quá khứ khiến mọi thứ trở về thời gian 7 năm trước trong ký ức . Khi đó, mọi chuyện xảy ra nực cười đến nỗi chẳng ai có thể tin được.

Một ngày, cô ôm chiếc bụng đã có phần lớn hơn một chút bước xuống giường. Đi ra cửa sổ nghĩ ngợi gì đó, ngóng trông gì đó. Rồi thở dài, sau đó lại xoa xoa bụng mãi nguyện như luôn được hạnh phúc vậy.

Anh đã đi công tác nên căn phòng và cả ngôi nhà đối với cô là trống trải. Nhưng dù sao cũng có thằng nhỏ này nên cô không có chút muộn phiền. Chỉ có cảm giác lo sợ mấy ngày hôm nay không rõ nguyên do.

“Tiểu quý nhỏ, cha nói trở về sẽ cho mẹ con ta một món quà bất ngờ” Cô thở dài nhẹ nhàng vừa nói vừa lấy tay xoa xoa chiếc bụng xinh xắn. Như thật sự đã tìm được hạnh phúc của cuộc đời sau bao nhiêu chống gai.

Bỗng, từ đâu tiếng mở cửa vang vào tai. Khiến cô nhẹ nhàng có chút giật mình, hôm nay mọi việc diễn ra như thường lệ thì đâu có sớm sủa đến vậy.

Đúng rồi sự ngỡ ngàng vương chút lo lắng sợ hãi này của cô là đúng. Ngày hôm nay là một ngày định mệnh của cuộc đời cô.

Cô theo phản xạ nhẹ nhàng quay đầu ra , bóng dáng quen thuộc của một phụ nữ chừng tuổi đập thẳng vào đôi đồng tử đang ngỡ ngàng của cô.

Mẹ của anh – Hạ Phu Nhân, Kiều Trần Lan gương mặt cao sang vương chút thanh thoát hiện từ khẽ bước vào. “Bác Hạ” – Một tiếng nói nhẹ nhàng vang lên cùng đôi đồng tử thần thờ của cô.

“Lâu rồi không gặp cháu” – Mẹ anh vừa đến vừa nhìn cô nói.

“Dạ” Cô nhẹ nhàng cúi xuống có chút rụt rè không dám đối diện.

Mẹ anh từ từ tiến vào đã đến chỗ cô đang đứng, bà quan sát cô một hồi, sau đó nhìn vào bụng của cô nhẹ nhàng thở dài “Lệ Băng” chợt ngưng một đoạn, cuối cùng là nhắm mắt nói tiếp “bác có chuyện quan trọng muốn nói với cháu. Chúng ta có thể ra một quán cà phê gần đây?”

“Đình Thiên , anh ấy ....” – Cô ngạc nhiên.

“Không sao, bác sẽ chịu trách nhiệm mọi chuyện” – Bà không để cho cô nói hết câu như đã đoán được điều gì đó vội vã lên tiếng.

“vâng, để cháu chuẩn bị” – Một hồi nghĩ ngợi gì đó, cô liền trả lời.

Có lẽ phải có chuyện gì đó thật sự quan trọng thì bà mới muốn đưa cô ra khỏi ngôi nhà đó. Thậm chí còn không để tài xế đưa đón. Một mình bà lái xe đưa cô đi.

Đoạn đường cao tốc rực sáng một bầu trời trong xanh, một ngày lạnh lẽo đầu năm thật khó để có được cảnh tượng như ngày hôm nay. Nhìn vào nó cô lại có chút gì đó yên tâm hơn cho cái tâm trạng hỗn loạn bây giờ.

Mẹ anh không đi đến quán cà phê mà đỗ lại trong một góc nhỏ hết đoạn đường. “Lệ Băng” Một hồi bà khề lên tiếng “Cháu hãy rời xa Đình Thiên”

Một câu nói đập vào tai cô như một tia sét. “Bác Hạ ...? “Đôi mắt cô mờ to trong trạng thái muốn hỏi lý do. Bác Hạ xưa nay là người không can thiệp vào chuyện của anh. Anh thích hay yêu ai bà đều tán thành và không giống chị gái anh, bà đối xử với cô rất tốt. Nhưng tại sao bây giờ lại thành ra như vậy. Thậm chí, cô còn đang mang giọt máu của anh.

“Cháu hãy rời xa nó. Cháu và nó nhất quyết không thể. Luân lý không cho phép!” – Bà nhắm mạnh đôi mắt nói tiếp lần thứ hai.

“Bác Hạ, cháu biết cháu không xứng với anh ấy. Kể cả mọi chuyện trước đây, đều là do cháu. Nhưng cháu đang mang giọt máu của anh ấy” – Cô vừa nói, vừa có gì đó nghẹn lại trong tim.

“Cháu phải rời xa nó, và phá bỏ đi cái thai đó! Coi như bác cầu xin cháu!” – lời nói tàn độc nặng trĩu lại một lần thứ 3 được thốt ra. Độc ác đến nỗi người thốt ra cũng phải nhủu mày muốn chối bỏ.

“Nhưng, tại sao ... thưa bác?” – Đôi đồng tử to tướng đã căng đầy nước mắt đến nỗi mờ cả khung hình.

“Cháu và Hạ Thiên là anh em ruột!!!” – Một từ ngữ như sét đánh ngang tai của cô.

“Không phải đâu, không phải thế !!!” – Cô thờ thẩn lắc mạnh chiếc đầu.

“Đây là giấy xét nghiệm quan hệ” – Bà vừa nói vừa lấy trong túi xách một bản chứng thực đưa cho cô.

“Không thể, cháu không tin!” – Tận mắt vào dòng chữ chứng thực cùng chung huyết thống của cô và anh khiến trái tim cô như bị giáng một cú đau điếng.

“Lệ Băng, nghe bác. Cháu phải bỏ đứa bé này đi. Nếu cháu muốn bác sẽ chia cho cháu một phần của cái Hạ Gia vì cháu đáng được nhận” – Bà thấy thần chí cô hỗn loạn vội vã bám vào vai cô nhẹ nhàng nói. Những lời nói chân thành.

“Cháu không thể, cháu phải hỏi rõ anh ấy. cháu phải hỏi rõ Đình Thiên” – Cô hỗn loạn vút mạng tờ giấy ra, rồi mở cửa xuống xe vội vã. Bước đi lững thững không mục đích. Thậm chí đôi mắt nhòa lệ tới mức còn không nhìn thấy đường đi. Đôi bàn tay vẫn là một mực ồm ồm lấy chiếc bụng. Chuyện gì đang xảy đến với cô? Làm thế nào đây? Nếu điều này là sự thật sinh linh bé nhỏ này sẽ phải ra sao?. Mới hôm trước còn đi siêu âm và biết được là bé trai. Anh và cô đã vui mừng chuẩn bị mọi thứ biết bao. Giờ phải làm sao cho đúng?. Làm thế nào với sự thật độc ác này?.

“Lệ Băng!” – Hạ Phu Nhân thấy cô như vậy, liền mở cửa vội vã, hét to tên cô. Sau đó bám riết đuổi theo như sợ hãi điều gì khi nhìn cô thờ thẩn đi trên đoạn đường lớn. “Lệ Băng, cháu bình tĩnh lại. nghe bác!” – Một hơi cuối cùng cũng đuổi kịp, bà lại níu lấy vai cô, vội vã nói. Cả hai một người thì thờ thẩn trong hỗn loạn. một thì sợ hãi trong từng hơi thở của lý trí. Mà không biết rằng tiếng còi của một chiếc ô tô lớn đang vội vã thẳng tới. Thoát ra khỏi trạng thái, Hạ Phu Nhân chưa kịp nói thêm lời nào đã vội vã phát hiện ra hoàn cảnh của hai người. Cuối cùng bà lấy đôi bàn tay đang đặt lên vai cô đẩy mạnh cô ra khỏi chỗ đó. Chiếc xe cũng phanh gấp không kịp, chỉ có cách chệch tay lái đi. Hạ Phu Nhân coi như đã thoát khỏi đầu xe trong gang tấc nhưng cuối cùng vẫn bị đuôi xe quật mạnh ra xa tầm 2m.

Cô bỗng nhiên bị đẩy mạnh, cuối cùng cũng định trạng được bản thân đã bị liệng mạnh mà thoát khỏi án tử thần đó. Cô bắt thần lấy lại lý trí, sau khi đã đứng vững được tư thế “Bác Hạ” giọng nói của cô vang lên, kèm đôi mắt lại một lần bao nhiêu hỗn loạn tìm kiếm.

Vài giây, Người tài xế xe lớn cũng đâm vào vệ đường mà ngắt lăm. Cô nhìn thấy bóng dáng người đàn bà quen thuộc đang nằm sấp xuống lề đường với những giọt máu lênh láng, cô choáng váng vội vã từng bước chân run rẩy lại gần.

“Bác Hạ” – Cô đến gần, ngồi sụp xuống gọi tha thiết. Sự sợ hãi trào dâng khóe mi cô làm những giọt nước mắt đọng trên đó rơi xuống.

“Lệ ... Băng .... Cháu và Hạ Thiên không thể!” Khóe mi bà nhẹ nhàng mở cùng những hơi thở hấp hối. Cô vừa sợ hãi vừa lo sợ. Mẹ anh nhẹ nhàng đưa bàn tay như cạn kiệt sức lực xuống dưới túi xách của bà, lấy ra một phong bì, bàn tay run run đưa lên “Hứa với bác, rời xa nó... Hứa với bác bỏ đứa bé đi!”...

Cô chỉ còn biết lắc đầu lia lịa khóc lóc, bà ấy thở gấp vài giây liền ngắt đi. C “Bác Hạ, cháu sẽ đưa bác vào bệnh viện” Tuyệt đối, bác không thể xảy ra chuyện gì. Hạ Thiên sẽ không tha thứ, à không bản thân cháu sẽ không thể tha thứ cho chính mình. - Vừa nói vừa nghĩ. Cô có phần cuồng quyết trong sợ hãi nhưng cũng lay vai mẹ anh rất nhẹ nhàng. Cô đang nhìn ngó xung quanh tìm kiếm sự giúp đỡ thì từ sau lưng một cái đập mạnh như ai cố tình làm vậy. Khiến đôi mắt cô tối dần. Ngắt lăm.)

“Mọi chuyện xảy ra là như vậy” – Tommy từ tốn thuật lại vài phần quá khứ để khiến anh bạn thân đủ để biết. “Cô ta sai người mang cô ấy đi, sau đó để lại vài người thu dọn những thứ mà cô ta bày ra rồi bỏ đi luôn”

“Thứ cô ta bày ra?” Thần Nghiêm suy nghĩ một hồi “Tờ giấy chứng minh quan hệ huyết thống là giả” – Sau đó đưa ra kết luận với nét mặt không có vẻ gì là kinh ngạc.

“Đúng vậy!” – Tommy khẽ nhăm mắt.

“Tôi có phần không hiểu” – Thần Nghiêm đưa ngón tay xoa xoa chiếc cằm “Là vì bị tai nạn , tại sao Hạ Thiên lại hận cô ấy đến vậy?”

“Là vì cậu ta cho rằng , cô ấy đã bỏ mẹ cậu ta ở lại một mình” – Câu trả lời khiến Thần Nghiêm trùng nhẹ đôi mắt. Tai nạn nghiêm trọng, nhập viện không kịp thời. Và đã ngừng thở thì có chạy chữa bằng trời. “Nhưng, Hạ Thiên không giận vì điều đó. Hắn có thể tha thứ. Nếu cô ấy ở đó, nhưng không. Và điều hắn giận hơn cả là hắn nghĩ cô ấy đã rời khỏi hắn. Đã cầm số tiền đó vứt bỏ con hắn”. – Tommy nói, khiến Thần Nghiêm cũng sốt sắng. Trong trường hợp đó nghĩ như vậy là điều quá đương nhiên.

“Một kế hoạch khá chu toàn , cô ta rất hiểu hắn đó chứ” – Thần Nghiêm cười khinh.

“Cô ta độc ác, nhưng tôi còn độc ác hơn cô ta vì đã tiếp tay cho cô ta mà bất chấp mọi thứ. Tôi thực sự chỉ mong cô ta có được những thứ cô ta muốn nhưng khi quay đầu nhìn lại đã quá trễ và đã làm tổn thương quá nhiều người” – Tommy nói tiếp, sống mũi hoe hoe. “Hoàng Khải thực sự đã thức tỉnh tôi, cậu ấy nói rằng ...”

“Hạ Thiên sẽ không vì chuyện này mà từ bỏ người hắn yêu. Hận càng sâu, yêu càng nhiều. Cả đời này không là cô ấy, sẽ không thể là bất cứ ai” – Thần Nghiêm mỉm cười nói thêm “không ngờ một kẻ như hắn đâu ai biết hắn thật lắm bi thương”

“Đúng là chỉ có 3 cậu là rõ lòng nhau” – Tommy mỉm cười.

“không phải” – Thần Nghiêm khẽ nói “Là vì tôi và cậu ta là người ngoài cuộc. Tôi không biết cậu ta đã yêu cô ấy như thế nào nhưng tôi nghĩ nếu Hoàng Khải đã nói được như vậy, thì chắc cậu ta cũng đã buông tay để đi tìm cho mình cuộc sống riêng”.

“Cậu vẫn nguy hiểm như ngày xưa Nghiêm Tròn à.” – Tommy nhắc khéo miệng “Cậu ta còn nói tôi bây giờ nên sống cho riêng hạnh phúc của tôi. Làm bao nhiêu việc cuối cùng mục đích là vì điều gì? Cậu ta đã hỏi như vậy”

“Vậy còn cậu? Chắc đã thông suốt rồi mới về đây?” – Thần Nghiêm hỏi khoáy kèm nụ cười mỉa mai.

“Tôi đã thông suốt từ vài tháng trước rồi. Nếu đâu phải vậy, cô ta đâu mang thai đúng không?”

Nghe Tommy nói xong, hai anh ngồi mỉm cười nhìn nhau. Tình yêu là vậy cho dù kẻ được yêu kia có đã tâm hay độc ác nhưng vẫn luôn có những kẻ nhìn cô ta với ánh mắt của sự yêu thương. Vẫn muốn níu giữ cô ta và ở bên cô ta. Người bạn thân thực sự sẽ không hề trách móc mà sẽ luôn tâm sự để giúp bản thân ta hiểu ra những con đường đúng đắn để ta lựa chọn. Nếu đã hết cách thì buông tay. Nhưng khi vẫn cảm thấy còn hy vọng thì phải nỗ lực bằng được. Nỗ lực không phải là vì ta hèn kém. Mà chính là vì trái tim ta vẫn thôi thúc và biết nó thực sự cần gì.

Tiếng chuông điện thoại Tommy bỗng vang lên. Khiến cả hai đang vui vẻ bỗng dừng lại “Hạ Thiên?” giờ đã 10h cả hai đều kinh ngạc

“Đang ở đâu?” - Tiếng giọng quen thuộc trong điện thoại , ngay khi Tommy áp vào tai “Đến bệnh viện đi, cô ấy tỉnh rồi”.

“Thật ư?” – Tommy đang ngồi bật đứng dậy, luống cuống. Đôi mắt của anh mang vẻ hạnh phúc như được thổi phào nhẹ nhõm “Được , tôi sẽ đến ngay. Cũng gần đây thôi!” – Trả lời xong, anh vội tắt máy. Sau đó, anh và Thần Nghiêm lê đôi bước trở vào bệnh viện.

Bạn đang đọc truyện *Hận Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Tỉnh Lại, Mất Trí Nhớ Vì Quá Đau Khổ

Và cuối cùng, Cô đã tỉnh lại. “Đình Thiên, anh làm gì ở đây?”

Đôi mắt cô chưa kịp mở hết đã ngăn lệ nói với anh. “Em đang ở đâu thế này?” Cô vội vã nhìn xung quanh. “cậu bé này là ai?” – Cô dừng lại ở chỗ Thiên Bảo, đôi mắt cô mờ to, khẽ hỏi.

“Mẹ, Thiên Bảo đây mà!” – Cậu bé ngờ ngác hỏi cô.

“Mẹ? Thiên Bảo?” Dừng lại suy nghĩ gì đó cô khẽ hỏi “Tại sao lại gọi cô là mẹ?? Thiên Bảo của cô còn rất nhỏ mà”. Vừa nói dứt câu với Thiên Bảo , Cô khẽ ngờ ngác “Thiên Bảo? Thiên Bảo? Đình Thiên à? Con của em? Con của em đâu rồi? anh mang thằng bé đi đâu rồi?” Cô loay hoay , vừa nói vừa không ngừng chao đảo con mắt tìm kiếm.

“Lệ Băng, em không nhận ra con chúng ta sao?” – Anh bám lấy đôi vai cô.

“Con? Con của em, thằng bé vẫn nhỏ mà, thằng bé mới chỉ được hơn một tháng tuổi thôi. Thằng bé sinh cùng ngày với anh. Anh gạt em! Mới hôm qua, em vừa bế thằng bé trên tay để xem đám cưới của anh vào ngày sinh của em. Tại sao? Tại sao anh lại luôn làm em đau khổ? Trả lại nó cho em đi! Đình Thiên xin anh, em xin anh thằng bé là tất cả với em”. – Cô vừa khóc lóc lại vừa van xin.

“Lệ Băng, em bình tĩnh lại!” – anh lấy đôi tay giữ chắc bờ vai của cô. “Lệ Băng, nói cho anh biết em không nhớ gì hết sao?” Khi cơ thể cô đã được anh nắm chắc, anh khẽ lên tiếng. Giọng anh ấm áp thiết tha nhìn cô. Khiến trái tim cô chấn tĩnh lại trong hồi thức. Cô nhìn anh ngỡ ngàng lắc đầu. “Vậy chuyện mẹ anh gặp tai nạn, em còn nhớ chứ? “Đôi mắt anh nhẹ trườn xuống vương bao nỗi niềm. Cô nghe thấy anh hỏi vậy, như một tiếng sét ngang tai.

Cô mờ to đôi mắt tìm lại tiềm thức. Hàng lệ lại rớt xuống.

Thật là là cô lại có cái tên Lệ Băng, đã rất nhiều lần cô muốn dòng lệ của cô bị băng lãnh lại nhưng không thể nó vẫn theo tiềm thức mà chảy xuống không ngớt. “Em không biết. Em không biết gì hết” – cô biết nhưng cô sợ hãi. Cô muốn giấu anh. Nhưng bản thân cũng lơ mờ không rõ. Tại sao bản thân lại bị ngắt đi?. Tại sao khi tỉnh dậy lại ở trong bệnh viện để bác sỹ chuẩn bị phẫu thuật?. Tại sao? Cô vừa suy nghĩ vừa ôm đầu kkhóc sụt sướt khiến anh cũng sốt xa.

“Lệ Băng không nghĩ nữa, anh ở đây. Anh ở đây rồi!” Anh ôm chặt lấy cô để

Giữ lấy thân thể cô.

“Hạ Thiên” – Tiếng gõ cửa của bác sỹ cùng hai người bạn tiến vào.

“Đình Thiên, bọn họ, Bọn họ tại sao lại đến đây? Anh lại muốn làm gì em?” – Cô sợ hãi, khi nhìn thấy những bộ đồ trắng, và càng sợ hãi hơn khi nhìn thấy người bạn của anh. Thực sự bộ dạng cô bây giờ khiến anh nghĩ đến năm đó, cô đã đau khổ ra sao.

“Lệ Băng, em đừng sợ. họ chỉ đến kiểm tra vài thứ thôi”. – Đôi mắt anh lại nặng trĩu.

“Không, em không cần!” – Cô vùng vẫy định bước xuống chạy đi, nhưng không thể làm gì khi đang ở trong vòng tay của anh.

“Em... Có muốn gặp con của em không? “ Một câu nói khiến ai cũng phải mở to đôi mắt. Thằng nhỏ đang đứng đó, còn ai nữa?.

Cô hoảng loạn nhìn anh gật gật “Vậy hãy ngoan ngoãn, nghe lời đi!”

Cô thờ dãi lặng im để họ khám cô.

Một hồi, các bác sỹ và anh đi ra ngoài để cô ở lại trong phòng bệnh với cậu bé.

Cô khẽ nhìn cậu bé. Thấy cậu bé đang dụi nhẹ đôi mắt cay cay. Cô khẽ hỏi “Cháu, làm sao thế?”

Cậu bé lặng im không nói gì, sau đó chu môi lên nói với cô. “Mẹ thật là xấu. Ngày nhỏ, mẹ mang Thiên Bảo vào trường, vài tuần mới đến thăm Thiên Bảo. Giờ Thiên Bảo đã lớn mà còn không nhận ra. Thiên Bảo ghét mẹ lắm!”

Cô nhìn cậu bé, trong trái tim dâng lên nỗi khi chưa sót “Cháu thật sự là Thiên Bảo của cô?” Gương mặt cậu bé thực sự rất giống anh. Giống cả cô những cử chỉ nữa. Tại sao lại không có chút ký ức. chỉ còn lại thứ gì đó chưa sót đè nén ở trong tim. Tại sao thằng bé lại bảo cô đưa nó đi đâu?. Cô, những ký ức kia, tại sao lại bỏ thằng bé đến nơi nào đó mà chỉ vài tuần mới gặp một lần. Nếu những lời đó là thật, cô thực sự là người mẹ tồi tệ đến vậy?.

“Mẹ, ...” Cô nhẹ nhàng nói với cậu bé “Con có muốn ngủ nữa không?” cậu bé khẽ mỉm cười.

“Mẹ nhận ra Thiên Bảo?” Đôi mắt trong sáng của cậu bé khiến tình mẫu tử trỗi dậy trong tim cô. Hình như cô thật quá tồi tệ. Tại sao lại quên mất cả con của mình. Cô giang đôi tay ra ôm lấy cậu bé. Ấm cậu bé vào giấc ngủ.

Đặt cậu bé xuống giường nhẹ nhàng. Cô lướt nhìn qua chân cậu bé. Nốt ruồi son dưới lòng bàn chân phải. Đúng, đúng là Thiên Bảo của cô. Nước mắt cô ngấn lệ. Cô thật đúng là đáng hờn trách mà. Cậu bé ngủ rất ngon, “Tại sao mẹ lại quên đi từng bước chân con đã đi” Cô nhìn gương mặt bầu bĩnh nhẹ nhàng vuốt ve nó rồi cùng dần dần ngủ thiếp đi.

Lúc này, ngoài cửa phòng cô. Chờng 4, 5 người đứng nhìn vào bảng kết quả.

“Theo như tôi thấy, là vì cô ấy bị chấn động tâm lý lớn ở trạng thái nào đó. Luôn nhớ đến nỗi đau đó. Nên khi tỉnh lại chỉ đang giống như vẫn ở trạng thái đó”. Một vị lớn tuổi chừng chặc lên tiếng.

“Lời giải thích của viện trưởng rất đúng. Giờ chỉ có thể kết luận như vậy. Đến ngày mai xét nghiệm sẽ có những kết quả chính xác hơn” – Tommy lên tiếng.

“Vậy được rồi tạm thời vậy đã” – ông viện trưởng vừa rồi nhìn anh nói thêm “Cậu không cần lo lắng nhiều quá”

“Vậy giờ tôi cần phải làm gì?” – Anh lên tiếng hỏi “Tôi có thể đưa cô ấy về nhà?”

“Được, giờ cậu chỉ cần chăm sóc tốt cho cô ấy, ngày mai chúng tôi sẽ làm các bước xét nghiệm không có gì bất thường. cậu có thể đưa cô ấy trở về

như dự kiến. Tình trạng nếu như chúng tôi dự đoán thì đưa cô ấy trở về vào thời điểm này là tốt nhất. Cô ấy sẽ lấy lại được những ký ức đẹp đẽ. Để vượt qua được cú sốc tâm lý lớn đó.” – Bác sỹ khẽ giải thích, sau đó rời đi. Còn lại 3 người với nhau.

“Lúc đó, Thiên Bảo đến và muốn ngủ bên cạnh cô ấy. Cuối cùng vài giây sau nước mắt cô ấy chảy xiết, theo đó là đôi mắt lơ mơ tỉnh” – Anh ngồi xuống chiếc ghế ở ngoài cửa phòng khẽ kể lại mọi chuyện trong tiềm thức “Ký ức đẹp ư?” – Anh nhẹ nhếch khóe miệng chua xót “tôi, hình như chưa làm được cho cô ấy” – Chua xót hôm nay từ đâu đến với trái tim anh. Gục mặt xuống đôi bàn tay mình.

“Cậu trở về phòng với cô ấy đi. Tôi và Thần Nghiệm sẽ đi sắp xếp mọi thứ “Tommy lên tiếng “Cậu yên tâm, cô ấy không có gì bất thường chỉ là mất trí nhớ tạm thời. Ngày mai kiểm tra không có bất thường, cậu hãy đưa cô ấy về chăm sóc. Và cố gắng không để cô ấy phải chịu bất cứ tổn thương nào”.

Đôi mắt có thần của anh bỗng nhiên như ngọn lửa sáng rực, anh đứng dậy trở vào phòng bệnh với cô. Giờ cô đã tỉnh đó là điều quan trọng nhất. Nhìn gương mặt cô sáng rực rỡ như nét nở hoa của cô bé năm xưa đang nngủ khiến trái tim anh rộn ràng hơn. Chỉ cần ngày mai cô sẽ mở mắt đón ánh dương chói lòa cùng anh, dù bất anh phải làm gì anh cũng chịu.

Anh lấy chăn nhẹ nhàng đắp cho hai mẹ con cô.

“Đình Thiên, em thực sự là người mẹ tồi tệ đến vậy sao?” – Cô mở khẽ đôi mắt nhẹ nhàng nói.

“Em đã nhận ra con?” – anh khẽ hỏi.

“Em chỉ cảm nhận được thằng bé là con em, nhưng không có chút hồi ức nào trong bước chân chập chững lớn lên của nó” Cô khẽ nói thêm “Tại sao em lại bỏ rơi nó?”

“là vì anh” anh nhẹ nhàng giải đáp cho cô. “Tất cả đều là vì anh, em đừng nghĩ gì nữa. Ngủ đi, mai kiểm tra xong anh sẽ đưa em về”.

“Về ? về ư? Về đâu?” – Cô giật mình ngược nhìn anh hỏi.

“Nhà chúng ta” – anh trả lời.

“Chúng ta ở chung?” – cô mở to đôi mắt “từ lúc nào? Anh lại nhốt em lại? anh chúng ta là ....” – cảm xúc lại trào dâng xé lòng cô.

“Là anh em?” – Anh cắt lời cô. “Tại sao em lại luôn miệng nói thế? Trong khi nó không phải sự thật?”

“không phải sự thật ư?”

“Đúng vậy, anh đã đưa em đi xét nghiệm ngay lúc tìm lại được em” – anh trả lời “mà nếu thực sự, chúng ta đã có con tại sao không ở bên nhau?”

“Nhưng luân lý không cho phép điều đó!”

“Anh mặc kệ. em chỉ cần là của riêng anh thôi!”

“Đình Thiên .....!”

“Em hãy... kể cho anh nghe những chuyện em đã phải trải qua, hôm đó thực sự đã xảy ra chuyện gì? Em có nhớ ? Hãy kể hết đi! Hãy để anh chạm một lần vào nỗi đau trong tim em “ anh nói khiến cô chỉ biết ôm anh khóc mà không hề dám nói thêm điều gì “để anh nói cho em một bí mật. Anh là chồng của em. Chồng hợp pháp!” – Câu nói mạnh mẽ của anh, khiến cô mở to đôi đồng tử. “Em còn nhớ lần anh đi công tác đã nói sẽ tặng em một món quà bất ngờ?” – anh nhẹ nhàng đi ra từ xách một vali mở ra toanf giấy tờ anh lấy một tờ giấy kết hôn đưa cho cô. Làm chứng cho món quà mà anh nhắc đến.

“Nhưng anh và Đan Tiên đã .....” – Cô xem một hồi sau đó , ngược nhìn anh hỏi .

“Đó chỉ là giả, anh muốn em quay trở về nhưng em, đã từ bỏ anh thực sự. em có biết anh đau đớn lắm không?” Lại một câu nói cắt đứt từ ngữ trong họng cô.

“Đình Thiên, em đã gây quá nhiều lỗi lầm, tại sao anh lại.....”

“Em ngốc đến nỗi luôn nhận mọi thứ về bản thân, anh đã cho điều tra lại vụ việc năm đó. Tốt nhất em hãy nói hết cho anh biết, anh sẽ tặng thêm cho em một món quà nữa ” – Thấy cô vẫn cúi mặt không nói gì. Anh ghé sát vào mặt cô nhếch khóe miệng quảng cáo “Em có muốn biết chúng ta sống ra sao, em có muốn lấy lại ký ức của bản thân đã bị quên lãng?” – Cô mở to mắt nhìn anh, điều đó còn phải hỏi sao. Trông bộ dạng của cô, anh khẽ bật cười. “Vậy chúng ta trao đổi, em sẽ có ký ức đó, còn anh có nỗi đau của em. Thực ra là mảng ký ức anh chưa biết , đồng ý?”

“Anh tại sao lại nắm được mọi thứ về em? Anh cho người theo dõi em ư?”

Anh lắc đầu “Cách đó quá lỗ lếu! Anh dùng cách hay hơn nhiều, giờ em chấp nhận chứ?” – Cô khẽ gật đầu. “Được vậy giờ đi ngủ!”

Anh ôm cô vào đôi bàn tay nhẹ nhàng chìm vào giấc ngủ sâu. Vậy là cuối cùng anh cũng đã được ngủ. Một giấc ngủ trong yên bình không bị bất cứ điều suy nghĩ nào níu kéo. Thật sâu, thật sâu . Ôm chặt lấy cô như những lần trước đó. Như một thói quen , một sở thích của riêng anh.

Hôm sau , nghe lời anh. Cô đi xét nghiệm mọi thứ.

Khi mọi chuyện xong xuôi , cô cùng anh trở về ngôi biệt thự Hàn Gia,

Mọi thứ đều khiến cô ngỡ , không phải chỉ vì chúng được xây dựng lại quá đẹp mà chúng còn quá thân quen trong trái tim cô. Nên cô trở nên bị cô lập muốn nhớ không thể nhớ. Muốn quên đi cái cảm giác nặng trĩu trong trái tim cũng chẳng thể quên.

“Lệ Băng , em nghỉ ngơi. Anh xuống bảo mọi người trở về . Hôm nay họ đã vất vả nhiều rồi” – Đặt cô xuống chiếc giường cô và anh nằm chung suốt vài tháng qua , anh khẽ nói. Cô nhẹ nhàng nhìn anh , gật đầu.

Khi anh vừa trở xuống lầu, cô len lén bước nhẹ nhàng xuống giường nhìn xung quanh căn phòng.

Mọi thứ vẫn vậy nó khiến cô trở về trạng thái đúng như vài tháng trước đây thôi, khi cô nhìn thấy chúng. Ký ức lặp lại điều đau đớn quen thuộc lại dội mạnh vào trái tim cô khiến cô không kiềm nén nổi những giọt nước mắt.

Cô nhớ về cha mẹ, nhớ về những chuyện trước đây, lại nhớ thêm về cha mẹ anh khiến lòng cô xé lại. Cả những chuyện giữa cô và Đan Tiên ngày đó cũng khiến cô xé gan ruột. Cô bỗng ngã quỵ trong nước mắt.

Anh bước vào nhìn thấy vậy bèn vội vã bế cô lên “Lần sau, không được sự đồng ý của anh , em không được đi đâu hết biết chưa?” – Anh đặt cô trở lại vào giường vừa vịn lại giọng điệu dặt dờ cô.

“Đình Thiên, anh có rời bỏ em nữa không?” – Cô nhìn anh giây lát rồi khẽ lên tiếng.

“Là Anh! Anh phải hỏi em câu này mới đúng! À không, bây giờ, em thử rời bỏ anh xem!” – anh nhẹ hắng giọng.

“Em sợ, tất cả những người xung quanh em, lỗi tại em mà em đã đánh mất họ. Giờ em có anh và bé Bảo. Mọi người cũng dần yêu thương em. Em rất sợ, em chỉ đang nằm mơ. Nếu giấc mộng này không phải thật thì xin anh đừng đánh thức em”. – Cô nhẹ nhàng ôm lấy anh , vừa nói vừa khóc.

“Lệ Băng!” – Anh vỗ vai cô. “Đây không phải là mơ, mọi công sức hai năm nay em đổ ra vì họ , giờ em đang nhận lại. Hơn nữa , lỗi lầm không chỉ do em. Mà thực chất tất cả đều là do anh. Nếu không phải vì anh quá yêu em. Vì anh không muốn đánh mất em. Vì anh quá hận em nên không biết đã liên lụy đến những ai” – Anh khẽ nói với cô. Những lời đã lâu rồi tồn tại trong ý thức của anh.

“Em , thực sự không nhớ gì cả. Em là một người mẹ tồi tệ. Đến con mình còn vứt bỏ vậy tại sao anh lại nói là em đã làm rất nhiều cho vì những người thân của em?”

“Tất cả đều là vì anh, do anh hết! Em đừng nhận lỗi và tự trách bản thân nữa” – Anh xoa nhẹ đầu cô “Giờ em nghỉ ngơi, chút nữa anh sẽ kể lại từng chuyện từng chuyện về chúng ta cho em nghe. Nhưng em phải nhớ, hãy xem nó giống một câu chuyện cổ tích anh hay kể cho em hồi trước. Chứ đừng có vất óc mà suy nghĩ khiến đầu óc bị tổn thương” – Anh vừa đặt cô nằm xuống vừa nói. Đôi mắt ngây thơ của cô khiến anh mỉm cười, thật nào có ai ngờ, trải qua đã rất nhiều chuyện cuối cùng cô vẫn chỉ giống như một cô nhỏ nhen nhếch. “Giờ em đã có gia đình riêng, phải sống vì những người yêu thương em. Đừng gây tổn hại cho bản thân thêm nữa , rõ chưa?” Anh nhẹ véo mũi cô.

Cô cong môi , nhắm mắt gật đầu.

Và cứ thế hàng ngày, anh kể cho cô nghe về những ký ức cô đã quên đi mất.

Bạn đang đọc truyện *Hận Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 38: Chương cuối

Ngày đó, khi đám cưới với Đan Tiên xong, anh gấp rút quay trở về và quyết định phát triển và định cư tại quê nhà. Anh tìm đến Thần Nghiệm , sau đó xây dựng và điều chỉnh mọi thứ, mất vài tháng để lần mò ra tung tích của cô, cuối cùng cũng tìm được. còn cô biết anh trở về đã đem thẳng nhỏ đi giấu vì sợ anh phát hiện sẽ mang nó đi mất.

Anh yêu cô, yêu đến điên loạn mà hận cũng điên theo . Anh tìm cách để hại Lệ Hân và chuỗi nhà hàng mà cô chị họ của cô đang nắm giữ để bắt cô phải lộ diện gặp anh. Cuối cùng khi đã đạt được ý muốn, dù là cô chỉ dành cho anh những lời đón đầu như là “Đã bỏ con anh” hay “chỉ muốn thoát khỏi anh” hoặc “Tai nạn của mẹ anh đều là lỗi do cô” nhưng anh vẫn yêu cô đến cùng cực. Hận ư? Đùng yêu nhiều thì hận bấy nhiêu những vết thương lòng làm sao có thể đánh đổi lại.

Anh yêu cô, yêu đến mức không thể nào rời xa được. Còn cô, cô thì lại dễ dàng buông bỏ trái tim anh. Anh hận cô là vì như vậy. Nhưng anh đâu biết cô có nỗi khổ riêng không thể nói.

Với cô lúc đó, anh là anh trai, làm sao có thể?. Với cô lúc đó là sự dày vò giằng xé quần quai trong đau khổ vì những lỗi lầm dù sơ ý hay cố tình cũng đã

oán nghiệt mà xảy ra.

Hai người đã từng chừng là hiểu nhau nhất nhưng bấy giờ, thời gian chuyển xoay , trở thành hai con người với những ý nghĩ khác biệt, duy chỉ có thứ duy nhất vẫn đồng đều cùng chung một nhịp đó chính là trái tim.

Cô nói, hai người là anh em. Anh cho rằng cô kiêu cơ và lời cô đi xét nghiệm. Cuối cùng lại chẳng phải. cô biết mình bị hại nhưng người hại cô là vợ anh, người đã từng là bạn thân của cô . Thì làm sao cô dám mở miệng. Hơn nữa cô đã cướp anh khỏi tay cô ta từ rất lâu rồi. Thứ cô ta đáng được nhận đều bị cô lấy hết. Còn cả sự việc xảy ra với mẹ anh. Làm sao cô có thể tha thứ cho bản thân.

Và cuối cùng, cô chấp nhận sự dày vò của anh như một hậu quả. Cô nghĩ khi anh đã chán ghét cô rồi thì sẽ rời xa cô.

Nhưng không, vài năm trôi qua nhanh chóng. Anh bắt cô từ một nhân công trong công ty của anh, sau đó dốc sức lên chức thư ký riêng của anh. Cô đều làm tốt cả. Mọi thứ anh giao , cô đều làm rất tốt. chỉ có điều là khi ân ái cô không hề hê răng.

Cầu xin cũng đã có nhưng cuối cùng để làm gì. Chỉ chờ đợi khi anh đã không còn hứng thú với cô nữa anh sẽ rời xa cô. Cho cô một cuộc sống bình yên.

Mọi chuyện đâu có đơn giản như cô nghĩ, cô đã nghĩ sai lệch về anh ngay từ lúc cô phát hiện ra anh lừa dối cô. Vì mọi thứ không phải anh đang tâm muốn thế.

Ngày cô tốt nghiệp anh mua nhẫn tặng cô và hại chết cha anh. Thì cô buông lời chia tay. Ngày anh đăng ký cô và anh trở thành vợ chồng thì cô hại chết mẹ anh , phá hủy con anh. Sau đó đi biệt tăm tích. Ai không giận cô cho được. Ai không hận cô chứ?.

Hai người cứ vậy mà ôm trái tim như bị khuyết mà dày vò nhau. Mỗi khi ở bên nhau, anh thường vội vã ra đi không một lời. Cô thì gánh nặng tội lỗi đè nén lên vai. Muốn yêu anh trọn vẹn , muốn ôm chặt lấy anh để anh chỉ nhất nhất là của riêng cô. Nhưng không thể. Cô luôn nghĩ người đàn ông này đã khác trước rất nhiều rồi. còn anh, anh muốn cô níu chân anh ở lại , dù chỉ một lần thôi. Cô cũng không làm. Nếu cô níu chân anh. Anh sẽ ở bên cô . Tha thiết ôm xiết lấy cô. Cho dù người cô giết hại có là anh đi chăng nữa, thì chỉ cần một lần bàn tay nhỏ xinh kia níu anh ở lại. anh sẽ bỏ tất cả mà ở lại bên cô không hối tiếc.

Nhưng không, cô cuối cùng vẫn là không cho anh cơ hội để chui vào những vết thương lòng của cô. Đối với anh, cô đã phân định khoảng cách không bao giờ có thể ngắn lại. Ừ, nếu vậy thì dày vò cô đến chết cũng được. nhưng người đàn bà này , dù sống hay chết , cuối cùng cũng chỉ là thuộc về riêng anh mà thôi.

Rồi một ngày, bên Mỹ điện thông tin vụ tai nạn trở về, nói rằng người tài xế khi bất tỉnh máng máng thấy điều bất thường ở hiện trường.

Cuối cùng khi anh ta chính thức công nhận rằng người phụ nữ đi cùng người đàn bà là bị lỗi đi chứ không phải cố tình bỏ trốn.

Anh và chị anh mới bắt đầu cho điều tra lại.

Vừa vặn anh cố tình để Đan Tiên và hai người đáng nghi là Lê Hường và Hoàng Khải về nước mà điều tra lại chứng từ cô. Cuối cùng là một sự thật không thể chối cãi là con anh vẫn còn sống.

Bất ngờ này đến bất ngờ khác, khiến anh đau đớn khi phát hiện rằng chính anh là kẻ ngốc nghếch đã đẩy người anh yêu phải chịu dày vò, chịu đau khổ . Cuối cùng anh quyết định sẽ hàn gắn lại mọi thứ và đem hết hạnh phúc của cả đời anh dâng tặng cho cô. Nào ngờ lại có kẻ hãm hại. không kịp trở tay.

Vài ngày sau đó, anh muốn để cô tĩnh dưỡng nên tách biệt cô với đám truyền thông bên ngoài. Thực ra là vì sợ cô bị kinh hãi với những lời đồn của báo giới.

Trong khi anh cố gắng để cô ở nhà an dưỡng thì bên ngoài anh lại xử lý rất nhiều mớ lộn xộn.

Hôm nay anh mở họp báo, cuối cùng là muốn để công bố mọi sự thật.

“Anh Hạ Thiên , mấy ngày hôm nay, có phải anh đang công khai bảo vệ vợ bé của anh?” – Cuộc họp báo diễn ra, một phóng viên hỏi.

“Cô ấy là vợ của tôi” – Anh trả lời nghiêm nghị.

“Vậy, đám cưới mà anh tổ chức với Đan Tiên là gì? Tại sao hai người lại cố tình dối gạt truyền thông bao năm qua?”

“Đó chỉ giống như một cách để quảng bá thương hiệu”

“Có phải vợ của anh, cô Hàn Lệ Băng vì ghen nên đã cố ý đẩy cô Lâm Đan Tiên xảy thai?”

“Anh vẫn bảo vệ cô ta dù cô ta đã hại chết con của anh , anh không nghĩ rằng mình đã làm Fan của cô Đan Tiên và truyền thông nổi giận, anh không lo cho sự nghiệp sau này của bản thân sao?”

“Cái thai đó không phải là của tôi!!” – Anh dứt khoát. “Tôi và Đan Tiên chỉ là quan hệ hình thức, và sự nghiệp của tôi” – Anh mỉm cười “Không phải tôi đã rút lui khỏi thương trường rồi sao?”

Tất cả phóng viên đều im lặng không phản ánh thêm điều gì nữa.

Một hồi, có người khẽ lên tiếng “Vậy anh có thể cho biết đứa con mà cô Lâm Đan Tiên mang là của ai không?”

“Đó là chuyện riêng của cô ấy! Tôi không tiện xen vào” – Anh trả lời, “Tôi cũng mong sau này, các người để tôi và vợ tôi được yên ổn sống những ngày bình dị” – Sau câu nói đó, anh khẽ đứng dậy bước đi.

Anh trở về, nhìn thấy cảnh cô chơi với cậu con trai khiến lòng anh hạnh phúc khôn nguôi. Giờ cô có nhớ lại hay không cũng có còn quan trọng?. Anh đang rất hạnh phúc. Và thậm chí anh không cần biết đến chuyện trước đây nữa. Nói đúng hơn nếu điều đó làm cô đau đớn, anh sẽ không động chạm đến.

Một tháng trôi qua, mọi chuyện đã đâu vào đấy, anh quyết định chính thức cầu hôn cô, và tổ chức một đám cưới để minh chứng cho hạnh phúc này.

Cô xinh đẹp bước vào lễ đường, đôi mắt long lanh ánh lệ nhìn xung quanh hai phía, Những người thương yêu cô đều tụ họp đông đủ nơi đây, những nụ cười và nước mắt trước kia đều quên đi hết trong niềm hạnh phúc ngày hôm nay.

Nhìn anh trong bộ âu phục đẹp đẽ, anh vẫn vậy, vẫn giống như hoàng tử điểm lệ không kém uy nghiêm. Cậu con trai cầm hoa, hớn hờ nói “Mẹ, mẹ đẹp quá!” - Ừ, ngày hôm nay cô đẹp, đẹp cả trong lẫn ngoài. Nụ cười rực sáng như ánh ban mai.

Anh đưa bàn tay ra đón cô.

“Lệ Băng, em chỉ cần hứa với anh một chuyện. Sẽ mãi mãi, không được rời xa anh?”. Đám cưới này trước mặt quan khách quá là hình thức rồi đó chú rể ạ.

“Em hứa! Em sẽ luôn tin tưởng và ở bên anh” – Lệ Băng mỉm cười, trong đôi mắt ngấn lệ hạnh phúc.

“Anh cũng vậy!” – Anh hét lớn như cả bầu trời đều nghe thấy, anh ôm cô vào lòng nâng cô lên trong sự vỗ tay reo mừng của mọi người.

Đám cưới cũng có mặt của Đan Tiên, tuy họ không thể thân thiết với nhau nhưng cũng không còn oán hận nhau. Cô biết mọi việc cô ta làm đều một phần do lỗi của anh và cô. Nếu cô ta đã hối cải và biết trân trọng hạnh phúc thì cuối cùng cũng vẫn là sự thứ tha.

Hạnh Phúc Là Trọn Vẹn

Hai năm sau,

Mọi chuyện đều ổn hết, tất cả người thân bạn bè đều có mối lo cho riêng mình.

Cô sinh được 2 đứa nhỏ sinh đôi, một trai một gái. Trai tên là Đình Phúc, Gái Tên là Lệ Đình.

Sau khi hai cô cậu nhỏ được 3 tuổi, một buổi như thường ngày, hai vợ chồng ôm ra đứa nhỏ ra sân vườn ngồi chơi, thấy anh cứ nhàn hạ quanh quẩn ở nhà cô ôm Đình Đình khẽ thở dài.

“Cha Đình Đình, bác Thu năm lần bảy lượt gọi anh về công ty anh không về? Muốn anh bám để mẹ con em chết đói ư?”

“Giờ anh bận rất nhiều việc. không có thời gian để làm việc. Nhưng em yên tâm nếu có chết đói thì chúng ta sẽ bán ngôi nhà này và vác ba đứa nhỏ lên rừng” – Anh xoa má Phúc Phúc đang chơi xếp hình nói.

“Việc gì vậy?” – Cô nhăn mặt.

“Em không thấy sáng anh tập thể thao, chiều anh chơi cùng các con. Tối đến vất vả hầu hạ bà chủ em làm sao anh rảnh nổi?”

“Thì anh gác lại chút xíu công việc đó, đến công ty chị Thu giúp sức cho chị ấy” – Cô cong môi.

“Chuyện công ty đã có vợ chồng Thần Nghiêm, Trang Linh lo, em lo cái gì? Ngược lại em xem, em thì càng ngày càng thành hot moma. còn anh buổi sáng không giữ dáng sao đến tối hầu hạ em? Anh dù sao cũng thành ông lão trước em mà” – Anh mỉm cười nhìn cô.

Cô đỏ mặt liếc anh một cái “Con nhỏ đang ở đây đó!”

“Chúng vẫn còn nhỏ nào có biết cái gì?”

“Cha mẹ!” – Đàng xa có tiếng gọi.

“Ừ, Thiên Bảo mới đi học về lại đây con!”

“Dạ!” - Cậu bé hớn hờ chạy lại.

“Vội lại anh cũng phải săn sóc các con giúp em để sau này còn có thêm tình cảm cha con. Vun đắp được giờ phút nào, hay giờ phút ấy, đúng không con?” – Anh nói với cô., sau đó quay ngoắt sang nhìn Thiên Bảo “Chúng ta chơi bóng rổ?”

“Dạ!”

“Mới về nhà chưa thay quần áo, nghỉ ngơi. anh đã lòi nó đi chơi?”

“Chăm tập thể thao mới có sức đề kháng tốt. Phải không con ?”

“Ba nói phải ạ”

Cô mờ to đôi mắt nhìn hai cha con anh thân thiết. Lời anh nói quả nhiên lợi hại nha. Đúng là vun đắp ngày nào, thành quả ngày đó. Đáng nể , đáng nể.

“Phúc Phúc lại chơi cùng ba và anh con nào”

Phúc Phúc theo lời anh cũng chấp chững đi theo. Cô bé Đình Đình vào sân bóng của gia đình.

“Mà em yên tâm, anh còn vốn bí mật. Còn lâu mới hết hạn” – Anh thì thầm

Khiến cô ngạc nhiên anh lại mỉm cười nói “Chủ tịch mà vợ chồng Hoàng Khải , Lê Hoàng đang làm , em nghĩ là ai?”

“Ba Đình Đình , anh ! Có thật ?”

Cô kinh ngạc, anh bật cười.

“Ngày đó, Hoàng Khải ra tay cướp em đi , chơi anh một đòn đau. Em nghĩ anh dễ dàng bỏ qua” – Anh lại ghé sát tai cô. “Chuyện nàyy chỉ là bí mật của riêng vợ chồng ta thôi nhé” anh nháy mắt.

Quả thật, kể cả khi anh trắng tay cô vẫn luôn tin rằng anh là chỗ dựa vững trãi nhất. Nhưng giờ anh quả thật quá đáng nể. Cô biết anh có tính thù dai không ngờ lại đã mạn như vậy. Sau này phải cảnh báo trước là không ai nên đắc tội với anh. Thật ra điều này mọi người cũng đã sớm biết.

Thấy cha con anh vui đùa thoải thích , mà cô thầm ước hạnh phúc sẽ mãi như vậy. Nhưng dù không như vậy thì mãi mãi , đời đời kiếp kiếp, cô sẽ không bao giờ rời bỏ anh nữa. Hậu quả đáng sợ quá mà. Đùa thôi, chứ hạnh phúc của cô là đây. Dù thế nào cũng phải trân trọng nắm giữ.

.....

Lời Kết

Hạnh Phúc Sẽ Đến Với Bất Kỳ Ai Luôn Trân Trọng .

Biết Yêu Thương và Luôn Biết Nắm Giữ Điều Đó

Ở Sâu Tận Trong Trái Tim.

The End !

Bạn đang đọc truyện *Hận Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.